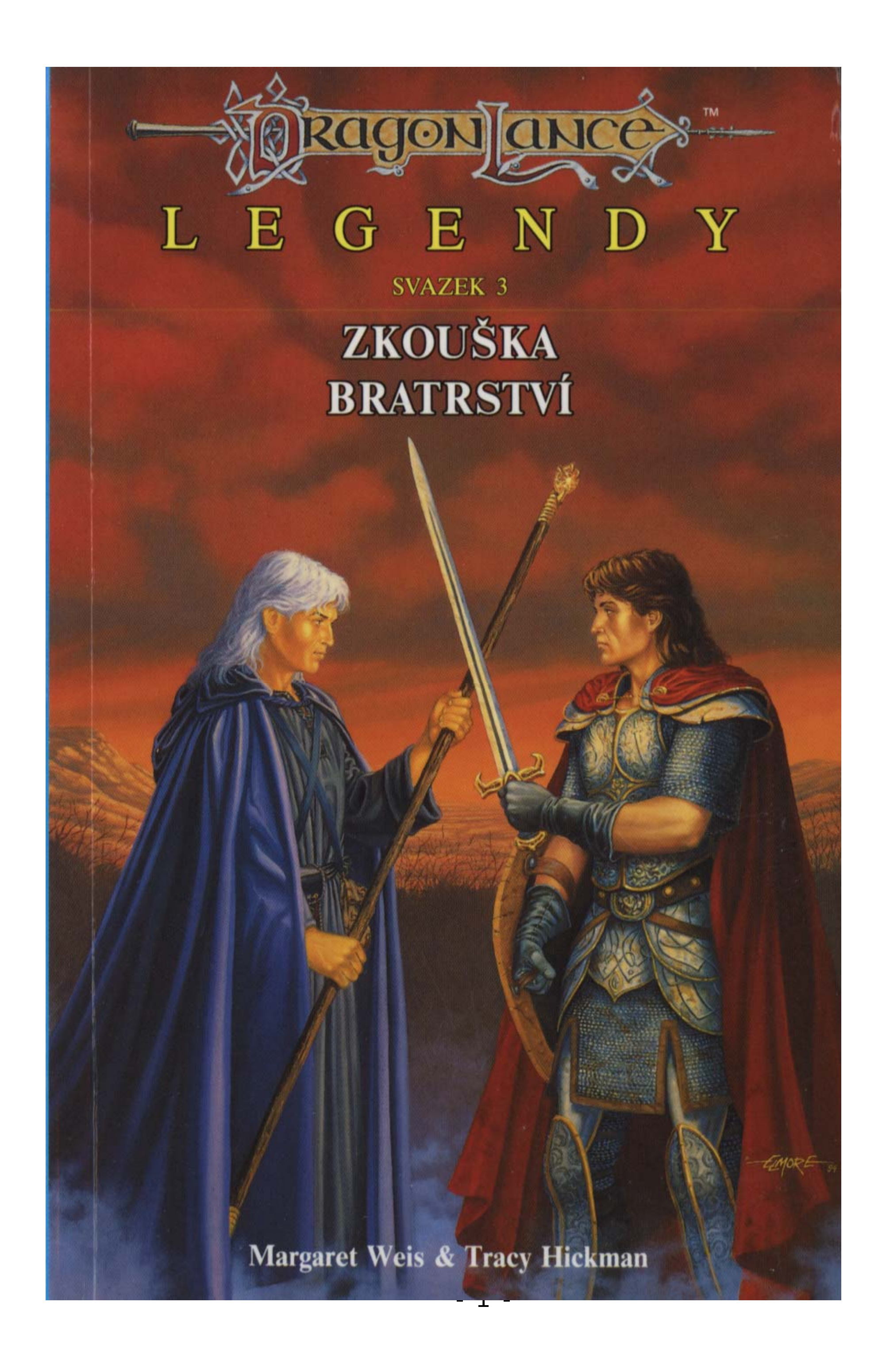

DRAGONLANCE
TM
LEGENDY
SVAZEK 3
ZKOUŠKA
BRATRSTVÍ
Margaret Weis & Tracy Hickman

L E G E N D Y

SVAZEK 3

ZKOUŠKA BRATRSTVÍ

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1996

DRAGONLANCE ™
LEGENDS

Volume Three

TEST OF
THE TWINS

Poetry by MICHAEL WILLIAMS
Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by VALERIE VALUSEK
Czech translation by HYNEK HLIP, ŠÁRKA BARTESOVÁ

DRAGONLANCE and the TSR logo are trademarks owned
by TSR, Inc. and used under license.

DUNGEONS & DRAGONS
and ADVANCED DUNGEONS & DRAGONS
are trademarks owned by TSR, Inc. and used under license.

© copyright 1986, 1996 TSR, Inc., All Rights Reserved

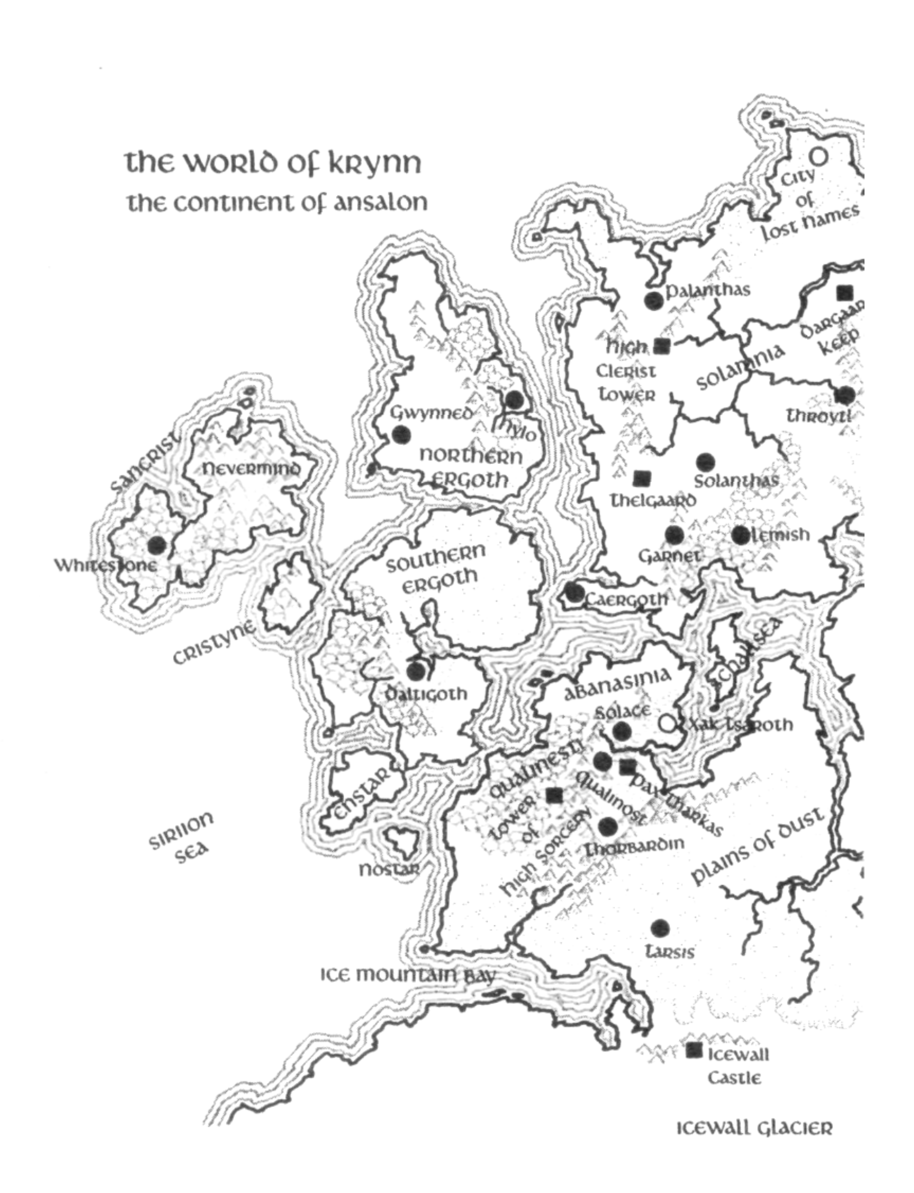
ISBN 80-7174-662-2

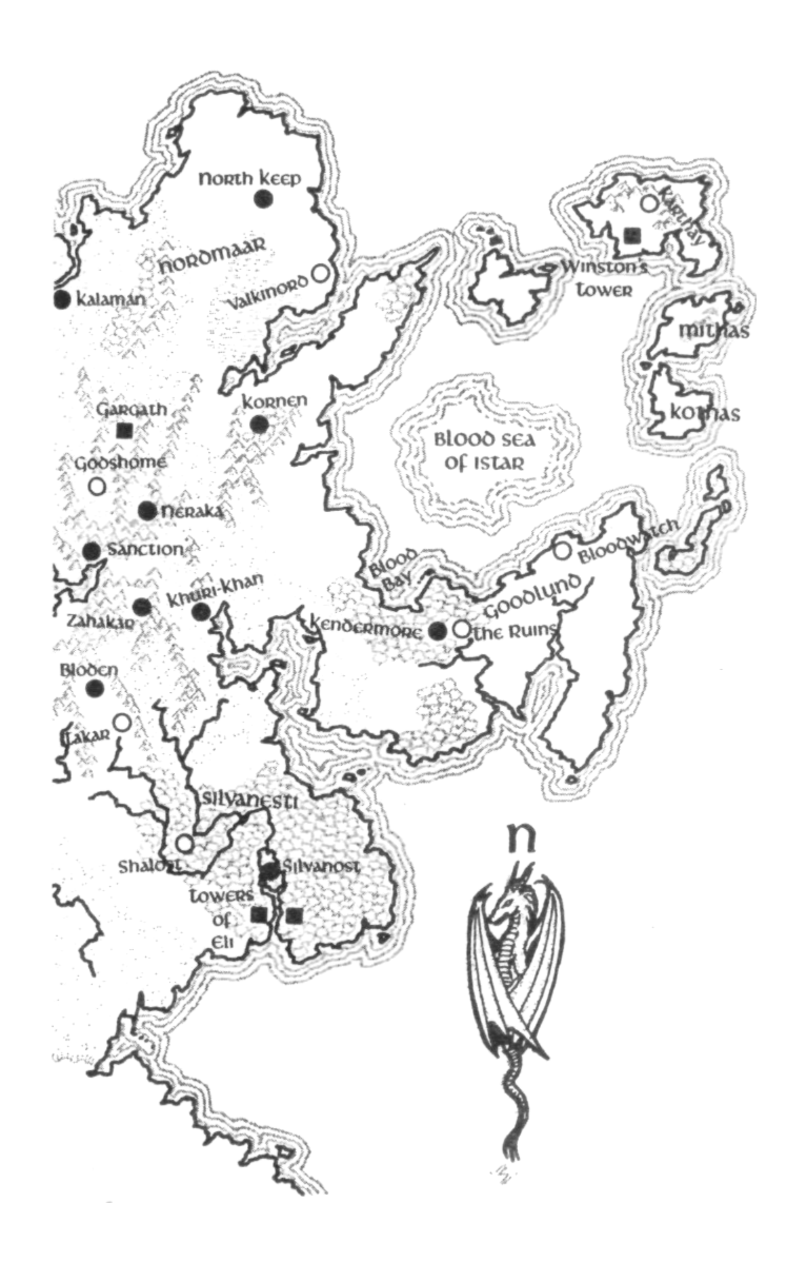
Mému bratru Gerrymu Hickmanovi, který mě naučil, jaký by bratr měl *být.*

— Tracy Hickman

Tracymu.
Se srdečnými díky za to, že jsi mě pozval
do svého světa.

— Margaret Weis

the world of krynn
the continent of ansalon
City of Lost Names
Palanthas
High Clerist Tower
Solamnia
Dargaard Keep
Throyl
Gwynned
Hylo
Northern Ergoth
Sancrist
Nevermind
Whitestone
Solanthas
Thelgaard
Garnet
Lemish
Southern Ergoth
Caergoth
Cristyne
Daltigoth
Abanasinia
Solace
Xak Tsaroth
Qualinesti
Qualinost
Pax Tharkas
Tower of High Sorcery
Thorbardin
Plains of Dust
Enstar
Sirrion Sea
Nostar
Tarsis
Ice Mountain Bay
Icewall Castle
Icewall Glacier

North Keep
Nordmaar
Valkinord
Kalaman
Winston's Tower
Mithas
Kothas
Blood Sea of Istar
Gargath
Kornen
Godshome
Neraka
Sanction
Blood Bay
Bloodwatch
Goodlund
Khuri-khan
Zahakar
Kendermore
The Ruins
Bloden
Silvanesti
Shalost
Silvanost
Towers of Eli
n

Krynn
Země Ansalon

Abanasinia — Abanasinie
Bloden - Bloden
Blood Bay — Krvavá zátoka
Blood Sea of Istar - Krvavé moře Ištaru
Bloodwatch - Krvestráž
Caergoth — Kargot
City of Lost Names - Město ztracených jmen
Cristyne — Cristyne
Dargaard Keep - Dargaardska pevnost
Enstar — Enstar
Gargath — Gargath
Gamet - Granát
Godshome — Bohodomov
Goodlund — Dobrukraj
Gwynned — Gwynned
High Clerist Tower — Věž Nejvyššího kněze
Hylo - Hylo
Ice Mountain Bay - Zátoka ledových hor
Icewall Castle — hrad Ledová stěna
Icewall Glacier - ledovec na Ledové stěně
Kalaman — Kalaman
Karthay — Karthaj
Kendermore — Země šotků
Khuri-khan — Khuri-khan
Kothas — Kothas
Lemish — Lemiš
Mithas — Mithas
Neraka — Neraka
Nevermind — Stačilo
Nordmaar — Nordmaar
North Keep - Severní pevnost
Northern Ergoth — Severní Ergot
Nostar — Nostar
Palanthas — Palantas
Pax Tharkas - Pax Sarkas
Plains of Dust — Prašné pláně
Qualinost — Qualinost
Qualtigoth — Qualtigoth
Sancrist — Sankrist
Shalost - Shalost
Schallsea — Bouřlivé moře
Silvanesti - Silvanest
Silvanost — Silvanost
Siriion Sea - Sirionské moře
Solace - Útěšín
Solamnia — Solamnie
Solanthas — Solanthas
Southern Ergoth — Jižní Ergot
Takar - Takar
Tarsis — Tarsis
The Ruins — Zříceniny
Thelgaard — Thelgaard
Thorbardin — Thorbardin
Throytl - Troytl
Tower of High Sorcery - Věž Vysoké magie
Towers of Eli - Eliho věže
Valkinord — Valkinord
Whitestone — Bělokámen
Winston's Tower — Winstonova věž
Xak Tharoth - Xak Sarot
Zahakar — Zahakar

KNIHA 1

Boží kladivo

OSTRÝ OCELOVÝ HLAS TRUBEK PROŘÍZL Podzimní vzduch, když armády thorbardinských trpaslíků vjely na Dergotské pláně, aby se utkaly s nepřítelem — s vlastními příbuznými. Století plná nenávisti a nedorozumění mezi horskými trpaslíky a jejich bratranci toho dne zbarvila pláně do ruda. Vítězství už nic neznamenalo, nikdo nehledal skutečné důvody. Pomstít zlo spáchané předky před mnoha a mnoha lety — takový byl jediný cíl obou válčících stran. Zabíjení, zabíjení a další zabíjení — to byla Trpasličí válka.

Trpasličí hrdina Charas bojoval po boku svého krále na úpatí hor. Byl hladce oholen, neboť svůj vous obětoval na znamení nesmírné hanby, kterou pociťoval, když musel bojovat proti vlastním soukmenovcům. Charas stál v první řadě, a když zabíjel, stékaly mu po tvářích slzy. Při nelítostném boji si však náhle uvědomil, že slovo „vítězství" se proměnilo ve slovo „zničení". Viděl obě armády prohrávat, viděl udupané a zapomenuté vojáky, ležící na zkrvavených pláních, kde se do řad obou armád v hrůzných rudých vlnách vkrádalo pomstychtivé šílenství. A když pochopil, že nezáleží na tom, kdo zvítězí, protože na konci té války nebude vítězů, Charas odhodil své kladivo — kladivo, které vykoval s Reorxovou pomocí — a odešel z bitevního pole.

„Zrádce!" křičeli na něj, když odcházel, i kdyby je však Charas slyšel, nezáleželo by mu na nich. Znal cenu vlastního srdce a znal ji lépe než kdokoli jiný. Setřel si z očí hořké slzy, smyl z rukou krev své krve a vydal se k mrtvým, aby mezi nimi našel těla dvou milovaných synů krále Duncana. Přehodil znetvořená těla mladých trpaslíků přes hřbety svých koní, opustil Dergotské pláně a vydal se se svým břemenem do Thorbardinu.

Charas cestoval daleko, ne však tak daleko, aby se dostal z doslechu hlasů volajících po pomstě, řinčení zbraní, sténání umírajících. Neohlížel se. Cítil, že ty hlasy bude slyšet až do konce svého života.

Rozjel se po lesních pěšinách do Karoliských hor, když vtom za sebou zaslechl dunivý rachot. Jeho kůň se neklidně zachvěl. Trpaslík se otočil a

zastavil, aby znepokojené zvíře uklidnil. Pak se kolem sebe opatrně rozhlédl. Co to bylo? Nebyl to ani zvuk války, ani zvuk přírody.

Charas se obrátil. Přicházelo to zezadu, ze země, kterou právě opustil. Ze země, kde jeho příbuzní stále ještě ve jménu spravedlnosti vraždili jeden druhého. Lomoz zesílil, přešel v duté dunění a byl stále hlasitější a hlasitější. Charas by mohl přísahat, že se ten tajemný zvuk blíží k němu. Trpasličí hrdina se otřásl a sklonil hlavu, když se Planinami nečekaně ozvalo strašlivé burácení.

To je Reorx, pomyslel si vyděšeně. Je to hlas rozhněvaného boha. Jsme ztraceni.

Ten zvuk Charase udeřil spolu s tlakovou vlnou příšerného výbuchu. Horký vichr nasycený odporným zápachem ho téměř smetl ze sedla. Zavalila ho mračna prachu, popela a písku a proměnila den ve strašlivou noc. Stromy kolem se zoufale ohýbaly a kroutily, jeho koně řičeli hrůzou, až se téměř splašili, a Charas nemohl chvíli dělat nic jiného, než že se pokoušel získat vládu nad panikou zaslepenými zvířaty.

Přes kouř a prach neviděl zcela nic, kašlal a dusil se, a tak si jen zakryl ústa a pokusil se zakrýt také oči nebohých koní, jak jen v té podivné tmě mohl nejlépe. Nepamatoval si, jak dlouho tam vlastně stál, v mračnech prachu, popela a horkého vzduchu. Pak oblak zase zmizel — stejně rychle, jako se objevil.

Rozvířený prach se pomalu usadil. Stromy se narovnaly. Koně se uklidnili. Prašný mrak se vznesl, odnesen lehkým podzimním větrem, a zanechal za sebou ticho ještě strašnější, než byl předtím ten ohlušující rachot.

Charas ucítil hrozivou předtuchu. Přinutil své unavené koně, aby se vyšplhali do kopců, kde mohl najít místo k úkrytu. Nakonec objevil převislou skálu. Přivázal zvířata naložená neutěšeným břemenem ke stromu a pak se svým koněm pokračoval dál do hor, aby se podíval na Dergotské pláně. Na hřebenu zastavil a ohromeně hleděl na krajinu pod sebou.

Nic se tam nehýbalo. Vlastně tam vůbec nic nebylo. Nic, jen zuhelnatělé trosky a černý prach.

Obě armády byly smeteny. Výbuch byl tak ničivý, že na prachem pokryté planině nezůstaly ani mrtvoly. Také tvář země se změnila. Charasův vyděšený pohled se stočil na místo, kde stávala vysoká pevnost, jejíž věže se kdysi tyčily nad Pláněmi. Také ona byla zničena, i když ne úplně. Stavba se zhroutila a její trosky připomínaly lidskou lebku, která ležela v poušti, šklebila se a přehlížela pusté Planiny Smrti.

„Reorxi, otče Reorxi, odpusť nám," zašeptal Charas a do očí se mu vhrnuly slzy. Pak zarmouceně sklonil hlavu a vrátil se do Thorbardinu.

Trpaslíci budou věřit, říkal si Charas pro sebe, že zkázu obou armád na

Dergotských pláních přivolal sám Reorx. Budou věřit tomu, že rozhněvaný bůh mrštil své kladivo na zem a zahubil tak své vlastní děti.

Ale v Astinových kronikách je podle pravdy zaznamenáno, co se toho dne na Pláních stalo:

Nyní, jsa na vrcholu své magické síly, arcimág Raistlin, též řečený Fistandantilus, a Paladinova kněžka Crysania, hledali vchod do Portálu vedoucího do Propasti, kde chtěli porazit Královnu Temnot.

Arcimág se dopustil těžkých zločinů, aby se dostal až na samý vrchol svých snů a tužeb. Černé roucho zbarvily temné kapky krve, a některé z nich patřily jemu. Ten muž znal lidské srdce. Věděl, jak ho stisknout, zkroutit a donutit ty, kteří ho měli proklínat, aby ho místo toho obdivovali. Mezi těmi byla i paní Crysania z rodu Tariniů, Ctěná dcera, která měla ve své čisté duši jen jedinou trhlinu. Raistlin však onu trhlinu objevil a zvětšil tak, že se prasklina rozšířila a on nakonec pronikl až k jejímu srdci...

Crysania ho následovala do prokletého Portálu. Tam k sobě přivolala svého boha Paladina, a ten modlitby své vyvolené vyslyšel. Raistlin zburcoval svou magii a dosáhl takového úspěchu, jaký ještě nebyl dovolen žádnému čaroději.

Portál se otevřel.

Raistlin se vydal dovnitř, ovšem s arcimágovým mocným kouzlem se díky jeho bratru Karamonovi a šotkovi Tasu Bosonožkovi smísilo kouzlo magického vynálezu k cestování v čase. Magické pole tak bylo porušeno...

...a následky byly hrůzné...

1. kapitola

„JEJDA," ŘEKL TASSLEHOFF BOSONOŽKA.

Karamon si ho přísně změřil.

„Já za to nemůžu! Opravdu, Karamone!" zaprotestoval Tas.

Ale sotva to šotek řekl, rozhlédl se kolem sebe, pak po očku mrkl na Karamona a znovu se začal rozhlížet. Jeho spodní ret se zachvěl a šotek zašátral po kapesníku — to pro případ, že by si jím potřeboval utřít nos. Jeho kapesník byl však pryč. Stejně tak jako jeho mošny. Tas si povzdechl. V rozrušení, které ho v posledních okamžicích zachvátilo, zapomněl, že je nechal v podzemním žaláři v Thorbardinu.

A že to byly skutečně vzrušující okamžiky. Stáli s Karamonem v magické pevnosti Zamanu a pohrávali si s kouzelným časostrojem, aby v dalším okamžiku spatřili, jak Raistlin uvádí do pohybu svá kouzla. Ještě než si Tas uvědomil, co se stalo, začaly praskat skály, padat kameny a šotek ucítil, jak ho cosi táhne do všech světových stran. Pak to najednou udělalo frrrnk... a byli tady.

A ať už byli, kde chtěli, rozhodně to nebylo to místo, kde měli být.

On a Karamon byli na horské cestě blízko obrovského balvanu. Stáli po kolena ve slizkém šedivém bahně, které široko daleko úplně zakrylo tvář země. Tu a tam pronikaly hladkým povrchem bahna ostré hroty rozbitých skal, podobné kostem, vyčnívajícím z popelavě šedého masa. Nikde nebylo ani živáčka. Ostatně — v takové zemi nemohlo zůstat naživu vůbec nic. Nebyly tu žádné stromy, jen zbytky ohořelých kmenů trčící z hustého bahna. Kam jen oko dohlédlo, nebylo nic než pustina.

Ani pohled na nebe nebyl příliš utěšující. Nad nimi zela jen šedá prázdnota, ačkoli dál na západním obzoru se rýsovala podivná fialová záře. Lesknoucí se mraky, protínané temně modrými blesky, v dálce zlověstně vřely. Kromě vzdáleného hromobití nebylo slyšet nic... Žádný zvuk... Žádný pohyb... Nic.

Karamon se zhluboka nadechl a přejel si dlaní zarostlou tvář. Horko bylo nesnesitelné, a ačkoli tu stáli jen několik minut, měli zpocená těla pokrytá vrstvou šedivého prachu.

„Kde to jsme?" zeptal se zamyšleně.

„Já—já jsem si jistý, že nemám tušení, Karamone," odpověděl Tas. Po

chvilce dodal: „A co ty?"

„Udělal jsem všechno tak, jak jsi mi řekl," prohlásil Karamon a jeho hlas byl zlověstně tichý. „Říkal jsi, že ti Gnimš poradil, abychom si jen pomysleli, kde chceme být, a to je vše. Já vím, že jsem myslel na Útěšín..."

„Já taky!" vykřikl Tas. Pak si šotek všiml, jak se na něj Karamon podíval, a zakoktal se. „Ře—řekl bych, že jsem na něho myslel skoro pořád..."

„Skoro pořád?" zeptal se hrozivě klidným hlasem Karamon.

„No," polkl Tas, „j— já, myslel jsem na Útěšín vl—vlastně jenom jednou a taky mě jenom na chviličku na—napadlo, no, napadlo mě, ja—jak by to a—asi bylo za—zajímavé a totiž, hmm — neobvyklé, uff, kdybysme se se o—ocitli— hmm..."

„Hmm, kde?" chtěl vědět Karamon.

„Hmm... mmmmmmm."

„Kde?"

„Hmmmminmmm," sbíral odvahu šotek.

Karamon se trpělivě nadechl.

„Na měsíci?" vyrazil ze sebe Tas.

„Na měsíci!" — opakoval nevěřícně Karamon. „Na kterém?" zeptal se po chvilce a opatrně se rozhlédl.

„Aha," pokrčil Tas rameny, „oni jsou tři. Myslím, že je jeden jako druhý. Jsou si tak nějak podobné, řekl bych. Až na to, to dá rozum, že na Solináru by byly skály stříbrné, na Lunitáru asi červené, no a na tom posledním bych řekl, že budou asi černé. To ale nemůžu říct jistě, protože jsem tam nikdy neb..."

Dál už to Karamon nemohl snést a Tas pochopil, že by bylo víc než moudré držet raději jazyk za zuby. A tak vydržel mlčet téměř tři minuty, zatímco si Karamon bedlivě prohlížel jejich okolí, aniž by se mu ve tváři pohnul jediný sval. Ale k umlčení šotka na tak dlouhou dobu by bylo potřeba víc než pouhý pohled (spolehnout by se dalo snad jen na ostrý nuž), a tak se Tasovi jazyk zanedlouho znovu rozvázal.

„Karamone," vyhrkl, „my—myslíš si, že jsme to opravdu dokázali? Myslíš, že jsme se o—opravdu do—dostali na měsíc? No, rozhodně to nevypadá jako místo, kde bych už jednou byl. Ne že by ty skály teda vypadaly příliš stříbrně nebo červeně nebo snad černě. Vypadají skoro jako tamty pravé skály, jenom..."

„Nepochyboval bych o tom," řekl Karamon. „že bys nás dokázal vzít do přístavního města uprostřed pouště..."

„Nebyla to moje chyba!" ohradil se Tas. „Proč by Tanis říkal..."

„Přesto," pokračoval v luštění záhady Karamon, „se mi zdá, že to místo odněkud známe."

„Máš pravdu," řekl po chvilce Tas, když se rozhlédl po zčernalé, prachem zaváté krajině. „Mně to taky něco připomíná, teď když o tom mluvu. Jenom..." zachvěl se šotek, „si nemůžu vzpomenout, že bych někdy byl na tak hrozném místě. Samosebou když nepočítám Propast," dodal rychle.

Zatímco takto rozprávěli, vřící mračna se přiblížila a zakryla zpustošenou zem svým temným stínem. Začal vát nepříjemný horký vítr a dalo se do deště. Do vzduchu se vznesl rozvířený prach. Tas se chystal pronést komentář na adresu toho deště, když vtom, bez jakéhokoli varování, svět najednou vybuchl.

Alespoň to tak nějak Tasovi připadalo. Náhle bylo všude kolem jen zářivé světlo, syčivý zvuk, úder, který otřásl zemí, a Tasslehoff, sedící na zemi v šedém bahně a přihlouple zírající na díru ve skále, která se objevila snad jen sto stop od něj.

„U všech bohů!" vydechl Karamon a natáhl se pro šotka, aby ho postavil na nohy. „Jsi v pořádku?"

„J—já... Myslím, že jo," řekl otřesený Tas a pozoroval, jak do země uhodil další blesk a vyhodil do vzduchu kusy skal a prachu. „To—to byla rozhodně velice zajímavá zkušenost. Nechtěl bych to ale zažít ještě jednou," dodal rychle v obavě, aby ho mračící se nebe ještě jednou neobdařilo stejnou velice zajímavou zkušeností.

„Ať už jsme kdekoli, rozhodně uděláme lépe, když sejdeme někam do údolí," zamumlal Karamon. „Ještěže je tady ta stezka. Někam nás určitě dovede."

Podíval se na bahnem pokrytou cestu vedoucí do stejně neutěšeného údolí. Tase napadlo, že to Někde v tomto případě bude stejně bahnité a odporné jako Zde, ale když si prohlédl Karamonovu odhodlanou tvář, rychle se rozhodl ponechat si své úvahy raději pro sebe.

Zatímco se brodili hustým blátem horské cesty, horký vítr zesílil a zabodával jim do kůže třísky, spálené oharky a popel. Mezi stromy tančily blesky a zapalovaly je jasně modrými a zelenými plameny. Zem se otřásala burácivým hřměním a na obzoru se kupila stále nová a nová temná mračna. Karamon přidal do kroku.

Pomalu sestoupili z kopce a doplahočili se na místo, kde kdysi bezpochyby bývalo nádherné údolí. Kdysi tu bývala alej vysokých stromů plná jasných barev — na podzim zářila zlatě a oranžově, na jaře jasnou zelení.

Tu a tam zahlédli proužky kouře, které byly vzápětí rozmetány sílícím větrem. Nepochybně to byl kouř z dalších blesků. Stále však to údolí Tasslehoffovi cosi připomínalo. Byl si čím dál tím jistější, že to místo zná.

Brodil se bahnem a pokoušel se nevnímat odpornou hmotu, která mu špinila boty a zářivě modré kamaše, nakonec se ale přece jen rozhodl pro starý

šotčí trik K Použití V Případě Úplné Ztráty Orientace. Zavřel oči, vypudil všechny další myšlenky z hlavy a nařídil své představivosti, aby mu poskytla obraz země ležící před ním. Za touto poněkud zajímavou šotčí logikou bylo to, že od chvíle, kdy některý šotek z Tasslehoffovy rodiny navštívil jakékoli místo, vzpomínky se jaksi přenášely na jeho nebo jejího potomka. Je pravda, že ona teorie nebyla nikdy vědecky podložena (gnómové na tom stále pracují, aby výsledky odevzdali příslušnému výboru), ale holou skutečností je, že se až dosud ani jediný šotek na Krynnu neztratil.

V každém případě teď Tas stál po kolena v bahně, zavíral oči a pokoušel se vyčarovat obraz svého okolí. Najednou ho měl před očima. Byl tak živý a jasný, že to Tase až překvapilo. Nikdy nebyla mapa jeho předků tak dokonalá. Viděl stromy — obrovské stromy, na obzoru se rýsovaly hory a těsně pod ním jezero...

Tas otevřel oči a vydechl. Bylo tam jezero! Předtím si ho nevšiml, bylo stejně šedé jako prach, pokrývající zemi. Byla v tom jezeře voda? Nebo bylo jen plné odporného bahna?

Zajímalo by mě, jestli byl strýček Pastiskoč někdy na měsíci, přemýšlel Tas. Jestli ano, pak to je důvod, proč tohle místo poznávám. Jisté aleje, že by o tom nejspíš někomu řekl... Asi ano, ale zřejmě ho skřeti snědli ještě dřív, než k tomu dostal příležitost. Když tak myslím na jídlo, napadá mě...

„Karamone," vykřikl Tas, aby přehlušil sílící vítr a hromobití. „Vzal jsi s sebou nějakou vodu? Já ne. Ani jídlo jsem nevzal. Nenapadlo mě, že nějaké budeme potřebovat, protože jsme přece chtěli jít domů, že. Ale..."

Tas najednou spatřil cosi, co myšlenky na jídlo, pití a také strýčka Pastiskoče vyhnalo z jeho mysli.

„Karamone!" Tas zatahal velkého válečníka za rukáv a ukázal rukou před sebe. „Myslíš si, že támhle to je slunce?"

„A co by to bylo jiného?" odsekl Karamon a upřel pohled na zelenožluté kolo, rýsující se v trhlinách bouřných mračen. „A ke tvé první otázce: Ne, žádnou vodu jsem s sebou nevzal. A nemluv o tom!"

„Nemusel bys na mě být tak hrubý..." začal Tas. Pak si všiml Karamonova výrazu a raději zmlkl.

Na půli cesty bahnem se zastavili. Horký vítr se jim opíral do zad tak, že se Tasovi culík vznášel nad hlavou jako praporek. Velký válečník se zastavil na břehu jezera — stejného jezera, jakého si předtím všiml šotek. Byl bledý a oči upíral kamsi do dálky. Po chvilce se pohnul a vlekl se dál horskou cestou. Tas si povzdechl a vydal se za ním. Pak mu v hlavě uzrálo rozhodnutí.

„Karamone," řekl, „pojď, zmizíme odsud. Nelíbí se mi tady. I když je to možná měsíc, co viděl můj strýček Pastiskoč předtím, než ho snědli skřeti, není to nic moc. Ten měsíc, myslím, ne to, že ho snědli skřeti — i když to asi

taky nebyla moc velká zábava, když o tom tak přemýšlím. Abych řekl pravdu, je tenhle měsíc stejně nudný jako Propast a páchne ještě hůř. Kromě toho... tam jsem aspoň neměl žízeň... Ne, že bych ji teď měl," dodal rychle, když si vzpomněl, že o tom nemá mluvit. „Ale mám sucho na jazyku, jestli mi rozumíš, a špatně se mi mluví. Máme přece kouzelný časostroj." Ukázal, že má v ruce předmět podobný žezlu — to pro případ, že by Karamon v poslední půlhodině zapomněl, jak vypadá. — „A přísahám... Na mou duši... že tentokrát budu opravdu myslet jen na Útěšín, Karamone. Já... Karamone?"

„Mlč, Tasi," řekl Karamon.

Došli až na okraj údolí, kde bahno sahalo Karamonovi po kotníky, takže Tas byl ponořený až do půli lýtek. Karamon byl stejně sklesly jako předtím v magické pevnosti Zamanu. Teď se mu ale ve tváři kromě obav objevily také bolest a zármutek.

Tas v jeho očích zahlédl ještě cosi jiného. Překvapilo ho to - viděl tam skutečný strach. Šotek se rychle rozhlédl a přemýšlel, co asi Karamon spatřil. Tady dole to vypadá na chlup stejně jako nahoře v horách, pomyslel si — je to šedé, bahnité a odporné. Nic se nezměnilo. Možná se jenom trochu setmělo. Mračna k Tasově úlevě zakryla slunce, neboť se mu zdálo, že v jeho světle vypadá okolní krajina ještě hrozivěji a pochmurněji. Jak se mraky přibližovaly, déšť značně zesílil. — Přesto se Tasovi nezdálo, že by ten pohled byl nějak zvlášť děsivý.

Šotek se ze všech sil snažil mlčet, ale slova jednoduše vyskakovala z jeho pusy dřív, než je mohl zadržet.

„Co se děje, Karamone? Nic nevidím. Bolí tě snad to vykloubené koleno? Já..."

„Buď zticha, Tasi!" nařídil mu přiškrceným hlasem Karamon. Rozhlížel se kolem sebe, oči měl doširoka otevřené a neklidně zatínal pěsti.

Tas si povzdechl a raději si přikryl ústa rukou, aby tak zadržel slova uvnitř. Byl odhodlaný mlčet, i kdyby ho to mělo zabít. Když mlčel, najednou si uvědomil, jaké je kolem neskutečné ticho. Nebylo slyšet vůbec nic. Ani zvuk bouře, ani obvyklý hluk padajícího deště, když voda stéká z Ústí a dopadá s plesknutím na zem, ani vítr prohánějící se korunami stromů, ani zpěv ptáků, stěžujících si ve svých písních na to, že jim déšť namočil peří...

Tas měl podivný pocit. Podíval se zblízka na ohořelé kmeny stromů. Ačkoli byly už napůl proměněny v popel, viděl, že to musely být ty největší stromy, jaké kdy viděl, kromě...

Tas polkl. Listí, podzimní barvy, voňavý kouř, vznášející se údolím, jezero, modré a čiré jako křišťál...

Zamrkal a promnul si oči, aby z nich dostal vodu a bláto. Rozhlédl se kolem sebe, pak se otočil, aby se podíval na stezku a na velký balvan... Prohlé-

dl si jezero, které teď viděl mezi ohořelými stromy docela zřetelně. Pak se zadíval na zubaté vrcholky hor.

Nebyl to strýček Pastiskoč, kdo tu kdysi byl...

„Ach, Karamone!" zašeptal vyděšeně.

2. kapitola

„CO JE?" KARAMON SE OTOČIL A PODÍVAL SE na šotka tak podivně, že se Tas roztřásl od hlavy až po konečky prstů. Svaly na válečníkových pažích se napjaly.

„N—nic," vykoktal ze sebe Tas. „Je to jen moje představivost, Karamone," řekl rychle. „Musíme odsud! Hned teď! Můžeme jít, kam budeme chtít! Můžeme se vrátit do časů, kdy jsme byli všichni spolu, kdy jsme byli šťastní! Můžeme se vrátit do dob, kdy byli Flint a Sturm naživu, kdy Raistlin ještě nosil červený plášť, kdy Tika..."

„Mlč!" odsekl varovně Karamon a jeho slovům dodal váhu mohutný blesk. Tas poplašeně uskočil.

Vítr sílil, proháněl se mezi mrtvými pahýly stromů a vydával zvuk, jako kdyby kdosi pískal přes zaťaté zuby. Teplý déšť ustal. Mraky se rozptýlily a odhalily slunce, stojící vysoko na šedivě zbarvené obloze. Na obzoru se ale shlukovala další masa zlověstně temnějících mračen.

Karamon kráčel dál rozblácenou stezkou a zatínal zuby, aby překonal mučivou bolest ve zraněné noze. Ale Tas se nedíval na něj, díval se na cestu, kterou tak dobře znal — i když teď vypadala docela jinak — jak se kousek před ním stáčí. Věděl, co je za tou zatáčkou. Zůstal stát uprostřed cesty a zíral na Karamonova záda.

Po chvíli neobvyklého ticha si Karamon uvědomil, že něco není v pořádku. Zastavil se. Tvář měl ztrhanou vyčerpáním.

„Pojď, Tasi," řekl podrážděně.

Tas si kolem prstu omotal konec svého culíku a zavrtěl hlavou.

Karamon si ho přísně změřil.

Tas rozčileně vybuchl: „To jsou řásníky, Karamone!"

Válečníkův přísný výraz na okamžik změkl. „Já vím, Tasi, je to Útěšín," řekl unaveně.

„Ne, není!" vykřikl Tas. „Je to jenom místo, kde mají řásníky..."

„A je snad nějaké jiné místo, kde mají Krystalmirské jezero, Tasi, nebo kde mají Karoliské hory, nebo snad velký balvan, na kterém jsme oba vídávali sedět Flinta, když vyřezával své figurky, nebo tuhle cestu vedoucí k..."

„To nemůžeš vědět!" hněval se Tas. „To není možné!" Najednou se rozběhl kupředu, nebo se spíš pokusil běžet blátivou cestou, a brodil se bahnem

tak rychle, jak to jen bylo možné. Vrazil do siláka, popadl ho za ruku a tahal ho pryč. „Pojď! Pojďme odsud!" Znovu vytáhl magický vynález. „Můžeme se vrátit do Tarsu, kde se na mě sesypala ta horda draků! To byla zábava! Bylo to moc zajímavé! Pamatuješ?" Tasův pisklavý hlásek se rozléhal mezi spálenými stromy.

Karamon vzal kouzelný vynález z Tasových rukou. Nevšímal si šotkových protestů a začal jím kroutit tak, že se klenot ve chvilce proměnil na ubohý beztvarý předmět. Tas se na něj zoufale podíval.

„Proč odsud neodejdeme, Karamone? Tohle místo je strašné. Nemáme ani jídlo, ani vodu, a podle toho, co jsem viděl, myslím, že je i dost nepravděpodobné, že nás tady někdo najde. Kromě toho je dost dobře možné, že nás některý z těch blesků úplně spálí. Blíží se bouřka a ty víš, že tohle není Útěšín..."

„Nevím, Tasi," řekl tiše Karamon. „Ale jsem odhodlaný na to přijít. Co je to s tebou? Nejsi snad zvědavý? Odkdy šotek odmítá příležitost k dobrodružství?" Karamon znovu vykročil.

„Jsem zvědavý jako všichni šotkové," zamumlal Tas, sklopil hlavu a vydal se za Karamonem. „Ale je to zvědavost na věci a místa, kde jsem nikdy před tím nebyl. Nemůžu být zvědavý na domov. Nejde to! Domov se přece nemění. Prostě jen je a čeká, až se do něho vrátíš. Domov je něco, čemu říkáš „moje". Domov má vypadat úplně stejně jako v den, kdy jsi z něj odešel, a ne jako něco, co vypadá, jako kdyby přes to přeletělo šest milionů draků a roztrhalo to na kusy! Karamone, domov není místo na dobrodružství!"

Tas se podíval na Karamona, aby zjistil, jestli na něj jeho řeč udělala alespoň nějaký dojem. Jestli ano, nebylo to vidět. Ve válečníkově tváři se zračilo jen odhodlání a bolest, která Tase poněkud vyvedla z míry.

Karamon se změnil, uvědomil si najednou Tas. A není to jen proto, že by propadl trudomyslnosti. Něco je na něm jiné, je nějak vážnější... zodpovědnější, řekl bych. Je to ale ještě něco jiného, přemítal Tas. Pak na to přišel — byla to hrdost. Hrdost v něm samém, hrdost a odhodlání.

Tohle není Karamon, který by se jen tak vzdal, pomyslel si zoufale Tas. Tohle není Karamon, který by potřeboval šotka, aby ho chránil před potížemi. Tas si nešťastně vzdychl. Chyběl mu ten starý Karamon.

Došli až na místo, kde se cesta stáčela. Oba to místo znali, ačkoli to nikdo z nich neřekl. Karamon proto, že nebylo, co by řekl, a Tas proto, že to místo odmítal poznat. Oběma se šlo ztěžka.

Kdysi by náhodný poutník v těchto místech spatřil hospodu Poslední domov a její osvětlená okna. Cítil by vůni Otíkových kořeněných brambor, slyšel by smích a veselé písně linoucí se z otevřených dveří, které lákaly vesničany i náhodné pocestné. Karamon i Tas se zastavili.

Stále mlčeli a jen se rozhlíželi po spálených stromech, prachem pokryté zemi a zčernalých skalách. V uších jim znělo ticho daleko strašnější, než byl ohlušující zvuk hromobití. Oba věděli, že by měli slyšet Útěšín, i když ho ještě neviděli — zvuky každodenního života, klokot tržnice, hlasy handlířů, samozřejmě také křik dětí a vyvolávání obchodníků, zvuky z hostince.

Neslyšeli však nic, jen ticho a v dálce zlověstné burácení hromu.

Nakonec si Karamon povzdechl. „Pojďme," řekl a vydal se k Útěšínu.

Tas ho následoval. Šel pomalu, protože jeho boty obalené blátem byly jako z olova. Nebyly však zdaleka tak těžké jako jeho srdce. Pořád opakoval: „Tohle není Útěšín. Není to Útěšín. Není," až to znělo jako Raistlinovo magické zaklínadlo.

Zatočili a Tas opatrně zvedl hlavu...

Zaplavila ho obrovská úleva.

„Co jsem ti říkal, Karamone?" vykřikl, aby přehlušil vichr. „Podívej, nic tady není. Žádný hostinec, žádné město, nic." Jeho malá ručka vklouzla do Karamonovy velké dlaně a táhla válečníka zpět. „Teď už můžeme jít. Mám výborný nápad. Mohli bysme se vrátit časem do dob, kdy se na nebi objevilo Fišpánovo zlaté spřežení..."

Ale Karamon šotka setřásl. Jen sklesle zíral před sebe a mlčel. Zastavil se a podíval se na zem. „Co to tedy je?" zeptal se a v jeho hlase se ozval náznak strachu.

Tas nervózně žvýkal konec svého culíku, pak se postavil vedle Karamona. „Co je co?" zeptal se tvrdohlavě.

Karamon ukázal prstem.

Tas ohrnul nos. „Je tam velké prázdné místo. Dobrá, možná tam kdysi něco bylo. Možná tam byl nějaký velký dům. Ale teď tam není nic, tak proč bychom si kvůli tomu měli dělat starosti? Karamone, vzpamatuj se!"

Válečníkovo koleno náhle úplně vypovědělo službu, Karamon zavrávoral a byl by upadl, kdyby ho Tas nezachytil. Se šotkovou pomocí se dobelhal k nedalekému pahýlu ohořelého kmene. Opřel se o něj a sáhl si na poraněné koleno. Tvář měl bledou a pokrytou kapkami potu.

„Co mám dělat, abych ti pomohl?“ zeptal se Tas a lomil rukama. „Už vím, najdu ti nějakou berlu! Musí tady být plno polámaných větví. Půjdu se podívat."

Karamon neřekl nic, jen unaveně přikývl.

Tas odběhl, očima pátral po šedé slizké zemi a byl rád, že má co dělat a nemusí mluvit o tom hloupém prázdném místě. Brzy našel to, co hledal — větev trčící z černého bahna. Popadl ji a prudce s ní škubl. Ruce mu uklouzly po hladkém mokrém povrchu a Tas sebou plácl na zem. Vstal a znepokojeně si prohlížel blátivou skvrnu na modrých kamaších. Pak se ji celkem zbytečně

pokusil rukou očistit. Pokrčil rameny, vzal za větev a znovu s ní trhl. Tentokrát se větev malinko pohnula.

„Už to skoro bude, Karamone!" zvolal „Já..."

Ozval se hrozný nešotkovský výkřik. Karamon se ohlédl a spatřil konec Tasova culíku, mizící v obrovské jámě, která se šotkovi náhle objevila pod nohama.

„Už běžím, Tasi!" zvolal Karamon a klopýtal k němu. — „Vydrž..."

Ale zastavil se, když viděl, jak se Tas škrábe ven. Jeho tvář byla zkřivená do děsivé grimasy, jakou ještě Karamon nikdy předtím neviděl. Byl bílý jako stěna, oči měl doširoka otevřené a rty modré.

„Nepřibližuj se, Karamone," zašeptal a mával na siláka malou zablácenou ručkou. „Prosím, zůstaň tam, kde jsi!"

Už ale bylo pozdě. Karamon došel na okraj jámy a nahlédl dovnitř. Tas se vedle něj stočil do klubíčka a začal tiše naříkat. „Všichni jsou mrtví," sténal. „Jsou mrtví!" Zakryl si dlaněmi tvář, kolébal se zepředu dozadu a hořce plakal.

Na dně skálou obklopené jámy, která byla až dosud pokrytá hustou vrstvou bláta, ležela mrtvá těla. Těla mužů, žen a dětí. Ačkoli byla pokrytá blátem, některým z nich byly ještě vidět tváře, nebo se to alespoň Karamonovi zdálo. Vzpomněl si na poslední masový hrob, který kdy viděl. Bylo to v té morové vesnici, kterou našla Crysania. Vzpomněl si na Raistlinovu rozhněvanou tvář. Vzpomněl si, jak jeho bratr přivolal blesky a spálil vesnici na prach.

Karamon stiskl zuby a donutil se podívat dovnitř — hledal záplavu rudých vlasů...

Obrátil se a oddechl si. Pak se prudce otočil a rozběhl se směrem k hostinci. „Tiko!" křičel.

Tas zvedl hlavu a poplašeně vyskočil. — „Karamone," vykřikl, uklouzl v blátě a upadl.

„Tiko!" volal Karamon do větru a vzdáleného hromobití.

Hroznou bolest ve zraněné noze už přestal vnímat. Když ho Tas viděl, jak klopýtá na pusté místo na konci cesty, kde kdysi stával hostinec, uvědomil si, že Karamon je duchem nepřítomný. Znovu se postavil na nohy a spěchal za svým přítelem, ale Karamon se rychle prodíral bahnem a jeho naděje i strach mu dodávaly novou sílu.

Tas ho brzy ztratil z dohledu, ale stále ho slyšel volat Tičino jméno. Teď už věděl, kam má Karamon namířeno. Zpomalil. Hlava mu třeštila z horka a zápachu a před očima měl stále obraz toho, co před malou chvilkou viděl. Táhl za sebou blátem obalené nohy a v obavě, co dalšího ho ještě čeká, se plahočil za Karamonem.

Našel ho, jak stojí na tom pustém místě, svírá cosi v ruce a prohlíží si to pohledem toho, kdo byl nakonec poražen.

Blátem pokrytý, zoufalý a vyčerpaný šotek si stoupl vedle něj. „Co to je?" zeptal se třesoucími se rty a ukázal na předmět v Karamonových dlaních.

„Kladivo," odpověděl Karamon. „Moje kladivo."

Tas se na něj zadíval. Měl pravdu, vypadalo to jako kladivo. Nebo alespoň kdysi to mohlo být kladivo. Jediné, co z něj však zbylo, bylo ze tří čtvrtin ohořelé topůrko a zčernalý zbytek kovu.

„Jak si tím můžeš být tak jistý?" zeptal se a stále se ještě bránil myšlence všechno si přiznat.

„Jsem si tím jistý," řekl hořce Karamon. „Podívej." Topůrko bylo příliš volné a při doteku se uvolnilo a upadlo.

„Udělal jsem ho v době, kdy jsem ještě hodně pil." Utřel si slzy. „Moc se mi nepovedlo. Kladivo padalo z násady, a tak jsem toho s ním nikdy moc neudělal," zajíkal se.

Karamon byl vyčerpaný a jeho koleno ho už vůbec nechtělo poslouchat. Tentokrát se už nesnažil udržet na nohou a jen tiše sklouzl do bláta. Seděl na místě, které kdysi bylo jeho domovem, svíral své kladivo a plakal.

Tas se od něj odvrátil. Zoufalství tohoto muže bylo příliš osobní i pro jeho oči. Nevšímal si vlastních slz, které mu stékaly po tváři, jen se kolem sebe zachmuřeně rozhlížel. Nikdy se necítil tak bezmocný, ztracený a sám. Co se stalo? Co se jen mohlo stát? Někde musí být odpověď.

„Jdu se trochu porozhlédnout," zamumlal ke Karamonovi, který ho ani neslyšel.

Pak si těžce povzdechl a vlekl se dál. Věděl, kde je. Už si to konečně musel přiznat. Karamonův dům stával blízko středu města, nedaleko hostince. Tas procházel místy, kde kdysi byly řady domů. Přestože tu dnes nebylo zhola nic, ani domy, ani ulice, ani vysoké stromy, věděl přesně, kde je. Raději by to ale nevěděl. Občas zahlédl větve trčící z bahna a celý se roztřásl. Kromě těch větví tam nebylo nic. Až na...

„Karamone!" zavolal Tas a byl rád, že má něco na prozkoumání, něco, co by na chvilku mohlo rozehnat Karamonovy chmurné myšlenky. „Karamone, myslím, že by ses na to měl jít podívat!"

Velký muž si ho však nevšímal, a tak se to Tas vypravil prozkoumat sám. Po chvíli se dostal na samý konec ulice, kde kdysi býval malý parčík a kde nyní v bahně trčel kamenný obelisk. Na park si pamatoval, ale nevzpomínal si, že by tam ten obelisk kdy byl viděl. Když jsem byl naposledy v Útěšíně, tak to tady ještě nebylo, přemýšlel, zatímco si předmět pozorně prohlížel.

Byl vysoký a umně vytesaný, nicméně přežil pustošivou sílu ohně, větru i

bouře. Jeho povrch byl černý a opálený, ale když se Tas podíval pozorněji, všiml si, že je na něm vytesaný nějaký nápis. Napadlo ho, že kdyby snad očistil hlínu, podařilo by se mu ten nápis přečíst.

Šotek tedy otřel blátivý nános pokrývající kámen a chvilku na něj němě zíral. Pak tiše zavolal: „Karamone!"

Podivný tón v šotkově hlasu Karamona vytrhl ze zamyšlení. Zvedl hlavu a všiml si obelisku i neobvyklého výrazu v Tasově tváři. Velký muž se s obtížemi zvedl a vydal se k šotkovi.

„Co je to?"

Tas se nezmohl ani na slovo, jen tiše ukázal před sebe.

Karamon si stoupl před obelisk a přečetl si hrubě vytesaný nápis.

Zde leží Hrdinka Kopí
Tika Waylan Majere.
Zemřela roku 358.

Příliš brzy padl strom tvého života,
a já tu budu nalezen se sekyrou v ruce

„Je mi to moc líto, Karamone," zamumlal Tas a vzal ho jemně za ruku.

Karamon sklonil hlavu. Položil ruku na obelisk a pohladil chladný mokrý kámen. Kolem nich kvílel vichr a na náhrobek dopadlo pár kapek deště. „Zemřela sama," řekl. Sevřel pěst a vší silou udeřil do skály. Z prstů mu vytryskla krev. „Opustil jsem ji! Měl jsem tu být! Sakra, měl jsem tu být!"

Ramena se mu zachvěla, když se dal do pláče. Tas vzhlédl k obloze a všiml si, že se mračna dala opět do pohybu a přibližovala se. Šotek pevně sevřel přítelovu ruku.

„Myslím, že bys nemohl nic dělat, Karamone, i kdybys tu byl," řekl konejšivě.

Najednou se zarazil, až si málem ukousl jazyk. Pustil Karamonovu ruku, protože jeho bystré oči zahlédly cosi, co se zalesklo v slabých slunečních paprscích. Tas natáhl třesoucí se ruku a začal chvatně odhrabávat hlínu.

„U všech bohů," řekl ohromeně a rychle vstal. „Karamone, ty jsi tady byl!"

„Cože?" zabručel Karamon.

Tas ukázal na zem.

Velký muž zvedl hlavu, otočil se a podíval se tím směrem.

U šotkových nohou ležela jeho vlastní mrtvola.

2. kapitola

ALESPOŇ TO JAKO KARAMONOVA MRTVOLA vypadalo. Mělo to na sobě brnění, které získal v Solamnii, brnění, které nosil v dobách Trpasličích válek, brnění, které měl na sobě, když on a Tas opustili Žaman, brnění, které měl na sobě právě teď...

Ale kromě toho na tom nebylo nic, co by naznačovalo, že to Karamon skutečně je. Tělo nebylo takové jako ostatní těla, která našel Tas pod nánosem hlíny. Leželo na povrchu a už dávno propadlo zkáze. — Jediné, co z něj zůstalo, byla kostra bezpochyby rozložitého muže, ležícího u kamenného náhrobku. V jedné ruce svíral dláto, jako kdyby jeho posledním činem byla ta věta vytesaná do kamene.

Nezdálo se, že by byl zabit.

„Co se děje, Karamone?" zeptal se Tas rozechvělým hlasem. .Jestli jsi mrtvý, jak je možné, že jsi tady, a živý?" Najednou ho cosi napadlo. „Ach ne, co když zde vůbec nejsi?" Chytil se za culík a rozpačitě s ním kroutil. „Jestliže tady ale nejsi, pak to znamená, že jsem si tě vymyslel!" Tas polkl. „Netušil jsem, že mám tak živou představivost. Vypadáš rozhodně jako živý." Natáhl svou třesoucí se ruku, aby se Karamona dotkl. „Zdáš se mi dost opravdový, a jestli ti nevadí, že to řeknu, páchneš jako opravdový Karamon." Tas zalomil rukama. „Karamone, já jsem se asi zbláznil!" vykřikl. „Jsem stejný blázen jako ten tupý trpaslík dole v Thorbardinu!"

„Ne, Tasi," řekl Karamon, „tohle je skutečnost. Všechno je to až příliš skutečné." Podíval se na mrtvolu a pak na kamenný náhrobek, který s blížícím se soumrakem už téměř ani nebyl vidět. „Všechno mi to začíná dávat smysl, kdybych tak jen..." zarazil se a pohlédl na obelisk. „Už to mám, Tasi, podívej se na rok vyrytý na tom náhrobku!"

Tas si povzdechl a zvedl hlavu. „358," přečetl nechápavě. Pak se však šotkovy oči úžasem rozšířily. „358?" opakoval, „Karamone, nebylo to v roce 356, když jsme opustili Útěšín?"

„Dostali jsme se příliš daleko, Tasi," zamumlal Karamon. „Jsme v naší vlastní budoucnosti."

Vřící temné mraky se shromáždily na obzoru jako armády chystající se k lítému boji, který měl nastat před západem slunce, a soucitně zahalily těch

několik posledních několik okamžiků jeho ubohého bytí.

Bouře udeřila rychle a s nebývalou krutostí. Horký nápor větru srazil Tase na zem a mrštil Karamonem o kamenný obelisk. Prudce se rozpršelo a kapky těžké jako z olova je přibíjely k zemi. Krupobití jim rozdíralo kůži a působilo modřiny.

Nejhorší ze všeho však byly pestrobarevné blesky, vycházející z mračen a končící svou smrtonosnou pouť hluboko v zemi. Ničily vše, co jim přišlo do cesty, a proměňovaly zbytky stromů v hořící pochodně viditelné na míle daleko. Hromobití neustávalo a otřásalo zpustošenou zemí.

Karamon s Tasem se zoufale snažili ukrýt před běsnícím živlem a nakonec našli útočiště pod kmenem spadlého stromu. Vyhrabali tam díry v hlíně a vplazili se do nich. Odtud pak sledovali, jak bouře ničí a pustoší mrtvou zemi. Plameny olizovaly skály a Tas s Karamonem cítili pach spáleného dřeva. Blesky se blížily, útočily na okolní stromy, až se jejich třísky rozlétaly do okolí, a svým nesmírným rachotem je ohlušovalo pekelné hromobití.

Jediná zčásti příjemná věc, kterou bouře přinesla, byl déšť. Karamon obrátil svou helmu dnem vzhůru a během chvilky ji měl plnou vody. Ta voda ale chutnala strašně — jako shnilá vejce. Tas se šklebil, zacpal si jednou rukou nos a pak se teprve odvážil napít. Žízeň ho ale neopustila.

I když na to oba mysleli, ani jeden se nezmínil o tom, že nebudou moci uchovat žádnou vodu na později a že nemají žádné jídlo.

Teď, když Tasslehoff věděl, kde je a kdy tam je (i když přesně nevěděl, jak nebo proč se tam dostal), cítil se konečně sám sebou a dokonce i s potěšením sledoval první okamžiky běsnící bouře.

„Nikdy jsem ještě neviděl tak krásné blesky," vykřikoval do burácení hromu a pozoroval bouři s nelíčeným zájmem. „Je to skoro tak dobré jako představení pouličního kejklíře!" Brzy se ale začal nudit.

„Koneckonců," ječel, „ani sledování vybuchujících hořících stromů není tak zábavné, když to vidím nejmíň popadesáté. Jestli chceš být sám, Karamone," řekl a široce zívl, „trošku bych si teď schrupnul. Nebude ti vadit, když budeš držet hlídku, že ne?"

Karamon zavrtěl hlavou a chtěl něco namítnout, ale přerušila ho hrozná rána. Do stromu stojícího necelých sto stop od nich náhle udeřil blesk a zapálil ho modrým plamenem.

Mohli jsme to být my, pomyslel si Karamon, zíraje na hasnoucí popel. V nose ho pálil ostrý zápach síry. Můžeme ale být na řadě příště. Na mysli se mu usadila myšlenka běžet, myšlenka tak silná, že se mu svaly napjaly a on se musel donutit zůstat v klidu sedět tam, kde byl.

Samozřejmě by to pro ně znamenalo smrt. Tady jsou alespoň na úrovni země, zčásti ukrytí v blátivé jámě. Když se však rozhlédl, uviděl kolem sebe

do země vypálené díry a jen se hořce usmál. Budeme muset věřit v dobrotivost bohů.

Otočil se na Tase a chtěl mu říct něco uklidňujícího. Slova mu však zamrzla na rtech. Pak si silák jen povzdechl a zavrtěl hlavou. Některé věci se nikdy nezmění — a šotek byl jednou z nich. Ležel stočený do klubíčka, nevnímal hrůzu kolem meh a spokojeně oddychoval.

Karamon zalezl hlouběji do vykopané jámy a díval se na blesky nad sebou. Aby zapomněl na děsivý strach, začal přemýšlet o tom, co se asi stalo, jak se jen mohli ocitnout v takových nesnázích. Zavřel oči před oslepujícími blesky a v mysli se mu objevil jeho bratr, stojící před prokletým Portálem. Slyšel Raistlinův hlas volající pět dračích hlav, které chránily vstup do Propasti. Viděl Crysanii, Paladinovu kněžku, modlící se ke svému bohu, ztracenou v hlubinách své víry a oslepenou zlem jeho bratra.

Velký válečník se otřásl. V uších mu zněla Raistlinova slova, jako kdyby arcimág stál přímo vedle něj.

Ona vstoupí do Propasti se mnou. Půjde první a bude za mě bojovat. Postaví se temným klerikům, černým mágům a duchům mrtvých, odsouzených k tomu, aby bloudili touto prokletou zemí, a podstoupí strašlivá mučení, která pro ni Královna přichystá. To vše utýrá její tělo, zničí její mysl a roztrhá její duši. Nakonec už toho víc nebude moci snést, padne k zemi a bude ležet u mých nohou...krvácející, zničená a umírající..

Ale já kolem ní projdu bez jediného pohledu, bez jediného slova. Proč? Protože už ji nebudu potřebovat...

Poté, co Karamon uslyšel tato slova, pochopil, že jeho bratra nečeká vykoupení. A tak ho opustil. . Nech ho jít do Propasti, pomyslel si hořce Karamon. Nech ho bojovat proti Královně Temnot. Nech ho, ať se sám stane bohem. Mně už na tom nezáleží. Je mi jedno, co se s ním stane. Konečně jsem volný — nic už mě s ním nesvazuje a ani jeho se mnou.

Společně s Tasem uvedli kouzelný vynález do pohybu a odříkali zaklínadlo, které velkého válečníka naučil Par-Salian. Karamon slyšel zpívat kameny, jako už je slyšel dvakrát, když se kouzelný časostroj dal do pohybu.

Ale potom se něco stalo. Něco, co bylo jiné než obvykle. Nyní, když měl čas o tom uvažovat, vzpomněl si, že v nastalé panice cítil, že je něco v nepořádku. Jen si nemohl vzpomenout, co to bylo.

Stejně jsem tomu nemohl zabránit, pomyslel si hořce. Nikdy jsem magii nerozuměl a také jsem jí nikdy nedůvěřoval.

Další blesk přerušil tok jeho myšlenek a dokonce způsobil, že i Tas sebou ve spánku trhl. Pak si ale šotek zakryl oči rukama, stočil se jako myš ve své skrýši a spal dál.

Karamon si vzdychl — přinutil se zapomenout na bouři a vrátil se zpátky

k těm posledním okamžikům, kdy někdos magickým vynálezem čaroval.

Vzpomínám si, jak mě cosi táhlo k sobě a pak jsem najednou cítil, že mě táhne ještě něco jiného, ale opačným směrem. Co dělal Raistlin? Karamon si na to snažil vzpomenout.

Najednou před sebou uviděl obraz svého bratra. Viděl, jak se mágova tvář zkřivila hrůzou, když hleděl v šoku do Portálu. Viděl Crysanii stojící v Portálu. Už se nemodlila, její tělo se zmítalo v divoké bolestivé křeči a dívka měla oči rozšířené děsem.

Karamon se otřásl a olízl si rty. Voda mu na rtech zanechala hořkou chuť. Měl pocit, jako kdyby žvýkal rezavé hřebíky. Odplivl si, očistil si rukou ústa a unaveně se opřel. Otřáslo jím další zaburácení a pak i odpověď na jeho otázku.

Jeho bratr selhal.

Raistlinovi se stalo totéž, co se stalo Fistandantilovi. Ztratil vládu nad svou magií. Kouzelný vynález nepochybně narušil magické pole, když odříkával své magické zaklínadlo. To bylo jediné možné vysvětlení.

Karamon se zamračil. Ne, Raistlin tuto možnost musel předvídat. V tom případě by jim ale nedovolil použít jejich kouzlo. Zabil by je tak, jako zabil Tasova přítele gnóma.

Karamon potřásl hlavou, aby si pročistil myšlenky a znovu se soustředil. Bylo nad slunce jasnější, že magické pole bylo narušeno. Vrhlo je příliš daleko, až do jejich budoucnosti.

To by znamenalo, že jediné, co bych měl udělat, je znovu použít ten vynález a vrátit se do současnosti, k Tice do Útěšína...

Karamon otevřel oči a rozhlédl se kolem. Ale jak se postaví tváří v tvář budoucnosti, která je čeká?

Válečník se zachvěl. Byl na kost promočený. Noc chladla, ale nebyl to chlad, co ho mučilo. Věděl, jaké by to bylo žít s vědomím, co je všechny čeká. Jak by se mohl vrátit k Tice a přátelům a přitom znát jejich hroznou budoucnost? Vzpomněl si na mrtvolu ležící u náhrobku. Jak se může vrátit, když zná vlastní osud?

Kdyby tak byl svůj vlastní bratr. Vzpomněl si na poslední rozhovor, který spolu vedli. Tas změnil čas — tak to Raistlin řekl. Protože šotkové, gnómové a trpaslíci byli vytvořeni nešťastnou náhodou, nemohli cestovat časem tak jako lidé, elfové, obři a jiná plemena. A tak bylo šotkovi zakázáno cestovat časem — aby ho nemohl změnit.

Ale Tas byl poslán časem náhodou, jen proto, že skočil do magického pole v okamžiku, kdy Par-Salian, vládce Věže Vysoké magie, posílal časem Karamona s Crysanií. Tas změnil čas. Proto tedy Raistlin věděl, že nebyl obětí Fistandantilova zatracení. Kde Fistandantilus zemřel, Raistlin mohl žít.

Karamon se zachvěl. Najednou se mu udělalo zle a cítil, že asi omdlí. Co to tedy znamená? Co tady dělá? Jak by mohl být živý a mrtvý zároveň? Bylo to vůbec jeho mrtvé tělo? Od chvíle, kdy Tas změnil čas, to mohl být i někdo jiný. Ale — a to bylo nejdůležitější — co se stalo s Útěšínem?

„Způsobil to snad Raistlin?" zamumlal Karamon, jen aby slyšel vlastní hlas uprostřed hřmící bouře. „Má to s ním snad něco společného? Stalo se to proto, že selhal?"

Karamon se zhluboka nadechl. Vedle něj se vrtěl Tas, kňoural a naříkal ve spánku. Karamon ho něžně poplácal. „Je to jen zlý sen, Tasi. Můžeš klidně spát."

Tas se obrátil na bok a přitiskl se ke Karamonovi. Rukama si stále přikrýval tvář. Karamon ho klidně hladil.

Jen zlý sen. Přál si, aby to vše byl jen zlý sen. Zoufale si přál, aby se ráno probudil ve vlastní posteli s bolestí v hlavě od přílišného pití. Přál si slyšet, jak Tika v kuchyni řinčí nádobím, proklíná ho za to, že je lenoch a opilec, a přesto mu chystá jeho oblíbenou snídani. Přál si vrátit se do svého ubohého jednoduchého žití, protože až by zemřel, zemřel by v nevědomosti...

Ach, prosím, ať je to jen sen, modlil se Karamon. Opřel si hlavu o kolena a zpod přivřených víček se mu začaly řinout velké hořké slzy.

Tiše seděl, ani burácivé hřmění už ho ani trochu nezajímalo. To poznání ho zcela zničilo. Tas se zachvěl a vzdychl, ale spal tiše dál. Karamon se nehýbal. Nespal. Nemohl. Sen, do kterého vstoupil, byl sen náměsíčníků, jejich nejhorší noční můra. Potřeboval jen jedinou věc — ověřit si své poznání. V hloubi svého srdce však věděl, že si nic ověřovat nepotřebuje.

Bouře se konečně přesunula dál na jih. Karamon cítil, jak mračna odcházejí. Hromobití přecházelo zemí jako kroky obra. Když bylo po všem, v uších mu zaznělo neskutečné ticho, ticho daleko horší než řev bouře, který mu předcházel. Karamon by viděl, že se i obloha vyčistila. Viděl by nad hlavou hvězdy i měsíc...

Hvězdy...

Jenom stačilo zvednout hlavu a vzhlédnout k nebi a věděl by to.

Hodnou chvíli jen nehybně seděl a přál si, aby ucítil vůni kořeněných brambor, aby uslyšel Tičin smích, zahánějící to neskutečné ticho, a přál si, aby bolest v jeho srdci vystřídala kocovina.

Nestalo se však nic. Bylo jen ticho prokleté, pusté krajiny, které občas přerušilo vzdálené zahřmění.

Karamon si tiše povzdechl a zvedl hlavu.

Polkl hořkou slinu a ucítil, jak se mu z očí vyhrnuly další slzy. Setřel je, aby lépe viděl.

A bylo to tam — potvrzení jeho strachu, nejhlubší dno jeho zatracení.

Na nebi se objevilo nové souhvězdí.
Přesýpací hodiny...

„Co to znamená?" zeptal se Tas, protíraje si oči. Byl jen napůl vzhůru a ospale zíral na hvězdy.

„To znamená, že se to Raistlinovi nakonec podařilo," odpověděl Karamon se směsicí strachu, lítosti a hrdosti v hlase. „To znamená, že vstoupil do Propasti, bojoval s Královnou Temnot a nakonec ji porazil!"

„Ne, Karamone, neporazil ji," řekl Tas, když si oblohu dobře prohlédl. „Její souhvězdí tam zůstalo, jenom je na nesprávném místě. Je támhle, zatímco předtím bylo támhle. A tady je Paladin." Tas si smutně povzdechl. „Ubohý Fišpán. Zajímalo by mě, jestli i on musel bojovat s Raistlinem. Myslím, že by se mu to moc nelíbilo. Vždycky se mi zdálo, že ho má rád. Možná ho měl radši než nás."

„Možná stále ještě bojují," přemýšlel Karamon. „Možná právě to je příčina té strašlivé bouře." Na okamžik se odmlčel a jen zíral na lesknoucí se přesýpací hodiny. Vzpomněl si na bratrovy oči, na to, jak vypadaly před tím, než se proměnil v dospělého muže. Bylo to tak dávno — v době té strašné zkoušky ve Věži Vysoké magie.

„A potom, Raistline, uvidíš, jak čas všechno mění," řekl mu Par-Salian. „Potom snad získáš pro ty kolem sebe soucit."

Ale nebyla to pravda.

„Raistlin vyhrál," řekl tiše Karamon. „Stal se přece jen tím, čím chtěl být - stal se bohem. — A nyní vládne mrtvému světu."

„Mrtvému světu?" opakoval vyděšeně Tas. „Celému světu? Všemu na Krynnu? Palantasu a Ochranovu a Qualinestu? Zemi šotků? Všemu?"

„Rozhlédni se kolem sebe," řekl zachmuřeně Karamon. „Co si o tom myslíš? Viděl jsi tady snad někoho, tedy kromě nás dvou?" Mávl rukou na to, co bylo vidět v stříbrném světle měsíce Solináru, který nyní, když zmizela mračna, zářil na obloze jako vševidoucí oko. „Viděl jsi plameny, které smetly celé hory. Ještě teď je na obzoru vidět blesky." Ukázal na východ. „A tamhle se na nás valí další bouře. Ne, Tasi, tohle nemohl přežít nikdo. I my budeme brzy mrtví — buď nás spálí na prach blesk nebo..."

„Nebo... něco jiného..." řekl zarmouceně Tas. „J—já se opravdu necítím moc dobře, Karamone. Možná je to tou vodou — nejspíš zase dostanu mor." Jeho tvář se zkřivila bolestí. Chytil se rukou za břicho. „Mám tam takový divný pocit, jako kdybych spolkl hada."

„Je to tou vodou," řekl Karamon. „Také mi není dobře. Možná v té vodě byl nějaký jed."

„Znamená to, že tady umřeme, Karamone?" zeptal se Tas po chvilce ticha. „Jestli ano, pak bych radši odešel kousek dál a lehl se vedle Tiky, jestli ti to nevadí. Budu mít pocit, že jsem doma. Potom najdu Flinta a jeho strom." Vzdychl a položil hlavu na Karamonovo rameno. „Je toho docela dost, co budu muset Flintoví vyprávět, že mám pravdu, Karamone? Musím mu vyprávět o tom, jaké to bylo v Propasti a jak spadla velká hora a jak jsem ti zachránil život a jak se z Raistlina stal bůh. Vsadím se, že mi to nebude věřit. Ale možná tam budeš se mnou, Karamone, a ty mu řekneš, že to je pravda a že vůbec nepřeháním."

„Smrt je rozhodně jednoduchá," zamumlal Karamon a ohlédl se ke kamennému pomníku.

Začal vycházet Lunitár, jeho krvavě rudé světlo se smísilo se smrtelnou bělostí světla Solináru a vrhalo jemný fialový stín na šedou krajinu. Obelisk byl mokrý a na tu dálku zářil tak jasně, že bylo možné přečíst nápis, lesknoucí se na jeho světlém povrchu.

„Bude jednoduché zemřít," opakoval Karamon, víc pro sebe než pro Tase. „Bude snadné ležet a čekat, až si nás temnota odnese." Pak stiskl zuby a postavil se na nohy.

„Je to zvláštní," dodal, když vytahoval svůj meč a začal odsekávat větve ze stromu, který jim až do této chvíle poskytoval útočiště. „Raist se mě kdysi zeptal, jestli bych za ním šel do temnoty."

„Co to děláš?" zeptal se Tas a zvědavě si ho prohlížel.

Karamon však neodpověděl. Jen nerušené pokračoval v odsekávání větví.

„Děláš si berle!" řekl Tas, pak ale poplašeně vyskočil. „Karamone! To si nemůžeš myslet... nemáš rozum! Pamatuju si, když se tě na to Raistlin ptal, a pamatuju si, co ti řekl, když jsi řekl, že ano. Řekl, že by to pro tebe znamenalo smrt, Karamone! Jsi velký silák, ale zahynul bys tam!"

Karamon stále ještě neodpověděl. Z mokrého dřeva odletovaly třísky, jak do větví sekal mečem. Čas od času se ohlédl, aby se podíval blížící se mračna. Pomalu se vkrádala na oblohu, aby zakryla oba měsíce i podivná souhvězdí.

„Karamone!" Tas popadl velkého válečníka za rameno.

„I kdybys šel... tam," šotek to ze sebe ani nemohl vypravit, „co bys tam dělal?"

„Něco, co jsem měl udělat už dávno," řekl rozhodně Karamon.

4. kapitola

„TY CHCEŠ JÍT ZA NÍM, ŽE JE TO TAK?" VYKŘIKL Tas a vylezl ze svého úkrytu. Vyškrábal se nahoru tak, aby viděl Karamonovi přímo do očí. Válečník stále ještě sekal do větví. „Jsi blázen. Úplný blázen. Jak se tam chceš dostat?" Najednou ho cosi napadlo. „Ani nevíš, kde je! Něvu, kam máš jít!"

„Vím, jak se tam dostanu," řekl chladně Karamon a zastrčil meč zpět do pouzdra. Vzal větev do rukou, ohýbal ji a kroutil, až se mu nakonec podařilo ji ulomit.

„Půjč mi ten tvůj nožík," nařídil Tasovi.

Šotek mu ho podal a už chtěl pokračovat v dalších protestech, když vtom ho Karamon rázně přerušil.

„Mám kouzelný vynález. Nezáleží na tom, kde je," pokradmu se podíval na Tase, „víš to lépe než já!"

„V Propásli?" zachvěl se Tas.

Další dunivé zahřmění způsobilo, že oba náhle vzhlédli a podívali se na blížící se bouři. Pak se Karamon s novou silou vrátil ke své práci, zatímco Tas pokračoval ve svém přesvědčování. „Ten magický vynález nás s Gnimšem dostal odtamtud, Karamone, ale dovnitř to určitě nepůjde. Kromě toho, stejně tam nechceš jít," pokračoval rozhodně šotek. „Není to moc hezké místo."

„Možná mě tam ten vynález nedostane," začal Karamon a pak se obrátil k Tasovi. „Než udeří další bouře, musím se přesvědčit, jestli ty berle, co jsem udělal, budou fungovat. Půjdeme k Tičinu pomníku."

Mečem si utrhl kousek mokrého pláště, omotal plátno kolem horní části větve, položil si ji do podpaží a na zkoušku se o hůl opřel. Ta se zabořila o několik palců do mokré země. Karamon ji vytrhl a postoupil o krok dál. Hůl se sice znovu zabořila do bláta, umožnila mu ale pomalu pokračovat v cestě a odlehčila jeho poraněnému kolenu. Tas ke Karamonovi přiskočil, aby mu pomohl, a tak se pomalu krok za krokem vlekli po slizké zemi.

Kam jdeme? toužil se zeptat Tas, ale bál se slyšet odpověď. Tentokrát mu nebylo zatěžko mlčet. Naneštěstí se zdálo, že Karamon slyšel jeho myšlenky, protože na šotkovu nevyslovenou otázku vzápětí odpověděl.

„Možná, že mě magický vynález nebude moci dopravit do Propasti," od-

dechoval ztěžka válečník, „ale já znám někoho, kdo může. A za ním se s pomocí časostroje musíme vypravit."

„Kdo je to?" zeptal se pochybovačně Tas.

„Par-Salian. On nám řekne, co se vlastně stalo. On mě bude moci poslat... tam, kam budu potřebovat."

„Par-Salian?" Tas vypadal stejně vystrašeně, jako kdyby se Karamon zmínil o samotné Královně Temnot. „To je ještě větší šílenství!" Chtěl ještě něco dodat, ale začal zvracet. Karamon se zastavil, aby na něj počkal, a také on vypadal ve světle měsíce bledý a nemocný.

Tas byl přesvědčený, že vyzvracel všechno, co měl uvnitř od špiček ponožek až po konec dlouhého culíku, a tak se hned cítil o něco lépe. Kývl na Karamona — byl tak vyčerpaný, že nemohl promluvit — a pomalu klopýtal dál.

Prodírali se bahnem, až konečně došli k pomníku. Oba se svalili na zem a opřeli se o kamenný obelisk, vyčerpaní z dlouhého putování, které nebylo delší než dvacet stop. Začal se zvedat horký vítr a hromobití se přiblížilo. Tas měl tvář pokrytou potem a kolem rtů nazelenalý kroužek, přesto se mu podařilo na Karamona usmát. Doufal přitom, že vypadá neodolatelně nevinně.

„My máme jít za Par-Salianem?" řekl, otíraje si tvář koncem svého culíku. „No, nemyslím si, že je to ten nejlepší nápad. Nejsi na tom nejlíp, tak daleko prostě nemůžeš dojít. Kromě toho nemáme ani žádné jídlo, ani co pít a..."

„Ujdu to," řekl Karamon, vytáhl z kapsy pokroucený medailon a začal ho proměňovat na nádherné žezlo.

Když to Tas viděl, rychle pokračoval.

„Jsem si jistý, že Par-Salian je... je... uf, že má moc práce. Tak. Má moc práce!" Tas se zašklebil. „Má moc práce a nebude nás moct přijmout. Má plno starostí s tím zmatkem, který se kolem děje. A tak na to radši zapomeň. Najdeme nějaké hezčí místo, kde to bude aspoň trochu veselejší. Co kdyby třeba Raistlin očaroval Bupu a ona se do něho zamilovala? To bylo docela zajímavé, kdyby ho ta tupá trpaslice všude pronásledovala."

Karamon neodpověděl. Tas si kolem prstu rozpačitě omotával svůj culík.

„Mrtvý," řekl náhle a povzdechl si, „ubohý Par-Salian. Možná je mrtvý. Koneckonců," pokračoval s nadějí v hlase šotek, „byl starý už v době, kdy jsem ho viděli naposledy. To bylo v roce 356. Nevypadal zdravě. Musel to pro něho být hrozný šok, když se Raistlin stal bohem. Asi to bylo na jeho nemocné srdce moc. Nejspíš se jenom tak skácel a bylo to."

Tas po očku mrkl na Karamona. Na jeho tváři se objevil slabý úsměv, ale neřekl nic, jen otáčel a kroutil s medailonem. Náhle se na obloze objevil

klikatý blesk. Karamon obrátil hlavu k nebi a jeho úsměv záhy zmizel.

„Vsadím se, že Věž Vysoké magie už není!" vykřikl zoufale Tas. „Jestli je pravda, co jsi říkal, a celý svět je tak... je jako tohle místo," mávl rukou a ukázal na bahnitou krajinu promáčenou páchnoucím deštěm, „pak Věž musela být první, co spadlo! Určitě do ní praštil blesk! Je přece mnohem vyšší než všechny stromy, co jsem kdy viděl..."

„Věž tu bude," řekl zachmuřeně Karamon, když konečně dokončil tvarování kouzelného vynálezu. Zvedl ho, nad hlavu a jeho klenoty, zachytivší paprsky Solináru, se na okamžik rozzářily. Pak mračna zakryla měsíc a světlo uhaslo. Přikradla se tma, která byla přerušována občasným světlem překrásných smrtících blesků.

Karamon stiskl zuby, popadl berlu a pomalu vstal. Tas ho zoufale sledoval, ale také se postavil na nohy.

„Víš, Tasi, poznal jsem Raistlina dost dobře," pokračoval Karamon, nevšímaje si šotkova žalostného výrazu. „Možná je příliš pozdě, ale znám ho. Nenáviděl tu Věž stejně tak jako mágy, kteří v ní žili, nenáviděl je za to, co mu udělali. Ale i přes tu nenávist stále Věž miluje, protože je součástí magického Umění. A to Umění a magie pro něj znamenají víc než vlastní život. Ne, Věž tam bude!"

Karamon zvedl kouzelný vynález a začal odříkávat zaklínadlo.

„Tvůj čas patří jen tobě. A tak jím můžeš cestovat..."

Náhle byl přerušen.

„Ach, Karamone!" zakňoural Tas a pevně ho sevřel. „Neber mě s sebou k Par-Salianovi! Udělá mi něco strašného! Já to vím. Mohl by mě proměnit v... v netopýra!" Tas se zarazil. „I když si myslím, že být netopýr by mohlo být docela zajímavé, asi bych si nemohl zvyknout na to spát vzhůru nohama a viset za nohy. Když o tom tak přemýšlím, radši bych zůstal šotkem."

„O čem to mluvíš?" zeptal se Karamon a znepokojeně vzhlédl k mrakům. Blesky se blížily a déšť se měnil v živelné běsnění.

„O Par-Salianovi," vykřikl Tas. „Popletl jsem jeho kouzlení s časem. Neměl jsem to dělat, věděl jsem to! A potom jsem také ukradl kouzelný prsten, který tam někdo nechal ležet, a ono to ze mě udělalo myš! Jsem si jistý, že ho to pěkně rozčililo! A taky jsem rozbil magický časostroj, Karamone! Vzpomínáš? No, pravda, nebyla to jen moje chyba, Raistlin mi špatně poradil! Ale přísného člověka by mohlo napadnout, že kdybych to nechal na pokoji — a já jsem věděl, že to nesmím dělat — nic z toho by se nestalo. A Par-Salian je moc přísný! Potom jsem poprosil Gnimše, aby to opravil, a on to sice udělal, ale ne docela správně, jak asi víš..."

„Tasslehoffe," řekl unaveně Karamon, „nemůžeš být chvilku zticha?"

„Ano, Karamone," odpověděl Tas a utřel si nos.

Karamon pohlédl na sklíčenou postavičku a vzdychl. „Podívej se, Tasi, nedovolím Par-Salianovi, aby ti něco udělal. Slibuji. Musel by v netopýra proměnit nejdřív mě!"

„Opravdu?" zeptal se s nadějí v hlase šotek.

„Máš moje slovo," řekl Karamon a pohlédl k oblakům. „Teď mi podej ruku, ať odsud můžeme zmizet."

„Jasně," řekl vesele Tas a jeho malá ručka rychle vklouzla do Karamonovy velké dlaně.

„A Tasi..."

„Ano, Karamone?"

„Tentokrát budeš myslet na Věž Vysoké magie v Žďárské cestě! Žádný měsíc!"

„Ano, Karamone," povzdechl si Tas, ale pak se zase usmál. „Tak teda," řekl si sám pro sebe, když Karamon začal znovu odříkávat to známé zaklínadlo, „z Karamona by byl ale řádně velký netopýr..."

Ocitli si na kraji jakéhosi lesa.

„Není to moje chyba, Karamone!" řekl rychle Tas. „Myslel jsem na Věž celou svou duší a celým srdcem! A určitě jsem ani jednou nepomyslel na nějaký les!"

Karamon pátravě hleděl do lesa. Byla sice noc, ale nebe bylo jasné a jen na obzoru se rýsovaly mraky. Lunitár zářil jasným rudým světlem, Solinár se skláněl k obzoru a nad nimi se leskly přesýpací hodiny.

„Rozhodně jsme se ocitli ve správném čase, ale kde to jen, u všech bohů, jsme?" zamumlal Karamon, opíraje se o svou hůl a prohlížeje si kouzelný časostroj. Znovu se podíval do lesa. Stromy vrhaly temné stíny a jejich mohutné kmeny se rýsovaly ve svitu měsíce. Najednou se Karamonova tvář rozjasnila. „Je to v pořádku, Tasi," řekl s úlevou. „Ty to nepoznáváš? Je to Les Žďárské cesty - les, který střeží Věž Vysoké magie!"

„Jsi si tím jistý?" zeptal se pochybovačně Tas. „Rozhodně to nevypadá tak, jak jsem to naposledy viděl. Tenkrát to bylo ošklivé místo plné zlomyslných stromů, a když jsem chtěl jít dovnitř, tak mě to nepustilo, a když jsem chtěl jít ven, tak mě to nepustilo, a když ..."

„Ano, je to ten samý les," přerušil ho Karamon a znovu poskládal žezlo do beztvarého medailonu.

„Co se s tím teda stalo?"

„Totéž, co se stalo se zbytkem světa, Tasi," odpověděl Karamon a opatrně zastrčil medailon do kapsy.

Tas se v myšlenkách vrátil do okamžiku, kdy tu byl naposledy. Ten les tu stál proto, aby chránil Věž před nevítanými hosty. Bylo to velice podivné a

strašidelné místo, protože když si člověk ten les nenašel, našel si les jeho. Poprvé si Tase s Karamonem našel, když pronásledovali pana Sotha, který očaroval paní Crysanii. Tas se tehdy probudil z hlubokého spánku a zjistil, že tam, kde noc předtím nebylo vůbec nic, stojí les.

Zdálo se, že stromy jsou mrtvé. Měly holé větve, zpod kmenů se linul chlad a uvnitř lesa se pohybovaly temné stíny. Stromy však mrtvé jen vypadaly. Ve skutečnosti měly ve zvyku člověka pronásledovat. Tas si vzpomínal, že se snažil od lesa utéct, ale ať už běžel, jak dlouho chtěl, pokaždé, když se otočil, stál les za ním.

Bylo to strašidelné místo, ale když Karamon do lesa vstoupil, najednou se ten les změnil. Mrtvé stromy začaly růst a proměnily se v řásníky! Les se proměnil z temného a zlověstného místa smrti na překrásný zelený háj života. Ve větvích zpívali ptáci a zvali je dovnitř.

A pak se les znovu proměnil. Tas zíral dovnitř a přemítal. Vypadlo to jako oba lesy, jak si je pamatoval, a zároveň žádný z nich. Stromy byly zdánlivě mrtvé, jejich větve byly holé, ale když se lépe podíval, viděl, jak se pohybují, jak jsou živé! Natahovaly se po nich, jako kdyby je chtěly pozřít.

Tas se do strašidelného lesa zadíval a zkoumal jeho okolí. Všechno vypadalo stejně jako v Útěšíně. Kolem nebyly vůbec žádné stromy, ani mrtvé, ani živé, jen ohořelé pahýly kmenů. Zem byla pokrytá stejným šedým bahnem. A kam až jeho oko dohlédlo, nebylo nic než mrtvá pustina...

„Karamone," vykřikl náhle Tas a ukázal kamsi prstem.

Karamon se ohlédl. Vedle jednoho kmene ležela do klubka stočená postava.

„Člověk!" volal vzrušeně Tas. „Někdo tady je!"

„Tasi," vykřikl varovně Karamon, ale šotek už se rozběhl do lesa.

„Hej, ty!" volal. „Haló, spíš? Probuď se!" Natáhl ruku, aby s postavou zatřásl, ta se však pod jeho rukou převrátila a zůstala tiše a strnule ležet.

„Ach, Karamone," poděšeně uskočil Tas. „Je to Bupu!"

Kdysi před dávnými časy se Raistlin s tou tupou trpaslicí spřátelil. Nyní tu ležela, zírala prázdnýma očima k nebi a nic už neviděla. Měla na sobě špinavé, otrhané šaty, byla hrozně vyhublá, měla propadlé tváře a kolem krku kožený řemen. Na konci toho řemene ležela ztuhlá mrtvá ještěrka. Bupu v jedné ruce svírala mrtvou krysu a v druhé měla sušenou kuřecí nožku. Jak se k ní blížila smrt, snažila se použít všechny magické pomůcky, které měla, ale nepomohlo to.

„Není mrtvá dlouho," řekl Karamon. Dobelhal se blíž a namáhavě si klekl vedle zubožené malé mrtvolky. Zlehka se jí dotkl a zatlačil jí oči. Pak zavrtěl hlavou. „Zajímalo by mě, jak se to přihodilo, že přežila tak dlouho? Těla, která jsme viděli v Útěšíně, tam musela ležet už celé měsíce."

„Možná, že ji Raistlin ochránil," řekl bez rozmyšlení Tasslehoff.

Karamon se zamračil. „Nesmysl, musela to být náhoda!" řekl prudce. „Znáš přece tupé trpaslíky, Tasi. Přežijí cokoli. Hádám, že oni byli poslední, kdo přežili. Bupu, která byla chytřejší než ti ostatní, jednoduše vydržela nejdéle. Nakonec ale i tupí trpaslíci museli v této bohy prokleté zemi zahynout." Pokrčil rameny. „Pojď mi pomoct vstát."

„Karamone, co—co s ní uděláme?" zeptal se smutně Tas. „Přece ji tady jenom tak nenecháme?"

„Co jiného bychom měli dělat?" zeptal se podrážděně Karamon. Pohled na mrtvou tupou trpaslici a blízký les přinášel nepříjemné vzpomínky. „Ty bys chtěl být pohřbený tady v tom bahně?" Zachvěl se a rozhlédl se kolem. V dálce zahlédl klikaté blesky a zaslechl vzdálené hřmění. „Kromě toho nemáme moc času, protože se blíží bouře."

Tas se na něho lítostivě podíval.

„Není tu nic, co by ji rušilo, Tasi," odsekl rozhněvaně válečník. Když ale spatřil šotkův výraz, sejmul si z ramen plášť a přikryl jím vychrtlou mrtvolku. „Raději bychom měli jít," řekl nakonec.

„Sbohem, Bupu," zašeptal Tas a pohladil ztuhlou ruku svírající mrtvou krysu. Chtěl tělo zase přikrýt, když si najednou ve světle Lunitáru všiml něčeho lesklého. Tas zadržel dech, protože měl pocit, že ten předmět zná. Opatrně rozevřel tupé trpaslici ztuhlé prsty. Vypadla z nich mrtvá krysa - a vypadl z nich také lesklý smaragd. - Tas vzal drahokam do dlaní a v duchu se vrátil do... kde to jen bylo? Ve Xak Sarotu?

Byli ve stoce a skrývali se před dračími jednotkami. Raistlina popadl záchvat kašle...

Bupu se na něj znepokojeně podívala, pak ponořila ruku do tašky a hodnou chvíli v ní lovila. Po chvilce vytáhla jakýsi předmět a nastavila ho proti slunci. Pozorně si ho prohlédla, vzdychla a zavrtěla hlavou. „ To nebýt, co já chtít," zamumlala.

Tasslehoff zachytil pohledem jasný záblesk a připlížil se o kousek blíž. „Co je to?" zeptal se, ačkoli znal předem odpověď. Také Raistlin na třpytivý předmět upíral své lesknoucí se oči.

Bupu pokrčila rameny. „Pěkný skála," řekla bez zájmu a znovu zalovila v tašce.

„Je to smaragd," zasípěl Raistlin.

Bupu zvedla hlavu. „Ty líbit?" zeptala se ho.

„Ano, moc," vydechl mág.

„ Ty nechat to." Bupu vtiskla drahokam Raistlinovi do ruky, pak vítězoslavně vykřikla a konečně vytáhla to, co hledala. Tas se natáhl, aby viděl

nový zázrak. Místo toho se otřásl odporem a rychle ucukl. Byla to mrtvá, velice mrtvá ještěrka! Na ocase měla přivázaný kousek vyžvýkaného koženého provázku. Bupu ji podala Raistlinovi.

„ Ty nosit okolo krk," řekla. „Léčit kašel."

„To znamená, že tady Raistlin byl," zamumlal Tas. „Dal jí to, musel jí to dát! Ale proč? Amulet... Dar...?" Šotek zavrtěl hlavou, vzdychl a pak vstal. „Karamone," začal, ale najednou si všiml, že Karamon nepřítomně hledí do lesa. Uviděl jeho bledou tvář a hned ho napadlo, na co si asi velký válečník vzpomněl.

Tasslehoff rychle zastrčil smaragd do kapsy.

Les vypadal stejně mrtvý a zničený jako okolní svět, pro Karamona však byl stále živý. Válečník znepokojeně hleděl na podivné stromy, jejich mokré kmeny a shnilé větve, které v rudém světle Lunitáru vypadaly jako zalité krví.

„Když jsem tu byl poprvé, měl jsem strach," řekl si pro sebe Karamon a rukou sevřel jílec meče. „Kdyby to nebylo pro Raistlina, nikdy bych do něj nevkročil. Podruhé jsem měl ještě větší strach, když jsme sem přinesli paní Crysanii, abychom pro ni vyprosili pomoc. Nikdy bych sem nevkročil, kdyby mě ti ptáci nelákali svým sladkým zpěvem." Smutně se usmál. „ .Poklidný to les, poklidné to sídlo. Zde končí stárnuti a zkáza ustoupí,' tak nějak to zpívali. Myslel jsem si, že slibují pomoc. Myslel jsem, že slibují odpověď na všechny otázky. Nyní už vím, co ta píseň znamená. Smrt — to je to jediné poklidné sídlo, to jediné obydlí, kde končí stárnutí a kde se nás už zkáza netýká!"

Přestože vzduch byl horký, Karamon se při pohledu do lesa otřásl. „Mám daleko větší strach teď, než jsem měl kdy předtím," zamumlal. „Něco tu není v pořádku." Nebe a zem ozářil blesk tak jasný, že se až zdálo, jako by bylo pravé poledne. Po blesku následoval hromový rachot a Karamonovi začal do tváře bušit prudký liják. „Alespoň, že les stále stojí," řekl. „Jeho kouzelná moc musí být nesmírná, když přežil takovou bouři." V žaludku ho prudce zabolelo. Vzpomněl si na svou žízeň a olízl si rozpraskané rty. „Poklidný les," zamumlal.

„Co jsi říkal?" zeptal se Tas a postavil se těsně vedle něj.

„Jedna smrt je stejná jako druhá," odpověděl Karamon.

„Víš, já už jsem umřel třikrát," řekl posvátně Tas. „Poprvé to bylo v Tarsu, kde na mě draci shodili ten dům. Podruhé to bylo v Nerace, když jsem byl otrávený nalíčenou pastí a Raistlin mě zachránil. A naposledy to bylo tehdy, když na mě bohové shodili skálu. A tak, když se to tak vezme," zauvažoval šotek, „myslím, že bych taky mohl říct, že jedna smrt je stejná jako

ta druhá. Abys tomu rozuměl, ten jed hrozně bolel, ale brzo bylo po všem. Na druhé straně, když..."

„Raději půjdeme," prohlásil Karamon, „nech si své historky pro Flinta." Tasil svůj meč. „Jsi připraven?"

„Připraven!" hlásil hrdě Tas. „Můj otec vždycky říkával: Nech si to nejlepší nakonec. Ačkoli —" šotek se zarazil - „mám takový dojem, že to říkal o večeři, ne o smrti. Ale snad v tom není tak velký rozdíl."

Vytáhl svůj malý nožík a vydal se do lesa za Karamonem.

5. kapitola

POHLTILA JE TEMNOTA. DO NOCI LESA Žďárské cesty nemohlo proniknout ani světlo měsíců, ani světlo hvězd. Dokonce i zářivé světlo blesků se zde ztrácelo, a přestože bylo občas slyšet vzdálené hromobití, znělo jen jako svá vlastní ozvěna. Karamon slyšel bubnování deště a bušení krupobití, v lese však bylo sucho. Dešti podlehly jen stromy stojící na jeho okraji.

„To je daleko příjemnější," prohlásil Tasslehoff, „chybí nám jen trocha světla. Já..."

Jeho hlas byl náhle přerušen. Karamon uslyšel tupý úder, po kterém následoval podivný zvuk, jako kdyby někdo něco táhl po zemi.

„Tasi?" zavolal.

„Karamone!" vykřikl Tas. „Chytil mě strom! Drží mě! Karamone, pomoz mi!"

„Je to žert, Tasi?" zeptal se přísně Karamon, „protože jestli ano, pak to není příliš vtipné..."

„Ne!" křičel Tas. „Chytil mě a teď mě někam táhne!"

„Co... Kde?" křičel Karamon. „Nic v té zatracené tmě nevidím!"

„Tady! Tady!" ječel divoce Tas. „Drží mě to za nohy a chce mě to roztrhnout!"

„Křič, Tasi!" volal Karamon a klopýtal tmou. „Myslím, že jsem blízko..."

Karamona praštila do prsou rozložitá větev, vyrazila mu dech a poslala ho k zemi. Jak tam ležel a zoufale se snažil popadnout dech, uslyšel vedle sebe zapraskání. Poslepu se ohnal mečem po tajemném zvuku a odkutálel se stranou. Tam, kde předtím ležel, dopadlo cosi těžkého. Sotva se však Karamon postavil na nohy, ucítil další ránu, skácel se zpět a tváří dopadl na holou lesní zem. Další úder ho zasáhl přímo do ledvin a Karamon zasténal bolestí. Ze všech sil se pokusil vstát, ale točila se mu hlava a jeho koleno se ozývalo trýznivou bolestí. Tas nebyl slyšet. Karamon neslyšel vlastně vůbec nic, jen šustění a praskot větví, sklánějících se nad jeho hlavou, a usilovně se plazil z jejich dosahu. Něco ho chytilo za paži. Pak ucítil, jak ho to popadlo za kotník. Zoufale se ohnal mečem. Odlétla tříska a zapíchla se mu do kůže. S útočníkem to však ani nepohnulo.

Ve větvích stromů byla ukrytá síla celých staletí. Kouzla jim dala myšlenky a důvod. Karamon vstoupil na území, které střežily, území zakázané

pro ty, kteří nebyli zváni. Věděl, že ho chtějí zabít.

Za jeho kalhoty se zachytila další větev. Omotávaly se mu kolem paží. Za několik okamžiků bude po všem. Roztrhnou ho! Slyšel, jak Tas křičí bolestí...

Karamon zoufale vykřikl: „Jsem Karamon Majere! Bratr Raistlina Majerea! Musím mluvit s Par-Salianem, nebo s někým, kdo vládne Věži!"

Chvíli bylo ticho, byla to chvíle zaváhání. Karamon cítil, jak se stromy zavlnily a větve povolily své sevření.

„Par-Saliane, jsi tam? Par-Saliane, znáš mě! Jsem jeho bratr! Jsem tvoje jediná naděje!"

„Karamone?" ozval se jakýsi roztřesený hlas.

„Mlč, Tasi!" zasyčel Karamon.

Ticho bylo husté jako sama temnota. A pak válečník najednou ucítil, jak se větve pomalu uvolňují. Zhluboka si oddechl. Byl zesláblý bolestí a strachem a chtělo se mu zvracet. Opřel si hlavu o rameno a snažil se popadnout dech.

„Tasi, jsi v pořádku?" zavolal.

„Ano, Karamone," ozval se vedle něj šotek. Karamon natáhl ruku, dotkl se ho a přitáhl si Tase k sobě.

Ačkoli slyšel pohyb a cítil, jak stromy ustupují, byl si vědom toho, že poslouchají každé jejich slovo a pozorují každý jejich pohyb. Pomalu a opatrně zastrčil meč do pochvy.

„Jsem ti opravdu moc vděčný za to, že jsi řekl Par-Salianovi, kdo jsi, Karamone," řekl Tas, lapaje po vzduchu. „Právě jsem si představoval, jak bych asi řekl Flintovi, že mě zavraždil strom. Nevím, jestli je v posmrtném životě dovoleno se smát, ale vsadím se, že by pukl smíchy."

„Pssst!" řekl chabě Karamon.

Tas se zarazil a zašeptal: „Jsi v pořádku, Karamone?"

„Ano, jen mě nech trochu vydechnout. Ztratil jsem svou berlu."

„Je támhle, zakopl jsem o ni." Tas se odplazil, aby se za malou chvilku vrátil, a táhl za sebou těžkou berlu. „Tady ji máš!" Pomohl Karamonovi na nohy.

„Karamone," zeptal se za chvíli, „jak dlouho si myslíš, že nám to bude trvat k Věži? Mám hroznou žízeň, a ačkoli se od té doby, kdy jsem naposledy zvracel, cítím o dost lip, pořád mám v břiše takový divný pocit."

„Nevím, Tasi," odpověděl Karamon. „Nevidím v té zatracené mlze vůbec nic. Nevím, kam jdeme, ani kde teď jsme, ani jak se nám podaří tam dojít bez toho, abychom v té tmě do ničeho nevrazili..."

Znovu se ozval ten praskavý zvuk, jako kdyby větvemi hýbal divoký vítr. Karamon se zarazil a Tas poplašeně ztuhl, když zaslechl, jak se stromy opět

blíží. Oba bezmocně stáli v temnotě a stromy se plížily bul a blíž. Větve se dotýkaly jejich kůže a mrtvé listy je hladily po vlasech. Do uší jim šeptaly podivné hlasy. Karamon sevřel třesoucí se rukou meč, přestože věděl, že mu nepomůže. Ale potom, když se stromy přiblížily ještě víc, pohyby a šepot utichly. Stromy opět zmlkly.

Karamon natáhl ruku a ucítil napravo i nalevo pevné kmeny. Něco ho napadlo. Zašátral v temnotě před sebou, nenahmatal však nic.

„Pevně se mě drž, Tasi," nařídil a poprvé v jeho životě se s ním šotek nepřel. Ruku v ruce se vydali kupředu cestou, kterou pro ně stromy vytvořily.

Ze začátku postupovali velmi opatrně, to ze strachu, aby nezakopli o ulomenou větev, vyčnívající kořen nebo nespadli do nějaké jámy. Nakonec však přišli na to, že země kolem je zcela rovná a suchá a že jim v cestě nestojí žádné překážky. Neměli tušení, kam jdou, šli naprostou tmou, když procházeli uličkou, kterou pro ně stromy připravily, aby se za jejich zády ihned zavřela. Kdykoli se pokusili sejít z cesty, narazili do pevných, neústupných kmenů, větví a mrtvého Ústí.

Horko bylo zničující. Neválo ani ten nejjemnější vánek — nespadla ani jediná kapka. Žízeň, až dosud ztracená v jejich strachu, je znovu začala týrat. Karamon si z tváře setřel pot a šel dál tím podivným horkým vzduchem, který byl tady v lese ještě daleko teplejší. Zdálo se, jako kdyby to horko vznikalo právě zde, v tomto lese. Kromě toho se les zdál daleko živější, než byl dvakrát předtím. Rozhodně byl živější než okolní svět. Kromě šustění stromů Karamon slyšel — nebo si alespoň myslel, že slyší — také dupot zvěře a mávám ptačích křídel a také letmo zahlédl zářit v temnotě páry lesknoucích se očí. Skutečnost, že se opět ocitli mezi živými bytostmi, nepřinesla válečníkovi žádnou úlevu. Cítil jejich zlobu a nenávist, ale přesto, že to cítil, věděl, že jejich zlost není zamířená proti nim. Hněvali se sami na sebe.

A potom znovu zaslechl ptačí píseň — právě tak, jako ji slyšel, když tu byl naposledy. Byla vysoká, čistá a sladká. Skřivana píseň to byla, a vznášela se nad smrtí, temnotou a ponížením. Karamon se zastavil a poslouchal. V očích ho pálily slzy. Píseň byla tak krásná, že utišila i bolest v jeho srdci.

To světlo na nebi východním
tak jemné je, tak čistě září,
když mění rána vánku směr
tam vzhůru, k radosti těch mocných tváří.

Ze země čápové vzlétají
bílí jak sníh, výš ke mrakům,
ze stromů svých a hnízd

k bratřím svým vyletí, vysoko k oblakům.

Ale přestože skřivánkův hlas svým sladkým hlasem pronikl až do hloubi jeho srdce, vzápětí ho odtamtud vypudilo odporné zakrákání. Karamon se celý přikrčil. Kolem hlavy mu přelétla černá křídla, vrhající na jeho duši temné stíny.

To světlo na nebi východním
ze snů tmy den svůj vytvoří.
Den temný, den příšer, den netvoří,
den chmurné písně havraní.

Havrani, vládcové noci čar,
rytíři sluncí západu
pět budou tmám, smrti a rozkladu
píseň tu zlou, co slaví zmar.

„Co to znamená, Karamone?" zeptal se tiše Tas, když pokračovali svou cestu, vedeni stromy.

Odpověď však nepřišla od Karamona, ale z úst někoho jiného. Byl to smutný hlas moudré sovy.

Přes zimy léta vždy do noci mizejí
Podléhá soumraku dnů tichý jas
V dechu slov nezbývá, teď smutně odejdou
Skrze dny prázdné, v nicoty hlas

Neb mrtvých přízraky městy se vznášejí
Nad domem katovým podivný pach
Ve svitu měsíců stromy vždy zaplanou
Září, jímž jasem jen děs je a strach

„Znamená to, že magie vypověděla poslušnost," řekl tiše Karamon. „To, co ovládá tento les, se jen tak tak drží při životě." Otřásl se. „Zajímalo by mě, co nás čeká ve Věži."

„Jestli tam vůbec někdy dojdeme," zamumlal Tas. „Jak můžeme vědět, že nás tyhle hrozné stromy nevedou třeba na kraj útesu?"

Karamon se zastavil, popadaje v hrozném vedru dech. Berle se mu bolestivě zabodávala do podpaží. Když na zraněné koleno nedošlapoval, začínalo pomalu tuhnout. Jeho noha byla oteklá a na ráně se objevil ošklivý zánět.

Věděl, že zraněné koleno už dlouho nevydrží. Také on zvracel, aby se jeho tělo zbavilo jedu, a i on se potom cítil o něco lépe, stále ho však trýznila hrozná žízeň. A jak mu připomněl Tas, ani on nevěděl, kam je stromy vedou.

Přestože ho bolelo v krku, chraptivě vykřikl: „Par-Saliane! Odpověz mi, nebo nepůjdu dál! Odpověz!"

Stromy spustily povyk a větve se začaly ohýbat, jako kdyby jimi zmítal hurikán, přestože Karamon necítil na svém horečkou rozpáleném těle sebemenší vánek. Hlasy ptáků se ozývaly v strašlivé kakofonii. Smísily se, zkroutily a proměnily svou píseň ve strašlivou melodii, jež naplnila duši hrůzou a zlou předtuchou.

Dokonce i Tas byl otřesen. Připlížil se k silákovi (pro případ, že by potřeboval útěchu), ale Karamon jen stál a zíral do tmy, nevšímaje si vřavy, kterou způsobil.

„Par-Saliane!" vykřikl znovu.

Pak uslyšel jeho odpověď — tenký pisklavý výkřik.

Při tom zvuku se Karamon zamračil. Křik pronikal temnotou a horkým vzduchem, vznášel se nad ptačím zpěvem a umlčel šumění stromů. Karamonovi se zdálo, že se v ten jediný děsivý výkřik proměnila všechna hrůza a zármutek umírajícího světa.

„Ve jménu bohů," vydechl Tas a sevřel Karamonovu ruku (pro případ, že by silák byl vyděšený). „Co se to stalo?"

Karamon neodpověděl. Cítil, jak hněv lesa zesílil, a s ním i ten nepřekonatelný strach a smutek. Stromy jako by je náhle začaly postrkovat kupředu, tlačily se kolem nich a naléhaly na ně. Křik pokračoval tak dlouho, dokud muži stačil dech, pak se na okamžik přerušil, když nabíral do plic nový dech, a potom začal znovu. Karamon cítil, jak mu po zádech stéká studený pot.

Šel dál. Tas se stále držel blízko něj. Postupovali pomalu, zčásti to však bylo proto, že pochybovali o tom, jestli vůbec postupují. Neviděli svůj cíl, dokonce ani netušili, jestli jdou správným směrem. Jediné, co je vedlo, byl strašlivý, nelidský křik.

Klopýtali kupředu, a ačkoli Tas pomáhal, jak nejlépe dovedl, každý krok byl pro Karamona utrpením. Bolest mu zatemnila mozek a brzy ztratil i pojem o čase. Zapomněl, proč sem přišli, a zapomněl, kam jdou. Potáceli se dál, krok za krokem v temnotě, stávající se temnotou duše — bylo to to jediné, na co Karamon dokázal myslet.

Šel dál...

a dál...

a dál...

Další krok, další krok, další krok...

A celou tu dobu mu v uších zněl ten strašný, nekonečný, neumlčitelný

křik...

„Karamone!"

Jeho vyčerpaným, bolestí zatemnělým mozkem pronikal jakýsi hlas. Měl pocit, že už ten hlas nějakou dobu slyší, byl však přehlušen nelidským křikem. Jestli ho tedy někdy slyšel, nedolehl k jeho uším přes hlubokou temnotu, která ho obklopovala.

„Co?" zamumlal a až nyní si uvědomil drobnou ruku, která ho tahala za rukáv. Zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. „Co?" zeptal se znovu, když se jeho duše vrátila zpět do skutečnosti. „Tasi?"

„Podívej se, Karamone!" šotkův hlas se vynořil jako z mlžného oparu. Karamon prudce zavrtěl hlavou, aby ten opar setřásl ze své mysli.

Pak si uvědomil, že vidí. Tma se rozplynula. Zamrkal a opatrně se rozhlédl. „Ten les?"

„Je za námi," zašeptal Tas, jako kdyby se bál, aby ho nepřivolal zpátky. „Nakonec nás někam dovedl. Jenom si nejsem jistý, jestli vím, kam.

Podívej se na to. Pamatuješ si snad tohle místo?"

Karamon se podíval. Stíny lesa zmizely. On a Tas stáli na mýtině. Rychle a vyděšeně se rozhlédl.

Těsně před jeho nohama zela temná díra.

Za nimi čekal les. Karamon se ani nepotřeboval ohlédnout, aby ho viděl. Věděl, že tam je. Stejně tak věděl, že odtud neodejdou živí. Dovedl je až sem a tady je hodlal opustit. Ale kde to jsou? Za sebou měli stromy a před sebou pustou prázdnotu. S největší pravděpodobností stáli na okraji strže, jak předpovídal Tas.

Na obzoru se rýsovala temná mračna, zatím však byla dostatečně daleko. Nad hlavou uviděl Karamon měsíce a hvězdnou oblohu. Lunitár zářil rudě, Solinár nevšedním jasem, jaký ještě Karamon nikdy předtím neviděl. A nyní, snad pro ten rozdíl mezi světlem a temnotou, spatřil také Nuitár — černý měsíc, který až dosud mohl vidět jen jeho bratr. Kolem měsíců jasně svítily hvězdy, žádná však nebyla tak jasná jako hvězdy souhvězdí Přesýpacích hodin.

Jediný zvuk, který slyšel, bylo nespokojené bručení lesa za ním a děsivý křik před ním.

Nemáme na vybranou, pomyslel si unaveně Karamon. Vrátit se nemůžeme. Les už by nás zpět nepustil. A co je smrt proti trýznivé žízni, nesmírné bolesti a šrámům na duši?

„Zůstaň tady, Tasi," začal, pokusil se setřást šotkovu ruku a vykročil do temnoty. „Půjdu a prozkoumám to."

„Ne!" vykřikl Tas. „Beze mě nikam nepůjdeš!" Šotek se ho chytil ještě pevněji. „Kam bys chodil. Jen si vzpomeň, kolik trablů sis natropil v době

Trpasličích válek!" dodal a pokoušel se zahnat svíravý pocit v krku. „A když jsem se sem konečně dostal, musel jsem ti zachránit život!" Tas se podíval do tmy, která se rýsovala u jeho nohou, pak stiskl rty a odhodlaně se podíval velkému válečníkovi do očí. „Myslím, že v posmrtném životě by mi bez tebe bylo hrozně smutno, a kromě toho si umím představit Flinta, jak říká: ‚Tak co, ty uličníku, co jsi provedl tentokrát? Podařilo se ti ztratit ten velký kus špeku? Teď abych opustil svoje teplé a pohodlné místečko tady pod mým stromem a vydal se hledat toho hlupáka, co má místo mozku svaly. Nikdy nevěděl, jak vyváznout z potíží...'"

„Dobře, Tasi," přerušil ho s úsměvem Karamon, když se mu před očima objevila vidina starého mrzutého trpaslíka. „Nikdy by to Flinta nevyrosilo a já bych se nikdy nedozvěděl konec toho příběhu."

„Kromě toho," pokračoval Tas, už o poznání veseleji, „proč by nás dovedly až sem? Nechce se mi věřit tomu, že nás tady chtějí jen hodit do jámy."

„Máš pravdu, proč by to dělaly?" řekl Karamon. Popadl berli, protože se tak cítil přece jen o něco jistější, a vykročil do tmy.

„Jedině, že by se na mě Par-Salian pořád ještě zlobil..."

6. kapitola

PŘED NIMI SE OBJEVILA VĚŽ VYSOKÉ MAGIE — její temná silueta se rýsovala ve svitu hvězd a měsíce. Věž vypadala, jako kdyby byla vytvořena ze samotné noci. Po celá staletí tu stála jako útočiště magie, studnice poznání a Mekka Umění, vytvořená za období celých věků.

Sem přicházeli mágové, vyhnaní Knězem-králem z Věže Vysoké magie v Palantasu, přinášejíce předměty nesmírné ceny, zachráněné před útoky luzy. Zde žili v míru, chráněni Lesem Žďárské cesty. Mladí učedníci tu skládali Zkoušku, děsivou zkoušku, která pro ty, jež neuspěli, znamenala smrt.

Sem přišel Raistlin, aby se jeho duše ztratila ve Fistandantilově. Zde musel Karamon přihlížet, jak jeho vlastní bratr vraždí vidinu jeho samého.

Bylo to právě sem, kam se Karamon s Tasem vrátili s tupou trpaslicí Bupu, aby s sebou přinesli bezduché tělo paní Crysanie. Tady navštívili Konkláve tří řádů — černého, červeného a bílého. Tady pochopili Raistlinův záměr — porazit Královnu Temnot. Zde se také setkali s jeho učedníkem a zvědem Konkláve, temným elfem Dalamarem. Zde velký mág Par-Salian očaroval Karamona a paní Crysanii a poslal je do Ištaru, jak existoval těsně předtím, než se na město zřítila hora.

Zde Tasslehoff narušil Par-Salianovo kouzlo tím, že vkročil za Karamonem a narušil magické pole. A tak šotek, bytost, které bylo zapovězeno právo na magii, způsobil, že se změnil čas.

Nyní se tedy Karamon s Tasem vrátili, aby našli... Co?

Karamon zíral na Věž a bolelo ho u srdce. Odvaha ho opustila. Nemohl vstoupit dovnitř pro ten strašlivý křik, který mu stále zněl v uších. Kromě toho tu byla i ta brána. Zářila stříbrně a zlatě a byla to poslední překážka na cestě k Věži. Byla tenká jako pavučina a vypadala jako temný pruh noční oblohy. Vypadala, jako by ji šotek mohl otevřít pouhým dotekem, byla však stále zahalena v temné magii tak mocné, že by ji neporazila ani armáda obrů, i když se zdála chatrná a zdaleka ne nebezpečná.

Křik sílil, jako kdyby se blížil. Byl tak blízko, že mohl vycházet z...

Karamon postoupil o krok dopředu a zamračil se. Když tak učinil, brána se objevila přímo před jeho očima.

A odhalila příčinu onoho křiku...

Nebyla zamčená, nebyla však dokonce ani zavřená. Jedna její polovina

byla ještě stále v zajetí kouzel, druhá ale byla úplně rozbitá a kývala se v horkém větru na pantech zepředu dozadu. Jak se zmítala sem a tam, vydávala onen záhadný vysoký zvuk.

„Není zamčeno," řekl zklamaně Tas, jehož ruka už lovila z kapsy nářadí na otevírání zámků.

„Ne," odpověděl Karamon, zíraje na vyvrácené panty. „A tohle je ten hlas, který jsme slyšeli — skřípání kusu nějakého zrezivělého železa." Napadlo ho, že by mu to poznání mělo přinést úlevu, ale místo toho se jeho zoufalství ještě prohloubilo. „Jestliže to nebyl Par-Salian nebo někdo nahoře," obrátil pohled na temnou Věž zející zřejmou prázdnotou, „kdo nás tedy dostal z lesa, kdo to byl?"

„Možná nikdo," řekl s nadějí v hlase Tas. „Nikdo tady není, Karamone! Mohli bysme teď už jít?"

„Někdo tu musí být," zamumlal Karamon, „někdo přece přikázal stromům, aby nám dovolily projít."

Tas si povzdechl a sklopil hlavu. Jeho přítel ve světle měsíce spatřil šotkovu bledou špinavou tvář. Tas měl pod očima temné kruhy, rty se mu chvěly a po tvářích mu stékaly slzy.

Karamon ho poplácal po ramenou. „Už jen malou chvilku," řekl jemně. „Vydrž ještě chvilku, Tasi, prosím."

Tas rychle vzhlédl, polkl slzu, která mu stékala do pusy, a povzbudivě se ušklíbl. „Jasně, Karamone," řekl. Ani skutečnost, že ho pálilo v krku, šotkovi nezabránila, aby nedodal: „Přece mě znáš. Jsem připravený na další dobrodružství! Tam určitě bude klíč k celému tomu tajemství, nemyslíš?" Podíval se na temnou Věž. „O to nesmím přijít. Ale nechci žádné magické prsteny. S těmi jsem už skončil. První mě dovedl do černokněžnického hradu, kde jsem se setkal s opravdu hrozným démonem, další mě proměnil v myš. Já..."

Karamon nechal Tase jeho úvahám a byl rád, že šotek je opět takový, jaký býval. Vydal se k bráně, opřel se o těžká vrata a ta se s vrzáním otevřela. K jeho velkému překvapení se panty utrhly a nakonec spadly. Dopadly na šedivý kamenný chodník a vydaly takový zvuk, že Karamon i Tas vyděšeně nadskočili. Ozvěna té rány se odrazila od černých zdí Věže, pronikla horkou nocí a otřásla zlověstným tichem.

„Konečně ví, že jsme tady," řekl Tas.

Karamon opatrně sevřel jílec meče, ale nechal meč zatím v pochvě. Ozvěna postupně utichla. Znovu se rozhostilo ticho. Nic se nestalo. Nikdo nepřišel. Nikdo nepromluvil.

Tas se obrátil na Karamona. „Alespoň už nemusíme poslouchat ten hrozný zvuk," řekl a překročil rozbitou část vrat. „Teď už to snad můžu říct, ale ten hluk mi lezl na nervy. Samozřejmě to neznělo příliš jako vrata, jestli víš,

co mám na mysu'. Znělo to jako... jako..."

„Jako tohle," zašeptal Karamon.

Vzduchem pronikl ostrý výkřik a otřásl noční temnotou. Tentokrát to však bylo jiné. V tom křiku byla slyšet slova - slova, která byla předtím nesrozumitelná.

Tas bezděky otočil hlavu, a ačkoli věděl, co tam uvidí, jen němě zíral na nehybná mrtvá vrata. „Karamone," zašeptal, „ten hlas přichází z... z Věže..."

„Přestaň!" ječel Par-Salian. „Skonči to mučení! Už to nevydržím!"

Kolik jsem toho měl vydržet já, ó Nejvyšší z bílých mágů? ozval se měkký pohrdavý hlas v Par-Salianově mysli. Kouzelník se zmítal v křečích, ale ten neústupný, vytrvalý hlas mučil jeho duši jako práskání bičem. *Přivedl jsi mě sem a předhodil Fistandantilovi. Jen jsi seděl a sledoval, jak ze mě vysává život, aby mohl zůstat na tomto světě.*

„Ten obchod jsi s ním ale uzavřel ty sám," vykřikl Par-Salian a jeho hlas se rozlehl temnou věží. „Mohl jsi ho odmítnout..."

A co by se stalo? Zemřel bych čestnou smrtí? Hlas se zasmál. *Co je tohle za možnost výběru? Chtěl jsem žít! Chtěl jsem zvětšit své magické umění! A já jsem žil! A ty jsi mi ve svém zklamání dal tyhle hrozné oči, které nevidí nic než smrt a hnilobu kolem. A teď se dobře podívej, Par-Saliane! Co vidíš kolem sebe? Nic než smrt... Smrt a hnilobu... Konečně jsme si rovni.*

Par-Salian bolestně naříkal. Hlas bez milosti a lítosti pokračoval.

A teď tě proměním v prach. Ve svém posledním okamžiku budeš svědkem mého vítězství, Par-Saliane. Moje souhvězdí už září na noční obloze. Síla Královny Temnot se ztrácí. Brzy ochabne a zmizí navždy. Můj poslední nepřítel Paladin na mě čeká. Vidím, jak se blíží. Ale on pro mě není nebezpečný — je to starý muž, shrbený, a má vráscitou tvář naplněnou lítostí, která prozrazuje jeho slabost. Je vyčerpaný a zraněný tak, že už se jeho rány nikdy nezahojí, stejně tak jako se neuzdraví Crysania, jeho ubohá kněžka, která zemřela na své pouti do Propasti. A ty mě budeš sledovat, jak ho zničím, Par-Saliane, a až bitva skončí, až souhvězdí Platinového draka zmizí z oblohy, až světlo Solináru vyhasne, až uvidíš a poznáš sílu černého měsíce a slíbíš věrnost jedinému bohu — mě — pak budeš volný, Par-Saliane, a najdeš útěchu ve smrti!

Astinus z Palantasu zaznamenal jeho hlas stejně tak, jako zapsal i Par-Salianův křik. Zanesl vše do svých kronik starodávným úhledným písmem. Seděl před vchodem do Portálu ve Věži Vysoké magie a zíral do jeho hlubin. Viděl tam postavu ještě černější, než byla okolní temnota. Jediné, co z ní bylo zřetelně vidět, byl pár zlatých očí ve tvaru přesýpacích hodin, které na něj upřeně hleděly ze tmy, a mág v bílém rouchu lapený do pasti, stojící

vedle něj.

Par-Salian byl uvězněný ve své vlastní Věži. Od pasu nahoru to byl živý muž — měl bílé vlasy, které mu sahaly až k ramenům, a na sobě měl bílé roucho, které zakrývalo jeho hubené stařecké tělo. Oči upíral do Portálu. Pohled, který tam viděl, byl tak hrozný, že před mnoha lety téměř zničil jeho zdravý rozum, přesto mu však nebyl ani na okamžik schopen uniknout. Od pasu nahoru byl Par-Salian živý muž. Od pasu dolů byl zkamenělý sloup. — Raistlin na něj uvrhl kletbu, a tak byl Par-Salian nucen stát uprostřed své komnaty ve Věži a hořce sledovat konec světa.

Vedle něj seděl Astinus — Kronikář světa, který právě sepisoval poslední kapitolu krynnské historie. Překrásné město Palantas a jeho skvostná knihovna, kde Astinus žil, se proměnily v horu prachu a mrtvých těl. Kronikář došel ve svých pamětech až sem, na poslední místo na Krynnu, aby byl svědkem posledních strašlivých hodin tohoto světa. Až bude všechno dokončeno, položí své knihy na oltář Gileana, boha Neutrality. A to bude konec.

Ucítil pohled postavy v černém rouchu. Když dokončil větu, zvedl hlavu a jeho oči se setkaly se zlatým pohledem temné postavy.

Ty jsi byl první, řekla postava, *a měl bys být i ten poslední. Až zapíšeš moje triumfální vítězství, kniha se zavře a já budu vládnout světu.*

„To je pravda, budeš neomezeně vládnout. Budeš vládnout mrtvému světu. Světu, který zničila tvoje magie. Budeš sám. A budeš sám na celém nekonečném světě," odpověděl chladně Astinus a pokračoval ve psaní. Vedle něj naříkal Par-Salian a rval si vlasy.

Jelikož Astinus viděl vše, aniž by se musel dívat, všiml si, jak černá postava sevřela ruku v pěst. *To je lež, milý příteli! Vytvořím si vlastní svět, který bude celý můj. Vytvořím nová plemena a nové lidi a ti mi budou sloužit!*

„Zlo nic nevytvoří," poznamenal Astinus, „může jenom ničit. Obrátí se proti sobě samotnému a zakousne se. Už nyní cítíš, jak tě užírá. Cítíš, jak se tvoje duše třese. Podívej se Paladinovi do tváře, podívej se tak, jak ses už kdysi díval na Dergotských pláních, když jsi ležel a umíral po zásahu trpasličího meče, když na tebe Crysania vztáhla ruku a její hojivá síla ti vyléčila rány. Viděl jsi ve tváři tohoto boha lítost a smutek, lítost stejnou, jakou vidu teď, Raistline. A už tenkrát jsi věděl, a dnes to také víš, i když si to nechceš přiznat, že Paladin netruchlil nad sebou, ale nad tebou.

Pro nás to bude jednoduché, ponořit se do klidného spánku. Pro tebe však, Raistline, přestal spánek existovat. Zbude ti jen nekonečné bdění, nekonečné poslouchání zvuků, které nikdy nepřijdou, nekonečné zírání do pustiny, která nebude ani temná, ani osvětlená sluncem, nekonečné vykřiko-

vání slov, která nikdo neuslyší a na která nikdo neodpoví. Nakonec budeš tak zoufalý a šílený, že popadneš ocas vlastního bytí a jako vyhladovělý had pozřeš sám sebe, abys našel potravu pro svou ztýranou duši.

Nenajdeš však nic, jen prázdnotu. A pak budeš pokračovat v tom ubohém věčném žití — budeš nepatrný bod ničeho, budeš sát všechno kolem sebe, abys udusil hrozný hlad uvnitř své duše..."

Portál se zachvěl. Astinus rychle vzhlédl od svých listin, zdálo se mu, že víra ve zlatých očích zaváhala. Pronikl pod lesklý povrch těch očí a zadíval se do jejich hlubin, aby tam spatřil utrpení, které právě popsal. Viděl vyděšenou duši, opuštěnou, sevřenou ve vlastní pasti, zoufale se snažící uniknout. Poprvé v Astinově životě se ho dotklo dojetí. Rukou označil místo v knize, vstal z křesla a druhou ruku natáhl k Portálu...

Potom zaslechl strašlivý, hořký smích — nevysmíval se jemu, ale tomu, kdo se smál.

Černá postava z Portálu zmizela.

Astinus vzdychl a opět se posadil. Ve stejném okamžiku z Portálu zazářil oslepující blesk. Jako odpověď se objevilo jasné oslňující světlo — bylo to Paladinovo poslední setkání s mladým mágem, který přišel porazit Královnu Temnot, aby zaujal její místo.

Také venku se zablesklo a blesk oba muže oslepil svou nesmírnou září. Ozvalo se hromobití, kameny Věže se otřásly a její základy se zachvěly. Vítr zesílil a nad tím vším byl slyšet Par-Salianův nářek.

Mág zvedl hlavu, jeho vyčerpaná zubožená tvář vyhlédla z okna a stařec se vyděšeně zachvěl. „To je konec," zamumlal a rukama si trhal vlasy. „Konec všeho!"

„Ano," řekl Astinus a zamračil se, když ho náhlý blesk vyrušil a on udělal chybu. Uchopil knihu o něco pevněji a pokračoval v zápisu poslední bitvy.

Během okamžiku bylo po všem. Bílé světlo na okamžik zazářilo hrozným jasem a pak uhaslo. V Portálu se rozhostila temnota.

Par-Salian naříkal. Slzy mu z tváře stékaly na kamennou podlahu a při každém tom doteku se věž zachvěla, jako by byla živá, jako kdyby i ona tušila svůj konec.

Astinus si nevšímal třesoucích se skal a chvějící se podlahy a dokončil svá poslední slova.

V den čtvrtý a měsíc pátý roku 358 skončil svět.

Pak vzdychl a zblízka se podíval na svou knihu.

Na bělostný list dopadla jakási ruka.

„Ne," řekl přísný hlas, „tady to neskončí."

Astinovi se zatřásla ruka a ze špičky jeho pera ukápla kaňka modrého inkoustu, když vymazával poslední slova.

„Karamon... Karamon Majere!" vykřikl Par-Salian a natáhl tenkou ruku k velkému válečníkovi. „Byl jsi to ty, koho jsem slyšel v lese?"

„Pochyboval jsi snad o tom?" zavrčel rozzlobeně Karamon. Ačkoli byl vyděšený pohledem na zuboženého kouzelníka a jeho utrpení, Karamon necítil k arcimágovi ani trochu soucitu. Podíval se na něj a všiml si, že se půlka jeho těla proměnila v kámen. Karamon si živě vzpomínal na utrpení svého bratra, které ve Věži musel prodělat. Pamatoval si na své vlastní utrpení, když byl společně s Crysanií poslán do Ištaru.

„Ne, nepochybuji o tobě'." Par-Salian k němu vztáhl ruku. „Myslel jsem si, že jsem přišel o rozum! Copak to nechápeš? Jak tu můžeš být? Jak jsi mohl přežít bitvu, která zničila celý svět?"

„On ji nepřežil," řekl Astinus, který se mezitím vzpamatoval, položil otevřenou knihu k nohám a vstal. Změřil si Karamona přísným pohledem a ukázal na něj prstem. „Co je tohle za triky? Jsi mrtvý! Co to má znamenat?"

Karamon neřekl ani slovo a vytáhl zezadu Tasslehoffa. Šotek byl hluboce dotčen vážností situace, přitiskl se ke Karamonovi a upřel oči na Par-Saliana.

„Chceš, abych to vysvětlil, Karamone?" zeptal se tiše a zdvořile Tas. Jeho hlas byl v hluku bouře sotva slyšet. ‚Já— já cítím, že bych měl vysvětlit, proč jsem narušil kouzlo na cestování časem a to, jak mi Raistlin špatně poradil a způsobil tak, že jsem rozbil magický časostroj. Musím se přiznat, že část toho byla i moje chyba. A taky jak jsem se ocitl v Propasti, kde jsem potkal ubohého Gnimše." Tasovy oči se zalily slzami. „A jak ho Raistlin zabil..."

„To vše už vím," přerušil ho Astinus. „Tak ses dostal sem, protože jsi šotek. Ale čas se naplnil. S jakým úmyslem jsi sem přišel, Karamone Majere?"

Silák se otočil na Par-Saliana. „Nemám tě rád, kouzelníku. V tom jsem se svým bratrem zajedno. Snad jsi pro to, co jsi udělal paní Crysanii a mně, měl důvod. Jestli ano..." Karamon zvedl ruku, aby mága přerušil, neboť viděl, že má cosi na jazyku, „...jestli ano, pak s tím budeš muset žít. Ale v tomto okamžiku bych chtěl, abys věděl, že mám tu moc změnit čas. Jak mi řekl Raistlin, díky šotkovi můžeme změnit to, co se stalo. Mám kouzelný časostroj a mohu se vrátit do každého bodu v životě Krynnu. Řekni mi, jak se stalo, že byl tento svět úplně zničen, a pokud to bude v mých silách, já se postarám o to, aby se to změnilo."

Karamonův pohled se z Par-Saliana stočil na Astina. Kronikář zavrtěl hlavou. „Na mě se nedívej, Karamone Majere. Nemohu se k událostem tohoto světa vyjádřit. Nemohu ti pomoci. Mohu tě jen varovat: Snad by ses mohl vrátit v čase, ale nemusí to nutně znamenat, že něco změníš. Můžeš být jen nepatrný kamínek v říčním korytě."

Karamon přikývl. „Jestli to je vše, pak alespoň zemřu s vědomím, že jsem

se pokusil napravit to, co jsem způsobil."

Astinus si Karamona změřil pronikavým pohledem. „Co jsi způsobil? O čem to mluvíš? Dal jsi v sázku svůj vlastní život a následoval svého bratra. Udělal jsi vše, co jsi mohl, abys ho přesvědčil, že cesta, po které se vydal, ho přivede jen k jeho vlastní záhubě." Astinus ukázal k Portálu. „Slyšel jsi, jak jsem s ním mluvil? Víš, co ho čeká?"

Karamon opět přikývl. Tvář měl pobledlou a vyčerpanou.

„Pak mi o tom něco řekni," pobídl ho chladně Astinus.

Věž se zachvěla. Vítr porážel zdi a blesky proměnily temnou noc v oslepující den. Malý pokoj, kde se nacházeli, se otřásl. Ačkoli byli sami, Karamon měl pocit, že slyší pláč. Najednou si uvědomil, že to jsou kameny samotné Věže. Znepokojeně se rozhlédl.

„Máš čas," pokračoval Astinus. Opět se posadil a vzal do ruky knihu. Nechal ji otevřenou. „Nemáš ho možná dost, ale ukaž mi, kde jsi podle tebe selhal?"

Karamon se zhluboka nadechl, rozhněvaně se zamračil a podíval se na Par-Saliana. „Byl to trik, kouzelníku, že mám pravdu? Trik, který mě měl donutit udělat to, na co jste vy, mágové, nestačili — zastavit Raistlina. Ale ono se to nepodařilo. Poslali jste Crysanii na smrt, protože jste se jí báli. Její víra a láska byla silnější, než jste tušili. Přežila. A nejen to, zaslepená láskou a vlastním odhodláním následovala Raistlina do Propasti." Karamon se zamračil. „Nechápu, jak mohl Paladin vyslyšet její modlitby a dovolit jí, aby se tam vydala."

„Nepřísluší ti posuzovat vůli bohů, Karamone Majere," přerušil ho chladně Astinus. „Jak se opovažuješ je soudit? Někdy se může stát, že i oni selžou, nebo že dají v sázku to nejlepší, co mají, v naději, že to bude ještě lepší."

„Ať je to, jak chce," pokračoval Karamon, „mágové poslali Crysanii časem a dali tak mému bratrovi jeden z klíčů, který potřeboval ke vstupu do Portálu. Selhali. Bohové selhali. A já také." Karamon si třesoucí se rukou prohrábl vlasy.

„Myslel jsem si, že se mi podaří Raistlina přesvědčit, aby sešel z cesty, po které se vydal. Asi jsem měl víc přemýšlet." Velký muž se hořce zasmál. „Jaká slova by ho přesvědčila? Když stál před Portálem, aby vstoupil do Propasti, a vyprávěl mi, co má v úmyslu, opustil jsem ho. Bylo to tak jednoduché. Prostě jsem se otočil a odešel."

„Hlupáku!" vyhrkl Astinus. „Co myslíš, že bys udělal? Byl mocný, mocnější, než si kdokoli z nás dovede představit. Svojí vůlí, silou a magickými schopnostmi dokázal vytvořit i to magické pole. Nemohl bys ho sám zabít..."

„Ne," řekl Karamon, očima přelétl celý pokoj a zadíval se do běsnící bou-

ře. „Ale mohl jsem ho následovat do temnoty — i kdyby to znamenalo smrt — abych mu ukázal, že to, co on obětuje pro svou magii a moc, to jsem já ochoten obětovat pro lásku." Karamon se podíval po ostatních. „Potom by si mě začal vážit. Pak by mě možná vyslechl. A tak se musím vrátit. Chci za ním do Propasti —" velký muž si nevšímal Tasova vyděšeného pláče — „a pak udělám to, co musím udělat."

„Co musíš udělat?" opakoval Par-Salian. „Nevíš, co to znamená! Dalamar..."

Pokojem otřásla strašlivá rána, oslepilo je jasné světlo a výbuch jimi mrštil o zeď. Nikdo v tom okamžiku nic neviděl ani neslyšel. Pak se spolu s hrozivým hřměním ozval pronikavý výkřik.

Karamona ten výkřik naplnil děsem. Rychle otevřel oči, ale raději by je nechal zavřené, než aby se musel dívat na tak hrozný pohled.

Par-Salian se z kamenného pilíře proměnil v hořící pochodeň. Mága pohltilo ničivé kouzlo a nebylo mu pomoci. Mohl jen křičet, když plameny začaly olizovat jeho nehybné tělo.

Tasslehoff si rukama zakryl tvář a zoufale se odplazil do rohu. Astinus vstal a pevně uchopil svou knihu. Začal psát, ale najednou se zarazil a pero mu vypadlo z ruky. Znovu začal knihu zavírat...

„Ne!" vykřikl Karamon. Natáhl se a položil ruku na popsané stránky.

Astinus se na něj podíval a Karamon se při pohledu do jeho nesmrtelných očí zachvěl. Ruce se mu třásly, ale přesto je udržel na bílém pergamenu svázaném v kožené vazbě. Umírající kouzelník se svíjel ve smrtelných křečích.

Astinus pustil otevřenou knihu.

„Podrž to," nařídil Karamon a podal knihu Tasslehoffovi. Šotek mlčky přikývl a pažemi knihu objal. Byla téměř tak velká jako on sám. Zůstal přikrčený v koutě a vyděšeně se díval, jak Karamon vykročil k umírajícímu mágovi.

„Ne!" vykřikl Par-Salian. „Nepřibližuj se ke mně!" Jeho bílé vousy a vlasy hořely, kůže se mu škvařila a ohořelé svaly páchly sírou.

„Řekni mi to!" křičel Karamon a zvednutýma rukama si chránil tvář před sálajícím horkem. „Řekni mi to, Par-Saliane! Co mám udělat? Jak tomu mám zabránit?"

Kouzelníkovy oči se začaly rozpouštět. Místo úst měl zející díru uprostřed zčernalé tváře. Ale jeho slova, slova umírajícího, zasáhla Karamona jako blesk z čistého nebe a navždy se mu zapsala do duše.

„Nesmíš Raistlinovi dovolit, aby opustil Propast!"

KNIHA 2

Rytíř Černé růže

PAN SOTH SEDĚL NA ZCELA ROZPADAJÍCÍM SE, ohněm zčernalém trůnu uprostřed spálených, mrtvých trosek Dargaardské pevnosti. V jeho neviditelném obličeji plála dvojice oranžových očí, které svědčily o tom, že pod černým brněním Solamnijského rytíře ještě žhne ten prokletý život.

Soth byl sám.

Rytíř smrti už propustil své druhy — bývalé rytíře, kteří mu poslední zůstali věrni za života a byli proto odsouzeni k tomu, aby mu byli věrni i po smrti, a poslal pryč i ony přízračné elfky, kdysi sehravší nejdůležitější úlohu v příběhu o jeho pádu a nyní odsouzené strávit věčnost v jeho službách. Už stovky let uplynuly od té hrozné noci, která byla svědkem jeho smrti, a každou noc těch let nařizoval pan Soth těm nešťastným ženám, aby s ním znovu prožívaly chvíle jeho záhuby. Každou noc sedával na svém zničeném trůnu a nutil je opěvovat ho písní, vyprávějící příběh jeho hanby, která byla i jejich pohanou.

Ta píseň Sothovi působila krutou bolest, rytíř ji však vítal. Byla tisíckrát lepší než nicota, která pronikala jeho hrozným životem ve smrti. Této noci však Rytíř smrti své písni nenaslouchal. Namísto toho poslouchal svůj příběh, šeptaný mrazivým nočním větrem ve zdech bortící se pevnosti.

„Kdysi jsem býval mocným Solamnijským rytířem. Měl jsem všechno, co jsem si jen mohl přát — byl jsem pohledný, přitažlivý, statečný a jakkoli má žena neoplývala krásou, byla víc než bohatá. Mí rytíři mi byli bezvýhradně oddáni. Ano, lidé mi tehdy záviděli — mně, panu Sothovi z Dargaardu.

To jaro před Pohromou jsem opustil Dargaardskou pevnost a vydal se i se svou družinou do Palantasu. Měla se tam sejít Rada Rytířstva a má přítomnost byla zcela nezbytná. Mně samotnému na jednání Rady příliš nezáleželo

— stejně nemohlo jít o nic jiného než o nekonečné tahanice kvůli pár bezvýznamným pravidlům. V tom městě jsem však mohl najít dobré pití, staré přátele a nové příběhy o slavných bitvách a velkých dobrodružstvích — a proto jsem tam jel. Cestovali jsme pomalu. Spěchat nebylo kam, a tak byly dlouhé dny našeho putování plné zpěvu a žertování. Když jsme mohli, přespali jsme v nějakém hostinci, když nebylo zbytí, spali jsme pod širým nebem. Počasí nám přálo, to jaro bylo velmi teplé a slunečné. Přes den na nás svítilo slunce a večer občas foukal příjemně chladný vítr. Bylo mi dvaatřicet a v mém životě nebylo ani stopy po obtížích. Nepamatuji se, že bych se kdy býval cítil šťastnější než právě tehdy.

Pak jsme se jedné noci — proklet buď stříbrný měsíc, který tehdy zářil na obloze — utábořili uprostřed pustiny. Uložili jsme se ke spánku, když vtom nás z dřímoty vytrhl hrozný výkřik. Byl to ženský výkřik, a hned poté jsme zaslechli množství ženských hlasů, mísících se s hrubým křikem orků.

Popadli jsme zbraně a vyrazili jsme tím směrem. Byl to snadný boj — proti nám stála jen tlupa zbabělých lupičů. Většinou se dali na útěk, jen co nás spatřili, a na místě zůstal jen jejich vůdce. Buď byl ještě opilejší než jeho druhové, nebo přece jen o něco odvážnější, v každém případě se však nehodlal vzdát své kořisti bez boje. Nemohl jsem mu to vyčítat, tou kořistí totiž byla překrásná mladá elfka. Její krása zářila ve světle Lunitáru svou neposkvrněnou bělostí a její strach jen znásoboval její jemnost a křehkost. Vydal jsem se k orkovi a sám se mu postavil. Bojovali jsme a já zvítězil. Po zásluze jsem byl odměněn — směl jsem odnést omdlévající elfku k jejím společnicím. Jak sladká a zároveň hořká to byla odměna.

Ještě nyní vidím její jemné zlaté vlasy zářit v měsíčním svitu. Stále vidím její oči, jak se konečně otevírají a objevuje se v nich první světlo rodící se lásky, lásky ke mně. A v těch mých ty oči viděly obdiv a zalíbení, které jsem nebyl schopen skrýt. Při pohledu na její krásnou tvář jako by všechno zmizelo — má žena, má čest, můj hrad, nic z toho už nebylo.

Pak mi poděkovala. Jak plaše a nesměle mi ta dívka děkovala! Vrátil jsem ji jejím družkám, kněžkám Paladinovým, putujícím do Palantasu a Ištaru. Byla to ještě novicka, a právě na této cestě se měla stát Ctěnou dcerou Paladinovou. Zanechal jsem ji ve společnosti jejích průvodkyň a vrátil jsem se se svými muži do tábora. Pokusil jsem se usnout, ale stále jsem ve svých rukou cítil to mladé, štíhlé tělo. Ještě nikdy jsem k žádné ženě necítil takovou vášeň jako k této elfce.

Když jsem konečně usnul, mé sny byly jen sladkými mukami. Když jsem procitl, jako nůž se mi do srdce zaryla představa, že se budeme muset rozloučit. Vstal jsem časně a vrátil jsem se do tábora těch elfek. Vymyslel jsem si historku o bandách skřetů, potulujících se mezi tím místem a Palantasem,

a vlastně bez námahy jsem ty elfky přesvědčil o tom, že potřebují moji ochranu. Moji muži proti takovým příjemným společnicím také nic nenamítali, a tak jsme od té chvíle putovali společně. Moji bolest to však nezmírnilo. Právě naopak, každým dne sílila. Každý den jsem se na ni díval, jak jede jen několik kroků ode mne — ale ne dost blízko. Noc za nocí jsem spal sám, zatímco mé myšlenky byly s ní.

Chtěl jsem ji, chtěl jsem ji víc než cokoli, co jsem na tomto světě kdy chtěl. Byl jsem však Solamnijský rytíř a složil jsem ty nejsvětější přísahy, že budu dodržovat Zákon a Instrukci, že budu věrný své ženě a že své muže povedu ke cti. Dlouho jsem bojoval se sebou samým, až jsem nakonec uvěřil, že jsem nad sebou zvítězil. Zítra ji opustím, říkal jsem si, a cítil jsem, jak se do mé duše znovu vrací mír.

Skutečně jsem chtěl odjet, a také bych to býval udělal. Proklet buď osud, který se mi postavil do cesty! Druhý den jsem se vydal na lov a setkal se s ní hluboko v lese, daleko od tábora. Poslali ji nasbírat jakési byliny.

Byla sama. Já jsem byl také sám, moji společníci byli daleko. Láska, kterou jsem tehdy spatřil v jejích očích, v nich ještě zářila. Měla rozpuštěné vlasy a ty vlasy se řinuly až k zemi jako zlatý vodopád. Má čest, mé odhodlání, mé rozhodnutí, to vše bylo rázem zapomenuto, spáleno žárem vášně, která mne v tu chvíli pohltila. Jak snadné to bylo ji svést, ubožačku. Jeden polibek, pak další. Stáhl jsem ji k sobě na svěží trávu, mé ruce ji hladily, mé rty umlčely její poslední zoufalé námitky... a poté, co se stala mou, jsem jí z tváří slíbal slzy.

Tu noc ke mně přišla znovu, přímo do mého stanu. Pochopitelně jsem jí slíbil manželství — co jsem také mohl dělat? Zpočátku jsem ale o něčem takovém ani neuvažoval. Jak bych také mohl? Měl jsem ženu, bohatou ženu. Potřeboval jsem její peníze. Utrácel jsem tehdy nesmírné sumy. Tu noc, když jsem svou elfku držel v náručí, jsem však pochopil, že se jí nikdy nebudu schopen vzdát. Neváhal jsem a učinil vše potřebné pro to, aby mi má žena navždy ustoupila z cesty...

Putovali jsme dál. Tou dobou už nás ale ty elfky začínaly podezírat. Koneckonců ani nic jiného dělat nemohly. Bylo nesmírně těžké skrývat úsměvy, které jsme věnovali jeden druhému, a bylo ještě těžší vyhýbat se každé příležitosti být spolu sami.

Když jsme se konečně dostali do Palantasu, museli jsme se načas rozloučit. Elfky se ubytovaly v jednom z paláců, které byly jinak určené pro Kněze-krále. Já jsem se se svými muži usadil v domě na druhém konci města. Byl jsem si však jistý, že si má elfka cestu ke mně tak či onak zase najde. Já jsem k ní nemohl. Když minula první noc, ještě jsem neměl žádné obavy, když pak ale minula i druhá a třetí...

Nakonec přece jen na mé dveře někdo zaklepal. Má elfka to však nebyla — byl to velmistr Solamnijských rytířů, doprovázený hlavami všech tří rytířských řádů. Když jsem je spatřil, ihned jsem pochopil, co se stalo. Má elfka se dozvěděla pravdu a zradila mě.

Nebyla to však ona, byly to její společnice. Má milenka náhle onemocněla, a když ji její družky začaly ošetřovat, zjistily, že nosí mé dítě. Neřekla to nikomu, ani mně ne. Její společnice jí samozřejmě pověděly, že jsem ženatý, a shodou okolností dorazila téhož dne do Palantasu zpráva, že má žena „záhadně" zmizela.

Byl jsem zatčen. Vedli mě ulicemi Palantasu jako zločince, v naprosté hanbě a ponížení. Stal jsem se terčem posměchu a nadávek té nejhorší lůzy. Nic ty špinavé žebráky nemohlo potěšit víc než to, že viděli rytíře klesnout ještě hlouběji, než kam klesli oni sami. Přísahal jsem, že se jednou jim i jejich městu pomstím, to se však zdálo být zcela nedosažitelné. Zúčtovali se mnou rychle. Jako zrádce Rytířstva mne odsoudili k smrti. Zbavili mě panství i titulu a měl jsem zemřít s hrdlem proťatým svým vlastním mečem. Přijal jsem svůj osud. Dokonce jsem se na smrt těšil — bláhově jsem si myslel, že se mě má elfka zřekla.

Noc před popravou mě však moji věrní vojáci vysvobodili z vězení, a ona byla s nimi. Řekla mi všechno, i to, že nosí mé dítě.

Řekla mi, že jí její družky odpustily, a i když by se už nikdy nemohla stát Ctěnou dcerou, mohla by stále ještě žít se svým lidem — a také se svou hanbou, která by ji neopustila až do konce jejích dnů. Nedokázala si však představit, že mne opustí, aniž by se se mnou rozloučila. Milovala mne, to bylo jisté. Viděl jsem však i to, že jí vyprávění jejích družek velmi rozrušilo a znepokojilo.

O mé ženě jsem si vymyslel nějakou lež, které ona snadno uvěřila. Vlastně by věřila i tomu, že světlo je tma — jen kdybych to byl já, kdo by jí to řekl. Jakmile mi však uvěřila, rozhodla se, že uteče se mnou. Teď už vím, že za mnou ani kvůli ničemu jinému nepřišla. Neváhal jsem a společně se svými vojáky jsem uprchl z města a vrátil se na Dargaardskou pevnost.

Nebyla to snadná cesta. Ostatní rytíři nás neustále pronásledovali, nakonec se nám však podařilo dostat se do pevnosti a uzavřít se v ní. Od té chvíle se nám už jen stěží mohlo něco stát — byli jsme za pevnými zdmi na vrcholu vysokého skalního útesu. Měli jsme sklepy plné jídla a nadcházející zima nám nemohla způsobit žádné obtíže.

Podle všeho jsem se nyní měl radovat ze života, měl jsem být pyšný na sebe sama a na svou novou nevěstu — jaký to byl výsměch, ten nádherný obřad! Mou duši však mučil neodbytný pocit viny a ještě víc mě zraňovala ztráta mé rytířské cti. Pochopil jsem, že jsem unikl z vězení jenom proto,

abych se do jiného zase uzavřel, do vězení, které jsem si sám vybral. Unikl jsem zcela jisté smrti jenom proto, abych vedl temný a zoufalý život vyděděnce. Byl jsem čím dál zasmušilejší a propadal jsem hněvu a temnému zármutku. Ani předtím jsem nemíval daleko ke vzteku a k ráně, a nyní to bylo ještě mnohem horší. Poté, co jsem zbil několik sluhů, mě všechno služebnictvo opustilo. Moji muži se mi začali vyhýbat. A pak jsem jedné noci udeřil i ji, tu jedinou, která ještě byla mému srdci drahá, tu jedinou, která mi ještě mohla poskytnout jakousi útěchu.

Když jsem se podíval do jejích slzami zalitých očí, pochopil jsem, jakým hrůzným netvorem jsem se stal. Prudce jsem ji objal a prosil ji o odpuštění. Zahalily mě její nádherné vlasy a já cítil naše dítě kopat v jejím lůnu. Poklekli jsme a společně jsme se modlili k Paladinovi. Řekl jsem bohům, že udělám cokoli, jen když mi vrátí moji čest. Prosil jsem je o to, aby můj syn nebo dcera nikdy nemuseli poznat moji hanbu.

A Paladin mě vyslyšel. Řekl mi o Knězi-králi a o požadavcích, které ten šílenec chtěl vznést ke svým bohům. Řekl mi, že celý svět pocítí hněv bohů, pokud se nenajde muž, který by po Humově vzoru byl ochoten obětovat sám sebe, aby zachránil nevinné.

Paladinovo světlo mě osvítilo a má duše se naplnila mírem. Jak nepatrná to bude oběť — můj život za to, že mé dítě bude vychováno ve cti, můj život za spásu světa. Pevně odhodlán zastavit Kněze-krále jsem se vydal do Ištaru a věděl jsem, že Paladin jede se mnou.

Ještě někdo však jel po mém boku — Královna Temnot, bohyně vedoucí nekonečnou válku o duše těch, které se jí zlíbí svést. Jakou že to užila zbraň, aby mne porazila? Ty stejné elfí kněžky — kněžky boha, v jehož jménu jsem se vydal na svou pouť.

Tyto ženy však Paladinovo jméno už zapomněly. Po vzoru Kněze-krále se i ony uzavřely do svého vlastního světa, toho jediného správného, a zakryly své oči závoji jediného možného dobra. A já jsem jim ve své pošetilosti prozradil, jaký je účel mé cesty. Velice užasly. Nechtěly věřit, že by bohové byli schopni svět potrestat. Už přece viděly den, kdy na Krynnu budou žít jen ti dobří — dobří elfové, jinak řečeno.

Musely mě zastavit. A také se jim to podařilo.

Královna je ve své zlobě velmi moudrá a zná všechna temná zákoutí lidské duše. Kdyby se mi postavila do cesty celá armáda, probil bych se jí. Tichá slova těch elfích kněžek však v mé duši působila jako prudký jed. Jak chytré to bylo, říkaly, že se mě má elfka tak snadno zbavila. Teď má můj hrad a mé bohatství jen pro sebe a může si s ním dělat, co se jí zachce, aniž by jí v tom její lidský manžel jakkoli bránil. A jsem si vůbec jistý, že to dítě je moje? Vídávali ji přece ve společnosti mých mladých rytířů. Kam chodila,

když v noci odcházela z mého stanu?

Ani jednou ty elfky nezalhaly. Ani jednou neřekly nic, co by mou ženu přímo obviňovalo. Jejich otázky se mi však zarývaly do duše a hlodaly v nijako odporní červi. Najednou jsem si vzpomínal na slova, pohledy, drobné příhody. Najednou jsem si byl jistý jen jedním — že jsem byl oklamán. Já je ale přistihnu! Zabiji ho! Připravím jí takové utrpení, jaké si ani nedokáže představit!

Obrátil jsem se zády k Ištaru.

Přijel jsem do pevnosti, a než bych čekal, až se mi její dveře otevřou, rozsekal jsem je mečem. Má žena vyběhla ze svých komnat, vyděšená a zoufalá, a v náručí držela mého syna. Její tvář byla poznamenaná neštěstím tak hlubokým, že jsem ho nemohl pokládat za nic jiného než za přiznání viny. Proklel jsem ji a proklel jsem i její dítě. A v té chvíli udeřila do tváře Ansalonu ohnivá hora.

Hvězdy se zřítily z oblohy a země se roztříštila. Ze stropu paláce spadl obrovský lustr, na kterém hořely stovky svící. Během okamžiku se má žena ocitla uprostřed moře plamenů. Věděla, že zemře, ještě však natáhla ruce, ve kterých držela našeho syna, abych ho zachránil z plamenů, které ji zanedlouho měly pohltit. Já jsem však zaváhal a pak jsem se pod náporem žárlivého vzteku odvrátil.

Má žena na mě se svým posledním vydechnutím seslala hněv bohů. „Tuto noc zemřeš v ohni," zvolala„ jako v něm umírám já i tvůj syn. Ty však budeš žít navěky, budeš žít jeden život za každého mrtvého, kterého jsi této noci svým šílenstvím připravil o život!" Pak zemřela.

Plameny se šířily jako příšerná záplava a zanedlouho byl celý můj hrad v jednom ohni. Dělali jsme, co jsme mohli, ale ten podivný požár nebylo možné uhasit. Hořela i sama skála. Moji muži se pokusili uprchnout, ale přímo před mýma očima se jeden po druhém ztráceli ve sloupech plamenů. Pak jsem zbyl jen já, poslední živý člověk v Dargaardské pevnosti. Stál jsem ve velkém sále, ze všech stran obklopený ohněm, který se mne ještě ani nedotkl. Teď jsem však stál uprostřed toho sálu a díval se, jak se oheň blíží... blíží... stále se blíží...

Zemřel jsem pomalu, v nesnesitelných bolestech. Když ale smrt konečně přišla, nebyla mi útěchou. Zavřel jsem oči jen proto, abych je znovu otevřel a spatřil svět věčné prázdnoty, naprostého zoufalství a nekonečných muk. Noc co noc jsem pak seděl na tomto trůnu a poslouchal, jak ty elfí kněžky zpívají píseň o mém pádu.

To však skončilo s tebou, má Kitiaro.

Když se na mne Královna Temnot obrátila s žádostí, abych jí pomohl ve válce, kterou právě rozpoutala, řekl jsem jí, že budu sloužit prvnímu Dračí-

mu Velmistrovi, který se odváží strávit noc v Dargaardské pevnosti. Odvážil se toho jen jediný - ty má lásko. Ty, Kitiaro. Obdivoval jsem tě pro to, obdivoval jsem tě pro tvoji odvahu, tvé schopnosti, tvé bezohledné odhodlání. Vidím v tobě sama sebe, vidím v tobě to, čím jsem se snad mohl stát.

Když jsme po porážce Královny Temnot prchali z Neraky, pomohl jsem ti zabít ostatní Velmistry. Pomohl jsem ti dostat se do Sankce a pomohl jsem ti znovu získat moc nad touto zemí. Pomohl jsem ti, když ses pokusila zmařit plány svého bratra Raistlina, který chtěl vyzvat na souboj samotnou Královnu. Ne, nepřekvapilo mne, že tě nakonec obelstil — ze všech smrtelníků, které jsem kdy potkal, je on tím jediným, kterého se bojím.

Tvé milostné pletky mě koneckonců také pobavily, má Kitiaro. My mrtví neznáme chtíč. Je to vášeň nesená krví a v těchto ledových pažích už žádná krev neproudí. Byl jsem svědkem toho, jak jsi donutila toho slabocha, Tanise Půlelfa, aby ze sebe vydal vše, čeho byl schopen, a ještě mnohem víc než to, a těšilo mě to stejně jako tebe.

Co se však s tebou stalo teď, má Kitiaro? Vládkyně se stala otrokyní. A to všechno kvůli nějakému elfovi! Viděl jsem, jak tvé oči planou, když tvá ústa pronášejí jeho jméno. Viděl jsem, jak se tvé ruce chvějí, když čteš jeho dopisy. Myslíš na něj, zatímco bys měla vést válku. Ani tví generálové už nedokážou přitáhnout tvou pozornost.

Ne, my mrtví neznáme chtíč. Nenávist však známe, a známe také závist, žárlivost a touhu mít a vlastnit.

Jak snadno jsem mohl zabít Dalamara. Ten mladý elf je velmi schopný, ale stále ještě mi nemůže být nějakým vážným soupeřem. Ale jeho pán? Raistlin? To by bylo něco zcela jiného.

Má Královno v hluboké Propasti — měj se na pozoru! V Raistlinovi budeš čelit svému největšímu nepříteli a budeš mu čelit sama. Na tvé rovině bytí ti nemohu pomoci, má Královno, ale snad bych ti mohl pomoci na této.

Ano, Dalamare, mohl bych tě zabít. Já však vím, co to znamená umírat, a vím, že smrt je ošklivá a trýznivá. Bolest, kterou působí, je hrozná, ale rychle pomíjí. Daleko horší je bolest, kterou působí nekonečné bytí ve světě živých, vůně jejich teplé krve, doteky jejich měkkých těl a vědomí, že ti lidé a celý ten svět už ti nikdy nebudou patřit. Ty to ale poznáš, a poznáš to víc než dobře, můj elfe...

Pokud jde o tebe, Kitiaro, pamatuj si toto: vydržím tu bolest a raději strávím další století v mukách svého bídného života, než abych tě ještě jednou spatřil v náručí živého muže!"

Rytíř smrti ještě dlouho přemýšlel a spřádal své plány. Jeho mysl se kroutila a svíjela jako trnité oddenky černých růžových keřů, které pomalu zarůstaly jeho hrad. Po rozbitých hradbách se procházeli mrtví válečníci, každý

poblíž místa, kde ho zastihla smrt. Elfky spínaly své kostnaté ruce a v nesmírném zármutku vzdychaly nad jejich osudem.

Soth nic z toho neslyšel ani neviděl. Seděl na svém zčernalém trůnu a díval se nevidoucíma očima na temnou skvrnu na kamenné podlaze, na skvrnu, kterou se po celá staletí snažil odstranit vší silou své magie, ale která tam stále zůstávala — skvrnu, která před jeho očima nabývala stále zřetelnějších obrysů ženské postavy...

A pak se neviditelné rty usmály a v nekonečné noci zaplál oheň dvou oranžových očí.

„Ty, Kitiaro, budeš navždy mou..."

1. Kapitola

VŮZ SE S RACHOCENÍM ZASTAVIL, KONĚ Frkali, cloumali sebou, cinkajíce přezkami postrojů, a neklidně podupávali po hladkém dláždění, jako by se chtěli co nejrychleji vrátit do svých pohodlných stájí.

V okně kočáru se objevila něčí hlava.

„Dobré ráno, pane. Vítejte v Palantasu. Uveďte prosím své jméno a účel vaší návštěvy v tomto městě." Ta slova pronesl řízným hlasem mladý muž v uniformě, který asi právě nastoupil do služby. Strážný nahlédl do kočáru a několikrát zamrkal, jak se snažil rychle zvyknout na přítmí uvnitř. Na jeho tvář dopadaly paprsky jarního slunce, tak jasného, že bylo zřejmé, že se i ono dalo do práce teprve před chvílí.

„Jsem Tanis Půlelf," řekl muž v kočáru, „a přicházím na pozvání Ctěného syna Elistana. Budete-li mít jen okamžik strpení, rád vám to pozvání ukážu."

„Pane Tanisi!" Tvář v okně najednou zrudla tak, že se jen stěží dala odlišit od vojákovy směšně zdobené a epoletami opatřené šarlatové uniformy. „Omlouvám se, pane. Nepoznal jsem... Neviděl jsem vás, protože jinak bych..."

„Přestaň," přerušil ho podrážděně Tanis, „neomlouvej se za to, že děláš svoji práci. Tady máš ten dopis."

„Ale ne, pane. Tedy vlastně ano. Omlouvám se vám, tak je to. Je mi to nesmírně líto, pane. Ten dopis? Ale to opravdu nebude nutné."

Strážný přestal koktat, zasalutoval, řádně si natloukl hlavu o rám okna, roztrhl si o něj krajkovou manžetu své uniformy, znovu zasalutoval — a konečně se odpotácel do své budky. Vypadal přitom, jako by se právě dostal z potyčky se smečkou velmi zatvrzelých skřetů.

Tanis se unaveně pousmál a zase se pohodlně usadil na měkkém sedadle svého kočáru, zatímco ten projížděl branami Staré hradby. Ta stráž, to byl jeho vlastní nápad. Dalo mu to hodně práce a přesvědčování, než se mu podařilo přemluvit Amotha, palantaského regenta, aby kromě toho, že městské brány nechal na noc zavírat, je nechal také strážit.

„Lidem se to ale nebude líbit. Budou se cítit uraženi," protestoval tehdy Amothus. „Vždyť je vlastně po válce."

Tanis si znovu povzdechl. Kdy to ti lidé konečně pochopí? Asi nikdy, napadlo ho, když se z okna kočáru díval na to město, víc než kterékoli jiné v

celém Ansalonu zosobňující podivné uspokojení, které za dva roky, které uplynuly od konce Války kopí, pohltilo svět. Ano, letos na jaře to byly dva roky.

Tanis si musel znovu povzdechnout. Zatraceně! Zase na to zapomněl! Den Konce války! Kdy to jenom je? Za týden? Za dva? Bude si zase muset obléct ten hrozný kostým — slavnostní zbroj Solamnijských rytířů, elfí insignie a trpasličí vyznamenání. Zase se vrátí ty skvělé večeře, po kterých nebude moci ani zamhouřit oka, mnohomluvné projevy, které ho po několika slovech dokonale uspí, a Laurana...

Tanis nevěřícně vydechl. Laurana! Ona si to pamatovala! No jistě! Jak jenom mohl být tak zabedněný? Právě se tehdy — vlastně před pár týdny — vrátili ze Solostaranova pohřbu v Qualinestu a z výpravy do Útěšína, kde se neúspěšně pokoušeli pátrat po paní Crysanii, když nějaký posel přinesl Lauraně vzkaz napsaný úhledným elfím písmem:

„Prosíme Vás, abyste se co nejrychleji dostavila do Silvanestu!"

„Vrátím se za čtyři týdny, drahý," řekla a něžně ho políbila. Ty krásné, laskavé oči se však smály!

Utekla mu! Nechala ho, ať si sám přetrpí ty prokleté ceremonie! Bude doma, ve své elfí vlasti, která byla, i navzdory hrůzám způsobeným jí Lorakovým běsem, srdci každého elfa mnohem, mnohem bližší než večery strávené s panem Amothem.

V Tanisově mysli se náhle vynořilo to, na co předtím dlouho myslel. Vrátily se mu vzpomínky na zničený Silvanest, na zmučené stromy ronící krev, na ztrhané, pokřivené tváře dávno mrtvých elfích válečníků, zírající ze stínů. Pak tu vzpomínku vystřídala jiná — vzpomínka na jednu z Amothových slavnostních večeří.

Tanis se rozesmál. Jak milí ti nemrtví válečníci vlastně jsou!

A pokud šlo o Lauranu, té v žádném případě nemohl nic vyčítat. Ty ceremonie těžko snášel i on sám, a Laurana byla ještě k tomu miláček všech Palanťanů, jejich Zlatý generál, žena, která zachránila jejich město před hrůzami války. Udělali by pro ni, co by jí na očích viděli — ovšem kromě toho, že by ji nechali chvíli na pokoji. Po posledním Dni Konce války ji Tanis musel odnést domů v náručí, mnohem vyčerpanější, než byla po třídenní bitvě.

Představil si, co asi dělá v Silvanestu. Nejspíš sází květiny, konejší zmučené stromy a zvolna jim vrací život a jezdí po zemi s Alanou Hvězdbrízou, která se už také vrátila do Silvanestu. Alanin nový manžel, Portios, s nimi však určitě nebude. Tanis věděl, že jejich manželství bylo až doposud chlad-

né a bez lásky, a napadlo ho, že možná právě proto se Alana uchýlila do klidu a míru znovu se rodícího Silvanestu. Ani pro ni nemůže být Den Konce války příliš příjemný. Tanis si vzpomněl na Sturma Ostromeče, rytíře, kterého Alana milovala a který teď ležel mrtev ve Věži Nejvyššího kněze. Pak Tanisovy myšlenky zamířily k dalším přátelům — a k nepřátelům.

Jakoby přivolán těmi neveselými myšlenkami, přes kočár náhle přelétl temný stín. Tanis se podíval z okna. Na konci ulice, kolem které projížděli, zahlédl černou skvrnu — stín Soikanova háje, lesa střežícího Raistlinovu Věž Vysoké magie.

I z té dálky Tanis cítil chlad, který z těch stromů vycházel, chlad, který ochromoval srdce i duši. Jeho pohled zamířil k Věži, tyčící se nad nádhernými domy Palantasu jako černé kopí, zabodnuté do bílých prsou mramorového města.

Znovu si vzpomněl na dopis, který ho přivedl do Palantasu. Podíval se na něj a ještě jednou si ho přečetl.

Tanisi Půlelfe,

musíme se s tebou okamžitě setkat. Hrozí nám vážné nebezpečí. Paladinův chrám, hodina Denní hlídky stoupající ke dvanácti, Čtyřden roku 356.

To bylo vše. Podpis chyběl. Tanis věděl, že Čtyřden připadá právě na tento den, a jelikož tu zprávu dostal teprve před dvěma dny, musel cestovat i přes noc, aby se do Palantasu dostal včas. Vzkaz byl v elfštině a i písmo bylo elfské. Na tom by nebylo nic neobvyklého — Elistan měl mnoho elfských kleriků. Proč to ale nepodepsal? Pokud to tedy skutečně přišlo od něj. Na druhé straně, kdo jiný by se odvážil pozvat svého hosta do Paladinova chrámu?

Tanis už jen pokrčil rameny. Dobře si pamatoval, kolikrát si během cesty ty otázky kladl a kolikrát dospěl k odpovědím, které byly vše, jen ne uspokojivé. Raději strčil ten dopis zpátky do kapsy. Jeho zrak znovu zabloudil ke Věži Vysoké magie.

„Nic bych za to nedal, že to má něco společného s tebou, starý příteli," zamumlal si pod vousy, zamračil se a znovu se vrátil k tomu podivnému zmizení Paladinovy kněžky Crysanie.

Kočár se zastavil a Tanis se rázem vytrhl ze svých temných myšlenek. Vyhlédl z okna a opodál zahlédl roh Paladinova chrámu, přinutil se však zůstat klidně sedět a čekal, až přijde lokaj a otevře mu dveře. Lehce se usmál. Jako by před sebou viděl Laurami, jak na něj upřeně hledí a pohledem mu říká, aby se ani neopovážil sáhnout na kliku. Trvalo jí to snad celý

rok, než se jí podařilo Tanise naučit, že není zcela vhodné, aby, když vystupuje z kočáru, co nejrychleji otevřel dveře, srazil lokaje k zemi a kráčel za svým cílem, nevšímaje si ani kočáru, ani koní a ani nebohého vozky.

Už se to vlastně mezi nimi stalo drobným každodenním žertem. Tanis by za nic na světě nevyměnil pohled na Lauraniny oči, jak se přivírají v předstíraném zděšení, když jeho ruka naoko zamíří ke klice. Teď mu to ale jen připomnělo, jak moc mu ve skutečnosti chybí. A kde je zase ten zatracený lokaj? Pro bohy, je přece sám, takže to může zase jednou udělat po svém...

Dveře se otevřely. Lokaj se neobratně pokoušel rozložit schůdky, které měly Tanise bezpečně dovést na zem. „Nech toho," zabručel netrpělivě Tanis a vyskočil z kočáru. Zhluboka se nadechl, nevšímaje si výrazu uražené citlivosti v lokajově tváři, a byl rád, že se konečně dostal z toho zatuchlého a těsného prostoru svého kočáru.

Rozhlédl se kolem a cítil, jak se mu do duše dere ten nevýslovně nádherný pocit míru a blahobytu, vyzařující z Paladinova chrámu. Žádný les nechránil to svaté místo. Všude kolem se táhly trávníky se svěže zelenou trávou, zvoucí pocestného, aby se po nich procházel nebo si na nich odpočinul. Mezi trávníky se oku hledajícímu potěšení nabízely zahrady plné pestrobarevných květin, jejichž sladké vůně naplňovaly vzduch kolem chrámu. Tu a tam stály skupinky pečlivě ošetřovaných stromů, nabízejících úkryt před všudypřítomnými slunečními paprsky. Z fontán mezi zahradami zurčela čistá voda. Po cestách se procházeli se skloněnými hlavami bílí klerikové, zabraní do nikdy nekončícího tichého rozhovoru.

Uprostřed zahrad, zelených sametových trávníků a stinných hájů stál Paladinův chrám a jeho bílé stěny zářily v ranním slunci. Byla to docela prostá, jednoduchá stavba z bílého mramoru, ladící s pocitem klidu a míru, který vládl v jejím okolí.

Byly tam brány, ale nestály u nich žádné stráže. Kdo chtěl vstoupit, byl vítán, a mnozí sem také vstupovali. Bylo to útočiště zarmoucených, nešťastných a vyčerpaných. Když se Tanis vydal po pečlivě udržovaném trávníku směrem k chrámu, spatřil mnoho lidí, sedících či ležících všude kolem, a na jejich tvářích spatřil mír, ačkoli bylo znát, že ti lidé ve svém životě mnoho radosti nepoznali.

Půlelf však udělal jen několik kroků, když si ke své nevelké radosti vzpomněl na kočár. Zastavil se a rychle se otočil. Už , chtěl říct, aby na něj vozka počkal, když vtom se ze stínu olšového háje, stojícího na samém okraji chrámového pozemku vynořila jakási postava.

„Tanis Půlelf?" zeptal se neznámý.

Když ten muž vyšel na světlo, Tanis sebou překvapeně trhl. Příchozí měl na sobě černý plášť. Na opasku měl zavěšených několik mošen a řadu ma-

gických nástrojů a kápi a rukávy jeho pláště zdobily stříbrné runy. *Raistlin*! napadlo Tanise, protože na arcimága před chvílí myslel.

Ale ne, není to Raistlin, oddechl si půlelf. Tento mág byl víc než o hlavu vyšší než Raistlin, stál zpříma, byl urostlý, až svalnatý a jeho krok byl mladistvý a rozhodný. Teď, když už tomu muži věnoval všechnu svou pozornost, si Tanis také uvědomil, že jeho hlas je pevný a hluboký — nebyl to Raistlinův tichý, zneklidňující šepot.

A aby všem podivnostem nebyl konec, Tanis by přísahal, že ten muž hovořil s elfským přízvukem.

„Ano, jsem Tanis Půlelf," řekl, možná však trochu opožděně.

Ačkoli čaroději neviděl do tváře, zakryté černou kápí, měl pocit, že se mág usmál.

„Myslel jsem si, že jsi to ty. Často jsem o tobě slýchával. Můžeš svůj kočár odvolat, nebudeš ho už potřebovat. Strávíš tu v Palantasu řadu dní, a možná i několik týdnů."

Ten čaroděj promluvil elfsky! Silvanestskou elfštinou! Tanis byl tak překvapený, že chvíli nebyl mocen slova. Jeho vozka si netrpělivě odkašlal. Měl za sebou dlouhou a obtížnou cestu a v Palantasu bylo nespočet dobrých hospod, kde čepovali to nejlepší pivo na celém Ansalonu...

Tanis se však neměl v úmyslu zříct své ekvipáže jenom proto, že mu to nějaký černý mág řekl. Otevřel ústa, aby se na něco zeptal, když vtom čaroděj natáhl ruce, které měř předtím složené na prsou, jednou mávl na vozku a druhou ukázal přátelsky na Tanise.

„Prosím," promluvil znovu elfsky, „pojď se mnou. Máme stejnou cestu. Elistan nás očekává."

Nás! Tanisova mysl sebou vyděšeně trhla. Odkdy zve Elistan do Paladinova chrámu černé čaroděje? A odkdy černí vyznavači magie dobrovolně vstupují na tato svatá místa?

Nic se však nedalo dělat. Odpovědi může získat jen tehdy, když bude následovat toho podivného muže a nechá si otázky na později. Tanis se trochu zmateně otočil a řekl vozkovi, co bylo třeba. Muž v černém jen tiše stál po jeho boku a díval se, jak kočár odjíždí. Pak se půlelf znovu otočil ke svému společníkovi.

„Mohu znát vaše jméno, pane?" zeptal se půlelf lámanou silvanestskou elfštinou, elfštinou daleko čistší, než byla Tanisova mateřština, elfština qualinestská.

Muž se uklonil a odhrnul si kápi. Jeho tvář ozářily paprsky ranního slunce. „Jsem Dalamar," řekl a znovu složil ruce na prsou. Na Krynnu nebylo mnoho těch, kdo by si potřásli rukama s černým mágem.

„Temný elf!" řekl užasle Tanis, aniž by si byl vědom toho, co vlastně ří-

ká. Pak si to uvědomil a zrudl. „Omlouvám se," řekl nervózně. „Řekl jsem to jenom proto, že jsem ještě nikdy neviděl..."

„Někoho takového, jako jsem já?" dokončil klidně Dalamar a na jeho chladném, hezkém elfím obličeji, který byl do té doby zcela bez výrazu, se objevil slabý úsměv. „My, kterým bylo „slunce navždy zapovězeno", jak se také někdy říká, se na roviny bytí, kterým vládne slunce, příliš často nevydáváme." Jeho úsměv najednou jako by nabyl na radosti a Tanis si všiml, že čarodějův zadumaný pohled zamířil k osikovému háji, kde Dalamar předtím stál. „Někdy se však i nám zasteskne po domovu."

I Tanisovy oči zamířily k osikám — elfové je mají ze všech stromů nejraději. I on se usmál a rázem se cítil mnohem lépe. Dobře věděl, na co Dalamar myslí. Také on prošel mnoha temnými cestami a jen se štěstím neskončil v hluboké propasti, která se otevírala pod jeho nohama.

„Čas mé schůzky se blíží," řekl. „A z toho, co jsi zatím řekl, bych se odvážil odhadnout, že se ta věc nějak týká i tebe. Možná bychom mohli pokračovat..."

„Jistě." Dalamar náhle procitl a bez váhání následoval Tanise na zelený trávník. Tanise proto hodně překvapilo, že když se otočil, spatřil, jak přes elfovu jemnou tvář přelétl záchvěv bolesti a černý mág se znatelně zachvěl.

„Co je ti?" Tanis se okamžitě zastavil. „Není ti dobře? Mohl bych ti..."

Dalamar donutil svou bolestí zkřivenou tvář k úsměvu. „Ne, půlelfe," odpověděl. „Nemůžeš mi pomoci. A ani nejsem nemocen. Kdybys vstoupil do Soikanova háje, který chrání *moje* sídlo, vypadal bys mnohem hůř."

Tanis chápavě přikývl a pak se téměř bezmyšlenkovitě zadíval do dálky na temnou, pochmurnou Věž, tyčící se nad Palantasem. Po chvíli ho přepadl podivný pocit. Podíval se na prostý bílý chrám a pak znovu na Věž. Když je viděl společně, zdálo se mu, že každou z obou staveb vidí poprvé. Obě vypadaly mnohem dokonaleji a úplněji, než když je viděl jednu bez druhé. Byl to však jen pomíjivý pocit a Tanis o něm ani příliš nepřemýšlel. Teď dokázal uvažovat jen o jednom...

„Tak tam žiješ? S Rai... S ním?" Jakkoli se o to snažil, Tanis věděl, že nedokáže mágovo jméno vyslovit bez hněvu v hlase, a tak se mu raději zcela vyhýbal.

„Je mým *shalafim*," odpověděl bolestí rozechvělým hlasem Dalamar.

„Takže jsi jeho učedníkem," odpověděl Tanis, protože poznal elfí slovo pro pána nebo učitele. Zamračil se. „Ale co tedy děláš tady? Poslal tě?" Jestli ano, pomyslel si půlelf, odejdu odtud, i kdybych měl jít pěšky až do Solantasu.

„Ne," odpověděl Dalamar. Z jeho tváře se už téměř ztratila všechna barva. „Ale budeme o něm mluvit." Temný elf si znovu přetáhl přes hlavu

černou kápi. Ještě jednou promluvil, z jeho hlasu však bylo zřejmé, s jakým úsilím hovořil. „A teď tě musím požádat, abychom šli rychle. Elistan mi dal kouzlo, které mi trochu pomáhá, ale nijak netoužím po tom, abych to utrpení zbytečně prodlužoval."

Elistan dává kouzla černým mágům? Raistlinovu učedníkovi? Naprosto zmatený Tanis kvapně vykročil směrem k chrámu.

„Tanisi, příteli!"

Elistan, Paladinův kněz a hlava církve v zemi Ansalonu, natáhl ruku k půlelfovi. Tanis pevně sevřel klerikovu ruku a pokoušel se nevšímat si toho, jak slabé a nemohoucí jsou Elistanovy kdysi silné prsty. Zároveň se snažil ovládnout výraz své tváře a zapudit z ní pocity naprostého úžasu a soucitu, které zaplavily jeho duši při pohledu na křehkou, téměř kostlivci podobnou postavu ležící před ním na lůžku, vystlaném polštáři.

„Elistane..." začal vřele Tanis.

Jeden z bílých kněží postávajících u lůžka jejich mistra věnoval půlelfovi krátký, hodně zachmuřený pohled.

„Odpusť... Ctěný synu —" Tanis se ani silou mocí nebyl schopen přenést přes to formami oslovení — „vypadáš dobře."

„A ty, Tanisi Půlelfe, jsi se stal lhářem z povolání," opáčil Elistan, usmívaje se při pohledu na nešťastný výraz, který se Tanis marně snažil skrýt.

Pak položil své tenké, bílé prsty na Tanisovu opálenou ruku. „A nezačínej s těmi ctěnými hloupostmi. Samozřejmě že vím, že je to velmi správné, Garade, ale tento muž mě poznal v době, kdy jsem byl otrokem v dolech Pax Sarkasu. A teď běžte, vy všichni," mávl rukou na své kleriky. „Přineste sem to, co naši hosté potřebují."

Podíval se na temného elfa, který klesl do křesla kousek od ohně, vyhřívajícího Elistanovy soukromé komnaty. „Dalamare," řekl tiše Elistan, „já vím, že tato cesta pro tebe není jednoduchá. Jsem ti velmi zavázán za to, že ses ji rozhodl vykonat. Doufám, že se zde v mých komnatách budeš cítit alespoň o něco lépe. Co si budeš přát?"

„Víno," zašeptal temný elf. Rty měl šedé a pevně je tiskl k sobě. Tanis viděl, jak se jeho ruce neovladatelně třesou.

„Přineste našim hostům víno a jídlo," řekl Elistan klerikům, kteří pomalu vycházeli z místnosti. Mnozí z nich přitom vrhali nesouhlasné pohledy po temném elfovi. „Až přijde Astinus, okamžitě ho sem přiveďte. Potom se postarejte o to, aby nás nikdo nerušil."

„Cože? Astinus?" nevěřícně vydechl Tanis. „Astinus, ten historik?"

„Ano, půlelfe." Elistan se znovu usmál. „Umírání činí člověka přitažlivým. *Dnes ke mně se ženou, ti povýšení, ač kdysi zraky své odvraceli*. Ne-

zpívá se to tak v jedné ze starcových písní? Poslouchej mě, půlelfe. Už nás nikdo neslyší. Ano, já vím, že umírám. Už dlouho to vím. Z posledních měsíců mého života se stávají týdny. Nenaříkej, Tanisi, už jsi mě přece viděl zemřít. Pamatuješ si, jak jsi mi vyprávěl o tom, co ti říkal Lesapán v Temném lese? Říkal přece, že nenaříkáme nad ztrátou těch, kdo umírají, naplnivše své poslání. A smysl mého života byl naplněn, Tanisi, a mnohem víc, než jsem si kdy dokázal představit." Elistan vyhlédl z okna a spatřil trávníky obklopující chrám, kvetoucí zahrady a daleko mezi domy černou Věž Vysoké magie.

„Bylo mi dopřáno vrátit světu naději, Půlelfe," řekl tiše Elistan. „Naději a uzdravení. Co může jediný člověk chtít více? Odcházím s vědomím, že církev znovu stojí na pevných základech. Kněží už jsou mezi všemi plemeny Krynnu, dokonce i mezi šotky." Elistan se usmál a prohrábl si rukou bílé vlasy. „Ach ano," povzdechl si, „to *byly* pro naši víru těžké časy, Tanisi! Ještě stále nejsme schopni zjistit, co jim všechno schází. Je to ale dobrý národ, a mají dobrá srdce. Pokaždé, když ztrácím trpělivost, vzpomenu si na Fišpána — který se ukázal být Paladinem — a na to, jaké zalíbení našel ve tvém malém příteli Tasslehoffovi."

Při zmínce o šotkovi Tanisova tvář potemněla. Zazdálo se mu, že Dalamar, sedící u ohně a hledící neustále do plamenů, na kratičký okamžik zvedl hlavu. Elistan si toho však nevšiml.

„Lituji jedině toho, že odcházím, aniž bych za sebou zanechával někoho, kdo je skutečně schopen nastoupit na mé místo." Elistan zavrtěl hlavou. „Garad je dobrý člověk. Až příliš dobrý. Tuším, že by se mohl stát novým Knězem-králem. Ještě nepochopil, že na světě existuje rovnováha, která musí být udržována — že tu musíme být všichni, aby svět zůstal pohromadě. Nemám pravdu, Dalamare?"

K Tanisovu velkému překvapení temný elf jen klidně přikývl. Stáhl si kápi a už dokázal i vypít něco červeného vína, které mu přinesli bílí klerikové. Do tváře se mu vrátila barva a ani ruce se mu už netřásly. „Jsi moudrý, Elistane," řekl tiše. „Kéž by i ti ostatní byli tak osvícení."

„Možná to není ani tak moudrost jako spíš schopnost vidět věci ze všech stran, ne jen z jedné." Pak se Elistan obrátil k Tanisovi. „Řekni mi, Tanisi, můj příteli — všiml sis toho pohledu, který se ti naskytl, když jsi sem přijížděl? Myslíš, že jsi ho dokázal ocenit?" Slabým gestem ukázal k oknu, ze kterého byla jasně vidět Věž Vysoké magie.

„Nevím, jestli jsem tě správně pochopil," raději se vyhnul odpovědi Tanis. Nikdy mu nebylo příliš po chuti s někým sdílet své pocity.

„Ale ano, Půlelfe, ty sis toho dobře všiml," řekl Elistan a do jeho hlasu se na okamžik vrátila stará pevnost, „Podíval ses na Věž a podíval ses na chrám

a napadlo tě, jak je to vlastně správné, že jsou tak blízko. Nemusím ti asi říkat, kolik mých přátel dlouho protestovalo proti tomu, aby chrám stál právě zde. Byl mezi nimi i Garad a také paní Crysania..."

Když to jméno uslyšel, Dalamar se zakuckal, prudce se rozkašlal a spěšně odložil pohár s vínem na stůl. Tanis vstal, a aniž by na to myslel, začal podle svého zvyku rychlými kroky přecházet po místnosti. Pak si ale uvědomil, že by to umírajícího mohlo obtěžovat, a tak se raději znovu posadil a už si jen čas od času neklidně poposedl.

„Slyšel o ní někdo něco?" zeptal se tiše.

„Je mi to líto, Tanisi," řekl přátelsky Elistan. „Nechtěl jsem ti způsobit zbytečnou bolest. Ale v každém případě musíš přestat sám sebe obviňovat. To, co udělala, udělala ze své vlastní vůle. Ani já bych si nedovolil jí v tom bránit. Nemohl bys ji býval zastavit, ani bys ji býval nezachránil před jejím vlastním osudem — ať už bude jakýkoli. Ne, nikdo o ní neslyšel."

„Slyšel," řekl Dalamar. Jeho chladný a nevzrušený hlas okamžitě přitáhl pozornost jeho dvou společníků. „A právě to je jeden z důvodů, proč jsem vás sem svolal..."

„*Ty*!"opakoval Tanis a znovu se postavil. „Myslel jsem si, že nás sem svolal Elistan. Je za tím vším tvůj *shalafi*? Je to on, kdo je odpovědný za zmizení té ženy?" Postoupil o krok k Dalamarovi a jeho tvář pod rezavým plnovousem zrudla. Dalamar vstal a v očích se mu nebezpečně zajiskřilo. Jeho ruka rychle a téměř nepostřehnutelně sklouzla k jednomu z měšců, které nosil zavěšené na opasku. „U bohů, jestli jí ublížil, zakroutím mu tím jeho zlatým krkem..."

„Astinus z Palantasu," oznámil ode dveří jeden z kleriků.

Ve dveřích stál proslulý dějepisec. Jeho bezvěká tvář byla prosta jakéhokoli výrazu, když jeho šedé oči pozorně zkoumaly místnost, nepomíjejíce jediný detail, který by jeho pero mohlo později zaznamenat. Nejdříve spočinuly na zrudlé a rozčilené tváři polovičního elfa, pak na hrdém a vzdorovitém obličeji černého mága, aby se nakonec zastavily na unavené, trpělivé tváři umírajícího kněze.

„Nechte mě hádat," řekl klidně Astinus, nevzrušeně vstoupil a usadil se v jednom z křesel. Na stůl před sebe položil velkou knihu, otevřel ji na první nepopsané stránce, z dřevěného pouzdra, které si přinesl s sebou, vytáhl páví pero, pozorně prozkoumal jeho špičku a náhle se zarazil. „Inkoust, příteli," řekl užaslému klerikovi stojícímu vedle něj. Ten na Elistanovo kývnutí rychle vyběhl z místnosti. Historik se ani neohlédl a dokončil větu, kterou předtím začal: „Nechte mě hádat. Nemýlím-li se, hovořili jste o Karamonovi Majereovi."

„Je to pravda," řekl Dalamar. „Byl jsem to já, kdo vás sem svolal."

Temný elf znovu usedl do svého křesla. Tanis, stále ještě zrudlý a zachmuřený, se vrátil na své místo u Elistanova lůžka. Klerik jménem Garad přinesl Astinovi inkoust a zeptal se, zda si přejí ještě něco. Odpověď byla záporná a Garad zase odešel, když předtím přítomné naléhavým tónem upozornil, že Elistanovi není dobře a že by ho neměli dlouho rušit.

„Byl jsem to já, kdo vás sem svolal," opakoval Dalamar s pohledem upřeným do ohně. Pak zvedl hlavu a podíval se přímo na Tanise. „Tobě tvá cesta způsobila jisté nepohodlí. Já jsem se však sem vydal s vědomím, že mi tato cesta jistě způsobí muka, která musejí všichni, kdo jsou mé víry, snášet, vstoupí-li na tato posvátná místa. Je však naprosto nutné, abych s vámi mluvil, s vámi všemi. Věděl jsem, že Elistan ke mně přijít nemůže. Věděl jsem, že Tanis by ke mně nepřišel. Proto mi zbyla jediná možnost..."

„K věci," napomenul ho svým hlubokým, chladným hlasem Astinus. „Zatímco tu sedíme, dějiny světa míjejí rychlostí blesku. Svolal jsi nás sem. To už tedy víme. Ale proč jsi to učinil?"

Dalamar chvíli mlčel a pak se jeho oči znovu obrátily k ohni. Když konečně promluvil, nedíval se jim do očí.

„Naše nejhorší obavy se naplnily," zašeptal. „On to dokázal."

2. kapitola

VRAŤ SE DOMŮ...

Ta slova stále setrvávala v jeho paměti. Někdo klečel u jezera jeho mysli a jeho slova se dotýkala nehybné hladiny. Jemné vlnky vědomí Raistlina konečně vyrušily a probudily ho z jeho pokojného, klidného spánku.

„Vrať se domů... Synu, vrať se domů."

Raistlin otevřel oči a spatřil tvář své matky.

Usmála se a odhrnula mu z čela pramen řídkých bílých vlasů. „Můj ubohý synu," zašeptala, tmavé oči plné soucitu, lásky a zármutku. „Co ti to udělali! Já jsem to viděla. Dívala jsem se na to tak dlouho. A plakala jsem. Ano, můj synu, dokonce i mrtví pláčou. Je to naše jediná útěcha. Ale teď už je to pryč. Jsi tady, se mnou. Už si můžeš odpočinout..."

Raistlin se namáhavě posadil. Podíval se na své tělo a s hrůzou zjistil, že je celé od krve. Přesto však necítil žádnou bolest a ani se mu nezdálo, že má někde nějaké zranění. Dýchal jen s obtížemi a lapal po vzduchu.

„Počkej, pomohu ti," řekla jeho matka. Začala mu rozvazovat hedvábný provaz, který měl omotaný kolem pasu, provaz, na němž visely jeho mošny, váčky a vzácné magické nástroje. Raistlin ji pudově odstrčil. Už se mu dýchalo snadněji. Rozhlédl se kolem.

„Co se stalo? Kde to jsem?" Najednou byl zcela zmatený. V jeho paměti se náhle objevily vzpomínky z dětství. Vzpomínky ze dvou dětství! Z jeho vlastního... a z dětství někoho jiného! Díval se na svou matku a viděl někoho, koho dobře znal, a zároveň jakousi cizí stařenu.

„Co se stalo?" opakoval rozčileně, pokoušeje se postavit na odpor přívalu vzpomínek, který se ho pokoušel odtrhnout od spásného lana zdravého rozumu.

„Zemřel jsi, můj synu," řekl jemně jeho matka. „A teď jsi tu se mnou."

„*Zemřel jsem!*" opakoval nevěřícně Raistlin.

Zoufale se pokoušel probojovat záplavou vzpomínek. Vzpomínal si, že byl blízko smrti... Jak se to stalo, že selhal? Položil si ruku na čelo a cítil... maso, kosti, teplo svého těla... A pak si vzpomněl.

Portál!

„Ne!" vykřikl, upíraje oči na matku. „To není možné!"

„Ztratil jsi vládu nad svojí magií, můj synu," řekla jeho matka a natáhla

ruku, aby se znovu dotkla jeho vlasů. Odtáhl se od ní. S jemným, smutným úsměvem — s tím úsměvem, který si tak dobře pamatoval — zase složila ruce do klína. „To pole se posunulo a jeho síly tě roztrhaly na kusy. Následoval hrozný výbuch, který zcela zpustošil Dergotské pláně. Magická pevnost Žaman se zhroutila." Hlas jeho matky se zachvěl. „Pohled na tvé utrpení byl tak hrozný, že jsem ho už téměř ani nemohla snést."

„Pamatuji se na to," zašeptal Raistlin a složil hlavu do dlaní. „Vzpomínám si na tu bolest... ale..."

Vzpomínal si ještě na něco jiného — na oslepující záblesky mnohobarevných světel, na pocit nadšení a extáze, náhle se zjevivší v jeho duši, vzpomínal si na rozzuřený řev dračích hlav střežících Portál, na to, jak bral Crysanii do náručí...

Raistlin vstal a rozhlédl se. Země kolem byla plochá, vlastně úplně rovná — vypadalo to jako nějaká poušť. V dálce viděl jakési hory. Zdály se mu povědomé — ale jistě! To jsou přece hory Thorbardinu, království trpaslíků. — Otočil se a spatřil trosky pevnosti podobné lebce, požírající zemi svými navěky otevřenými ústy. Takže je na Dergotských pláních. Poznával krajinu, kterou tak dobře znal. Stále mu však připadala velmi zvláštní. Všechno mělo červený nádech, jako by se díval očima zalitýma krví. A i když všechno kolem sebe dobře znal, zároveň mu připadalo, jako by to ještě nikdy neviděl.

Lebku viděl za Války Kopí, ale nepamatoval si, že by se tehdy tak hrůzně šklebila. I ty hory vypadaly nezvykle, tak ostře a jasně se rýsovaly proti nebi... Nebe! Raistlin zatajil dech. Bylo prázdné! Rychle se po něm rozhlédl, slunce však nespatřil, ačkoli byl jasný den. Neviděl ani žádný z měsíců, ani hvězdy, a to nebe mělo tak divnou barvu... bylo růžové, jako by slunce právě zapadlo.

Raistlin se zadíval na ženu klečící mu u nohou.

Usmál se a pak zasmušile stiskl rty.

„Ne," řekl, a tentokrát byl jeho hlas pevný a plný sebevědomí. „Ne, nezemřel jsem. Uspěl jsem." Mávl rukou. „Toto je důkaz. Poznávám toto místo. Vyprávěl mi o něm ten šotek. Říkal, že vypadá jako všechna místa, která kdy navštívil. Toto je místo, kde jsem vstoupil do Portálu, a nyní stojím v Propasti."

Raistlin se sklonil, chytil tu ženu za ruku a donutil ji vstát. „Mluv, démone! Kde je Crysania? Řekni mi, kdo nebo co jsi! Řekni mi, nebo tě, při bozích..."

„Raistline! Přestaň, zraníš mě!"

Raistlin sebou trhl a zděšeně se podíval do tváře té, která stála před ním. Byla to Crysania, kdo právě promluvil. Byla to Crysania, koho držel za ruku! Jeho prsty rozechvěle povolily, mág se ale rychle ovládl. Crysania se mu

pokusila vytrhnout, Raistlin ji však nepouštěl a přitáhl si ji ještě blíž k sobě.

„Crysanie?" zeptal se, upřeně se na ni dívaje.

Dívala se na něj vyděšeně a zmateně. „Ano," vypravila ze sebe. „Raistline, co se stalo? Mluvíš tak podivně!"

Arcimágovo sevření ještě zesílilo. Crysania vykřikla. Bolest v jejích očích byla skutečná a stejně skutečný byl i její strach.

Raistlin se usmál, povzdechl si a pak ji objal a přitiskl si ji k sobě. Cítil její tělo, teplo, parfém, bušící srdce...

„Ach, Raistline!" Přitulila se k němu. „Tolik jsem se bála. Je to tak hrozné místo a já jsem byla úplně sama."

Jeho ruka se ponořila do jejích černých vlasů. Měkkost a vůně jejího těla Raistlina opájela a naplňoval ho touhou. Tiskla se k němu s hlavou skloněnou nazad. Její rty byly měkké a dychtivé. Raistlin se na ni podíval... a najednou hleděl do očí plných ohně.

Takže jsi konečně přišel, můj mágu!

Do Raistlinovy mysli se zaryl bodavý smích, štíhlé tělo v jeho náručí se zkroutilo a ztuhlo... svíral jeden z krků pětihlavého draka... ze zívajících čelistí nad jeho hlavou kapala žíravina... kolem něj planul příšerný oheň... dusil ho dým plný síry. Drakova hlava zamířila k jeho krku...

Raistlin zoufale přivolal na pomoc svou magii. Zároveň s tím, jak se v jeho mysli objevila první slova obranného zaklínadla, však ucítil slabý osten pochybnosti. Co když mu ani jeho magie nepomůže? Jsem tak slabý — cesta Portálem mi odčerpala tolik sil. Jeho duší pronikl strach, strach ostrý jako čepel dýky. Slova toho zaklínadla najednou jako by nikdy neexistovala. Jeho tělo ochromila panika. Královna! To je její dílo! *Ast takar ist...* Ne! Tak to přece není! Uslyšel smích, vítězný smích...

Oslepilo ho jasné bílé světlo. Padal, padal, padal stále dál, padal ze tmy do dne...

Raistlin otevřel oči a spatřil tvář paní Crysanie.

Byla to její tvář, nebyla to však ta tvář, kterou si pamatoval. Crysania přímo před jeho očima stárla a umírala. V ruce držela Paladinův platinový medailon. Jeho čistě bílá záře svítila jako maják v pochmurném tmavorůžovém světě, který je obklopoval.

Raistlin zavřel oči, aby z nich vypudil obraz Crysaniiny stárnoucí tváře a přivolal zpět vzpomínky na to, jak vypadala kdysi — jak byla krásná, jemná a plná lásky a vášně. Pak k němu dolehl její hlas, jasný a pevný. „Nechybělo mnoho a ztratila jsem tě."

Raistlin natáhl ruce, oči stále zavřené, chytil kněžku za ruce a pevně je sevřel. „Jak vypadám? Řekni mi to! Změnil jsem se?"

„Vypadáš tak, jak jsi vypadal tehdy ve Velké knihovně, když jsem tě viděla poprvé," řekla Crysania a hlas měla stále stejný — pevný a chladný, až nepřirozeně napjatý.

Ano, pomyslel si Raistlin, zase jsem takový. Což znamená, že jsem se vrátil do přítomnosti. Zase cítil tu starou křehkost, tu dobře známou slabost, tu palčivou bolest na prsou a ji provázející dusivý kašel, při kterém mu pokaždé připadalo, že mu plíce pokrývají odpornými lepkavými pavučinami. Věděl s jistotou, že kdyby se na sebe podíval, uviděl by zlatě zbarvenou kůži, bílé vlasy, zornice podobající se přesýpacím hodinám...

Odstrčil Crysanii, převalil se na břicho, vztekle sevřel ruce v pěst a rozvzlykal se, hněvem a strachem.

„Raistline!" V Crysaniině hlasu se objevilo nelíčené zděšení. „Raistline! Co se stalo? Kde to jsme? Co je s tebou?"

„Podařilo se mi to," zavrčel. Otevřel oči a spatřil její tvář, sesychající se mu před očima. „Všechno se mi podařilo. Jsme v Propasti."

Její oči se doširoka otevřely. Ústa měla dokořán úžasem a v její duši se mísil strach s radostí.

Raistlin se hořce usmál. „A mé umění mě opustilo."

Crysania na něj jen nevěřícně hleděla. „Tomu nerozumím..."

Raistlin sebou zazmítal, snad zoufalým vztekem, snad bolestí, a zběsile na ni zaječel: „*Má magie je pryč!* Jsem slabý, bezmocný — a jsem v jejím království!" Náhle se zarazil. Uvědomil si, že i *ona* ho možná poslouchá, že i *ona* ho možná pozoruje, že se baví. Jeho výkřik utichl v krvavé pěně na jeho rtech. Mág se unaveně rozhlédl.

„Ale ne, ještě jsi mě neporazila!" zašeptal. Vzal Magiovu hůl, která ležela kousek od něj, opřel se o ni a s vynaložením všech sil se pokusil vstát. Crysania ho jemně vzala kolem pasu a pomohla mu na nohy. „Ne," zamumlal, zíraje do nesmírné prázdnoty pustých Plání, na prázdné růžové nebe. „Já vím, kde jsi! Cítím to! Jsi v Bohodomově. Znám tuto zemi. Vím, jak se zde mám pohybovat — ten šotek mi to ve svém horečnatém blouznění přece jenom prozradil. Země dole je zrcadlovým odrazem země nahoře. A já tě najdu, ačkoli ta pouť bude dlouhá a nebezpečná."

„Ano —" Raistlin se podíval na to, co ho obklopovalo — „cítím, jak zkoušíš mou mysl, jak čteš mé myšlenky a díky tomu předvídáš, co řeknu a co udělám. Myslíš si, že bude snadné mě porazit. Já však cítím i to, že jsi nejistá a zmatená. Je tu se mnou někdo, jehož mysl nejsi schopna otevřít! A ten někdo mě ochrání — nebo snad ne, Crysanie?"

„Ano, Raistline," odpověděla tiše Crysania, podpírajíc arcimága.

Raistlin udělal krok, pak další a další. Opíral se o Crysanii a o svoji hůl, přesto však každý z těch kroků vyžadoval nesmírné úsilí a každé nadechnutí

ho pálilo jako rozpálené železo. Když se rozhlížel po světě, do kterého se dostal, neviděl nic než prázdnotu.

I v něm byla jen prázdnota. Jeho magie zmizela.

Raistlin klopýtl. Crysania ho zachytila a pevně ho držela. Po tvářích se jí kutálely slzy.

Slyšel smích...

Snad bych se měl vzdát, pomyslel si zmalomyslněle. Jsem unavený, tak unavený. A co jsem bez své magie?

Nic. Jen slabé, zubožené děcko.

3. kapitola

PO DALAMAROVÝCH SLOVECH ZAVLÁDLO NA dlouhou dobu v celé místnosti ticho. Rušilo ho jen škrábání Astinova pera, jak dějepisec do své knihy zaznamenával slova temného elfa.

„Prosme Paladina o slitování," zašeptal Elistan. „Je určitě s ním?"

„Jistěže je," odsekl Dalamar — odhaluje tak neklid, který nebyl s to skrýt ani s vynaložením všech svých magických schopností. „Jak by se mu to asi jinak podařilo? Portál se otevře jen spojeným silám černého mága tak mocného, jako je on, a bílého kněze, jehož víra je tak pevná jako ta její."

Tanisovy oči těkaly z jednoho na druhého. „Podívejte se," řekl hněvivě, „já tomu stále ještě nerozumím. O co tady jde? O kom to mluvíte? O Raistlinovi? Co vlastně udělal? Má to něco společného s Crysanií? A co je s Karamonem? Přece se také ztratil! A s ním i Tas! Já..."

„Mohl by ses možná také pokusit ovládnout tu netrpělivou lidskou část svého já, Půlelfe," poznamenal Astinus. Stále přitom cosi psal svým pevným, jistým písmem. „A ty, temný elfe, začni od začátku místo z prostředka."

„A nebo můžeš začít od konce, jestli ti to půjde lépe," dodal Elistan.

Dalamar si zvlhčil rty vínem a neodvraceje oči od ohně začal vyprávět ten zlověstný příběh, který Tanis do té doby znal jen zčásti. Mnoho z toho všeho si půlelf býval mohl domyslet, a stejně tolik ho nesmírně překvapilo nebo naplnilo hrůzou.

„Raistlin zajal paní Crysanii. Mám-li říct pravdu, domnívám se, že ho velmi přitahovala. Kdo ví. Pro jeho žíly je i ledová voda příliš horká. Kdo ví, jak dlouho to plánoval, jak dlouho o tom snil. Nakonec však přece jen nadešla chvíle, kdy byl připraven. Chtěl se vydat do minulosti, aby tam našel to jediné, co mu ještě scházelo — poznání největšího mága, který kdy žil, mága Fistandantila.

Nastražil paní Crysanii past. Chtěl ji zlákat na svou výpravu časem, a stejně tak chtěl zlákat svého bratra..."

„Karamona?" zeptal se zcela zmatený Tanis.

Dalamar si ho nevšímal. „Stalo se však něco nepředvídaného. *Shalafiho* nevlastní sestra, Kitiara..."

Tanis cítil, jak mu v hlavě zní prudký tep jeho srdce, jak mu krev zamlžu-

je zrak a připravuje ho o sluch. Cítil, jak tatáž krev zběsile tepe v jeho tvářích, tak horká, že se mu zdálo, že jeho obličej hoří plamenem.

Kitiara!

Stála před ním, tmavé oči se jí leskly, vlnité černé vlasy jí padaly do čela, její rty se lehce rozevřely v tom okouzlujícím pokřiveném úsměvu, světlo se odráželo od jejího lesklého brnění...

Dívala se na něj z hřbetu svého modrého draka, obklopená svými oblíbenci, vznešenými a mocnými, silnými a bezohlednými...

Ležela v jeho náručí, roztoužená, milující, smějící se...

Přestože ho nemohl vidět, Tanis na sobě cítil Elistanův soucitný pohled. Před Astinovýma přísnýma očima raději uhnul. Byl tak pokořený svou hanbou a neštěstím, že si ani nevšiml, že i Dalamar se jen stěží ovládá, přestože tvář temného elfa byla na rozdíl od jeho vlastní bledá jako stěna. A ani si nevšiml, jak se elfův hlas chvěl, když mág vyslovoval jméno té ženy.

Tanis se po krátkém zápase se sebou samým znovu ovládl a byl schopen dál poslouchat. Zase však v srdci cítil tu starou bolest, bolest, o které si myslel, že už ho navždy opustila. Byl s Lauranou šťastný. Miloval ji mnohem něžněji a vášnivěji, než by si kdy býval myslel, že lze někoho milovat. Jeho život byl bohatý a naplněný činy. Přesto však nyní s úžasem zjišťoval, že se v jeho duši stále ještě skrývá ta dávno zapomenutá tma, tma, o které si myslel, že ji navěky zapudil.

„Pan Soth, Rytíř smrti, použil na rozkaz Velmistra Kitiary proti paní Crysanii jisté kouzlo, které by ji bývalo zabilo. Paladin však zasáhl, vzal její duši k sobě a na zemi nechal jen její prázdné tělo. Myslel jsem si, že *shalafi* prohrál, ale mýlil jsem se. Obrátil sestřinu zradu ve svůj prospěch. Jeho bratr Karamon a šotek Tasslehoff vzali paní Crysanii do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě, protože si mysleli, že ji tamější mágové budou schopni vyléčit. Pochopitelně toho schopni nebyli a Raistlin to dobře věděl. Jediné, co pro ni mohli udělat, bylo poslat ji do toho období našich dějin, kdy na Krynnu žil Kněz-král tak mocný, že mohl vrátit duši té ženy jejímu tělu. A právě to Raistlin chtěl."

Dalamar sevřel ruce v pěst. „A já jsem jim to říkal! Blázni! Tolikrát jsem jim říkal, že mu jenom pomáhají."

„*Ty* jsi jim to říkal?" Tanis se konečně ovládl natolik, že byl s to tu otázku položit. „Ty jsi ho zradil, svého *shalafiho*?" Nevěřícně se ušklíbl.

„Můj příteli, hra, kterou hraji, je velmi nebezpečná." Dalamar se upřeně zadíval na Tanise a jeho oči se zaleskly zlověstným světlem pomalu rozdmýchávaného ohně. „Jsem špeh, zvěd vyslaný Konkláve mágů s úkolem sledovat každý Raistlinův krok. Ano, skutečně máš právo vypadat překvapeně. Oni se ho bojí — všechny řády se ho bojí — bílí, červení i černí. Ti ze

všech nejvíce, protože vědí, jaký osud je čeká, dostane-li se k moci."

Temný elf zvedl ruku a přímo před Tanisovým užaslým zrakem si pomalu rozepjal černý plášť a odhalil hruď. Mágovu hladkou kůži tam hyzdilo pět ošklivých, mokvajících ran. „Toto je stopa jeho ruky," řekl bezvýrazným hlasem Dalamar. „A také odměna za mé zrádcovství."

Tanis před sebou náhle spatřil Raistlina, jak klade své tenké zlaté prsty na hrud mladého elfa, viděl jeho tvář — tvář bez citu, bez zášti, bez krutosti, bez jakékoli lidské emoce — a viděl, jak se ty prsty vpalují do masa jeho oběti. Půlelf svěsil hlavu a s pocitem odporu a nevolnosti se schoulil v křesle, pohled upřený k zemi.

„Oni mě ale neposlouchali," pokračoval Dalamar. „Místo toho se chytali stébel jakýchsi pochybných nadějí. Jak Raistlin správně předvídal, jejich největší naděje byla zároveň jejich největší obavou. Rozhodli se poslat paní Crysanii do minulosti, prý proto, aby jí Kněz-král mohl pomoci. Alespoň to tak řekli Karamonovi, protože věděli, že by jinak nešel. Ve skutečnosti ji však poslali do minulosti proto, aby tam zahynula nebo alespoň zmizela. Při Pohromě přece zmizeli všichni kněží. Zároveň velcí mágové doufali, že když se Karamon vydá do minulosti, zjistí, kdo je jeho bratr — že je to ve skutečnosti Fistandantilus — a zabije ho."

„Karamon?" ironicky se zasmál Tanis a potom se znovu hněvivě zamračil. „Jak mohli něco takového udělat? Ten člověk je nemocný! Karamon zabije tak nanejvýš někoho, kdo by mu nechtěl prodat trpasličí kořalku. Raistlin ho už dávno zničil. Proč raději..."

Tanis si všiml Astinova výhružného pohledu a raději ihned zmlkl. Hlavou mu bezcílně bloudily prapodivné zmatené myšlenky. Ničemu z toho nerozuměl. Podíval se na Elistana. Bílý Kněz už z toho vyprávění asi stejně většinu znal — přinejmenším na jeho tváři nebylo znát překvapení, dokonce ani když se dozvěděl, že mágové poslali Crysanii na smrt. Z rysů jeho obličeje se dal vyčíst jen hluboký zármutek.

Dalamar vyprávěl dál: „Par-Salianovo kouzlo však narušil nám všem známý šotek Tasslehoff Bosonožka, který tak odcestoval do minulosti společně s Karamonem. To, že se šotek dostal do cesty času, způsobilo, že čas mohl být změněn. Co se pak skutečně stalo v Ištaru, nevíme, a můžeme o tom jen spekulovat. Zcela jistě víme jen toto: Crysania nezahynula, Karamon svého bratra nezabil a Raistlin získal vědomosti arcimága Fistandantila. Nějakým způsobem se mu podařilo přinutit Karamona i Crysanii, aby se s ním vydali časem do doby, kdy bude Crysania jedinou skutečnou kněžkou na Krynnu. Do té doby, kdy byla Královna Temnot nejzranitelnější a nebylo v její moci ho zastavit.

Stejně jako před ním Fistandantilus, také Raistlin vybojoval Válku o Tr-

pasličí bránu a dostal se k Portálu, který tehdy stál v magické pevnosti Žamanu. Pokud by se však dějiny měly opakovat, musel by tam zemřít, protože tam také zahynul Fistandantilus."

„A s tím jsme také počítali," zamumlal Elistan a jeho ruce chabě sevřely pokrývky, kterými byl přikrytý. „Par-Salian říkal, že Raistlin nikdy nebude moci změnit tok času..."

„Za všechno může ten prokletý šotek!" zavrčel Dalamar. „Par-Salian měl vědět, že ten ztřeštěný blázen udělá přesně to, co udělal — využije příležitosti, která se mu naskytla, a vydá se za novými dobrodružstvími! Měl nás poslechnout a toho skrčka zabít..."

„Můžeš mi říct, co se stalo s Tasslehoffem a s Karamonem?" chladně ho přerušil Tanis. „Je mi jedno, co se stalo s Raistlinem nebo — omlouvám se, Elistane — s paní Crysanii. Její vlastní dobro jí zatemnilo zrak. Je mi jí líto, ale to ona nechtěla vidět pravdu. Bojím se ale o své přátele. Co se s nimi stalo?"

„Nevíme," řekl Dalamar. Pokrčil rameny. „Na tvém místě bych si ale nedělal velké naděje, že je ještě někdy spatřím, můj drahý Půlelfe... *Shalafi* je vlastně na nic nepotřebuje."

„V tom případě jsem slyšel všechno, co jsem slyšet chtěl," řekl Tanis a vstal. Jeho hlas byl plný hněvu a zoufalství. „Najdu Raistlina a zabiji ho, i kdyby to mělo být to poslední, co..."

„Byl bych rád, kdyby ses znovu posadil, Půlelfe," řekl Dalamar. Nezvyšoval hlas, Tanis však v jeho očích spatřil záblesk tak hrozivý, že instinktivně sáhl po meči. Pak si ale uvědomil, že je v Paladinově chrámu, kam se zbraní vstoupit nemohl. To ho ale ještě víc popudilo, a protože už samým vztekem nemohl svému hlasu důvěřovat, uklonil se Elistanovi a Astinovi a vydal se ke dveřím.

„Ty se ale budeš muset zajímat o to, co se stalo s Raistlinem, Tanisi Půlelfe," ozval se za ním Dalamarův melodický hlas. „Týká se to nás všech, a to znamená, že se to týká i tebe. Mám pravdu, Ctěný synu?"

„Nepochybně," řekl Elistan. „Tanisi, já chápu tvé city, ale budeš je muset na nějaký čas pominout."

Astinus mlčel a jen škrábání jeho pera dávalo na vědomí, že velký dějepisec je stále ještě přítomen. Tanis zaťal pěsti a pak se s kletbou tak zuřivou, že i Astinus neklidně vzhlédl, obrátil k Dalamarovi. „Dobrá. Co by tedy Raistlin mohl podle vás udělat, že by to vystavilo nebezpečí ty kolem něj?"

„Hned na začátku jsem řekl, že se naplnily naše nejhorší obavy," odvětil Dalamar a jeho šikmé elfí oči se upřeně zadívaly do jemně sešikmených očí vousatého půlelfa.

„To už vím," odsekl netrpělivě Tanis. Ještě se stále neposadil.

Dalamar se dramaticky odmlčel. Astinus znovu zvedl hlavu a jeho šedé obočí se podrážděně svraštilo.

„Raistlin vstoupil do Propasti. On a paní Crysania se společně postaví Královně Temnot."

Tanis na Dalamara užasle pohlédl a potom se rozesmál. „V tom případě se nemáme čeho obávat. Náš arcimág se dobrovolně vydal smrti."

Jeho smích však rychle utichl. Dalamar ho pozoroval s chladným, cynickým pobavením, jako kdyby bylo už předem jasné, že se od polovičního člověka dočká takové nesmyslné odpovědi. Astinus zavrtěl hlavou a pokračoval ve psaní. Elistanova vetchá ramena se zdála být ještě skleslejší než předtím. Bílý klerik zavřel oči a položil hlavu na polštář.

Tanis se na ně jen nechápavě díval. „Něco takového přece nemůžete považovat za skutečné nebezpečí!" osopil se na své společníky. „Při bozích, vždyť jsem sám stál před Královnou Temnot! Cítil jsem její sílu a její velikost — a to vlastně jen natáhla ruku do této roviny bytí!" Půlelf se mimoděk zachvěl. „Nedovedu si představit, jak by to vypadalo, kdybych se s ní setkal v její vlastní... v její vlastní..."

„Není to jen tvá zkušenost, Tanisi Půlelfe," řekl unaveně Elistan. „I já jsem mluvil s Královnou Temnot." Otevřel oči a lehce se usmál. „Snad tě to nepřekvapuje? I já jsem musel projít svými zkouškami a čelit nejrůznějším svodům."

„Ke mně přišla jen jednou," hlesl Dalamar, tvář měl bledou a v jeho očích se objevil strach. Olízl si rty. „A právě tehdy mi přinesla tyto zprávy."

Astinus neříkal nic, jen přestal psát. I sama skála by v tu chvíli byla výmluvnější než historikova tvář.

Tanis udiveně zavrtěl hlavou. „Mluvil jsi tedy s Královnou, Elistane. Copak i přesto neznáš její nesmírnou moc? To si myslíš, že jí nějaký vetchý mág a staropanenská kněžka mohou nějak ublížit?"

V Elistanových očích se náhle zablesklo, starý kněz stiskl rty a Tanis pochopil, že zašel příliš daleko. Zrudl, nervózně si prohrábl vousy a už už se chtěl pokorně omluvit, pak ale jeho tvrdohlavost zvítězila. „Prostě mi to nedává smysl," zavrčel, došel ke svému křeslu a znovu se posadil.

„Nemohli byste mi konečně říct, jak ho, u Propasti, porazíme?" Tanis si jen vteřinu poté uvědomil, co vlastně řekl, a jeho tvář znachověla. „Omlouvám se," řekl tiše. „Nechtěl jsem, aby to vyznělo jako žert. Ať už řeknu cokoli, vždycky to zní špatně. Ale já to pořád nechápu! Chceme Raistlina zastavit, nebo chceme, aby se dostal co nejdál?"

„Ty ho v žádném případě nezastavíš," vložil se do debaty Dalamar, ačkoli se zdálo, že první promluví Elistan. „To dokážeme jen my mágové. A připravujeme se na to už od chvíle, kdy jsme se o této hrozbě dozvěděli — a k

tomu došlo už před mnoha týdny. Na druhé straně je však to, co říkáš, zčásti pravda. Raistlin ví, a víme to i my, že Královnu na její vlastní rovině bytí neporazí. Proto ji chce vylákat ven a provést ji Portálem do našeho světa..."

Tanis měl pocit, že ho někdo surově udeřil přímo do žaludku. Chvíli nebyl schopen popadnout dech. „To je šílenství," vyrazil ze sebe nakonec, prsty svíraje opěrky křesla. Klouby na jeho rukou zbělely námahou. „Vždyť jsme ji i v Nerace jen stěží porazili! A to ji chce přivést zpět do našeho světa?"

„Pokud ho někdo nezastaví, udělá to," řekl Dalamar. „A zastavit ho je mým úkolem."

„Ale co máme dělat my?" stále ještě nechápal Tanis. Naklonil se k Dalamarovi a pokračoval: „Proč jsi nás sem svolal? To máme jen sedět a dívat se? Já..."

„Tanisi, buď přece trochu trpělivý," přerušil ho Elistan. „Jsi nervózní a máš strach. Ale ten máme my všichni také."

Nepočítaje v to ovšem toho dějepisce se srdcem z kamene, co tamhle sedí a všechno si zapisuje, hořce si pomyslel Tanis.

„Ukvapenými činy však ničeho nedosáhneme a vzrušenými slovy také ne." Elistan se zadíval na temného elfa a jeho slova se změnila na tichý šepot. „Pokud se nemýlím, to nejhorší má teprve přijít, nemám pravdu, Dalamare?"

„Ano, Ctěný synu," řekl Dalamar a Tanis ke svému překvapení zjistil, že se v elfových šikmých očích náhle objevil záblesk jakési emoce. „Dozvěděl jsem se, že Dračí Velmistr Kitiara —" temný elf se zarazil, odkašlal si a pokračoval hlasem mnohem pevnějším než předtím — „Kitiara plánuje velký útok na Palantas."

Tanis se pohodlně usadil ve svém křesle. Při Dalamarových slovech ucítil cynické uspokojení. Já jsem vám to říkal, pane Amothe, já jsem vám to říkal, Portiosi. Já jsem vám to říkal, a vy jste nemysleli na nic jiného, než že co nejrychleji zalezete do svých měkkých, teplých hnízdeček a budete předstírat, že k té válce nikdy nedošlo. Jeho další myšlenky však už byly mnohem temnější. Vrátily se mu vzpomínky na hořící Tarsis, na dračí armády dobývající Útěšín, na bolest, na utrpení... na smrt.

Elistan něco říkal, Tanis ho však neslyšel. Zaklonil se, opřel si hlavu o opěradlo křesla a pokusil se přemýšlet. Věděl, že Dalamar mluvil o Kitiaře, co to ale vlastně říkal? Zmítalo se to kdesi na samé hranici jeho vědomí. On sám přece myslel na Kitiaru. Nedával pozor. Ta slova byla tak nejasná...

„Počkejte!" Tanis sebou v křesle prudce trhl. Najednou si vzpomněl. „Říkal jsi, že Kitiara Raistlina nenáviděla. Říkal jsi, že se vstupu Královny do tohoto světa bála stejně jako my. Proto také nařídila Sothovi, aby zabil Cry-

sanii. Pokud je to pravda, proč chce zaútočit na Palantas? To je přece nesmysl? Tam daleko v Sankci její síla den za dnem roste. Pod jejím velením se tam shromáždili draci zla a také se říká, že se k ní připojili i drakoniáni, kteří byli po válce zcela rozprášení. Sankce je ale nesmírně daleko. Mezí ní a Palantasem leží země Solamnijských rytířů. Pokud se draci zla pokusí znovu ovládnout nebe, draci dobra jim v tom zabrání. Proč by to tedy Kitiara dělala? Proč by dávala v sázku všechno, co se jí zatím podařilo získat? A proč..."

„Půlelfe, předpokládám, že se nemýlím, když řeknu, že Velmistra Kitiaru znáš?" přerušil ho Dalamar.

Tanis se zakuckal, rozkašlal se a něco zamumlal.

„Prosím?"

„Tak dobře, samozřejmě, že ji znám!" odsekl Tanis. Pak zachytil Elistanův pohled, opět klesl do křesla a měl pocit, že mu kůže na tvářích začne hořet.

„Máš pravdu," řekl úlisně Dalamar a v jeho světlých elfích očích se objevil záblesk pobavení. „Když se Kitiara poprvé doslechla o Raistlinově plánu, dostala hrozný strach. Samozřejmě se nebála o něj — měla strach, že Královnin hněv dopadne na její hlavu. To však platilo v době," pokrčil rameny Dalamar, „když si Kitiara myslela, že Raistlin nemůže zvítězit. Nyní se však zdá, že si myslí, že je jistá naděje, že by zvítězit mohl. A Kit se vždycky snažila být s tou stranou, která vítězí. Chce dobýt Palantas a přivítat mága, až projde Portálem. Kit nabídne svému bratrovi sílu svých armád. Jestliže by byl dostatečně silný — a to by být měl — nebude pro něj nic snadnějšího než přesvědčit stvůry zla, aby od té chvíle místo Královně Temnot sloužili jemu."

„To že Kit udělá?" Teď bylo na Tanisovi, aby vypadal pobaveně. Dalamar se posměšně ušklíbl.

„Ale ovšem, můj Půlelfe. Neznám Kitiaru o nic hůře než ty."

Sarkastický tón elfova hlasu se však najednou ztratil a na jeho místě se objevila hořkost a zklamání. Mágovy štíhlé ruce se sevřely v pěst. Tanis pokýval hlavou. Pochopil. Dokonce cítil k tomu mladému elfovi i něco jako podivný soucit.

„Takže i tebe zradila," zašeptal tiše. „Slíbila ti, že ti pomůže. Řekla ti, že bude tam a bude stát po tvém boku. Slíbila ti, že až se Raistlin vrátí, bude s tebou."

Dalamar vstal a jeho černý plášť lehce zašustil. „Nikdy jsem jí nedůvěřoval," řekl chladně, stál však zády ke svým společníkům a bez pohnutí hleděl do plamenů. „Věděl jsem, jakého zrádcovství je schopna — v tom nemá sobě rovného. Nepřekvapilo mě to."

Tanisovi však neušlo, že ruka svírající krbovou římsu zbělela napětím.

„To ti řekl kdo?" úsečně se zeptal Astinus. Tanis sebou vyděšeně trhl. Málem už na historika zapomněl. „Královna Temnot to jistě nebyla. Ta by se o něco takového nestarala."

„Ne, ne." Dalamar v tu chvíli vypadal hodně zmateně. Myšlenkami byl velmi, velmi daleko. Pak si povzdechl a znovu se obrátil ke svým druhům. „Řekl mi to pan Soth, Rytíř smrti."

„Soth?" Tanis cítil, jak jeho představy o světě začínají ztrácet půdu pod nohama.

Jeho mozek se zoufale snažil získat nějakou oporu. Mágové špehují jiné mágy. Klerikové světla se spojují s černými čaroději. Černý věn bílému a společně bojují proti temnotě. Bílí se mém na černé...

„Soth přísahal Kitiaře věrnost!" řekl se nejistě. „Proč by ji měl zradit?"

Dalamar se otočil a podíval se Tanisovi přímo do očí. Na ten nejkratší okamžik se mezi oběma muži vytvořilo netušené pouto, pouto založené na sdíleném porozumění, sdíleném utrpení, sdílených mukách a sdílené vášni. Tanis náhle pochopil a jeho duše se zachvěla děsem.

„Chce ji mít mrtvou," odpověděl Dalamar.

4. kapitola

ULICEMI ÚTĚŠÍNA ŠEL MALÝ CHLAPEC. NEBYL ani hezký, ani milý a dobře to o sobě věděl. Ostatně toho věděl o sobě tolik jako jen velmi málo jeho vrstevníků. Většinu času trávil sám se sebou, právě proto, že nebyl ani hezký, ani milý a že toho o sobě tolik věděl.

Dnes však nebyl sám. Šel s ním i jeho bratr Karamon. Raistlin se zamračil, začal šoupat nohama po zaprášeném dláždění a díval se, jak kolem něj stoupají vzhůru oblaka prachu. Sice dnes nešel sám, v jistém smyslu toho slova však byl daleko osamělejší s Karamonem než bez něj. Jeho hezkého, přátelského bratra každý zdravil, jemu však nikdo neřekl ani slovo. Na Karamona všichni volali, aby si s nimi šel hrát, jeho však nikdy nikdo nepozval. Děvčata se na Karamona pokradmu dívala tak, jak to jen děvčata umějí, jeho si však nikdy ani nevšimla.

„Karamone, Karamone, chceš si hrát na hradního pána?" volal na ně kdosi.

„Ty bys chtěl, Raiste?" zeptal se Karamon, už teď celý zářící nadšením. Byla to hra hodně drsná a namáhavá, a silný, ramenatý Karamon ji přímo miloval. Raistlin ovšem věděl, že kdyby ji hrál, za chvíli by se začal cítit hrozně slabý, bylo by mu zle a točila by se mu hlava. A kromě toho také věděl, že by se chlapci mezi sebou nejprve museli pohádat, které ze soupeřících družstev si ho bude muset vzít.

„Ne. Ale ty klidně běž."

Karamon se zamračil. Pak pokrčil rameny a řekl: „Nemusím. Radši zůstanu s tebou."

Raistlin cítil, jak se mu stáhlo hrdlo a sevřel žaludek. „Ne, Karamone," opakoval, „to je v pořádku. Jenom si běž hrát."

„Raiste, tobě není dobře?" zeptal se Karamon. „To nevadí. Fakt ne. Radši mi ukaž ten nový trik — ten s tím měďákem..."

„Tohle mi nesmíš dělat!" Raistlin slyšel sám sebe, jak rozčileně křičí na svého bratra. „Já tě nepotřebuji! Nechci, abys se mnou pořád chodil! Běž pryč! Běž si hrát s těmi hlupáky! Všichni jste hlupáci! Nikoho z vás nepotřebuji!"

Karamonova tvář zesmutněla. Raistlin měl pocit, jako by právě odkopl toulavého psa. Ten pocit ho ještě víc rozčilil. Otočil se.

„Ale jo, když chceš, Raiste," zamumlal Karamon.

Raistlin se ohlédl a uviděl svého bratra, jak utíká za ostatními. Povzdechl si a pokusil se nevnímat smích a radostné výkřiky Karamonových kamarádů. Posadil se do stínu, vytáhl jednu ze svých magických knih a ponořil se do studia. Neodolatelná vůně magie brzy zapudila špínu, smích a zraněné oči jeho bratra. Vedla ho do kouzelné země, kde jen on poroučel celému světu a ovládal vše, co bylo kolem něj...

Kniha mu najednou vypadla z rukou a přistála v prachu u jeho nohou. Raistlin překvapeně zvedl hlavu. Nad ním stáli dva mladíci a jeden z nich držel v ruce hůl. Vyrazil jí Raistlinovi knihu z rukou, pak ji zvedl a hrubě ho koncem hole šťouchl do prsou.

Jste jenom odporný hmyz, řekl Raistlin v duchu těm chlapcům. Jenom hmyz. Pro mě neznamenáte vůbec nic, ještě mnohem méně než nic. Nevšímal si bolesti v prsou a hmyzu podobných bytostí před sebou, sklonil se a sáhl po knize. Jeden z chlapců mu šlápl na prsty.

Raistlin rychle vstal, daleko spíš však z hněvu než ze strachu. Jeho ruce byly celým jeho životem, jimi pohyboval s velice jemnými magickými nástroji, jimi kreslil do vzduchu složité tajemné symboly svého Umění.

„Nechte mě být," řekl chladně a tón jeho hlasu byl tak zvláštní a pohled v jeho očích tak hrozivý, že se oba mladíci na okamžik Tarprili. To už se ale kolem nich pomalu scházel celý zástup. Ostatní chlapci nechali hry a čekali, co se bude dít. Chlapec s holí cítil v zádech jejich pohledy a bylo mu jasné, že nemůže dopustit, aby ten vychrtlý, třesoucí se a fňukající skrček měl třeba jenom na chvíli navrch.

„Copak bys chtěl?" uchechtl se. „Uděláš ze mě žábu?"

Ozval se smích. V Raistlinově mysli už se pomalu řadila slova jednoho zaklínadla, zaklínadla, které podle všech pravidel ještě neměl znát. Bylo to útočné kouzlo, kouzlo, které mohlo protivníkovi ublížit, kouzlo, které mohl mág použít jen tehdy, hrozilo-li mu skutečné nebezpečí. Jeho Mistr se bude velmi zlobit. Raistlin se křivě usmál. Když si druhý z chlapců všiml toho úsměvu a pohledu v Raistlinových očích, o krok ustoupil a celý se roztřásl.

„Radši ho nech," řekl svému společníkovi.

Toho ale ani nenapadlo, aby se vzdal. Kousek za jeho zády Raistlin viděl svého bratra. Stál mezi ostatními chlapci a bylo vidět, jak je vzteklý a rozčilený.

Raistlin začal pronášet zaklínadlo...

...když vtom se zarazil. Ne! Nefunguje to! Zapomněl to! Jeho magie mu nepomůže! Nic mu nepomůže! Ta slova vyšla z jeho úst jen jako nesrozumitelné blábolení. Nic se nestalo! Chlapci se dali do smíchu. Ten s holí ji zvedl a udeřil jí Raistlina do břicha, vyrazil mu dech a srazil ho k zemi.

Raistlin se zvedl na všechny čtyři, namáhavě lapaje po dechu. Někdo ho nakopl. Hůl, která ho předtím srazila k zemi, se mu teď zlomila o záda. Zase ho někdo kopl. Válel se na zemi, dusil se v prachu a zoufale si snažil zakrýt hlavu svýma holýma, hubenýma rukama. Ze všech stran na něj pršely rány a kopance.

„Karamone!" ,vykřikl. „Karamone, pomoc!"

Odpověděl mu však jen hluboký, chladný hlas: „Pamatuj si, že mě nepotřebuješ."

Do hlavy ho zasáhl velký kámen a skoro mu prorazil lebku. A Raistlin věděl, že i když nic neviděl, byl to Karamon, kdo ten kámen hodil. Pomalu ztrácel vědomí. Něčí ruce ho vlekly prašnou ulicí, aby ho nechaly v jámě naplněné tmou a ledovým chladem. Hodily ho dolů a on padal, stále padal, padal strašlivý pád, který nikdy neměl skončit, ani v chladu a tmě, pád, který nikdy neměl skončit, protože nebylo dna, na které by dopadl...

Crysania se rozhlížela kolem. Kde to jen mohla být? A kde byl Raistlin? Přece tu ještě před chvílí byl — přece se téměř bezvládně opíral o její paži! Najednou zmizel a ona zjistila, že kráčí jakousi neznámou vesnicí.

I když — byla ta vesnice skutečně tak neznámá? Zdálo se jí, že už jednou v nějaké takové byla, nebo alespoň ve vesnici, která tuto hodně připomínala. Všude kolem byly řásníkové lesy a i zdejší domy byly vystavěné v korunách stromů. Na jednom z těch stromů byla dokonce i hospoda. Crysania spatřila tabuli se jménem té podivné vesnice.

Útěšín.

To je divné, pomyslela si, rozhlížejíc se po vesnici. Útěšín to byl, o tom nebylo pochyb. Nebylo to tak dlouho, co ho navštívila — s Tanisem Půlelfem, když hledali Karamona. *Tento* Útěšín však jako by byl úplně jiný. Všechno bylo jaksi do červena, pokřivené a zkroucené. Crysania si protřela oči, aby si je konečně vyčistila.

„Raistline!" vykřikla.

Žádná odpověď. Lidé kolem jako by ji ani neslyšeli. „Raistline!" vykřikla a cítila, jak se jí začíná zmocňovat panika. Co se to s ním jenom stalo? Kam, pro bohy, jenom mohl zmizet? To ho Královna...

Uslyšela nějaký povyk. Byl to dětský křik, radostný křik a smích, jímž pronikal slabý, vysoký hlas, volající o pomoc...

Crysania se otočila a spatřila houf dětí, poskakujících okolo jakési beztvaré hromádky ležící v prachu ulice. Viděla míhající se pěsti a kopající nohy a viděla, jak kdosi zvedá hůl a surově jí bije do té věci ležící na zemi. Znovu se ozval ten výkřik. Crysania se zoufale podívala na lidi na ulici, ti ji však míjeli zcela lhostejně, jako by se v jejich vesnici nedělo vůbec nic ne-

obvyklého.

Dívka si rukou chytila lem sukně a rozběhla se rychle k dětem. Když se dostala na několik kroků k nim, ke své nesmírné hrůze spatřila, že ta věc na zemi je dítě stejné jako ty před ní! Byl to malý chlapec! Crysania si zděšeně uvědomila, že ty děti svého druha zabíjejí. Doběhla k nim a chytila jednoho z chlapců za ruku, aby ho odtáhla pryč. Když dítě ucítilo její dotek, bleskurychle se otočilo. Crysania se zarazila a zbledla.

Obličej toho dítěte byl bílý jako tvář mrtvého a na kost vyhublý. Chlapcovy rty hyzdily fialové skvrny. Vycenil na ni zuby a ty zuby byly černé a zkažené. Švihl po ní kostnatou rukou a jeho dlouhé nehty jí roztrhaly kůži na ruce. Crysania ucítila, jak jí celým tělem projela krutá bolest, zasténala a zase to hrozné dítě pustila. Chlapec se potěšené ušklíbl a s radostným výkřikem se znovu otočil ke své oběti.

Crysania se podívala na krvácející rány na své paži a skrz závoj mrákot slyšela neutichající křik chlapce na zemi.

„Paladine, pomoz mi," modlila se. „Dej mi sílu, potřebuji ji."

S novou rozhodností popadla jedno z těch strašných dětí, odhodila ho stranou a popadla další. Když se konečně dostala k ležícímu chlapci, zakryla jeho bezvědomé tělo svým vlastním a zoufale se pokoušela odehnat jeho příšerné společníky.

Znovu a znovu cítila, jak se jí do kůže zarývají dlouhé nehty a do její krve se vlévá potok jedu. Brzy si ale všimla, že každé dítě, které se jí dotkne, poděšeně uskočí, jako by mu i ten nepatrný dotek působil krutou bolest. Nakonec ustoupí-li, děsivé tváře zrůzněné šíleným hněvem, a nechali ji být. Krvácející Crysania zůstala sama s jejich obětí.

Opatrně otočila chlapcovo potlučené tělo na záda. Odhrnula mu vlasy z obličeje, podívala se mu do tváře a neovladatelně se roztřásla. Nemohla se mýlit. Ta jemná tvář, ty křehké kosti, ta špičatá brada — to vše mohlo patřit jen jedinému člověku.

„Raistline!" zašeptala a vzala jeho malou ruku do své.

Chlapec otevřel oči...

Muž v černém plášti se posadil.

Zasmušile se rozhlédl. Crysania na něj hleděla jako na zjevení.

„Co se to vlastně děje?" zeptala se a znovu se rozechvěla, jak se jed z ran rozléval do celého jejího těla.

Raistlin nepřítomně pokýval hlavou. „Mučí mě tak," řekl tiše. „Bojuje se mnou a zasahuje mě tam, kde jsem nejslabší." Zlaté oči ve tvaru přesýpacích hodin se otočily k dívce v bílém a tenké rty se pousmály. „Ty jsi však bojovala i za mě. Porazila jsi ji." Přitáhl si ji k sobě, zahalil ji do svého černého pláště a pevně si ji přitiskl k hrudi. „Lehni si a odpočiň si. Až ta bolest pře-

jde, půjdeme dál."

Stále se ještě chvějící Crysania si položila hlavu na mágovo rameno. Slyšela, jak mu dech hvízdá a chřestí v plicích, a ucítila tu jemnou, sladkou vůni růžových květů a smrti...

5. kapitola

„TAKOVÉ PLODY NESOU VŠECHNA JEHO odvážná slova a skvělé sliby," řekla tiše Kitiara.

„Opravdu jste očekávala něco jiného?" zeptal se pan Soth. Ta slova zněla nonšalantně, téměř rétoricky, a doprovázelo je lehké pokrčení ramen zakrytých pradávnou zbrojí. Bylo v nich však také něco, co Kitiaru přimělo, aby se na rytíře ostře zadívala.

Když spatřila, jak se na ni dívá a jeho oranžové oči planou nezvyklým ohněm, zahanbeně zrudla. Uvědomila si, že dává najevo mnohem více citu, než bylo jejím úmyslem, a zrudla ještě víc. Pak se prudce odvrátila.

Přešla přes pokoj, zařízený podivnou směsicí zbroje, zbraní, naparfémovaných hedvábných přikrývek a těžkých kožešin, zastavila se na protější straně a třesoucí se rukou si sevřela na prsou záhyby své průsvitné noční košile. Pokud šlo o cudnost, to gesto samozřejmě mnoho nedokázalo a Kitiara to dobře věděla. Stejně tak by ji ale potěšilo, kdyby věděla, proč to vlastně udělala. Rozhodně se na tom místě ještě o cudnost nijak nezajímala, koneckonců proč také v přítomnosti čehosi, co se už před třemi sty lety změnilo na hromádku popela. Vystavena pohledu těch příšerných očí, zírajících na ni z neexistující tváře, se však náhle začala cítit nahá a bezbranná.

„Ne, jistě, že ne," odpověděla bezvýrazným hlasem.

„Koneckonců je to temný elf," pokračoval Soth, stále tón jemným, tichým, téměř nudným hlasem. „A nijak se také netají s tím, že se tvého bratra bojí víc než nejtemnější smrti. Divíš se tedy, že se nyní rozhodl bojovat na Raistlinově straně? Divíš se, že mu dává přednost před houfem rozklepaných starých čarodějů?"

„Uvědomuješ si ale, kolik toho mohl získat?" trvala na svém Kitiara, pokoušejíc se co nejlépe přizpůsobit tón svého hlasu tónu Sothovu. Rozechvěle zvedla z postele kožešinovou róbu a přehodila si ji přes ramena. „Slíbili mu, že se stane vůdcem černých čarodějů. Nebylo sporu o tom, že se stane Par-Salianovým nástupcem na místě Nejvyššího z čarodějů — že se stane vládcem vší magie na Krynnu."

A není sporu o tom, že by se ti dostalo i dalších odměn, můj elfe, tiše dodala Kitiara a nalila si pohár červeného vína. Jakmile bude ten můj šílený bratr poražen, už tě nikdo nezastaví. Jaké budou naše další plány? Já budu

vládnout mečem a ty magickou holí. Společně bychom mohli srazit Rytířstvo na kolena. Vyhnali bychom elfy z jejich země — ze tvé země. Vrátil by ses jako vítěz, můj drahý, a já bych jela po tvém boku.

Pohár jí vyklouzl z rukou. Pokusila se ho chytit, její prsty však byly příliš rychlé a příliš šiké. Křehké sklo se jí roztříštilo v ruce a do krve ji pořezalo. Víno se smísilo s krví a rozlilo se po koberci.

Kitiařino tělo poznalo stejně tolik ran jako rukou milenců a ta žena své rány snášela bez mrknutí oka a většinou bez jediného vzdechu. Teď se jí však oči zalily slzami. Ta bolest byla příšerná.

Opodál stál džbán s vodou. Kitiara strčila ruku do chladné vody a jen s největším úsilím potlačila výkřik bolesti. Voda ve džbánu okamžitě znachověla.

„Pošli pro kněze!" zakřičela na Sotha, který stále jen nehnutě stál a upíral na ni své planoucí oči. Rytíř smrti přešel ke dveřím a zavolal na jednoho ze sloužících. Ten okamžitě odběhl. Kitiara popadla ručník a přemáhajíc pláč si ho omotala kolem zraněné ruky. Když klerik přiběhl, samým spěchem klopýtaje o lem černého pláště, z ručníku kapala krev a Kitiařina tvář byla mrtvolně bledá.

Klerik se nad ní sklonil a Kitiara ucítila, jak se její paže letmo dotkl medailon Pětihlavého draka. Kněz odříkal několik modliteb ke Královně, rána se zatáhla a krvácení ustalo.

„Ty rány nebyly tak hluboké," řekl konejšivě klerik. „Neměly by vám po nich zůstat žádné následky."

„To je tvé jediné štěstí!" odsekla Kitiara, stále ještě zápasící s těmi nesmyslnými mdlobami, které ji hrozily přemoci., Je to ruka, ve které držím meč!"

„Vaše Jasnosti, ujišťuji vás, že budete vládnout mečem tak, jak jste zvyklá," odpověděl kněz. „Budete si..."

„Ne! Zmiz!"

„Má paní." Klerik se chvatně uklonil — „Pane rytíři —" a odešel.

Kitiara se s úšklebkem zadívala za vlajícím pláštěm odcházejícího klerika, stále ještě obrácená zády k Sothovi. Nijak netoužila po tom, aby se mu znovu musela podívat do očí.

„Hlupáci! Hnusí se mi pouhé pomyšlení na to, že jsou pořád se mnou. I když je asi pravda, že tu a tam mohou být užiteční." Přestože její ruka vypadala, jako kdyby byla dokonale zahojená, stále ji ještě nepříjemně bolela. Ale to si jenom domýšlím, řekla si v duchu Kitiara. Znělo to hodně hořce. „Takže co mám podle tebe dělat s tím... s tím temným elfem?" Než však Soth stačil odpovědět, Kitiara už byla zase na nohou a sháněla se po sluhovi.

„Ukliď to a dones mi jiný pohár." Udeřila třesoucího se muže do tváře.

„Anebo ne, tentokrát mi přines jeden z těch zlatých pohárů. Copak nevíš, jak se mi ty elfí věci hnusí? Všechny je odnes! Vyhoď je na smetiště!"

„Vyhodit je na smetiště?" Sluha se dokonce odvážil protestovat. „Má paní, vždyť jsou tak cenné! Dostali jsme je z Věže Vysoké magie v Palantasu! Byl to dar od..."

„Řekla jsem ti, abys je vyhodil!" Kitiara sáhla po elfích pohárech a jeden po druhém je rozbila o zeď svého pokoje. Sluha se vystrašeně skrčil a jen si kryl rukama hlavu, nad kterou mu přelétávalo rozbíjené nádobí. Když Kitiara rozbila poslední z pohárů, klesla do jednoho z křesel a jen prázdně zírala před sebe.

Sluha spěšně zametl střepy, vylil zkrvavenou vodu a odešel. Když se vrátil s vínem, Kitiara stále ještě seděla tam, kde předtím. Ani pan Soth se nehýbal. Rytíř smrti stál uprostřed pokoje a jeho oči zlověstně zářily do houstnoucího šera.

„Mám zapálit svíce, paní?" zeptal se tiše sluha, který právě položil na stůl džbán s vínem a zlatý pohár.

„Zmiz," pohnula ztuhlými rty Kitiara.

Sluha se uklonil, vyšel z pokoje a zavřel dveře.

Rytíř smrti se neslyšně vydal napříč pokojem. Zastavil se u Kitiary, která se stále ještě nepohnula a jako by ho ani neviděla, a položil jí ruku na rameno. Když Kitiara na svém rameni ucítila ty ledové prsty, trhla sebou, ale neodtáhla se.

„Pokud si pamatuji," začala tiše, zírajíc do pokoje, který nyní osvětlovaly už jen planoucí oči mrtvého rytíře, „pokud si pamatuji, na něco jsem se tě ptala. Můžeme ještě mého bratra a Dalamara nějak zastavit? Můžeme vůbec ještě něco udělat, než nás Královna všechny zničí?"

„Musíš zaútočit na Palantas," řekl pan Soth.

„Myslím si, že by to mělo jít," řekla tiše Kitiara a zamyšleně poklepala prstem jílec dýky, která jí visela u stehna.

„Je to víc než jedinečné, má paní," řekl velitel jejích armád a v jeho hlase zazněl neskrývaný a nepředstírány obdiv.

Velitel Kitiařiných armád — člověk okolo čtyřiceti — musel vynaložit nesmírnou námahu, aby se prodral, proškrábal a probil až tam, kde teď stál — na místo generála dračí armády. Byl shrbený, nepříliš oblíbený a jeho tvář hyzdila dlouhá jizva, takže se mu zatím nepoštěstilo okusit takové přízně, jaké se v minulosti dostalo tolika Kitiařiným velitelům. Teď se mu ale zdálo, že na tom není až tak beznadějně. Podíval se na ni a všiml si, že se její tvář — v poslední době tak chladná a přísná — při té chvále znovu rozjasnila. Dokonce se na něj usmála, tím pokřiveným úsměvem, který uměla tak dobře

používat. Velitelovo srdce se rozbušilo o poznání rychleji.

„Jsem rád, že vidím, že vás vaše schopnosti ani v nejmenším neopouštějí," řekl pan Soth a ozvěna jeho prázdného hlasu rozechvěla mapový sál.

Velitel se zachvěl. Už by přece měl být na toho hrozného rytíře zvyklý! Při Královně, vždyť to není první bitva, kterou má s ním a jeho zástupem kostlivců vybojovat. Ledový chlad však černého rytíře a jeho válečníky obklopoval stejně těsně, jako Sothův černý plášť obepínal jeho spálené a krví potřísněné brnění.

Jak ho jen může snést? ptal se sám sebe velitel. Prý dokonce chodí i do její ložnice! Při té myšlence se mužovo srdce okamžitě uklidnilo. Ty otrokyně koneckonců nebyly tak špatné. Přinejmenším bylo jisté, že když s nimi je ve tmě sám, je s nimi skutečně sám!

„Samozřejmě mě neopustily!" odsekla Kitiara a v jejím hlase byl takový hněv, že se její generál kolem sebe vyděšeně rozhlédl a co nejrychleji se pokoušel najít nějakou výmluvu, aby mohl odejít. Naštěstí jich teď, když se celé město Sankce připravovalo na válku, měl po ruce víc než dost.

„Pokud mne už nebudete potřebovat, má paní," řekl s hlubokou úklonou, „rád bych odešel. Potřeboval bych zkontrolovat práci našich zbrojířů. Musíme toho udělat ještě víc než dost a času už není nazbyt."

„Prosmi, běž," nepřítomně zamumlala Kitiara, oči upřené na mozaiku na podlaze, která byla jedinou obrovskou mapou. Generál se otočil a vydal se ke dveřmi. Jeho těžký meč mu přitom zvonil o brnění. Když už byl ve dveřích, hlas jeho paní ho náhle zastavil.

„Veliteli?"

Otočil se. „Má paní?"

Kitiara jako by chtěla něco říct, pak se zarazila, stiskla rty, ale nakonec přece jen promluvila. „Chtěla jsem jen vědět, jestli bys se mnou dnes nemohl povečeřet." Skoro lhostejně pokrčila rameny. „Chápu ovšem, že se ptám velmi pozdě. Předpokládám, že už máš své plány."

Velitel zaváhal. Na něco takového nebyl připravený. Cítil, jak se mu dlaně i čelo orosily potem. „Popravdě řečeno, už mám jisté plány. Ale pokud byste chtěla, mohl bych to ještě změnit..."

„Ne," řekla Kitiara a na její tváři bylo znát ulehčení. „To nebude nutné. Snad někdy jindy. Můžeš jít."

Stále ještě zmatený velitel se zvolna otočil a zamířil ke dveřím. Ještě si však všiml očí mrtvého rytíře — dívaly se přímo skrze něj.

Teď budu muset rychle najít někoho, kdo by se mnou povečeřel, napadlo ho, když utíkal ze schodů. To ale nebude obtížné. Pošle pro jednu z těch otrokyň — pro tu, která se mu vždycky líbila nejvíc...

„Nemějte strach. Dnes večer si můžete dopřát trochu potěšení," ozval se

Soth, zatímco v chodbě, která vedla ke Kitiařinu štábu, pomalu doznívaly kroky jejího generála.

„Máme ještě mnoho práce a málo času," odvětila Kitiara, předstírajíc, že ji nezajímá nic jiného než mapa pod jejíma nohama. Stála na místě označeném jako „Sankce" a dívala se do severozápadního rohu místnosti, kde se v klínu hor skrývalo pokojné město Palantas.

Soth pomalu došel tam, kam se dívala, a zastavil se na jediném místě, kudy se dalo přejít přes rozeklané hory — na místě označeném jako „Věž Nejvyššího kněze."

„Rytíři se vás tam nepochybně pokusí zastavit," řekl Soth. „Právě na tom místě, kde vás zastavili v minulé válce."

Kitiara se usmála, potřásla svými černými kadeřemi a zamířila k Sothovi. Do její chůze se znovu vrátila ta nedbalá, téměř nepostřehnutelná a přece tolik působivá elegance. —

„Nebude to krásný pohled, všichni rytíři pěkně v jedné řadě?" Náhle se rozesmála. Cítila se mnohem lépe než za celých posledních několik měsíců. „Však mi rozumíš — jediný pohled na jejich tváře, jak budou vypadat v okamžiku, kdy se dozví, co pro ně máme, mi zaplatí celou tu výpravu."

Rozdrtila Věž Nejvyššího kněze podpatky a rychle přešla k Palantasu.

„A pak ta jemná dáma konečně ucítí, jak se jí válečný meč zarývá do jejího křehkého, bílého masa." Usmála se a otočila se k Sothovi. „Řekla bych, že změním názor a přece jenom si mého velitele pozvu. Pošli pro něj." Soth se uklonil a jeho oranžové oči pobaveně zaplály. Kitiara se znovu rozesmála a začala si rozepínat přezky své zbroje. „Musíme přece probrat všechny ty nechráněné pevnosti, proražené hradby, výpady a průniky..."

„Tanisi, uklidni se," řekl konejšivě pan Guntar. „Jsi jenom přepracovaný."

Tanis Půlelf cosi zabručel.

„Říkal jsi něco?" Guntar se otočil k půlelfovi. V ruce měl džbánek svého nejlepšího piva (načepovaného z jednoho ze sudů stojících v tmavém koutě hned pod schody). Podal ho vzteklému půlelfovi.

„Řekl jsem, že na tom, co říkáš, je zatraceně moc pravdy," odsekl půlelf. Sice se to ani v nejmenším nepodobalo tomu, co ve skutečnosti řekl, ale tváří v tvář hlavě Solamnijských rytířů to určitě bylo o hodně rozumnější.

Pan Guntar uth Wistan si uhladil své dlouhé kníry — pradávný symbol rytířů, tou dobou velmi v módě — a potajmu se usmál. Pochopitelně mu neušlo, co Tanis ve skutečnosti řekl. Zavrtěl hlavou. Proč jen tu věc nepředložil rovnou generálům? Kromě toho, že se musel připravovat na nepříliš nebezpečný výpad nejspíš zcela zoufalých nepřátelských armád, mu teď tedy

přibyla povinnost zabývat se černými mágy, bílými kleriky, nervózními hrdiny a ještě ke všemu nějakým knihovníkem! Guntar si povzdechl a začal si zasmušile kroutit kníry. Už mu snad scházel jen nějaký šotek...

„Tanisi, příteli, prosím, posaď se. Ohřej se u ohně. Máš za sebou dlouhou cestu, a na konec jara je hodně chladno. Námořníci prý mluví o převažujících větrech nebo o nějakém takovém nesmyslu. Doufám, že vaše cesta zase nebyla tak zlá. I když, popravdě řečeno, dávám přednost gryfům..."

„Pane Guntare," řekl stroze Tanis, který stále ještě stál, „nepřiletěl jsem do Sankristu proto, abych se bavil o převažujících větrech nebo o přednostech vašich gryfů. Hrozí nám nebezpečí! A nejen Palantasu — celému světu! Jestli Raistlin zvítězí..." Tanis sevřel pěsti. Na něco takového se mu nedostávalo slov...

Guntar si naplnil korbel ze džbánu, který mu přinesl jeho starý sluha Wills, přešel přes místnost a zastavil se u půlelfa. Položil Tanisovi ruku na ramena a otočil si ho k sobě.

„Sturm Ostromeč o tobě hovořil s velkou úctou, Tanisi. Ty a Laurana jste byli jeho nejlepšími přáteli."

Tanis při těch slovech jen sklonil hlavu. I po těch více než dvou letech, které uplynuly od Sturmovy smrti, ještě nedokázal myslet na svého přítele bez hlubokého zármutku.

„A jen to by mi stačilo, abych si tě vážil, protože jsem Sturma miloval a ctil jako vlastního syna," pokračoval naléhavě pan Guntar. „Já jsem tě však, Tanisi, začal obdivovat a ctít, protože jsem tě sám poznal. Tvá statečnost a odvaha jsou mimo jakoukoli pochybnost a tvá čest a ušlechtilost je větší než čest mnohých rytířů." Tanis při těch slovech o cti a ušlechtilosti popuzeně zavrtěl hlavou, Guntar si toho však nevšímal. „Pocty, které ti byly prokázány po válce, sis víc než zasloužil. To, co jsi dokázal od jejího skončení, nemá obdoby. Ty a Laurana jste spojili národy, které žily celá staletí v nepřátelství. Portios podepsal smlouvu o přátelství, a jakmile si trpaslíci z Thorbardinu zvolí nového krále, podepíší ji také."

„Děkuji ti, pane Guntare," řekl Tanis. V ruce držel netknutý džbánek s pivem a upřeně zíral do ohně. „Děkuji ti za

chválu, kterou jsi mě zahrnul. Cítím, že jsem si ji asi přece jenom zasloužil. Byl bych ale rád, kdybys mi mohl říct, kam s těmi sladkými slovy míříš?"

„Mám pocit, že jsi daleko víc člověk než elf," řekl s úsměvem Guntar. „Tak dobře, Tanisi. Vynechám elfí zdvořilosti a půjdu rovnou k věci. Obávám se, že tě tvé zkušenosti vedou k přílišné unáhlenosti — tebe i Elistana. Buďme upřímní — ty nejsi válečník. Nikdy jsi neprošel žádným výcvikem a do té poslední války jsi se dostal vlastně jen náhodou. Mohl bys teď jít se

mnou? Chci ti něco ukázat. Jen pojď..."

Tanis položil stále ještě plný džbánek na římsu krbu a nechal se vést Guntarovou silnou rukou. Prošli napříč komnatou, vybavenou prostým, pevným, avšak pohodlným nábytkem, který nejlépe odpovídal vkusu a potřebám rytířů. Byla to Guntarova velitelská pracovna, její zdi byly ověšené meči a štíty a ozdobené zástavami všech tří řádů Rytířstva — Řádu Růže, Řádu Meče a Řádu Koruny. Z prosklených skříní, ve kterých byly uschovány, na ně zářily trofeje z bitev, které rytíř za ty dlouhé roky vybojoval. Na čestném místě, zabírajícím celou jednu stěnu místnosti, bylo dračí kopí — první dračí kopí, které kdy Theros Železník vykoval. Kolem byly nejrůznější skřeti meče, hrozivá ozubená šavle, která kdysi patřila některému z drakoniánů, velký oboustranný meč z výzbroje orků a zlomený meč nešťastného Dereka z Korunní stráže.

Byl to působivý pohled, který svědčil o dlouhém životě zasvěceném oddané službě Rytířstvu. Guntar si však trofejí ani nevšiml a šel dál směrem k velkému stolu, stojícímu v rohu místnosti. V pečlivě označených přihrádkách pod stolem byly naskládané úhledně svinuté mapy. Guntar chvíli hledal, pak vytáhl jednu z nich a rozložil ji na stole. Ukázal Tanisovi, aby přišel blíž. Půlelf došel ke stolu, škrábaje se ve vousech, a pokoušel se předstírat, že ho ta věc zajímá.

Guntar si potěšené zamnul rukama. Konečně byl tam, kde chtěl být. „Tanisi, je to jen otázka té nejzákladnější logistiky. Je to jednoduché a prosté. Podívej se, tady jsou armády Dračího Velmistra — přímo zde, v uzavřeném okolí Sankce. Nepopírám, že na tom není špatně — má celé zástupy drakoniánů, skřetů a lidských žoldnéřů, kteří si nepřejí nic jiného, než aby se co nejdříve zase začalo válčit A přiznávám i to, že tam naši špehové zaznamenali neobvyklé pohyby velmi početných jednotek. Velmistr něco plánuje — ale že by Kitiara plánovala útok na Palantas? U Propastí, Tanisi, podívej se přece na to, jak velké území by musela udržet! A to už vůbec nemluvím o tom, že většina toho území je v naší moci. A kdyby měla tolik vojáků, že by se skrze nás dokázala probít, podívej se, jak dlouhé by musely být její zásobovací trasy. Na to, aby je udržela, by potřebovala ještě jednu takovou armádu! Nebylo by nic snadnějšího, než ji odříznout, a mohli bychom to udělat, na kolika místech bychom potřebovali/'

Guntar se znovu zatahal za dlouhé kníry. „Tanisi, jestli je mezi nimi jenom jediný Velmistr, kterého bych uznával, tak je to Kitiara. Je bezohledná a ctižádostivá, ale je navíc také inteligentní a nemá žádné sklony k tomu, aby podstupovala zbytečné riziko. Čekala dva roky, budovala si svou armádu a opevňovala se na místě, o kterém dobře ví, že se ho neodvážíme napadnout. Získala příliš mnoho na to, aby to mohla zase jen tak promarnit — a k tomu

ještě při takovém nesmyslném pokusu."

„Co když to není její plán," zamumlal Tanis.

„Co jiného by asi mohla mít v úmyslu?" trpělivě se zeptal Guntar.

„To nevím," odsekl Tanis. „Říkáš, že ji uznáváš, ale uznáváš ji dostatečně? Máš z ní dost velký strach? Já ji znám, a tuším, že s námi něco zamýšlí..." Tanis se odmlčel a zachmuřeně se zadíval na mapu.

Guntar mlčel. O Tanisovi a té Kitiaře už slyšel všelicos. Samozřejmě těm pověstem nevěřil, ale jen velmi nerad by dál zkoumal, jak dobře půlelf tu ženu vlastně zná.

„Ty tomu nevěříš, že ne?" zeptal se bez přípravy Tanis. „Nemám pravdu?"

Guntar neklidně přešlápl, uhladil si dlouhé šedé kníry, sehnul se a velmi, velmi opatrně svinul mapu. „Tanisi, můj synu, ty víš, že k tobě cítím velkou úctu..."

„To jsme si už snad vyjasnili."

Guntar přešel tu poznámku bez povšimnutí. „A také dobře víš, že si na celém světě nikoho nevážím víc než Elistana. Když mi však vy dva přinesete zprávu, kterou vám sdělil jeden z černých mágů — který je navíc temný elf — a která říká, že se jistý mág jménem Raistlin vydal do Propasti a vyzval tam na souboj samotnou Královnu — nemohu si pomoci. Je mi to líto. Já už, Tanisi, nejsem žádný mladík. Viděl jsem hodně divných věcí. Ale toto mi přesto zní jako pohádka, která se vypráví dětem před spaním."

„O dracích se říkávalo totéž," zabručel Tanis a tvář mu pod vousy zrudla. Chvíli stál s hlavou skloněnou a pak se na Guntara upřeně zadíval. „Můj pane, já jsem Raistlina viděl vyrůstat. Cestoval jsem s ním, pozoroval jsem ho, bojoval jsem s ním i proti němu. Já vím, čeho je ten člověk schopen!" Tanis chytil Guntara za ruku. „Jestli ti moje rada nestačí, řiď se alespoň Elistanovou! My tě potřebujeme, pane Guntare! Potřebujeme tebe a potřebujeme Rytířstvo. Musíš vyslat posily do Věže Nejvyššího kněze. Nemáme času nazbyt — Dalamar nám vysvětlil, že na rovině bytí Královny Temnot nemá čas žádný význam. Raistlin tam s ní může bojovat celá léta, nám se to však bude zdát jako pouhých několik dnů. Dalamar si myslí, že se jeho pán může vrátit každým okamžikem. Já mu věřím, a Elistan také. Proč že mu věříme, pane Guntare? Protože Dalamar se bojí — a protože se i my sami bojíme.

Vaši zvědové říkají, že v Sankci zaznamenali neobvyklé pohyby Velmistrových vojsk. A to je samo o sobě dostatečný důkaz! Věř mi, můj pane Guntare, že Kitiara přijde svému bratrovi na pomoc. Ví, že pokud Raistlin uspěje, bude to ona, kdo bude za něj vládnout světu. A ona je natolik smělá, že se odváží pro to dát v sázku vše, co má. Pane Guntare, zapřísahám tě, jestli mě

nechceš vyslechnout, alespoň se mnou jeď do Palantasu! Navštiv Elistana!"

Pan Guntar si muže před sebou pozorně prohlížel. Vůdce Rytířstva byl tím, kým byl, hlavně proto, že to byl muž poctivý a spravedlivý. A také dokázal velmi dobře odhadnout, s kým má tu čest. Půlelfa si oblíbil a začal obdivovat už bezprostředně po skončení Války kopí, když se s ním poprvé setkal. Nikdy se s ním však nesblížil. V Tanisovi byl jakýsi podivný chlad a zdrženlivost, které jen málokomu dovolily překročit hradbu, kterou si půlelf kolem sebe vystavěl.

Když se na něj Guntar díval nyní, náhle mu připadalo, že si s půlelfem jsou mnohem blíž než kdykoli předtím. V těch jemně sešikmených očích spatřil moudrost, moudrost, která nebyla dosažena bez námahy, moudrost vykoupenou vnitřní bolestí a utrpením. Viděl v nich strach, strach muže, pro kterého je odvaha tak pevnou součástí jeho já, že si bez obav přiznává, že se bojí. Viděl v tom muži vůdce armád, ne však vůdce, který pouze mává mečem a vede v bitvě vojska do útoku, ale muže, který vede klidně, jen tím, že dokáže přimět lidi k tomu, aby ze sebe vydali to nejlepší, tím, že jim pomůže dosáhnout věcí, o kterých neměli ani ponětí, že by jich někdy byli schopni.

Guntar konečně pochopil něco, co se mu ještě nikdy pochopit nepodařilo. Pochopil, proč se Sturm Ostromeč, jehož neposkvrněný rodokmen sahal celá staletí do minulosti, rozhodl následovat tohoto půlelfa, který byl podle některých pouhým plodem surového znásilnění. Guntar pochopil, proč Laurana, elfí princezna a jedna z nejsilnějších a nejkrásnějších žen, které kdy poznal, dala v sázku vše — i vlastní život — aby získala lásku tohoto muže.

„Dobrá, Tanisi." Guntarovy doposud kamenné rysy poněkud povolily a jeho chladný, zdvořilý hlas nabyl na přátelskosti. „Vrátím se s tebou do Palantasu. Svolám rytíře a posílím naši obranu kolem Věže Nejvyššího kněze. Jak jsem říkal, ze Sankce byly hlášeny neobvyklé události. Rytířům nijak neuškodí, když se objeví na hradbách. Už jsme stejně dlouho necvičili."

Jakmile se Guntar jednou rozhodl, okamžitě začal obracet celý hrad naruby. Chrlil ze sebe rozkaz za rozkazem, volal komořího Willse, křičel na sluhy, aby mu přinesli brnění a nabrousili meč, a na další, aby mu připravili gryfa. Zanedlouho běhali všichni sluhové sem a tam a dokonce se objevila i rytířova manželka. Vypadala odevzdaně a naléhala, aby si Guntar vzal svůj těžký kožešinový plášť, přestože se už *skutečně* blížily oslavy Jarního rozbřesku.

Tanis se vrátil ke krbu, v tom zmatku zcela zapomenutý, vzal z římsy svůj džbánek a posadil se do křesla, aby si Guntarovo pivo konečně vychutnal. Nakonec ho však ani neupil, jen se díval do plamenů, ve kterých znovu spatřil ten okouzlující úsměv a vlnité tmavé vlasy...

6. kapitola

CRYSANIA NEMĚLA ANI TUŠENÍ, JAK DLOUHO vlastně putovali tou narudlou, pokřivenou zemí Propasti. Čas pozbyl na významu a jako by přestal existovat. Občas se jim zdálo, že tam jsou jen několik vteřin, jindy zase věděla, že tou podivnou krajinou, která jim neustále uhýbala pod nohama, putují už celé roky. Jedu se naštěstí dokázala zbavit, přesto se však cítila slabá a vyčerpaná. Škrábance na její paži se stále nehojily a Crysania si je musela každý den znovu obvazovat. K večeru byly ráno čerstvé obvazy znovu prosáklé krví.

Měla hlad, nebyl to však hlad způsobený tím, že by neměla co jíst. Daleko spíš to byl hlad z touhy ochutnat čerstvou jahodu, kousek chleba nebo lístek máty. Neměla ani žízeň, a přesto se jí zdávalo o čisté proudící vodě, bublajícím vínu a omamné, pronikavé vůni dymnivcového čaje. V této zemi byla všechna voda zbarvená doruda až dohněda a páchla krví.

Přesto však pronikali stále dál. Alespoň to tedy Raistlin tvrdil. Zdálo se, že nabírá síly stejně rychle, jako Crysania slábne. Teď to byl on, kdo jí občas podpíral, aby neupadla. Byl to on, kdo je vedl kupředu bez jediné chvíle odpočinku, kolem města za městem, stále blíž a blíž — jak říkal, stále blíž k Bohodomovu. V Crysaniině mysli splývaly zrcadlové obrazy vesnic, stojících v této podsvětní říši — obrazy Que-šu, obrazy Xak Sarotu. Pak se přeplavili přes zdejší Novomoře. Byla to hrozná cesta, neboť kdykoli se Crysania podívala do vody, spatřila tam hrůzou zrůzněné tváře všech těch, kteří zahynuli při Pohromě.

Přistáli v místě, o kterém Raistlin tvrdil, že je to Sankce. Crysania se tam cítila za celé jejich putování nejhůře, protože jí Raistlin vysvětlil, že právě zde se nachází nejsvětější místo vyznavačů Královny Temnot. Hluboko pod horami, známými jako Vládcové osudu, stály její chrámy, kde podle Raistlina Královnini klerikové během války provozovali hrozné rituály, které proměnily ještě nenarozené děti draků dobra na příšerné, zlem posedlé drakoniány.

Pak se jim dlouho nic nepřihodilo — i když to možná bylo jen pár vteřin. Na Raistlina v černém plášti se nikdo podruhé nepodíval a na Crysanii v bílém se nikdo nepodíval ani jednou. Zdálo se, jako by snad byla neviditelná. Sankcí prošli bez nejmenších obtíží a Raistlinova síla a sebevědomí stále

rostly. Řekl Crysanii, že už jsou velmi blízko. Bohodomov měl být někde na sever od nich, v Kalkistských horách.

Crysania nedokázala pochopit, jak v té podivné a odporné krajině vůbec dokázal určit světové strany — nebylo tam nic, co by je vedlo, ani slunce, ani měsíce, ani hvězdy. Vlastně ani nikdy nebyla skutečná noc a skutečný den, stále trvalo jen jakési pochmurné narudlé mezitím. Dívka se zoufale snažila to všechno pochopit, nešťastně se vlekla za Raistlinem a ani se nedívala, kam jdou, protože všechno kolem nich bylo stále stejné, když vtom se arcimág náhle zastavil. Crysania zaslechla, jak prudce vydechl, a vylekaně zvedla hlavu.

Směrem k nim kráčel muž středního věku, oděný v bílých šatech moudrého učitele...

„Opakujte po mně a nezapomínejte na to, že ta slova musíte vyslovit tak jako já." Muž pomalu řekl několik slov a žáci je stejně pomalu opakovali. Jen jediný mlčel.

„Raistline!"

Třída zmlkla.

„Mistře?" Raistlin se ani neobtěžoval zakrýt pohrdání, které pronikalo jeho hlasem.

„Nevšiml jsem si, že by se tvé rty pohnuly."

„Možná proto, že se vůbec nepohnuly, Mistře," opáčil Raistlin.

Kdyby to byl řekl kdokoli jiný z té třídy mladých mágů, ostatní by se začali smát. Všichni však věděli, že jimi Raistlin pohrdá stejně tak, jako pohrdal svým mistrem, a tak se na něj jen mračili a neklidně sebou vrtěli.

„Ty znáš to kouzlo, učedníku?"

„Jistěže ho znám," opáčil povýšeně Raistlin. „Znal jsem ho, už když mi bylo šest. A ty ses ho naučil kdy? Včera večer?"

Mistr se nasupil a jeho tvář znachověla vztekem. „Učedníku, zdá se mi, že zacházíš příliš daleko! Urážíš mě až příliš často!"

Třída se před Raistlinovýma očima pojednou rozplynula a zmizela v prázdnotě. Zůstal jen mistr — jeho bílý plášť náhle zčernal! Jeho přihlouplá, sádelnatá tvář se náhle změnila na seschlý obličej plný největší prohnanosti a nejhlubšího zla. Na krku toho muže se objevil medailon s rubínem.

„Fistandantile!" vydechl Raistlin.

„Takže se znovu setkáváme, můj učedníku. Kampak se to ale poděla tvoje magie?" Čaroděj se rozesmál. Natáhl svou vrásčitou ruku k Raistlinovi a jeho prsty si začaly hrát s rubínovým medailonem.

Raistlina zachvátila panika. Kam se ztratila jeho magie? Byla pryč, nezůstalo z ní vůbec nic! Do jeho mysli se vhrnula záplava zaklínadel, zmizely

však ještě dřív, než po nich stačil sáhnout. Ve Fistandantilových rukou se objevila ohnivá koule. Raistlin se zajíkl strachy.

Magiova hůl! Jen ta ho může zachránit. Její magii přece nemůže nic ovlivnit! Raistlin zvedl hůl, napřáhl ji před sebe a poručil jí, aby ho ochránila. Hůl se však v jeho rukou začala

kroutit a svíjet. „Ne!" vykřikl zděšením a vztekem. „Uposlechni! Poroučím ti, uposlechni!"

Hůl se mu obtočila kolem ruky — už to ani nebyla hůl, byl to obrovský had, který mu zabořil své lesknoucí se zuby hluboko do masa.

Raistlin klesl s výkřikem na kolena, zoufale se pokoušeje vyprostit z hadova smrtícího stisku. Zatímco se však bránil jednomu nepříteli, zapomněl na druhého. Zvedl hlavu, až když slyšel, jak před ním kdosi prozpěvuje podivná, proplétající se zaklínadla. Fistandantilus zmizel a na jeho místě stál drov — temný elf, ten stejný temný elf, se kterým Raistlin bojoval poslední boj své Zkoušky. A pak se drov proměnil na Dalamara, jeho učedníka, který po něm mrštil příšerný kulový blesk, a pak se ta ohnivá koule proměnila na meč, vrážený do jeho těla bezvousým trpaslíkem.

Kolem Raistlina plály plameny, jeho tělem pronikala ostrá ocel a jeho paži mučily hadí zuby. Mág tonul, topil se v temnotě, v temnotě, ve které se koupal v bílém světle, zahalený v bílém plášti a tisknutý k měkkým, teplým ňadrům...

A pak se usmál, protože podle křečí otřásajících tělem, které chránilo to jeho, a podle tichých výkřiků bolesti poznal, že ty zbraně zasahují jen ji — jeho že se nedotýkají.

7. kapitola

„PANE GUNTARE!" ŘEKL PŘEKVAPENĚ AMOThus, palantaský regent, a vstal. „To je velmi neočekávané potěšení! Tebe vítám také, Tanisi Půlelfe. Tuším, že jste přijeli, abyste připravili oslavy Dne Konce války. S takovou budeme letos moci začít včas. Já, tedy výbor a já věříme..."

„Nesmysl," řekl ostře pan Guntar, procházeje Astinovým přijímacím sálem. Prohlížel si ho okem znalce a v duchu odhadoval, co by bylo třeba udělat, kdyby to místo měli v případě potřeby opevnit. „Jsme tu proto, abychom projednali obranu města."

Pan Amothus jen překvapeně zamžikal na rytíře, který se právě vykláněl z okna a cosi si sám pro sebe mumlal. Najednou se otočil a zavrčel: „Je tady příliš mnoho skla." To prohlášení jen zvětšilo zmatek v regentově duši, který v tu chvíli dosáhl takového stupně, že Amothus jen něco zablekotal a zůstal bezmocně stát uprostřed místnosti.

„Útočí na nás někdo?" váhavě ze sebe vypravil poté, co si rytíř prohlédl další kus sálu.

Guntar se vážně zadíval na půlelfa. Tanis s povzdechem seznámil regenta s varováním, které dostali od temného elfa Dalamara — tedy s tím, že je možné, že by Dračí Velmistr Kitiara mohla chtít zaútočit na Palantas, aby pomohla svému bratru Raistlinovi, pánovi Věže Vysoké magie, v jeho boji s Královnou Temnot.

„Ach ano!" Amothova tvář se náhle rozjasnila. Lehce mávl rukou, jako by odháněl neodbytného komára. „Nemám tušení, proč byste se o nás měl bát, můj pane Guntare. Věž Nejvyššího kněze..."

„Do Věže Nejvyššího kněze jsem poslal další posily. Chci naše síly ve věži zdvojnásobit. Hlavní útok nemůže mířit nikam jinam. Do Palantasu žádná jiná cesta nevede a moře ovládáme. Přijdou tedy po souši. Přesto bych však chtěl, Amothe, aby se Palantas byl v každém případě schopen ubránit sám. Teď bych..."

Guntar osedlal svého válečného oře a vyrazil do útoku. Zcela potřel neuspořádané šiky Amothových nesmělých připomínek, týkajících se údajně zcela nezbytných rad jeho moudrých vojevůdců, s mocným lomozem cválal kupředu a záhy zanechal Amotha za zády, lapajícího po dechu v oblacích prachu už předem zvířeného přesunovanými jednotkami, valícími se zásobo-

vacími kolonami, rachotícími kovářskými kladivy a vůbec se na všech stranách vzpínající válečnou mašinérií. Amothus raději vzdal své beztak marné usilování, posadil se, vyloudil na tváři výraz zdvořilého zájmu a bez odkladu začal přemýšlet o něčem úplně jiném. Stejně to bylo všechno jenom pustý nesmysl. Palantasu se válka nikdy nedotkne. Každá armáda, která by ho chtěla dobýt, musela nejdříve překonat Věž Nejvyššího kněze, a toho žádná z nich — dokonce ani mocná dračí armáda z Války kopí — nebyla schopna.

Tanis jen tiše přihlížel. Dobře věděl, na co Amothus myslí, a zasmušile se pousmál. Už pomalu sám začínal přemýšlet, jak by co nejlépe unikl Guntarovu náporu, když vtom někdo zaklepal na vysoké, umně vyřezávané dveře komnaty. Amothus vyskočil z křesla, jako by uprostřed bitvy uslyšel válečný pokřik neočekávaných posil, než však mohl cokoli říct, dveře se otevřely a vstoupil nějaký starý sluha.

Charles sloužil královskému domu v Palantasu víc než padesát let a už by se bez něj vlastně ani nedokázali obejít, a on to dobře věděl. Věděl všechno - od přesného počtu vinných lahví ve sklepích paláce přes to, který elf má při večeři sedět vedle kterého, až po to, kdy v Amothově ložnici naposledy větrali peřiny. A přestože byl stále uctivý a zdvořilý, výraz jeho tváře prozrazoval, že její majitel je přesvědčený o tom, že se po jeho smrti celý královský palác ve slavném městě Palantasu neprodleně zhroutí.

„Velmi se omlouvám, že vás vyrušuji, můj pane," začal Charles.

„ *Vůbec nic* se nestalo!" vykřikl Amothus a jeho obličej se rozzářil potěšením. „Vůbec nic se nestalo. Prosím..."

„Přináším velmi naléhavý vzkaz pro Tanise Půlelfa," pravil Charles a jenom nepatrné zachvění jeho hlasu prozradilo pohoršení nad tím, jak neomaleně mu jeho pán skočil do řeči.

„Ach ne." Pan Amothus vypadal, jako by ho to sdělení velmi zklamalo a hluboce ranilo. „Pro Tanise Půlelfa?"

„Ano, můj pane," potvrdil Charles.

„Určitě to není pro mě?" Amothus se chabě pokusil vzepřít, toužebně očekávané kohorty však už mizely za obzorem.

„Bohužel, můj pane."

Amothus si povzdechl. „Dobrá. Děkuji, Charlesi. Tanisi, mám pocit, že bys..."

Tanis však už byl skoro u dveří.

„Co se děje? Snad to není od Laurany..."

„Tudy prosím, můj pane," řekl Charles, vyváděje Tanise z místnosti. Úkosem se na něj podíval a Tanis si v poslední chvíli vzpomněl, že by se měl otočit a uklonit. Rytíř se usmál a mávl rukou. Pan Amothus se za Tanisem toužebně zadíval a pak se zoufale sesul do křesla, aby si poslechl, co

všechno je třeba obstarat k lisování oleje.

Charles za sebou pomalu a opatrně zavřel dveře.

„Co se děje?" zeptal se Tanis, následuje sluhu chodbami paláce. „To už ten posel nic jiného neříkal?"

„Říkal, můj pane." Rysy Charlesovy tváře nabyly výrazu hlubokého zármutku. „Řekli mi, abych vám to před nimi sdělil jen v případě, kdyby to bylo nezbytně nutné. Ctěný syn Elistan umírá. Klerikové si myslí, že se už nedožije zítřka."

Trávníky kolem Paladinova chrámu vypadaly v paprscích klesajícího slunce vážně a smutně. Slunce dnes nezapadalo v obvyklé ohnivé nádheře — zalévalo místo toho oblohu jemnými duhovými barvami, že se až podobala nesmírné obrácené lastuře. Tanis očekával, že před branou chrámu bude stát dav lidí, čekajících na nejnovější zprávy, a mezi nimi budou zmateně pobíhat bílí klerikové, proto ho velmi překvapilo, že v celém chrámu vládl klid a mír. Lidé kolem něj klidně odpočívali na trávníku a bílí klerikové se procházeli mezi záhony květin, tiše spolu rozprávějíce či pohrouženi v mlčenlivé meditaci.

Snad se ten posel mýlil, nebo se možná mýlil někdo jiný, pomyslel si Tanis. Pak ale na sametovém trávníku před chrámem dohonil jednu mladou kněžku a spatřil její oči — byly zarudlé a napuchlé pláčem. Dívka se však na něj přesto usmála, utřela si slzy a šla svou cestou.

Teprve tehdy si Tanis uvědomil, že vlastně nikdo nic nevěděl — ani pan Amothus, vládce Palantasu, ani pan Guntar, hlava Solamnijských rytířů. Půlelf se smutně usmál, protože pochopil. Elistan umíral tak, jak žil — s tichou důstojností.

U dveří chrámu uvítal Tanise jeden z noviců.

„Vstup a buď vítán, Tanisi Půlelfe," řekl tiše mladík.„Jsi očekáván. Následuj mě, prosím."

Tanis se ocitl v chladném strnu. Uvnitř chrámu byly známky zármutku patrné. Nějaký elf tam hrál na harfu, kolem něj stáli klerikové v bílých pláštích, rukama se drželi jeden druhého a v hodině té těžké zkoušky navzájem poskytovali útěchu jeden druhému. I Tanisovy oči se naplnily slzami.

„Jsme ti vděční za to, že ses vrátil včas," pokračoval novic, zatímco odváděl Tanise do hloubi ztichlého chrámu. „Obávali jsme se, že by se ti to nemuselo podařit. Nechávali jsme ti tu zprávu všude, kde jsme jen mohli, předávali jsme ji však jen těm, o kterých víme, že neprozradí tajemství našeho hlubokého zármutku. Elistan si přeje, aby mohl zemřít v klidu a míru."

Půlelf krátce přikývl a byl rád, že jeho vous skryl slzy, které se mu řinuly z očí. Ne snad, že by se za ně styděl. Elfové ctí život nade vše a považují ho

za nejcennější ze všech božích darů. Také neskrývají své city, jak se o to pokoušejí lidé, Tanis se však bál, že by pohled na jeho zármutek mohl Elistanovi ublížit. Věděl, že ten muž v hodině své smrti lituje jen jediného — nesmírného utrpení, které jeho smrt způsobí těm, které opustí.

Tanis a jeho průvodce prošli předpokojem, ve kterém stál Garad a ostatní Ctění synové a dcery. Hlavy měli hluboko skloněné a tiše spolu rozmlouvali. Na druhém konci komnaty byly zavřené dveře, ke kterým se čas od času obracely pohledy všech přítomných, a Tanis už předem věděl, koho za těmi dveřmi najde.

Když půlelf vstoupil, Garad zvedl hlavu a vydal se mu naproti.

„Jsme velmi rádi, že jsi přišel," řekl srdečně ten šedovlasý elf. Tanis poznal, že pochází ze Silvanestu. Musel to být jeden z prvních elfů, kteří se vrátili k víře, již před dávnými věky zapomněli. „Báli jsme se, že by ses nemusel vrátit včas."

„Bylo to tedy náhlé," zamumlal Tanis. Pak si uvědomil, jak hlasitě a nepřirozeně zní v těch tichých prostorách řinčení jeho meče, který zapomněl odložit, a rychle na něj položil ruku.

„Ano, té noci, co jsi odešel, se mu velice přitížilo," povzdechl si Garad. „Nevím, o čem jste tam hovořili, ale jeho bolest byla nesmírná. Nemohli jsme mu pomoci. Nakonec přišel Dalamar, žák toho čaroděje — " Garad nedokázal potlačit nevrlý úšklebek — „a vstoupil do chrámu. Přinesl nám lektvar, o kterém tvrdil, že zmírní Elistanovy bolesti. Nemám tušení, jak se dozvěděl o tom, k čemu tu došlo. V té věži se dějí podivné věci." Jeho pohled zabloudil k oknu, ve kterém se rýsovala palantaská Věž, temný stín vzpurně se stavící na odpor slunečním paprskům.

„To jste ho pustili dovnitř?" zeptal se udiveně Tanis.

„Nebyl bych to býval udělal," řekl zachmuřeně Garad, „Elistan nám však rozkázal, že ho k němu musíme pustit. A musím uznat, že ten lektvar skutečně účinkoval. Bolest našeho mistra opustila a bohové mu dovolili, aby zemřel v míru."

„A Dalamar?"

„Je s ním. Od té doby, co přišel, se ani nepohnul, ani nepromluvil, jen tiše sedí v koutě. Zdá se nám však, že jeho přítomnost přináší Elistanovi jakousi úlevu, a tak jsme mu dovolili, aby zůstal."

Zajímalo by mě, jak byste se ho pokoušeli přinutit k odchodu, ušklíbl se v duchu Tanis, neřekl však nic. Dveře se otevřely. Okamžitě k nim zamířily vyděšené oči všech v místnosti, byl to však jen ten mladý novic, který na ně tiše zaklepal a pronesl několik vět k někomu uvnitř. Pak se otočil a ukázal na Tanise.

Půlelf vešel do té malé, prostě zařízené místnosti, a pokoušel se pohybo-

vat tak tiše, jak se pohybovali bílí klerikové v jejich lehce šelestících pláštích a měkkých pantoflích. Jeho meč však řinčel, jeho boty duněly na kamenné podlaze, přezky jeho koženého pancíře cinkaly a Tanisovi se zdálo, že takový lomoz by nemohla působit ani celá armáda trpaslíků. Zrudl a pokusil se všechno napravit tím, že se k Elistanovi vydal po špičkách. Elistan namáhavě otočil hlavu, spočívající na měkkém polštáři, podíval se půlelfa a usmál se.

„Kdybych tě neznal, můj drahý Tanisi, bezpochyby bych si myslel, že mě jdeš oloupit," zašeptal klerik, zvedl vyhublou ruku a natáhl ji k Tanisovi.

Půlelf se pokusil o úsměv. Pak zaslechl, jak se dveře m jeho zády zavírají, a všiml si, že v rohu místnosti nehnutě sedí černá postava. Nevěnoval jí však pozornost a poklekl k muži, kterého pomáhal vysvobodit z dolů Pax Sarkasu, k muži, jehož vliv hrál v jeho a Lauranině životě tak nesmírně důležitou úlohu. Vzal ruku umírajícího kněze do dlaní a pevně ji stiskl.

„Kéž bych byl schopen ti pomoci i proti tomuto nepříteli, Elistane," řekl Tanis s pohledem upřeným na seschlou bílou ruku, ležící v jeho silné, opálené dlani.

„Ale kdepak, Tanisi, to není nepřítel. To si jen pro mě přichází jeden můj starý přítel." Elistan jemně vytáhl ruku z Tanisova sevření a dotkl se půlelfova ramene. „Ne, ty mi nerozumíš. Ale já ti slibuji, že mě jednou pochopíš. O to ale teď nejde. Nevolal jsem tě sem proto, abych se s tebou rozloučil, ale proto, že ti musím dát jeden velmi důležitý úkol." Ukázal na mladého novice. Ten k němu rychle přispěchal, podal Elistanovi malou dřevěnou skříňku a hned se zase vrátil na své místo u dveří.

Temná postava v rohu pokoje se stále ještě nepohnula.

Elistan zvedl víko skříňky a vytáhl z ní složený list čistě bílého pergamenu. Nato vzal Tanise za ruku, položil pergamen do půlelfovy dlaně a sevřel ji v pěst.

„Dej to Crysanii," zašeptal. „Jestli přežije, stane se novou hlavou církve." Když spatřil pochybovačný výraz na Tanisově tváři, Elistan se usmál. „Můj příteli, vždyť jsi sám dlouho šel temnotami — nikdo to neví lépe než já. Málem jsme tě ztratili, Tanisi, ty ses však vzepřel noci a obrátil se ke světlu, posílen poznáním, které jsi v těch dobách získal. A to je i Crysaniina naděje. Její víra je silná, ale jak sis sám všiml, ta žena v sobě nemá dost vroucnosti, soucitu a lidskostí. Musí proto na vlastní oči spatřit to, co jsme my ostatní poznali z pádu Kněze-krále. Ona musí být raněna, a musí být raněna těžce, jinak nebude nikdy schopna soucítit s bolestí ostatních. A ze všeho nejvíc, můj Tanisi, musí Crysania milovat."

Elistan zavřel oči a jeho tvář, poznamenaná utrpením, se naplnila zármutkem. „Kdybych býval mohl, vybral bych pro ni jinou cestu. Tu, po které

kráčela, jsem tak dobře znal. Opováží se však někdo zpochybnit úmysly bohů? Já to jistě nebudu. Ačkoli..." Elistan otevřel oči, podíval se na Tanise a půlelf ve starcově pohledu zachytil slabou stopu hněvu a zklamání. „Možná si s nimi čas od času dovolím nesouhlasit."

Tanis za sebou zaslechl tiché kroky mladého novice. Elistan přikývl. „Já vím. Bojí se, že mě návštěvníci zbytečně unavují. Ano, unavují mě, ale já už si zanedlouho budu moci odpočinout." Kněz zavřel oči a usmál se. „Ano, odpočinu si. Přijde za mnou jeden starý přítel a povede mě, pomůže mým slabým nohám."

Tanis vstal a tázavě se zadíval na novice. Ten však jen zavrtěl hlavou.

„Nevíme, o kom to mluví," řekl. „A to už vlastně dlouho nemluví skoro o nikom jiném. Mysleli jsme si, že bys to snad mohl být ty..."

Z postele se však ozval náhle jasný a silný hlas umírajícího kněze. „Sbohem, Tanisi Půlelfe. Pozdravuj ode mě Lauranu. Garad a jeho přátelé —" Elistan kývl směrem ke dveřím — „vědí, jak jsem rozhodl v otázce mého nástupce. Vědí, že jsem odpověď svěřil do tvých rukou. Sbohem, Tanisi. Nechť ti Paladin žehná."

Tanis nebyl s to promluvit. Sklonil se k Elistanovi, vzal ho za ruku a krátce přikývl. Pak se ještě jednou pokusil promluvit, poznal však, že je to zbytečné. Prudce se otočil, prošel kolem mlčenlivé temné postavy v rohu místnosti a opustil umírajícího kněze, oči zaplavené slzami.

Venku se k němu připojil Garad a doprovodil ho k bráně chrámu. „Vím, čím tě Elistan pověřil," řekl klerik, „a věř mi, že z celého srdce doufám, že se jeho přání vyplní. Rozumím tomu správně, když se domnívám, že paní Crysania je na jakési posvátné pouti, která může být velmi nebezpečná?"

„Ano." Víc se Tanis odpovědět neodvážil.

Garad si povzdechl. „Kéž Paladin vede její kroky. Modlíme se za ni. Je to silná žena. Pokud má naše církev dál růst, potřebuje takové mládí a sílu. Tanisi, pokud bys cokoli potřeboval, pak věz, že se na nás můžeš kdykoli obrátit."

Jediné, na co se půlelf zmohl, bylo téměř nesrozumitelné zašeptání. Garad se uklonil a spěchal zpátky, aby mohl být se svým umírajícím mistrem. Tanis se u dveří na chvíli zastavil, aby se alespoň trochu uklidnil, než vejde do ulic Palantasu. Jak tam tak stál a přemýšlel o Elistanových slovech, najednou k němu dolehl zvuk dvou hlasů, vzrušeně hovořících před branou chrámu.

„Je mi to líto, pane, ale dovnitř nemůžete," pevně prohlásil jeden z mladých kleriků.

„Tak jim řekněte, že jsem přišel za Elistanem," osopil se na něj rozčilený

a zarputilý hlas, který jako by patřil nějakému starci.

Tanis zavřel oči a opřel se o zeď. Ten hlas on přece zná. Jeho hlavou proběhla vlna vzpomínek tak živých, až byly bolestivé. Na okamžik se nebyl schopen ani pohnout, a mluvit už vůbec nemohl.

„Kdybyste mi řekl vaše jméno," řekl trpělivě klerik, „mohl bych se ho možná zeptat..."

„Jsem... Jmenuji se..." Hlas zaváhal. Chvíli bylo slyšet jen zmatené brblání a pak se ozvalo: „Ještě včera jsem to věděl..."

Tanis slyšel, jak do schodiště před branou chrámu rozhněvaně udeřila dřevěná hůl. Stařec o poznání zvýšil hlas, že až skoro ječel: „Mladý muži, já jsem velmi, velmi důležitá osoba. A vůbec nejsem zvyklý na to, že se se mnou jedná s takovou drzostí. Ustup mi z cesty, než mě přinutíš udělat něco, čeho budu litovat. Tedy čeho ty budeš litovat. Tedy — jeden z nás toho určitě, ale určitě bude litovat!"

„Je mi to opravdu líto, pane," opakoval klerik a bylo znát, že míra jeho trpělivosti je už téměř naplněna, „ale pokud neznám vaše jméno, nemohu vám dovolit..."

Pak jako by se přede dveřmi odehrála krátká potyčka, po níž následovala chvíle naprostého ticha. Najednou však Tanis zaslechl zvuk, který věštil bouři a sedm let zlých — zvuk rychle obracených stránek. Půlelf se usmál skrze slzy a došel ke dveřím. Na schodišti před branou chrámu stál jakýsi starý čaroděj. Oblečený byl v plášti barvy myší srsti, jeho pomačkaný čarodějnický klobouk mu hrozil každým okamžikem spadnout z hlavy a vůbec se dalo říct, že stařík působí dojmem nanejvýš pohoršujícím. Svou prostou dřevěnou hůl si opřel o zeď chrámu a nevšímaje si zrudlého a velmi pohoršeného klerika zuřivě listoval ve své čarodějné knize, mumlaje si přitom cosi jako: „Ohnivá koule... kulový blesk... Už zas jsem to zatracené zaříkávadlo zapomněl..."

Tanis položil jemně ruku na klerikovo rameno. „Opravdu je to důležitá osoba," řekl tiše. „Můžeš ho pustit dovnitř. Beru za něj plnou odpovědnost."

„To se mi nezdá," řekl pochybovačně mladík.

Když čaroděj uslyšel Tanisův hlas, zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. „Cože? Důležitá osoba? Kde je?" Pak uviděl Tanise a celý se rozzářil. „Ach tady je! Jak se vám daří, pane?" Vypadalo to, že chce Tanisovi podat ruku, zapletl se však do svého pláště a pustil si čarodějnou knihu na nohu. Sehnul se, aby ji zvedl, přitom ale strčil do své hole a ta se se značným rámusem skutálela po schodech. K dovršení všeho zmatku mu spadl klobouk. Tanis a mladý klerik museli vynaložit všechny své síly, aby staříka zase uvedli do původního stavu.

„Ach, můj palec! Zatraceně! Úplně jsem to ztratil! Zase ta mizerná hůl! A

kde je vůbec můj klobouk?"

Nakonec však ani nedošlo k příliš velkým ztrátám. Starý čaroděj si nacpal čarodějnou knihu zpátky do mošny a nasadil si klobouk na hlavu. (Dlužno ovšem dodat, že se nejdříve pokusil udělat totéž v obráceném pořadí.) Klobouk mu však naneštěstí neprodleně sklouzl a spadl mu do očí.

„Ach ne! Bohové! Oslepili mě!" oznámil zděšeně starý čaroděj, tápaje kolem sebe dlouhýma hubenýma rukama.

I to ale bylo rychle napraveno. Mladík v bílém s ještě pochybovačnějším výrazem ve tváři opatrně posunul starci klobouk do týla. Čaroděj ho počastoval značně podrážděným pohledem a obrátil se k Tanisovi. „Důležitá osoba? To asi... bys mohl být. Nepotkali jsme se už někde?"

„Ale ovšem," s úsměvem odvětil Tanis. „Ta důležitá osoba, o které jsem mluvil, jsi ale ty, Fišpáne."

„Já?" Starý čaroděj vypadal poněkud zaskočeně. Pak si pohoršené povzdechl a znovu se zadíval na mladého klerika. „No ovšem. Jako bych ti to neříkal. Tak ustup, ustup!" nařídil rozhněvaně nešťastnému mladíkovi.

Když stařík došel ke dveřím, ještě jednou se zpod obruby svého šedého klobouku ohlédl po Tanisovi. Zastavil se a položil ruku na půlelfovo rameno. Napůl pomatený výraz mu náhle zmizel z tváře a starý čaroděj se podíval Tanisovi přímo do očí.

„Ještě nikdy jsi před sebou neměl těžší zkoušku, Půlelfe," řekl vážně stařec. „Naději máš, ale musí zvítězit láska."

S těmi slovy se odšoural pryč a téměř okamžitě se ztratil v šatníku za dveřmi. Na pomoc mu museli přiběhnout dva klerikové, kteří ho pak také vedli dál.

„Kdo je to?" zeptal se mladík, upíraje užaslé oči do zad odcházejícího Fišpána.

„Jeden z Elistanových přátel," řekl tiše Tanis. „Jeden velmi starý přítel."

Pak už půlelf šel svou cestou a jen slyšel, jak hluboko uvnitř chrámu kdosi kvílí: „Můj klobouk! Ach, můj klobouk!"

8. kapitola

„CRYSANIE..."

Žádná odpověď. Jen jediné tiché zasténání.

„Tiše. Už je to v pořádku. Zranili tě, ale pak zmizeli. Tohle vypij, pomůže ti to."

Raistlin vytáhl z mošny hrst nějakých bylin, hodil je do hrnku vřelé vody, zvedl Crysanii z hromady krví potřísněného listí, na které ležela, a přidržel jí hrnek u úst. Crysania se napila. Z její tváře pomalu zmizel bolestivý výraz a dívka otevřela oči.

„Měl jsi pravdu," zašeptala a opřela se o Raistlina. „Už je to lepší."

„Teď se musíš modlit k Paladinovi, Ctěná dcero," pokračoval klidně Raistlin, „aby tě co nejdříve uzdravil. Musíme jít dál."

„Já nevím... Nevím, jestli je to možné. Jsem tak slabá a Paladin se zdá být tak daleko!"

„Modlit se k Paladinovi?" ozval se náhle čísi přísný hlas. „To je kacířství, černý mágu!"

Raistlin se hněvivě zamračil a zvedl hlavu. Jeho oči se rozšířily údivem. „Sturme!" vydechl.

Mladý rytíř ho však neslyšel. Díval se na Crysanii a nevěřícně přihlížel, jak ze rány na jejím těle zacelují, třebaže se úplně nehojily. „Čarodějnictví!" vykřikl rytíř, tase meč. „Čarodějnictví!"

„Čarodějnictví?" Crysania zvedla unaveně hlavu. „Ne, můj pane rytíři. Já nejsem čarodějnice, jsem kněžka boha Paladina. Copak nevidíš tento medailon?"

„Lžeš!" vykřikl Sturm. „Žádní kněží nejsou! Pohroma je všechny pohltila! A i kdybys byla Paladinova kněžka, jak je možné, že putuješ ve společnosti tohoto černého zplozence zla?"

„Sturme! To jsem přece já, Raistlin!" Arcimág rozčileně vstal. „Podívej se na mě. Copak mě nepoznáváš?"

Mladý rytíř namířil na mága meč a hrotem zbraně se dotkl jeho krku. „Netuším, jakým temným kouzlem ses dopídil mého jména, černý mágu, ale vyslov ho ještě jednou a zle skončíš. Zde v Útěšíně čarodějnictví nehovíme!"

„Můj pane rytíři, jsi čestný a svatý muž, vázaný přísahou rytířství a poslušnosti, a proto tě prosím o spravedlnost," řekla Crysania a pomalu vstala,

dokonce i bez Raistlinovy pomoci.

Z tváře mladého rytíře zmizel přísný a nesmlouvavý výraz, muž se uklonil a s očima upřenýma na černého mága zastrčil meč do pochvy. „Máte pravdu, má paní. Jsem vázán přísahami, o kterých hovoříte, a proto učiním, oč mě žádáte."

Domluvil a v tu chvíli se listím pokrytá zem změnila na dřevěnou podlahu, stromy na trámy, nebe nad jejich hlavami na dubový strop a cesta, po které putovali, na uličku mezi lavicemi. Jsme v Síni všech soudů, uvědomil si Raistlin, na chvíli ohromený tou náhlou proměnou. — Dovedl Crysanii k malému stolu uprostřed místnosti a pomohl jí usednout. Před nimi se tyčilo vyvýšené pódium, a když se Raistlin otočil, zjistil, že celá místnost je plná lidí, kteří je se zájmem a potěšením sledují.

To ale přece není možné! On všechny ty lidi zná! Tam je Otik, hostinský od Posledního domova, sedí na lavici a nabírá si z talíře plného kořeněných brambor. Tamhle je Tika a rudé kadeře ji poletují kolem ramen, jak ukazuje na Crysanii a přitom se hlasitě směje. A tam stojí Kitiara! Opírá se zády o zeď, obklopená svými mladými obdivovateli, dívá se Raistlina a přitom významně mrká, ruku na jílci meče.

Raistlin se horečně rozhlížel po velkém sále. Vzadu v koutě seděl jeho otec, chudý dřevorubec, shrbený muž s věčně ustaranou a usouzenou tváří. Stranou od ostatních seděla Laurana a její chladná elfí krása zářila jako nejjasnější hvězda na temné noční obloze.

„Elistane!" vykřikla náhle Crysania. Vstala a natáhla ruku ke starému knězi, ten se však na ni jen krátce podíval, napůl přísně a napůl smutně, a zavrtěl hlavou.

„Povstaňte a prokažte úctu slavnému soudu!" ozval se něčí jasný a pronikavý hlas.

Dav v Síni všech soudů pomalu vstal, pochopitelně že s hlasitým šoupáním nohama a vrzáním lavic. Když vstoupil soudce, dav uctivě zmlkl. Soudce byl oblečený v šedém plášti uctívačů boha Gileana, boha Neutrality, zvolna zaujal své místo na pódiu a otočil se tváří k obviněným.

„Tanisi!" vykřikl Raistlin a vykročil směrem k soudci.

Vousatý půlelf se však jen pohoršené zachmuřil nad tou neslýchanou opovážlivostí. Soudní zřízenec — nevrlý starý trpaslík — se dobelhal k obviněným a strčil do Raistlina toporem své válečné sekyry. „Sedni si, černokněžníku, a příště už nemluv bez vyzvání!"

„To jsi ty, Flinte?" Raistlin popadl zřízence za rukáv. „Copak mě neznáš?"

„A už vůbec se nedotýkej úřední osoby!" zařval Flint a popuzeně vytrhl ruku z Raistlinova sevření. „Fuj," odplivl si, šouraje se zpátky na své místo

po soudcově boku. „Vůbec je nenapadne, jaký asi je můj věk a mé postavení. Jeden by si mohl myslet, že jsem pytel brambor, se kterým si každý může dělat, co chce..."

„To stačí, Flinte," řekl Tanis a přísně si Raistlina a Crysanii změřil. „Kdo pohnal ty dva před tento soud?"

„Já jsem tak učinil," řekl nějaký rytíř v lesklém brnění a vstal, aby ho všichni viděli.

„Dobrá, Sturme Ostromeči," řekl Tanis, „bude ti dovoleno přednést žalobu. Kdo hájí ty dva?"

Raistlin chtěl vstát a něco říct, vtom ho však cosi přerušilo.

„Já! Já, tady... Tanisi... Promiňte, Vaše Ctivosti! Já obhajuji! Počkejte, nějak jsem se tady zadrhl..."

Síň všech soudů naplnil veselý smích. Diváci se otočili a spatřili jakéhosi šotka, kterak se s náručí plnou knih pokouší protáhnout přivřenými dveřmi. Kitiara se ušklíbla, chytila šotka za vlasy, protáhla ho dveřmi a bez velkých ceremonií ho hodila na zem. Knihy se rozletěly do všech stran a směrů a dav v sále zařičel veselím. Šotek se však bez valného znepokojení zvedl, oprášil se a klopýtaje pod tíhou té hromady fasciklů se nakonec doštrachal až před soudce.

„Jmenuji se Tasslehoff Bosonožka," řekl ten šotek a napřáhl pravici k Raistlinovi. Arcimág na něj jen užasle zíral, neschopen jediného pohybu. Tas se podíval na svou dlaň, s pokrčením ramen se otočil a vydal se k soudci. „Ahoj Tanisi, já jsem Tasslehoff Bosonožka..."

„Sedni si!" zaburácel trpaslík. „Soudcům se ruka nepodává, ty trulante!"

„No," — pravil pohoršené Tas, „jenom jsem si myslel, že můžu. Vlastně se jenom snažím být zdvořilý — a o něčem takovém vy trpaslíci nemáte ani potuchy. Já..."

„Sedni si a mlč!" okřikl ho trpaslík a udeřil toporem sekery do podlahy.

Šotek se otočil a pokorně se vydal směrem k Raistlinovi. Než se ale posadil, otočil se k obecenstvu a tak zdařile napodobil trpaslíkův zarputilý výraz, že diváci křičeli nadšením. Trpaslíka tím pochopitelně ještě víc podrážďili. V tom okamžiku však zasáhl sám soudce.

„Ticho!" řekl přísně Tanis, a zástupové se utišili.

Tas dosedl na lavici vedle Raistlina. Když mág ucítil docela lehounký dotek šotkových šatů, přísně se na něj zadíval a natáhl ruku.

„Vrať to!" nařídil mu.

„Co mám vrátit? Tohle? To je tvoje? Tos to ale musel někde ztratit!" řekl nevinně Tas a vydal jednu z Raistlinových mošen s kouzelnými substancemi. „Našel jsem to na zemi..."

Raistlin vytrhl tu věc z šotkových rukou a zase si ji přivázal k provazu,

který měl obtočený kolem pasu.

„Mohl bys aspoň poděkovat," poznamenal uraženým šepotem Tas, když však zachytil mágův varovný pohled, raději zmlkl.

„Z čeho jsou ti dva obviněni?" zeptal se Tanis.

Sturm Ostromeč předstoupil před soudce. Ozval se slabý potlesk. Bylo zřejmé, že ten mladý rytíř melancholického vzezření, vyznávající ty nejpřísnější zásady rytířské cti, je mezi lidmi velmi oblíben.

„Našel jsem ty dva uprostřed divočiny. Ten v černém plášti vyslovil Paladinovo jméno —"z davu se ozvalo výhružné mručení — „a přímo před mýma očima připravil jakýsi odporný lektvar a podal ho té ženě. Když jsem je spatřil poprvé, byla ta žena zle zřízená, její šat nachověl krví a její tvář byla spálená. Jakmile se však byla napila, ta žena ozdravěla."

„Ne!" vykřikla Crysania a namáhavě vstala. „To není pravda! Ten nápoj, co mi Raistlin dal, jen zmírnil mé bolesti. Uzdravily mě mé modlitby! Já jsem kněžka boha Paladina!"

„Promiňte, Vaše Ctivosti," vykřikl šotek a vyskočil z lavice. „Můj klient nechtěl říct, že je Paladinovým klerikem. Ona chtěla říct *Jak krásná to byla pantomima*. To chtěla říct. Ano, to chtěla říct." Tas se zahihňal. „Byla to jenom taková zábava, která jim měla zpříjemnit cestu. Vlastně je to taková hra — hrají to v jednom kuse. Hi hi hi..." Šotek se obrátil ke Crysanii, zlostně se zamračil a zašeptal na celý sál: „Co mi to děláte? Jak si myslíte, že vás z toho dostanu, když mně budete pořád říkat pravdu? Já už potom za vás neručím!"

„Ticho!" zařval trpaslík.

Šotek se otočil, jako by ho něco píchlo. „A tebe, Flinte, tebe už taky začínám mít docela dost," zaječel. „Přestaň mlátit tou sekerou do podlahy, nebo ti ji zakroutím kolem krku!"

Sál zabouřil smíchem. I soudce se usmál.

Crysania klesla na lavici, tvář bledou jako smrt. „Co je to za hrozné divadlo?" zašeptala a v hlase měla strach.

„To nevím, ale v každém případě s tím skoncuji," řekl Raistlin a vstal.

„Mlčte, vy všichni." Jeho tichý, sípavý hlas rázem vnesl do sálu klid. „Ta žena opravdu je svatou kněžkou Paladinovou. A já jsem mág řádu Černých plášťů, znalý umění magie..."

„Prosím, udělej něco magického!" vykřikl šotek, který už zase stál na nohou. „Šplouchni se mnou do rybníka..."

„Sednout!" zavyl trpaslík.

„Zapal trpaslíkovi ty jeho rozježené vousy!" rozesmál se Tasslehoff.

Šotkův návrh se setkal s mimořádnou odezvou.

„Ano, mágu, předveď nám trochu své magie," překřičel veselí v sále

soudce Tanis.

Všichni zmlkli a pak zase začali tiše šeptat: „Ano, mágu, předveď nám svou magii. Mágu, my chceme magii!" Všechny pak přehlušil Kitiařin silný a znělý hlas: „Předveď nám nějakou magii, slabý a nemocný ubožáku, pokud jsi toho vůbec schopen!"

Raistlinovi se jazyk přilepil na patro. Crysania se na něj zoufale dívala a v jejích očích se hrůza mísila s nadějí. Ruce se jí třásly. Raistlin popadl Magiovu hůl, stojící kousek od něj, když si však vzpomněl, co mu udělala předtím, neodvážil se ji použit.

Pak se trochu vzchopil, vstal a pohrdavě se rozhlédl po lidech v sále. „Pche. Takovým, jako jste vy, nejsem povinen nic dokazovat..."

„Já si ale myslím, že by to byl docela dobrý nápad," řekl tiše Tas a zatahal Raistlina za cíp pláště.

„Vidíš?" zvolal Sturm. „Černokněžník není mocen jediného kouzla! Žádám rozsudek!"

„Rozsudek! Rozsudek!" zpíval dav. „Upalte čaroděje! Spalte jejich těla a zachraňte jejich duše!"

„Čaroději?" zeptal se přísně Tanis. „Dokážeš, že jsi, zač se vydáváš?"

Raistlinovi však všechna zaklínadla jako by unikala mezi prsty. Crysania se ho křečovitě držela. Hrozný hluk v sále ho ohlušoval. Nedokázal přemýšlet! Chtěl být sám, daleko od smějících se úst a prosících očí zalitých slzami. „Já..." zajíkl se a svěsil hlavu.

„Upalte je."

Raistlina se chopily čísi hrubé ruce. Soudní síň se mu rozplynula před očima. Snažil se bránit, ale bylo to zbytečné. Ten muž, který ho držel, byl velký a silný, a jeho tvář, kdysi snad přátelská, byla nyní vážná a napjatá.

„Karamone! Bratře!" křičel Raistlin, pokoušeje se v bratrově sevření obrátit a pohlédnout do tvář svého dvojčete,

Karamon si ho však vůbec nevšímal. Pevně ho sevřel a táhl slabého mága na jakýsi kopec. Raistlin mohl jen zoufale přihlížet. Na vrcholu toho kopce spatřil dva vysoké kůly, zaražené do země. A k patám těch kůlů obyvatelé vesnice — jeho přátelé, jeho sousedé — právě nadšeně vršili hromady suchého dříví.

„Kde je Crysania?" zeptal se mág svého bratra. Ještě tu byla naděje, že se jí podařilo uniknout a teď by mu mohla přijít na pomoc. Pak ale Raistlin spatřil, jak se v dálce před ním mihly bílé šaty, a s hrůzou zjistil, že Elistan dívku právě přivazuje ke kůlu. Crysania se mu bránila a pokoušela se uprchnout, přestálé utrpení ji však zbavilo sil, a tak jí nezbylo než se vzdát. Rozplakala se strachem a zoufalstvím, zatímco jí její mučitelé svazovali ruce za

kůlem, ke kterému pak přivázali i její nohy.

Crysania naříkala. Vlasy jí spadly na obnažená ramena, její rány se otevřely a její šaty znachověly krví. Raistlinovi se zdálo, že ji slyší, jak volá Paladina, pokud to však byla pravda, její slova přehlušil řev davu. Její víra slábla, neboť i ona sama ztrácela poslední zbytky sil.

Objevil se Tanis, v rukou planoucí pochodeň. Obrátil se k Raistlinovi.

„Budeš svědkem jejího konce a dočkáš se i svého, černý čaroději!" vykřikl půlelf.

„Ne!" zaječel Raistlin, Karamon ho však nepustil.

Tanis natáhl ruku a hodil pochodeň na suché, olejem nasycené dřevo. To okamžitě vzplanulo. Oheň se rychle šířil a brzy pohltil i Crysaniiny bílé šaty. K Raistlinovým uším dolehly její zoufalé výkřiky, mísící se s hukotem plamenů. Ještě se jí podařilo zvednout hlavu, aby se na něj naposledy podívala. Raistlin v jejích očích spatřil hrůzu a bolest, také v nich však spatřil lásku. Jeho srdce náhle vzplanulo požárem, požárem daleko hroznějším, než jaký kdy člověk mohl založit.

„Chtějí magii? Mají ji tedy mít!" Ještě tu myšlenku ani nedokončil, a už srazil užaslého Karamona k zemi a zvedl ruce k nebi.

A v tu chvíli se slova magie vrátila do jeho duše, aby ji už nikdy neopustila.

Z jeho prstů vyšlehly blesky a zabořily se do mračen na rudém nebi. Ta odpověděla bleskem ještě mohutnějším, který udeřil do země u mágových nohou.

Raistlin se v šílené zběsilosti obrátil proti davu — ti lidé však zmizeli, jako by nikdy neexistovali.

„Ach, má Královno!" rozesmál se černý mág. Jeho duši zaplavila radost a jeho žilami se šířila magická extáze. Konečně pochopil. Už věděl, kde se mýlil, a věděl také, v čem spočívá jeho největší naděje. Byl oklamán — ale sebou samým! Tehdy v Žamanu mu Tas dal k tomu všemu klíč, ale jeho ani nenapadlo, aby se nad tím zamyslel. *Prostě jsem si na něco vzpomněl*, říkal ten šotek, *a najednou to tam bylo! Když jsem chtěl někde být, stačilo jenom na to pomyslet, a buďto přišlo ke mně, nebo já k tomu — jak to opravdu bylo, to prostě nevím. Byla to všechna místa, kde jsem kdy byl, zároveň*,a přitom to nebylo ani jedno z nich. Tak mu to přece ten šotek vyprávěl.

Myslel jsem si, že Propast je odrazem světa nahoře, uvědomil si Raistlin. Proto jsem jí také putoval. Ona jím ale není! Je to jen odraz mé mysli a já dělám jenom to, že putuji ve svých vlastních představách.

Královna je v Bohodomově jen proto, protože jsem to tak vnímal! A Bohodomov je tak daleko nebo tak blízko, jak si to právě zvolím. Má magie neúčinkovala jen proto, že jsem o ní pochyboval, vůbec ne proto, že by jí v

tom Královna bránila. Jak blízko jsem byl tomu, abych porazil sám sebe! Byl jsem, ale teď už jsem pochopil, má Královno! Teď už vím, a proto mohu zvítězit! Do Bohodomova je to jen krok a k Portálu další...

„Raistline!"

Ten hlas byl plný bolesti, tichý a vyčerpaný. Raistlin se ohlédl. Dav kolem zmizel, protože vlastně nikdy neexistoval. Byl to jen výtvor jeho mysli. Vesnice, okolní krajina, celá země, vše, co předtím vytvořila jeho představivost, to vše zmizelo. Stál na ploché, Jemně se vlnící nicotě. Nebe a země se od sebe nedaly rozeznat, neboť byly obě jen stejnou podivnou, ostře růžovou prázdnotou. Tenká čára, která byla obzorem, vypadala jako nůž zařezávající se do nekonečné nebeské klenby.

Jen jedna věc nezmizela — ten hrozný dřevěný kůl. Kdyby kolem něj nebyla hromádka zuhelnatělého dřeva, vyrůstal by z čiré nicoty jako temný přízrak černající se proti růžovému nebi. Kousek od něj ležela jakási postava. Kdysi snad nosila bílé šaty, ty však byly nyní spálené na uhel. Ve vzduchu se vznášel silný pach spáleného masa.

Raistlin došel ke kůlu, klekl si do ještě teplého popela a obrátil to tělo na záda.

„Crysanie," zašeptal.

„To jsi ty, Raistline?" Tvář měla příšerně spálenou a její nevidoucí oči zíraly do tmy, která ji obklopovala. Natáhla ruku, ze která zbylo jen o málo víc než černý pahýl. „To jsi ty, Raistline?" zasténala.

Jeho ruka sevřela tu její. „Nic nevidím!" naříkala. „Všude je jenom tma. Jsi to ty?"

„Ano," odpověděl Raistlin.

„Raistline, selhala jsem..."

„Ne, Crysanie, neselhala jsi," řekl mág a jeho hlas byl chladný a klidný. „Jsem zdráv a nezraněn. Má magie je silnější, než byla kdykoli předtím, v kterékoli z dob, v nichž jsem žil. Půjdu dál a porazím Královnu Temnot."

Rozpukané rty plné puchýřů a spálenin se usmály. Ruka chabě svírající Raistlinovy prsty nabyla na síle. „Pak tedy byly mé modlitby vyslyšeny." Crysania se rozkašlala a její tělo zkroutila bolestivá křeč. Když se pak konečně mohla nadechnout, cosi zašeptala. Raistlin sklonil hlavu k jejím ústům, aby lépe slyšel. „Raistline, já umírám. Jsem tak slabá, že už to nemohu snést. Paladin mne brzy vezme k sobě. Zůstaň se mnou, Raistline. Zůstaň se mnou, než zemřu..."

Raistlin se zadíval na zubožené pozůstatky toho, co kdysi bylo ženou. Jak svírala jeho ruku, náhle ji spatřil tak, jak ji viděl v lese nedaleko Kargotu, v oné osudné chvíli, kdy málem ztratil vládu nad sebou samým a učinil ji svou. Znovu spatřil její bílou kůži, její hedvábné vlasy, její zářící oči. Vzpomněl si

na lásku v těch očích, vzpomněl si, jak ji svíral v náručí, vzpomněl si na to, jak líbal tu hladkou kůži...

A pak ty vzpomínky jednu po druhé v duchu sežehl ohněm své magie a jen se díval, jak se mění na popel a jejich dým odnáší vítr.

Natáhl druhou ruku a odtrhl její prsty od svých.

„Raistline!" vykřikla Crysania a její ruka sebou zoufale zazmítala ve studené prázdnotě.

„Udělala jsi to, co jsem potřeboval, Ctěná dcero," řekl Raistlin a hlas měl hladký a chladný jako čepel dýky, kterou nosil u pasu. „Čas kvapí. K palantaskému Portálu se scházejí ti, kdo se mě pokusí zastavit. Musím se střetnout s Královnou a vybojovat poslední bitvu s těmi, kdo ji provázejí. A až zvítězím, musím se vrátit k Portálu a projít jmi dřív, než budou mí protivníci mít jakoukoli naději na to, aby mě zastavili."

„Raistline, neopouštěj mě! Prosím, nenechávej mě v té tmě samotnou!"

Raistlin se opřel o Magiovu hůl, nyní zářící jasným světlem, a vstal. „Sbohem, Ctěná dcero," zašeptal. „Já tě už nepotřebuji."

Crysania zaslechla vzdalující se kroky, šustění černého pláště a tlumené údery Magiovy hole. Skrze dusivý zápach dýmu a spáleného masa k ní pronikl ten nejjemnější závan vůně růžových květů...

A pak už bylo jen ticho. Raistlin odešel.

Crysania zůstala sama a život jí plynul z žil, zatímco její duši opouštěly poslední stopy sebeklamu.

„Až příště prohlédneš, má Crysanie, bude to ve chvíli, kdy budeš oslepena temnotou... temnotou, která je bez konce."

To říkal Loralon, velký elfí kněz, v době pádu Ištaru. Crysania by plakala, oheň ji však připravil jak o slzy, tak i o jejich pramen.

„Už vidím," zašeptala do tmy, „a vidím tak jasně. Oklamala jsem sama sebe. Nic jsem pro něj neznamenala — byla jsem pro něj jen figurkou, kterou může podle libosti pohybovat ve své velké a hrozivé hře. Já jsem ho však využívala tak, jako on využíval mě!" Crysania zasténala. „Potřebovala jsem ho k tomu, abych uspokojila svou pýchu a svou ctižádost. Temnota v mém srdci jen prohloubila tmu v jeho duši. Je ztracen, a já jsem ho přivedla k jeho pádu. Porazí-li Královnu Temnot, bude to jen proto, aby zaujal její místo!"

Crysania obrátila oči k nebesům, která neviděla, a vykřikla bolestí a zoufalstvím. „Toto jsem udělala! Paladine! Ublížila jsem sobě a ublížila jsem celému světu! Ach, můj bože, jak hrozné neštěstí jsem však způsobila jemu!"

Ležela, obklopena věčnou temnotou, a její srdce ronilo slzy, které její oči už nemohly prolít. „Miluji tě, Raistline," zašeptala. „Nikdy jsem ti to nebyla

schopna říct. Nebyla jsem to schopna přiznat ani sama sobě." Crysania křečovitě trhla hlavou, týrána bolestí, která ji mučila víc než plameny. „Mohlo by se něco změnit, kdybych to udělala?"

Bolest ustoupila. Crysanii se zdálo, že někam padá - vědomí ji zvolna opouštělo.

„Dobrá," pomyslela si unaveně. „Umírám. Ať je tedy smrt rychlá a ukončí mé utrpení."

Nadechla se. „Odpusť, Paladine," zašeptala.

Znovu se nadechla. „Raistline..."

Ještě jednou, naposledy, „...odpusť..."

Crysaniina píseň

Z prachu teď zvednou se záplavy vod,
a prach z jejich hladiny
Zem stvoří, zem, jež prosta je nepohod
Zem, jež očím zmizelým, očím dcer bohů
Zrak vrátí, zoufalým, tak nemožná, z vln povstavší —
Ze proseb nešťastných, ze proseb ke světlu
dítěti Nesmírných.

Z vody teď zvednou se hory země, a voda z jich prachu
Ze prachu pláště, jenž pamětí bílé brání se strachu
Ožijí vzpomínky ze zemí, jež prosty jsou záště
Vysoko vody vystoupí, neseny tužbami času —
Vody věčné, by svlažily práci ruk svatých, svatého jasu.

9. kapitola

TANIS STÁL PŘED CHRÁMEM A PŘEMÝŠLEL o slovech starého čaroděje. Pak si posměšně odfrkl. *Musí zvítězit láska!*

Utřel si slzy a zasmušile zavrtěl hlavou. Tentokrát jim Fišpánova magie nepomůže. V této hře nemá láska vůbec místo. Raistlin už před lety pokřivil lásku svého bratra tak, aby sloužila jeho vlastním cílům, a nakonec ho změnil na huspeninovitou horu prorostlého masa a trpasličí kořalky. Pokud jde o tu mramorovou pannu, o Crysanii, tak i v tom mramoru je víc lásky než v ní. A Kitiara — milovala vůbec někdy?

Tanis se, zamračil. Vůbec netoužil po tom, aby na ni zase musel myslet. Pokusil se ty vzpomínky odsunout do těch nejtemnějších zákoutí své mysu', místo toho však vystoupily do jasného světla. Přistihl se, že se pokradmu vrací do doby, kdy se poprvé setkali, v neobydlené pustině poblíž Útěšína. Jak dobře si vzpomínal na to, jak tehdy narazil na mladou ženu, bojující na život a na smrt s tlupou skřetů, a okamžitě se jí vrhl na pomoc — aby se na něj -ta dívka vzápětí vztekle obořila, obviňujíc ho z toho, že jí kazí zábavu.

Tanis jí byl uchvácen. Do té doby byla jeho jedinou láskou jemná a křehká elfka Laurana, to však byla jen prostá a nevinná láska z mládí. On a Laurana vyrůstali společně, když její otec vzal půlelfa k sobě poté, co jeho matka zemřela při porodu. Lauranina náklonnost k Tanisovi — vlastně naprosté zbožnění, láska, se kterou by její otec nikdy nesouhlasil — byla také jednou z příčin, proč půlelf odešel ze své vlasti a putoval po světě s trpasličím kovářem Flintem.

Zcela jisté bylo to, že se Tanis ještě nikdy nesetkal s ženou, jako byla Kitiara — ženou smělou a odvážnou, a přitom půvabnou a smyslnou. A Kitiara se nikdy netajila s tím, že ji půlelf už při jejich prvním setkání velmi zaujal. Vybojovali spolu tehdy malou bitvu, která skončila vášnivou nocí pod Kitiařinými kožešinovými přikrývkami. Od té doby bývali ti dva často spolu, cestujíce buď společně, nebo ve společností svých přátel, Sturma Ostromeče a Kitiařiných bratrů, Karamona a Raistlina.

Tanis si uvědomil, že si zasmušile povzdechl, a vztekle zavrtěl hlavou. Ne! Popadl ty myšlenky, hodil je zpátky do tmy, zavřel za nimi dveře a pečlivě je zamkl. Kitiara ho nikdy nemilovala. Jen ji možná bavil, to bylo všechno. Občas jí posloužil k tomu, aby si udržela dobrou náladu. Když se jí

naskytla možnost získat moc — což bylo to jediné, po čem kdy opravdu toužila, bez jediného zaváhání ho opustila. Právě v okamžiku, kdy otočil klíčem v zámku u dveří do své duše, však Tanis znovu uslyšel její hlas. Znovu uslyšel to, co řekla té noci, kdy padla Královna Temnot, té noci, kdy jemu a Lauraně pomohla na svobodu.

„Sbohem, půlelfe. Pamatuj, že to dělám jen z lásky k tobě."

Po Tanisově boku se náhle objevila jakási temná postava — jako kdyby se náhle zhmotnil jeho vlastní stín. Půlelf sebou trhl v náhlém, zcela nesmyslném zděšení — napadlo ho, že tu postavu přivolal z hlubin vlastního podvědomí. Postava ho však tiše pozdravila a Tanis poznal, že neznámý je z masa a krve. Ulehčené si oddechl, doufaje, že si temný elf nevšiml, kde se pohybovaly jeho myšlenky. Vlastně se víc než napůl bál, že by to Dalamar mohl uhodnout. Pak si půlelf chraptivě odkašlal a kradmo se ohlédl po mágovi.

„Elistan je tedy..."

„Mrtev?" zeptal se chladně Dalamar. „Ne, ještě ne. Cítil jsem však, že přichází někdo, jehož přítomnost bych jen stěží snesl, a tak jsem odešel, protože jsem věděl, že mých služeb už nebude zapotřebí."

Tanis se zastavil uprostřed trávníku a obrátil se čelem k elfovi. Dalamar neměl kápi staženou do tváře a jeho obličej jasně zářil v houstnoucím šeru klidného večera. „Proč jsi to udělal?" zeptal se úsečně Tanis.

I temný elf se zastavil a s lehkým úsměvem se podíval na Tanise. „Co jsem udělal?"

„Přišel jsi přece sem, k Elistanovi, a zmírnil jsi jeho bolesti!" Tanis mávl rukou směrem k chrámu. „Podle toho, co jsem viděl minule, ti každý krok po této svaté zemi působí utrpení, jakým nejsou souženi ani zatracenci v Propasti." Půlelfova tvář zvážněla. „Nevěřím tomu, že by Raistlinův žák mohl mít o někoho takovou starost."

„Ne," opáčil Dalamar. „Raistlinův žák by osobně nedal za spásu toho klerika ani jednu prasklou železnou minci. Raistlinův žák ale na druhé straně ví, co je to čest. Učili ho, že má splácet dluhy a že se má vyvarovat toho, aby byl někomu zavázán, ať už by to byl kdokoli. Souhlasí to s tím, co víš o mém *shalafim*?"

„Ano," neochotně souhlasil Tanis, „ale..."

„Jen jsem splácel dluh, o nic víc nešlo," řekl Dalamar. Znovu vykročil po trávníku a Tanis na jeho tváři spatřil potlačovanou bolest. Bylo zřejmé, že se temný elf snaží dostat z toho místa pryč tak rychle, jak to jen bylo možné. Ani pro Tanise nebylo snadné s ním udržet krok. „Asi nevíš," pokračoval Dalamar, „že Elistan jednou přišel do Věže Vysoké magie, aby pomohl mému *shalafimu*."

„Raistlin?" Tanis se zastavil v půli kroku, jako by do něj udeřil hrom. Dalamar však kráčel dál a Tanisovi nezbylo, než se rozběhnout, jinak by ho už nedohonil.

„Ano," řekl klidně temný elf, jako by mu pramálo záleželo na tom, jestli ho Tanis slyší nebo ne, „nikdo to neví, ani sám

Raistlin ne. Asi před rokem můj *shalafi* velmi těžce onemocněl. Byl jsem sám a měl jsem strach. Neměl jsem nejmenší tušení, jak bych mu mohl pomoci. V naprostém zoufalství jsem poslal pro Elistana — a on přišel."

„Elistan... Raistlina *vyléčil*?" ohromeně se zeptal Tanis.

„Ne." Dalamar zavrtěl hlavou a jeho dlouhé černé vlasy se mu rozletěly po ramenou. „Raistlinova nemoc se nedá vyléčit, je to oběť, kterou dal své magii. Elistan však dokázal zmírnit jeho bolesti a *shalafi* si konečně mohl odpočinout. Jak vidu, skutečně jsem jen splatil svůj dluh."

„To pro tebe Raistlin opravdu tolik znamená?" váhavě se zeptal Tanis.

„Proč pořád mluvíš jen o tom, kolik kdo pro koho znamená, půlelfe?" netrpělivě zvýšil hlas Dalamar. Už byli skoro na kraji trávníku, přes který jako konejšící prsty pomalu putovaly večerní stíny, aby s přicházející nocí jemně zavřely oči unavených lidí. „Stejně jako Raistlina, i mě zajímá jen jediné — Umění a moc, kterou mi dává. Pro Umění jsem se vzdal svého lidu, své vlasti i svého dědictví. Jen pro Umění jsem byl uvržen do temnoty. Raistlin je můj *shalafi*, můj učitel, můj pán. Je to jeden z nejskvělejších znalců Umění, kteří kdy žili. Když jsem se Konkláve nabídl, že budu jeho špehem, věděl jsem, že mě to může stát život. Jak malá to však byla cena za možnost studia s mužem tak nadaným! Jak bych jen mohl dopustit, abych ho ztratil? Dokonce i teď, když vím, co mu musím udělat, když pomyslím na to, kolik poznám bude jeho smrtí ztraceno, téměř..."

„Téměř co?" řekl ostře Tanis. Náhle ucítil jakýsi neodbytný strach. „Téměř uvažuješ o tom, že bys ho nechal projít Portálem? Dalamare, opravdu ho budeš moci zastavit, až se bude chtít vrátit? Zastavíš ho?"

Právě v tu chvíli došli k hranici chrámového okrsku. Zemi zahalila jemná, uklidňující tma. Noc byla teplá a vzduchem se šířily vůně nového života. V osikách občas ospale zacvrlikal nějaký pták. Obyvatelé města zapalovali v oknech svíce, aby jejich milované bezpečně dovedly domů. Na obzoru se rozzářil Solinár, jako by i sami bohové rozsvítili svou svíci, aby zapudila noční tmu. Tanisovy oči se obrátily k místu, kde se v teplém, provoněném večeru rýsovala temná skvrna mrazivé černoty, Věž Vysoké magie, temná a hrozící. V jejích oknech nesvítilo jediné světlo. Tanise napadlo, kdo nebo co asi čeká uvnitř té temné stavby, aby uvítal mágova žáka u domovních dveří.

„Řeknu ti něco o Portálech, Půlelfe," odpověděl Dalamar. „Řeknu ti to, co mi řekl můj *shalafi*." I jeho pohled zamířil tam, kam se díval Tanis, a

našel okna místností na samém vrcholu Věže. Když temný elf promluvil, jeho hlas byl tichý a tlumený. „V koutě té laboratoře jsou dveře, dveře bez zámku, které hlídá pět kovových dračích hlav. Když se na ty dveře podíváš, neuvidíš nic — je tam jen prázdnota. Dračí hlavy jsou chladné a nehybné. To je Portál. Kromě tohoto už dnes existuje jen jediný — Portál ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě. A pokud víme, ani v minulostí neexistovaly víc než tři — ten poslední byl v Ištaru a propadl zkáze při Pohromě. Palantaský Portál stával určitou dobu v Zamanu, kam ho přemístili, když se chátra vedená Knězem-králem pokusila tuto Věž dobýt. Když pak Fistandantilus Žaman zničil, Portál se vrátil zpět. Všechny Portály vytvořili kdysi dávno mágové, toužící po něčem, co by urychlilo jejich komunikaci, jejich dílo je však zavedlo příliš daleko — do jiných rovin bytí."

„Do Propastí," zamumlal Tanis.

„Ano. Mágové si až po nějakém čase uvědomili, jak nebezpečná je brána, kterou stvořili. Kdyby totiž někdo z této roviny bytí vstoupil do Propastí a zase se vrátil zpět, Královna by získala možnost vstupu do světa, možnost, po které tak dlouho toužila. Mágové se proto spojili s Paladinovými svatými kněžími a — alespoň podle svého nejlepšího přesvědčení — zajistili, že Portály nemohly být zneužity. Poznání potřebné ke vstupu do té hrozné brány totiž mohl nabýt jen čaroděj zcela oddaný tomu nejhlubšímu zlu, čaroděj, který svou duši bezvýhradně zasvětil temnotě. A jen člověk bezvýhradně oddaný dobru a zároveň naprosto důvěřující tomu, kdo jediný na tomto světě nikdy nemohl být té důvěry hoden, mohl zabránit tomu, aby se Portál ihned nezavřel."

„Raistlin a Crysania."

Dalamar se cynicky usmál. „Ve své nekonečné moudrosti ti vyschlí mágové a kněži nikdy netušili, že taková věc, jako láska, jejich velkolepé dílo rozmetá v prach. Jak už asi chápeš, Půlelfe, když se Raistlin pokusí vyjít Portálem z Propasti, musím ho zastavit. Hned za ním totiž půjde Královna Temnot."

Tanisovy pochyby však Dalamarova slova příliš nerozptýlila. Bylo jasné, že si temný elf to nebezpečí velice dobře uvědomuje. Stejně tak ale bylo také zřejmé, že je klidný a sebevědomý... „Skutečně ho dokážeš zastavit?" znovu se zeptal Tanis a jeho oči mimoděk zamířily k hrudi temného elfa, kde tehdy spatřil pět odporných ran, vypálených v mágově hladké kůži.

Dalamar si všiml, kam se Tanis dívá, a přejel si rukou po tom místu. Jeho oči ztemněly a objevil se v nich výraz štvance. „Já znám meze svých schopností, Půlelfe," řekl tiše. Pak se usmál a pokrčil rameny. „Nebudu před tebou nic skrývat. Kdyby byl můj *shalafi* v plné síle, pak bych ho zastavit nedokázal. Nikdo by to nedokázal. Raistlin však v plné síle nebude. Už přijde o

většinu svých sil soubojem s jejími průvodci, neboť musí dosáhnout toho, aby proti němu stála jen ona sama. Bude slabý a zraněný. Jeho jediná naděje spočívá v tom, že se mu podaří vylákat Královnu Temnot sem, do jeho roviny bytí. Jen zde může nabýt ztracené síly a jen zde bude ona tím slabším. A protože bude zraněný a zesláblý, budu ho moci zastavit. A také ho zastavím!"

Když si Dalamar všiml Tanisova stále ještě pochybovačného pohledu, jeho úsměv se lehce pokřivil. „Jak asi chápeš, Půlelfe," řekl chladně, „nabídli mi dost na to, aby se mi to vyplatilo." Domluvil, uklonil se, vyslovil jakési zaklínadlo a zmizel.

K Tanisovým uším však po chvíli ještě jednou dolehl jeho hlas. Mluvil elfsky. „Půlelfe, dnešní svítání bylo tvým posledním. Raistlin a Královna Temnot se setkali. Takhisis svolává své bojovníky a bitva začíná. Zítra už slunce nevyjde."

10. kapitola

A TAK JSME SE, RAISTLINE, ZNOVU SETKALI.

„Má královno."

Ty se přede mnou klaníš, mágu?

„Naposledy splním svůj slib."

A já se klaním před tebou, Raistline.

„To je pro mě příliš velká čest, Veličenstvo."

Naopak, sledovala jsem tvou hru s nejvyšším zaujetím. Na každý můj tah jsi měl odpověď. Více než jednou jsi dal v sázku všechno, co jsi měl, abys vyhrál byť jen o jediný krůček. Ukázal ses jako zkušený hráč a naše hra mi působila potěšení Ale nyní se chýlí ke konci, můj drahý protihráči. Zbývá ti jen jediný krok. Obrátí se proti tobě mohutná síla celých mých legií, ale protože jsi mi dopřál tolik zábavy, Raistline, poskytnu ti jedinečnou službu.

Vrať se ke své kněžce. Leží osamělá a umírá. Její tělo a duše jsou týrány bolestí, kterou na ni mohu uvalit jedině já. Vrať se k ní. Klekni si po jejím boku, obejmi ji a pevně ji sevři. Na vás oba pak padne plášť smrti, jemně vás přikryje a odnese vás do temnoty, kde naleznete nekonečný klid.

„Má Královno..."

Nesouhlasně vrtíš hlavou.

„Takhisis, Velká Královno, děkuji ti za tvou velkorysou nabídku, ale já jsem hráč — jak jsi mě sama nazvala — a chci vyhrát. Budu hrát až do konce."

Bude to pro tebe hořký konec! Dala jsem ti příležitost, to jen a pouze za tvé schopnosti a odvahu, a ty ji odmítáš?

„Veličenstvo je příliš laskavé. Nezasloužím si takovou pozornost..."

A ty se mi ještě posmíváš! Usmívej se tím pokřiveným úsměvem, dokud ještě můžeš, protože až uklouzneš, až padneš, mágu, až uděláš jedinou malou chybu — popadnu tě do svých rukou. Mé nehty se zaseknou do tvých svalů a ty mě budeš prosit, abys mohl zemřít. Ale to se ti nesplní, Raistline Majere. Každý den pak budu přicházet do tvé cely — do vězení ve tvé duši — a protože jsi mi sloužil k zábavě, budeš tak činit i nadále. Budeš mučen na těle i na duši, na konci každého dne zemřeš bolestí a já ti pak s večerním soumrakem znovu vrátím život. Nebudeš moci spát, ale budeš ležet a bdít a třást se před každým dalším dnem. A každé, každé ráno to bude moje tvář, co uvidíš

jako první.

Ale copak? Zbledl jsi, mágu. Tvoje chatrné tělo se celé chvěje a třesou se ti ruce. Ve tvých očích vidím strach. Pokoříš se přede mnou? Popros o odpuštění...

„Má královno..."

Copak? Ještě nejsi na kolenou?

„Má královno, jsi na tahu."

11. kapitola

„ZATRACENÁ MRAČNA! JESTLI SE BLÍŽÍ bouře, přál bych si, aby už byla za námi," zamumlal pan Guntar.

Obyčejný vítr, pomyslel si sarkasticky Tanis, ale nechal si své myšlenky pro sebe stejně tak jako Dalamarova slova, protože věděl, že by jim Guntar nevěřil. Půlelf byl neklidný a na pokraji sil. Zdálo se mu téměř nemožné mít se zdánlivě spokojeným rytířem dostatek trpělivosti. Měla na tom zásluhu i ta podivně vyhlížející obloha. Dalamar předpověděl, že toho rána nebude žádný rozbřesk. V záplavě fialovomodrých mraků zbarvených zelenavým světlem to nad nimi bublalo a zlověstně vřelo. Nefoukal vítr, nepadal déšť. Den byl horký. Rytíři procházející se v těžkém brnění po cimbuří Věže Nejvyššího kněze si z čela stírali pot a mumlali něco o jarních bouřích.

Tanis se už dvě hodiny neklidně převaloval a otáčel na posteli s hedvábnými přikrývkami v pokoji pro hosty pana Amotha a hlavou se mu honila Dalamarova tajemná slova. Půlelf byl téměř celou noc vzhůru a přemýšlel o nich a o Elistanovi.

Okolo půlnoci do paláce přišla zvěst, že Paladinův kněz opustil tento svět a vstoupil do jasnějších rovin bytí. Zemřel v míru v náruči laskavého starého mága, který se objevil stejně záhadně, jako později zmizel. Dalamarovo varování, zármutek za Elistana a pomyšlení na to, že viděl příliš mnoho mrtvých, způsobily, že Tanis upadl do neklidného spánku právě v okamžiku, kdy dorazil posel. Zpráva byla krátká:

Tvá přítomnost ve Věži Nejvyššího kněze je zcela nezbytná. Pan Guntar.

Tanis si opláchl tvář vodou, přivolal jednoho z Amothových sluhů, aby mu pomohl obléci se do brnění, a klopýtal z paláce, když ještě zdvořile odmítl Charlesovu nabídku posnídat. Venku čekal bronzový drak, který se představil jako Ohnivec, jeho tajné dračí jméno však bylo Khirsah.

„Znal jsem dva tvé přátele, Tanisi Půlelfe," řekl mladý drak, když je jeho silná křídla vynesla nad zdi spícího města. „Měl jsem tu čest bojovat po jejich boku v bitvě u Vinohradských hor. Nesl jsem na svém hřbetě trpaslíka Flinta Křesadla a šotka Tasslehoffa Bosonožku."

„Flint je mrtvý," řekl ztěžka Tanis a rukama si protřel oči. Viděl příliš

mnoho mrtvých.

„Slyšel jsem o tom," odpověděl vážně mladý drak. „Bylo mi to líto, ale přesto si myslím, že měl bohatý a plný život. Pro takové bývá smrt jen poslední poctou."

Jistě, pomyslel si unaveně Tanis. A co Tasslehoff? Šťastný, dobromyslný a srdečný šotek nechtěl nikdy víc než trochu dobrodružství a mošnu plnou divů. Jestli to, co říkal Dalamar, byla pravda, a Raistlin ho zabil, jaká pocta byla v jeho smrti? A co Karamon, starý opilec Karamon, přišla mu jeho smrt z rukou vlastního bratra jako poslední pocta, nebo to spis byla rána nožem, která ukončila jeho trápení?

Tanis se zadumal, usnul na drakově hřbetě a probudil se právě v okamžiku, kdy Khirsah přistával na dvoře Věže Nejvyššího kněze. Půlelf se kolem sebe zachmuřeně rozhlédl a jeho nálada se ani trochu nezlepšila. Přijel na křídlech smrti, aby zastavil na místě smrti, místě, kde byl pochovaný Sturm Ostromeč — další poslední pocta.

A tak Tanis nebyl příliš rozjásaný, když vstoupil do pokoje pana Guntara, místnosti nacházející se až na samém vrcholu jedné z nejvyšších věži pevnosti. Okna komnaty skýtala překrásný pohled na zasněžené vrcholky hor. Tanis vyhlédl z okna, podíval se na temné mraky a do duše se mu vkrádala zlověstná předtucha. Ani se nevšiml, že mezitím do pokoje vstoupil pan Guntar a promluvil na něj.

„Promiňte, pane," řekl a otočil se.

„Dymnivcový čaj?" zeptal se pan Guntar a uchopil horkou konev s hořce vonícím nápojem.

„Ano, děkuji," odpověděl Tanis a napil se. Přivítal teplo, které se mu rozlilo po těle, takže si ani nevšiml, že si přitom spálil jazyk.

Pan Guntar přistoupil k Tanisovi, podíval se z okna na začínající bouři a klidně upíjel čaj, až se Tanisovi zachtělo utrhnout mu knír.

„Proč jsi pro mě poslal?" zeptal se půlelf, ale věděl, že se to neobejde bez povinného rytířského obyčeje zahájit rozhovor typickou zdvořilostí.

„Slyšel jsi o Elistanovi?" zeptal se nakonec Tanis.

Guntar přikývl. „Ano, slyšel jsem to. Rytíři na jeho počest uspořádají obvyklou ceremonii, pokud jim to ovšem bude dovoleno."

Tanis rychle srkal svůj čaj. Jen jediná věc může rytířům zabránit v konání obřadů na počest kněze boha Paladina — válka. „Bude dovoleno? Máš snad nějaké nové zprávy? Ze Sankce? Co dělají zvědové..."

„Naši zvědové byli zavražděni," odpověděl pan Guntar.

Tanis se odvrátil od okna. „Co? Jak..."

„Jejich znetvořená těla byla včera večer černými draky dovlečena do Solantasu a pohozena na nádvoří. Pak se přihnala tahle hrozná bouře — doko-

nalý úkryt pro draky a..." pan Guntar ztichl, zamračil se a vyhlédl z okna

„Draci a co?" chtěl ihned všechno vědět Tanis. Vysvětlení se mu pomalu začalo vkrádat do mysli. Ruka se mu třásla tak, že začal lít čaj na podlahu, a tak raději postavil šálek na okenní římsu.

Guntar si popotáhl knír a zamračené vrásky v jeho tváři se ještě prohloubily. „Přicházejí k nám podivné zprávy. Nejprve z Solantasu a potom z Vinice."

„Jaké zprávy? Viděli snad něco? Co?"

„Neviděli nic! Zato ale něco slyšeli. Podivné zvuky přicházející z oblaků — nebo snad dokonce z oblohy nad nimi."

Tanis si v duchu vzpomněl na Řekyvanův popis obléhání Kalamanu. „Draci?"

Guntar zavrtěl hlavou. „Hlasy, smích, vrzání dveří, rachot a lomoz..."

„Věděl jsem to!" vykřikl Tanis a bouchl stisknutou pěstí do okenní římsy. „Věděl jsem, že Kitiara má nějaký plán! No ovšem! To bude ono!" Zachmuřeně vyhlédl z okna. „Létající pevnost!"

Guntar stojící vedle něj zhluboka vzdychl. „Říkal jsem ti, že si Dračího Velmistra vážím, Tanisi. Zdá se však, že jsem si ho nevážil dostatečně. Jediným krokem vyřešila problém s pohybem vojska i válečnou taktikou. Nepotřebuje ani zásobovací jednotky, protože má zásoby s sebou. Věž Nejvyššího kněze byla postavena tak, aby se mohla bránit nájezdům z okolí, nevím tedy, jak dlouho můžeme vydržet útok z létající citadely. V Kalamanu drakoniáni seskákali z pevnosti, doletěli už na vlastních křídlech do města a přinesli do ulic smrt. Černí mágové metali na zem plameny a ty plameny následovali draci zla.

Nemám žádné pochybnosti o tom, že by rytíři nedokázali pevnost udržet," dodal vážně Guntar, „ale bude to daleko těžší boj, než jsem předpokládal. Změnil jsem tedy strategii. Kalaman přežil útok létající pevnosti tak, že čekal, až se na zem snese větší část nepřátel, potom draci dobra vzali na své hřbety několik mužů a ti vzlétli k citadele a zmocnili se jí. My necháme většinu našich rytířů v pevnosti, aby bojovali s drakoniány, kteří se sem snesou, a v záloze mám asi stovku připravených bronzových draků, kteří mohou kdykoli vzlétnout a zaútočit na citadelu."

Tanis musel uznat, že to rozhodně dávalo smysl. Řekyvan mu o bitvě v Kalamanu vyprávěl. Ale půlelf také věděl, že Kalaman nemohl pevnost udržet. Museli ji jednoduše opustit. Kitiařina armáda se musela vzdát obléhání Kalamanu, netrvalo však dlouho a obnovila své síly a vytáhla k Sankci, kterou Kit už jednou využila ke svému prospěchu.

Tanis měl právě tohle na jazyku, když byl náhle přerušen.

„Očekáváme, že na nás citadela zaútočí každým okamžikem," řekl za-

chmuřeně Guntar a vyhlédl z okna. „Vlastně..."

Tanis ho popadl za ruku. „Tam!" ukázal.

Guntar přikývl. Obrátil se ke dveřím a řekl: „Vyhlaste poplach!"

Ozvaly se trubky a hlas bubnů. Rytíři se rozmístili na hradbách Věže Nejvyššího kněze. „Jsme vzhůru už téměř celou noc," dodal celkem zbytečně Guntar.

Rytíři byli tak disciplinovaní, že nikdo z nich nepromluvil ani nevykřikl, když se citadela náhle vynořila z mračen. Kapitáni se procházeli kolem a tiše vydávali rozkazy. Trubky vyzývaly k boji. Čas od času Tanis zaslechl cinkot brnění, jak se rytíři tu a tam neklidně zavrtěli. A pak těsně nad hlavou zaslechl šustot dračích křídel, když se několik bronzových draku — vedených Ohnivcem — vydalo do oblak., Jsem ti, Tanisi, vděčný za to, že jsi mě donutil opevnit Věž Nejvyššího kněze," řekl Guntar tmi podivně klidným hlasem. „Mohl jsem povolat jen ty rytíře, kteří tu mohli být vlastně během jediného okamžiku, a přesto tu mám dobře přes dva tisíce mužů. Jsme skutečně dobře vybavení. Ano," opakoval znovu, „můžeme se útoku citadely ubránit, o tom nemám žádných pochyb. Kitiara dozajista nemá víc než tisíc vojáků."

Tanis si přál, aby Guntar přestal posuzovat situaci tak, jak to právě udělal. Zdálo se mu, že se snad rytíř snaží přesvědčit sám sebe. Zíral na citadelu, která se stále přibližovala, a jeho vnitřní hlas na něj volal a křičel, že tu něco není v pořádku.

Přesto se nemohl pohnout. Nemohl ani myslet. Létající pevnost už byla v dohledu, vynořila se z mračen a soustředila na sebe veškerou jeho pozornost. Vzpomněl si na to, jak ji viděl poprvé. Bylo to v Kalamanu. Pamatoval si na ten ohromující šok, když ji spatřil. Vyděsilo ho to tehdy tak, že jen stál a němě zíral. Stejně tak jako nyní. Pod dohledem pana Ariaka, velitele dračích armád, jenž téměř přivedl své jednotky k vítěznému konci v boji za Královnu Temnot, pracovali v hlubinách temného chrámu ve městě Sankci zástupy temných kleriků a černých mágů. Za pomoci kouzel se jim podařilo vytrhnout pevnost z jejích základů a ta se vznesla do oblak. V průběhu války napadla létající citadela desítky měst a v posledních dnech války mezi nimi byl i Kalaman. A nechybělo mnoho a citadela dobře ozbrojené město, očekávající útok, porazila.

Létající pevnost se blížila, vznášející se nad mračny temné magie a osvětlená pestrobarevnými světly. Tanis už dokonce viděl rozsvícená okna v nejvyšších věžích pevnosti a slyšel zvuky, které mohly být za normálních okolností celkem všední, ale naháněly hrůzu, když se ozývaly z nebe — hlasy vykřikující příkazy, řinčení zbraní. Půlelf měl dokonce i pocit, že slyší odříkávání tajemných zaklínadel černých mágů, chystajících se pronést nějakou mocnou kletbu. Viděl draky zla, jak v líných kruzích oblétávají citadelu. Jak

se létající pevnost blížila, zahlédl i popraskané nádvoří na jedné straně citadely a rozbité zdi ležící v troskách v místech, kde byla pevnost vytržena ze svých základů.

Tanis na to vše bezmocně hleděl a ten vnitřní hlas k němu stále promlouval. Dva tisíce rytířů! Soustředěných v poslední chvíli a připravených nasadit své životy! Několik letek draků. Samozřejmě, že Věž Nejvyššího kněze může nějakou dobu odolat, ale za jakou cenu? Přesto potřebovali jen několik dní. Do té doby, než bude Raistlin poražen. Kitiara pak nebude potřebovat zaútočit na Palantas. Kromě toho do té doby dorazí do Věže Nejvyššího kněze další rytíři spolu s draky dobra. Snad se jim pak podaří Kitiaru přemoci zde a jednou provždy.

Porušila křehké příměří, které Dračí Velmistři uzavřeli s lidem Ansalonu. Opustila bezpečné útočiště v Sankci a vyrazila do otevřeného boje. Nastal jejich okamžik. Mohli ji konečně porazit a zajmout. Tanise začalo pálit v krku. Nechala by se Kitiara zajmout živá? Ne, ovšemže ne. Rukou stiskl jílec meče. Byl u toho, když se rytíři pokusili obsadit citadelu. Snad by se mu mohlo podařit přesvědčit Kitiaru, aby se vzdala. Postaral by se o to, aby se s ní zacházelo jako s úctyhodným nepřítelem...

Nejednou ji v duchu jasně viděl — vzdorovitě stojící, obklopenou nepřáteli a připravenou obětovat i vlastní život. A potom by se ohlédla a zadívala se na něj. Možná by její tvrdé, nelítostné oči na okamžik zjihly, možná by pustila meč a vztáhla ruce po Tanisovi...

Na co to jenom myslí! Půlelf zavrtěl hlavou. Snil za bílého dne jako vášní zaslepený mladík. Přesto si však byl jistý, že byl s rytíři...

Tanis zaslechl dole na hradbách zmatek. Ani se tam nemusel dívat, aby věděl, co se děje. Byl to dračí děs, daleko ničivější než otrávené šípy, byl to strach, který vyvolával pohled na draky zla. Jejich černá a modrá křídla už byla jasně vidět mezi temnými mračny a vyděsila rytíře tak, že jako by přimrzli k hradbám. Starší bojovníci, kteří se účastnili Války kopí, jen zachmuřeně svírali zbraně a bojovali s děsem, vkrádajícím se do jejich srdcí, avšak mladí rytíři, kteří se poprvé ocitli tváří v tvář drakům, se nyní svíjeli a krčili hrůzou. Někteří se dokonce rozplakali a skrývali své tváře před tím hrůzostrašným pohledem.

Když Tanis spatřil některé strachem ochromené mladé válečníky krčící se na hradbách, stiskl zuby. Také on cítil, jak mu po zádech stéká studený pot a jak se mu zvedá žaludek. Ohlédl se na pana Guntara a viděl, že výraz v jeho tváři ztvrdl. Pochopil, že i on cítí totéž.

Tanis vzhlédl a spatřil, jak se bronzoví draci sloužící Solamnijským rytířům srocují do válečného šiku a vyčkávají nad věží. Nezaútočí až do chvíle, než na ně samotné bude zaútočeno — taková byla dohoda mezi draky dobra

a zla od konce poslední války. Ale Tanis zahlédl Ohnivce, velitele letky, jak hrdě vzpíná hlavu a mává mocně ocasem, který se ve světle blesků zlověstně leskl. Nebylo ani nejmenších pochyb o tom, že boj co nevidět vypukne.

Tanis však stále slyšel ten vnitřní hlas. Je to příliš jednoduché! Příliš jednoduché! Kitiara měla v plánu něco jiného...

Citadela se blížila. Vypadá jako domov roje odporného hmyzu, pomyslel si zamračeně Tanis. Drakoniáni tu hrůznou věc téměř zakrývali. Viseli na každém kousku zdí a základů pevnosti a rozpínali svá krátká křídla. Seděli na hradbách a houpali se na věžích. Jejich ještěří tváře byly vidět v oknech i v pootevřených dveřích. Ve Věži Nejvyššího kněze se rozhostilo posvátné ticho (kromě občasného nářku některého rytíře, který nemohl snést ten děsivý pohled), díky němuž mohli slyšet šustot dračích křídel a tiché odříkávaní zaklínadel temných kleriků, jejichž hlasy udržovaly hrůznou moc létající citadely.

Stále se to blížilo a rytíři ani nedýchali. Tiše zazněly příkazy, zvuky tasených mečů, napínaných tětiv a chystaných šípů. Kolem rytířů stály nádoby naplněné vodou, aby v případě potřeby uhasily oheň, a na dvoře se tvořila jednotka připravená bojovat proti drakoniánům, kteří by se tam snažili vniknout.

Nad tun vším řadil Ohnivec své draky do bojových formací. Rozdělil je do skupin po dvou nebo po třech a draci se vznášeli nad Věží, připravení napadnout nepřítele jako bronzové blesky.

„Bude mě třeba tam dole," řekl Guntar. Zvedl svou helmu, nasadil si ji na hlavu a vyrazil ze dveří své pracovny, aby zaujal místo na pozorovatelně, kde se k němu měli později přidat i jeho důstojníci.

Ale Tanis se nepohnul, dokonce ani Guntarovi neodpověděl na zřejmé pozvání, aby se k němu připojil. Jeho vnitřní hlas sílil a zdálo se, že nabývá na naléhavosti. Půlelf zavřel oči, odvrátil se od okna a překonal tak otupující dračí děs. Když neviděl ani hrůzu nahánějící pevnost, mohl se na ten hlas soustředit.

A nakonec ho uslyšel.

„U všech bohů, to ne!" zašeptal. „Jak jen jsem mohl být tak hloupý! Byl jsem úplně slepý! Hrajeme jí dokonale do ruky!"

Najednou mu byl Kitiařin plán úplně jasný. Mohla tu stát vedle něj a popisovat mu ho detail po detailu. Prudce ho bodlo u srdce, půlelf otevřel oči a rychle přiskočil k oknu. Rukou se uhodil o kamennou římsu, řízl se o ni a převrhl přitom šálek s čajem. Nevšímal si však ani krve stékající po jeho dlani, ani rozlitého čaje, a jen zíral do temných mračen, odkud se blížila létající citadela.

Už byla na dostřel luku.

Ačkoli napůl oslepený blesky, Tanis už viděl zřetelně každý detail na drakoniánském brnění, viděl šklebící se tváře lidských žoldáků i lesknoucí se sedla draků létajících nad pevností.

A pak najednou bylo vše pryč.

Jediný šíp nebyl vystřelen, žádné magické zaklínadlo nebylo vysloveno. Ohnivec se svými bronzovými draky zmateně kroužili a vrhali na své příbuzné, draky zla, vzteklé pohledy. Litovali své přísahy nezaútočit dříve, než byli sami napadeni. Rytíři stáli na hradbách a sledovali, jak nad jejich hlavami přeletěla strašlivá pevnost — tak nízko, že téměř urazila hrot Věže Nejvyššího kněze. Na nádvoří se naštěstí skutálelo jen několik kamenů.

Tanis zaklel a rozběhl se ke dveřím právě v okamžiku, když se rytíř objevil v místnosti s nevěřícným výrazem ve tváři.

„Já tomu nerozumím," řekl Guntar svým pomocníkům. „Proč na nás nezaútočili? Co dělají?"

„Zaútočí přímo na město, člověče!" Tanis popadl Guntara za ramena a zatřásl jun. „Je to tak, jak celou dobu tvrdil Dalamar! Kitiara má v plánu napadnout Palantas! Nemá zájem na tom nás mást, a teď dokonce už ani nemusí! Jen Věž Nejvyššího kněze přeletěla!"

Guntarovy oči, stěží viditelné pod těžkou helmou, se zúžily. „To je šílenství," řekl chladně a zatahal se za vousy. Potom si rozhněvaně strhl helmu z hlavy. „U všech bohů, půlelfe, co je tohle za válečnou taktiku? To znamená, že nechá zadní voj svých armád nestrážený? I kdyby se jí podařilo získat Palantas, nebude mít dost sil na to, aby ho udržela. Bude tak ztracena mezi hradbami města a námi. Ne, musí nejprve skoncovat tady s námi a potom zaútočit na město! Jinak ji jednoduše zničíme. Nebude mít kam prchnout!"

Guntar se obrátil na své pobočníky. „Možná je to jen léčka, abychom se zřekli obrany Věže. Možná je pro citadelu lepší na nás zaútočit z druhé strany..."

„Poslouchej mě!" vykřikl podrážděně Tanis. „Není to žádná léčka. Ona jde do Palantasu! A než ty a tvá armáda dorazíte do města, vrátí se její bratr z Portálu! Ona tam na něj bude čekat! A Palantas bude mít ve svých rukou!"

„Nesmysl!" zamračil se Guntar. „Nezmocní se města tak rychle. Draci dobra se rozletí za ní — sakra, Tanisi, přestože v Palantasu nejsou ti nejlepší bojovníci, mohou jí vzdorovat, nemá tolik mužů! Kromě toho se rytíři dají ihned na pochod a dorazí tam do čtyř dnů."

„Zapomněl jsi na jednu věc," odsekl Tanis a sice zdvořile, ale velmi rozhodně prošel kolem rytíře. Pak se otočil a zvolal: „My všichni jsme zapomněli na jednu věc — na věc, která tuhle bitvu může vyhrát — zapomněli jsme na pana Sotha!"

12. kapitola

POHÁNĚN SVÝMA SILNÝMA NOHAMA, Ohnivec vyskočil a přeletěl zdi Věže Nejvyššího kněze s obdivuhodnou lehkostí. Silná dračí křídla je rychle vynesla do oblak, takže se drak i jeho jezdec brzy ocitli blízko pomalu letící citadely. Ale přesto, pomyslel si Tanis, se pevnost pohybuje tak rychle, že se zítřejším rozbřeskem dorazí do Palantasu.

„Ne tak blízko," nařídil Ohnivcovi.

Přiblížil se k nim nějaký černý drak, líně kolem nich poletoval a nespouštěl z nich oči. Další černí draci létali opodál a nyní, když byl Tanis ve stejné výšce jako citadela, spatřil i modré draky. Jednoho z nich dokonce i poznal. Byl to Kitiařin oblíbenec — Mráček.

Kde je Kit? přemýšlel Tanis a pokoušel se ji zahlédnout v oknech, u kterých se tísnili drakoniáni a ukazovali na něj. Najednou ho napadlo, že by ho Kitiara mohla poznat, a raději si přes hlavu přehodil kápi. Pak se pro sebe usmál a poškrábal se na bradě. Na takovou vzdálenost neuvidí Kit nic víc než draka a jeho jezdce. Bude si myslet, že je to nejspíš rytířský posel.

Snadno si představil, co se asi přihodí v citadele.

„Mohli bychom ho sestřelit, paní Kitiaro," prohlásí jeden z velitelů. V Tanisových uších zazněl Kitiařin smích. „Ne, nechte ho, ať ty své zvěsti přinese do Palantasu, aby jim oznámil, co je čeká. Nechtě je, ať se potí."

Ať se potí. Tanis si z čela setřel krůpěje potu. Přestože z hor vál chladný vítr, jeho košile byla pod koženou tunikou úplně mokrá. Otřásl se zimou a přetáhl si přes sebe svůj plášť. Bolel ho každý sval. Byl zvyklý jezdit vozem nebo na koni, ale dosud nepřivykl jízdě na dračím hřbetě. Zatoužil po svém teplém, pohodlném kočáru. Pak se napomenul a prudce tu myšlenku zahnal. (Proč by ho mělo ovlivnit to, že se jednu noc řádně nevyspal?) Donutil se myslet na potíže, které je čekají, a zapomenout na to, že se mu špatně sedí.

Ohnivec se snažil, jak mohl, aby nevnímal černé draky, kteří kolem meh kroužili. Bronzový drak zrychlil a černí draci, kteří je jen měli mít na očích, se po chvíli obrátili a vrátili se zpátky. Citadela zůstala daleko za nimi, lehce se vznášejíc nad vrcholky hor, přes které by žádná armáda nikdy nepřešla.

Tanis se snažil vymyslet nějaký plán, ale ať vymyslel cokoli, vždy to bylo podmíněno čímsi jiným, co bylo potřeba udělat dříve. Tanis se cítil jako myš na jarmarku, myš zavřená do malého otáčejícího se válce, myš běhající

stále dokola, aniž by se, přes veškerý spěch, někam dostala. Ještěže pan Guntar donutil Amothovy generály (byl to jen honosný titul, odměna za připravenost sloužit, nikoli za skutečnost, že by se zmíněný generál kdy účastnil bitvy v poli) k tomu, aby vyhlásili mobilizaci. Naneštěstí mobilizace znamenala jen jakousi omluvu pro dovolenou.

Guntar a jeho rytíři tehdy stáli kolem, smáli se a šťouchali jeden do druhého loktem, když sledovali nové vojáky, jak klopýtají při výcviku. Poté pan Amothus pronesl dvouhodinový projev o tom, jak je hrdý na vojenskou pýchu hrdinů. Ti se však opili do němoty a každý z nich se neobyčejně dobře bavil. Tanis si představil buclaté majitele hostinců, upocené obchodníky a elegantní krejčí, jak zakopávají o své vlastní zbraně, vykonávají rozkazy, které nikdy nedostali, a ignorují ty, které jim byly dány. Tanis by se nejraději samým zoufalstvím rozplakal. Tohle, pomyslel si zachmuřeně, je to, čemu se budou muset postavit — mrtvý rytíř a jeho armáda kostlivců budou zítra u bran Palantasu.

„Kde je pan Amothus?" chtěl vědět Tanis, když si prorazil cestu těžkými dveřmi paláce. Ještě předtím, než se otevřely, zakopl o muže, který na něj nevěřícně hleděl.

„S—spí, pane," začal sloužící, „vždyť je ještě noc..."

„Vzbuď ho! Kdo z rytířů je ve službě?"

Oči sloužícího se doširoka otevřely a muž začal cosi koktat.

„Sakra!" vyštěkl Tanis. „Kdo jim tady velí?"

„To bude asi pan Markham, pane, Rytíř Růže," řekl důstojným hlasem Charles, který se právě vynořil z jednoho předpokoje. „Mám pro něj poslat?"

„Ano," vykřikl Tanis. Pak si všiml, že všichni ve vstupním sále na něj překvapeně zírají, jako kdyby se snad zbláznil, a vzpomněl si na paniku, kterou by mohl způsobit. Půlelf si dlaní zakryl oči, zhluboka se nadechl a donutil se chladně uvažovat.

„Ano," opakoval o něco klidněji, „pošlete pro Markhama a mága Dalamara."

Jeho poslední prosba překvapila i samotného Charlese. Chvíli to zvažoval a pak se, aniž by hnul brvou, odvážil protestovat. „Je mi to velmi líto, můj pane, ale nevím, jak bych předal vzkaz do Věže Vysoké magie. Žádná živá bytost se do prokletého háje kolem ní neodváži, dokonce ani šotek ne!"

„Zatraceně!" rozčilil se Tanis. „Já s ním musím mluvit!" Hlavou mu náhle probleskl nápad. „Jistě máte ve vězení nějaké skřety. Některý z nich by mohl Hájem projít. Sežeňte toho tvora, slibte mu svobodu, peníze, půlku království, samotného Amotha, cokoli! Jen ať, pro bohy, projde tím prokletým lesem..."

„To nebude třeba, Půlelfe," řekl něčí klidný hlas. V sále se náhle zjevila postava v černém rouchu, překvapila Tanise, přikovala sloužící k podlaze a dokonce způsobila, že i Charles překvapeně zvedl obočí.

„Jsi skutečně mocný," poznamenal Tanis a přistoupil k temnému mágovi. Charles rozdal ostatním sloužícím příkazy, jednoho poslal pro Amotha a druhého, aby našel Markhama. „Potřebuji si s tebou soukromě promluvit. Pojď se mnou," řekl půlelf.

Dalamar se chladně usmál a následoval ho. „Přál bych si, abych mohl přijmout tvůj kompliment, ale byla to jen pouhá pozorovací schopnost, Tanisi. Jen jsem si všiml tvého příjezdu — nebyla to schopnost číst myšlenky. Z okna laboratoře jsem zahlédl bronzového draka, přistávajícího na nádvoří. Viděl jsem tě sesedat a vstoupit do paláce. Potřeboval jsem s tebou mluvit stejně tak nutně jako ty se mnou. A tak jsem tady."

Tanis zavřel dveře. „Rychle, než přijdou ostatní. Ty víš, co se k nám blíží?"

„Dozvěděl jsem se to včera v noci. Poslal jsem ti zprávu, ale už jsi byl pryč." Dalamarův úsměv se zkřivil. „Mí zvědové létají na rychlých křídlech."

„Jestli vůbec létají na křídlech," zamumlal Tanis. Vzdychl, poškrábal se na bradě, pak zvedl hlavu a podíval se zpříma na Dalamara. Temný elf klidně stál, ruce měl zastrčené v kapsách svého roucha a klidně vyčkával. Ten mladý elf rozhodně vypadal jako někdo, na koho se dá spolehnout — jako muž chladný a mimořádně statečný. Naneštěstí nebylo pochyb o tom, komu sloužil.

Tanis se poškrábal na čele. Byl zmatený. Oč jednodušší to bylo za starých dobrých časů — cítil se jako svůj vlastní děd! — když dobro a zlo bylo přesně odděleno a každý tedy dobře věděl, na čí straně bojuje. Nyní se spojil se zlem, aby bojoval proti zlu. Jak je to jen možné? *Zlo se postavilo samo proti sobě*, tak to četl Elistan ve starých spisech bohyně Mišakal. Tanis rozhněvaně zavrtěl hlavou, protože si uvědomil, že jen ztrácí čas. Musel Dalamarovi věřit — nebo alespoň věřit v jeho ambice.

„Je tu nějaký způsob, jak zničit pana Sotha?"

Dalamar pomalu přikývl. „Myslíš rychle, půlelfe. Takže ty také věříš tomu, že mrtvý rytíř napadne Palantas?"

„Není to snad dost zřejmé?" odsekl Tanis. „To přece musí být Kitiařin plán. To je to, čím se vyrovnají všechny rozdíly v síle našich armád."

Temný elf jenom pokrčil rameny. „Abych odpověděl na tvou otázku. Ne, nedá se vůbec nic udělat. Ne jenom teď. Nikdy."

„Ty ho také nemůžeš zastavit?"

„Neodvážil bych se opustit své místo vedle Portálu. Přišel jsem, protože

vím, že Raistlin je stále ještě daleko. Ale blíží se, blíží se každým okamžikem. Tohle je poslední příležitost opustit Věž. Přišel jsem proto, abych s tebou promluvil — abych tě varoval. Nezbývá nám mnoho času."

„On vyhraje!" Tanis nevěřícně pohlédl na temného mága.

„Vždycky jsi ho podceňoval," řekl pohrdavě Dalamar. „Řekl jsem ti, že nyní je mocný a silný, že se stal největším mágem tohoto světa. Samozřejmě, že vyhraje! Ale za jakou cenu... za nesmírnou cenu."

Tanis se zamračil. Nelíbila se mu hrdost, kterou slyšel v Dalamarových slovech, když mluvil o Raistlinovi. Rozhodně to neznělo jako slova učedníka, který byl rozhodnutý zabít svého *shalafiho*, jen co k tomu bude vhodná příležitost.

„Ale abych se vrátil k panu Sothovi," řekl chladně Dalamar, když v Tanisově tváři spatřil víc myšlenek, než měl půlelf v úmyslu odhalit. „Když jsem si poprvé uvědomil, že nepochybně využije příležitosti pomstít se tomuto městu a lidem, které tak dlouho nenáviděl — pokud bychom uvěřili legendám, vyprávějícím o jeho záhubě — spojil jsem se s Věži Vysoké magie v Lese Žďárské cesty..."

„Ovšem!" vydechl s úlevou Tanis. „Par-Salian! Konkláve! Oni by mohli..."

„*Oni* na moji zprávu neodpověděli," pokračoval Dalamar, nevšímaje si Tanisova pokusu ho přerušit. „Stalo se tam něco podivného. Nevím, co to bylo. Můj posel zjistil, že cesta je zatarasená, a toho při jeho — řekněme — lehké a vzdušné podstatě, není jednoduché dosáhnout."

„Ale..."

Dalamar pokrčil rameny. „Pokusím se pokračovat. Ale nemůžeme se na ně spolehnout, ačkoli jsou to jediní mágové, kteří mají dostatek sil, aby Rytíře smrti zastavili."

„Paladinovi kněží..."

„...jejich víra není tak pevná. Za Humových dnů se říkalo, že opravdu mocní klerici mohou přivolat Paladinovu pomoc a použít proti tomu rytíři určitá zaklínadla, ale teď na Krynnu žádní tak mocní nejsou."

Tanis se na chvilku zamyslel.

„Kitiařiným cílem bude Věž Vysoké magie. Chce tam počkat na svého bratra, že mám pravdu?"

„Pokusí se zastavit i mě," řekl přiškrceným hlasem Dalamar a tvář mu zbledla.

„Může Kitiara projít Soikanovým hájem?"

Dalamar znovu pokrčil rameny, ale Tanisovi se zdálo, že jeho chladné chování bylo tentokrát hrané a nucené. „Háj je pod mou vládou. Udržuje všechny živé i mrtvé bytosti z dosahu." Dalamar se znovu usmál, ne však

radostně. „Tvůj skřet by tam nepřežil ani pět vteřin. Jenomže Kitiara má kouzlo, které jí dal Raistlin, a když bude mít dost odvahy a pan Soth jí pomůže, dostane se hájem. Až dojde ke Věži, bude muset čelit jejím vlastním strážcům, kteří nejsou o nic méně nebezpeční než ti v háji. Ale to je moje starost, ne. tvoje..."

„Tvých starostí je příliš mnoho!" odsekl Tanis. „Dej mi to kouzlo! Pusť mě do Věže! Já si s ní poradím..."

„Ach ano," Dalamar se pobaveně otočil. „Vím moc dobře, jak sis s ní v minulosti poradil. Poslouchej mě, Půlelfe. Uděláš, co bude v tvých silách, abys ochránil město. Kromě toho jsi zapomněl ještě na jednu věc — na Sothův záměr. Na to, proč to všechno dělá. Chce, aby byla Kitiara mrtvá. Chce ji sám pro sebe. Svěřil se mi s tím, musí to však dobře vypadat.

Kdyby dosáhl její smrti a pomstil se Palantasu, bude to konec jeho snažení. Pak ho Raistlin přestane zajímat."

Tanisova duše se zachvěla chladem tak, že se na okamžik nezmohl ani na jediné slovo. Skutečně zapomněl na Sothovy cíle. Pak ale pokrčil rameny. Kitiara s sebou přinesla příliš mnoho zla. Sturm zemřel zásahem jejího šípu, bezpočet lidí zemřelo na její příkaz, bezpočet jich trpělo a ještě trpí. Ale zaslouží si snad tohle? Nekonečný život v temném utrpení, navěky svázaná v hříšném manželství s bytostí z Propasti?

Tanisův zrak náhle jako by zahalil černý závěs. Motala se mu hlava, byl slabý, třásl se a nakonec si uvědomil, že se skácel na zem...

Pak kolem sebe najednou ucítil hebkou černou látku a silné ruce, které ho podpíraly a kamsi vedly...

A potom nic.

Tanisových rtů se dotklo hladké, chladné sklo. Ten nápoj pálil na jazyku a vzápětí hřál v krku. Vyčerpaně otevřel oči a spatřil, jak se nad ním sklání ustaraný Charles.

„Prý jsi musel letět velmi daleko bez jídla a pití. Tak mi to alespoň řekl temný elf." Za Charlesem se objevila tvář pana Amotha. Regent měl na sobě bílý plášť a vypadal téměř jako duch.

„Ano," zamumlal Tanis, odstrčil sklenici a pokusil se vstát. Zdálo se mu, že se pokoj pod jeho nohama třese a vlní, a tak se raději rozhodl, že zůstane sedět. „Máš pravdu, snad bych měl něco sníst." Ohlédl se po místnosti v naději, že uvidí temného elfa. „Kde je Dalamar?"

Charlesova tvář se zachmuřila. „Kdo ví, můj pane. Snad se vrátil zpět do svého sídla. Řekl, že rozhovor s tebou už je skončen. A teď bych tě, pane, s dovolením opustil, abych dal kuchaři příkaz, ať připraví snídani." Charles se uklonil a odešel. Ještě než zmizel, pustil do pokoje pana Markhama.

„A ty už jsi snídal, pane Markhame?" zeptal se rychle Amothus, protože si nebyl tak docela jistý tím, co se tu děje, a trápilo ho pomyšlení na to, že se temný elf na jeho panství zjevuje a mizí, kdy se mu zlíbí. „Ne? Pak na to tedy budeme tři. Jak bys chtěl připravit vajíčka?"

„Snad bychom v tomto okamžiku neměli hovořit o jídle, můj pane," namítl Markham, ohlédl se na Tanise a zlehka se usmál. Půlelf se zamračil a jeho vyčerpaná tvář prozrazovala nepříjemné zprávy.

Amothus si povzdechl a Tanis pochopil, že měl v úmyslu jen zdržet nevyhnutelné.

„Dnes ráno jsem se vrátil z Věže Nejvyššího kněze..." začal.

Markham ho přerušil, nedbale se usadil do křesla a nalil si sklenici brandy. „Dostal jsem od Guntara zprávu, že očekávají nepřítele dnes ráno. Jak jde bitva?" Markham byl mladý, bohatý šlechtic, pohledný a přátelský, a byla s ním jednoduchá domluva. Upozornil na sebe ve Válce Kopí, kdy bojoval po Lauranině boku a později byl jmenován do stavu Rytíře Růže. Ale Tanis si pamatoval na to, jak mu Laurana vyprávěla, že odvaha toho muže byla téměř nonšalantní — a že se na ni vůbec nedalo spolehnout. („Vždycky jsem měla pocit," říkávala Laurana, „že v bitvě bojoval jednoduše proto, že neměl zrovna nic zajímavějšího na práci.")

Vzpomněl si na tato její slova, a když v hlase mladého rytíře zaslechl ten veselý a nezúčastněný tón, nevrle se zamračil.

„Žádná bitva nebyla," řekl prudce. V Amothově tváři se objevil komický výraz úlevy. Při pohledu na něj se Tanisovi chtělo smát, ale uvědomil si, že by to mohl být hysterický smích, a tak se raději ovládl. Podíval se na Markhama, který ho pozoroval se zdviženým obočím.

„Bitva nebyla? Tak to znamená, že nepřítel nepřišel..."

„Ale ano, přišel," odpověděl hořce Tanis, „přišel a šel dál. Přímo nad námi." Mávl rukou. „Asi takhle."

„Asi takhle?" Amothus zbledl. „Tomu nerozumím."

„Byla to létající pevnost!"

„U Propasti!" Markham překvapené pískl. „Létající citadela!" Zamyslel se a rukou si nevědomky pohladil elegantní jezdecké oblečení. „Oni tedy nezaútočili na Věž Nejvyššího kněze. Přeletěli hory. To znamená, že..."

„Že mají namířeno do Palantasu," dokončil za něj Tanis.

„Ale já tomu stále nerozumím!" pan Amothus vypadal hodně zmateně. „Rytíři je nezastavili?"

„To nebylo možné, pane," odpověděl lakonicky Markham. „Jediný způsob, jak zaútočit na létající pevnost, který by obstál, je použít dračí letky."

„A to nebylo možné, protože podle mírových ujednání dobří draci nezaútočí do okamžiku, kdy na ně zaútočí draci zla. Jediné, co jsme ve Věži měli,

byla jedna letka bronzových draků. Bylo by jich ale zapotřebí o mnoho víc — stříbrných i zlatých — aby citadelu zastavili," řekl unaveně Tanis.

Markham zaklonil hlavu a zamyslel se. „Je tu několik stříbrných draků, kteří by se vzlétli v okamžiku, kdy by na nebi spatřili prvního draka zla. Ale není jich mnoho. Snad bychom mohli poslat pro další..."

„Citadela není naše největší nebezpečí," pokračoval Tanis. Zavřel oči a přál si, aby se ten pokoj přestal točit. Co se to s ním jenom děje? Asi stárne. Pro tuhle práci je příliš starý.

„Není? A co tedy?" O Amotha se pokoušel srdeční kolaps, ale protože byl šlechtic, ze všech svých sil se snažil zůstat klidný.

„S Dračím Velmistrem Kitiarou je podle všeho také pan Soth."

„Rytíř smrti!" zlehka se usmál Markham. Pan Amothus zbledl tak viditelně, že Charles, který se v tom okamžiku vrátil s jídlem, ho rychle položil na stůl a spěchal svému pánovi na pomoc.

„Děkuji ti, Charlesi," řekl nepřirozeně napjatým hlasem Amothus. „Jen bych prosil trochu brandy."

„Řádně brandy by možná pomohlo víc," podotkl Markham a dopil svůj pohár. „Možná by nebylo od věci opít se do němoty. Zůstat střízliví nám asi moc nepomůže. Rozhodně ne proti mrtvému rytíři a jeho jednotkám..." Hlas mladého rytíře se zachvěl.

„Měli byste se něčeho najíst, pánové," řekl rozhodně Charles, když se mu podařilo svého pána částečně uklidnit. Doušek brandy vrátil Amothovi do tváře alespoň trochu barvy. Vůně jídla Tanisovi připomněla, jak je hladový, a tak ani neprotestoval, když Charles prostřel na stůl.

„Co to všechno znamená?" zeptal se pan Amothus a zamyšleně si na klíně rozprostřel ubrousek. „Slyšel jsem o Sothovi. Můj pra—pra—praděd byl svědkem jeho procesu v Palantasu. To on unesl Lauranu, že, Tanisi?"

Půlelfova tvář se zachmuřila. Neodpověděl.

Amothus bezradně rozhodil rukama. „Ale co tedy pro město můžeme udělat?"

Stále nikdo neodpovídal. Nebylo třeba. Amothus pohlédl z půlelfovy zachmuřené a vyčerpané tváře na mladého rytíře, který se jen hořce usmíval a zamyšleně zařezával svůj nůž do ubrusu na stole. To byla odpověď.

Amothus vstal, aniž by se dotkl své snídaně, a začal se klopýtavě procházet po pokoji. Nakonec přistoupil k vysokému oknu z ručně zpracovaného skla, ozdobeného nádhernými vzory. Oválná okenní tabule uprostřed rámovala překrásný pohled na město Palantas. Na nebi se proháněla temná bouřková mračna, která ještě zvýrazňovala klid města.

Pan Amothus tam stál, opíral se o saténový závěs a díval se na město. Byl to den výročních trhů. Lidé procházeli palácem cestou na trh, vyprávěli si o

zlověstných mračnech, nesli košíky a napomínali své nezbedné děti.

„Já vím, na co myslíš, Tanisi," řekl nakonec Amothus zlomeným hlasem. „Myslíš na Tarsis, Silvanest, Útěšín a Kalaman. Myslíš na své přátele, kteří zahynuli ve Věži Nejvyššího kněze. Myslíš na všechny, kteří zemřeli nebo trpěli, zatímco my v Palantasu jsme zůstali nedotčeni."

Tanis stále mlčel. Ještě nedojedl.

„Co ale teď s tebou, Markhame?" povzdechl si Amothus. „Slyšel jsem tebe a tvé rytíře, jak se smějete. Slyšel jsem vaše poznámky o lidech v Palantasu. Říkali jste, že přinesou své měšce s penězi, vrhnou se do bitvy a budou doufat, že jimi budou házet po nepříteli a volat: Jděte pryč! Jděte pryč!"

„Proti panu Sothovi by to pomohlo asi stejně jako meče!" Markham se sardonicky usmál a natáhl ruku se sklenicí na znamení, aby mu Charles znovu dolil.

Amothus opřel hlavu o okenní tabuli. „Nikdy nás nenapadlo, že válka muže dorazit až sem! Nikdy! V průběhu všech věků zůstával Palantas městem míru, městem krásy a světla. Bohové nás vždy ušetřili, dokonce nás ušetřili i Pohromy. A teď, když svět žije v míru, k nám přichází válka." Obrátil se k ostatním a jeho tvář byla bílá jako stěna. „Proč? Já tomu nerozumím!"

Tanis odstrčil talíř. Opřel se a protáhl si ztuhlé svaly. Stárnu, pomyslel si, stárnu a měknu. Schází mi spánek. Schází mi jídlo — omdlévám hlady. Schází mi dny, které jsou už minulostí. Schází mi přátelé, kteří už jsou dávno pryč. Dělá se mi z lidí nanic a unavuje mě, že umírají v nesmyslných bitvách. Vzdychl, protřel si oči, potom opřel lokty o stůl a složil hlavu do dlaní.

„Mluvíš o míru. O jakém míru?" zeptal se. „Chovali jsme se jako děti v domě, kde se otec s matkou hádali, jak byl den dlouhý, a teď najednou nastal klid. Usmíváme se, jsme srdeční, jíme svou zeleninu a snažíme se chodit po špičkách, abychom nezpůsobili žádný hluk, protože víme, že když nebudeme potichu, všechno to začne nanovo. A tomu říkáme mír!" zasmál se hořce Tanis. „Řekni jedno křivé slovo, pane, a Portios na tebe pošle elfy, pohlaď si špatně knír, můj pane, a trpaslíci znovu zamřížují vrata do hor."

Tanis se ohlédl po Amothovi a spatřil, že má skloněnou hlavu. Regent si rukou utíral oči a ramena se mu třásla. Tanise rázem přešel vztek. Na koho měl vlastně zlost? Na osud? Na bohy?

Unaveně vstal a přistoupil k oknu, aby se podíval na to krásné, mírumilovné a prokleté město.

„Neznám odpověď, můj pane," řekl tiše. „Kdybych ji znal, postavil bych chrám a povolal armádu kleriků, kteří by mě poslouchali. Jedno ale vím jistě — vím, že se nesmíme vzdát. Musíme se alespoň o něco pokusit."

„Charlesi, dones mi další brandy," ozval se Markham a znovu nastavil sklenici. „Přípitek, pánové," zvedl pohár.

„Zkoušejme, co zmůžeme... Stejně všichni zemřeme."

13. kapitola

KDOSI ZLEHKA ZAKLEPAL NA DVEŘE. „CO JE?" ozval se Tanis, zabraný do práce.

Dveře se otevřely. „To jsem já, Charles, můj pane. Řekl jsi, abych tě zavolal, až se změní čas."

Tanis se otočil a vyhlédl z okna. Bylo otevřené, Tanis nechal dovnitř proudit čerstvý vzduch. Ale jarní noc byla teplá a dusná a ani větřík nezafoukal. Obloha se černala a jen občas ji protkalo krátké růžové zablesknutí, které se náhle vynořilo z mračen. Nyní, když na to soustředil svou pozornost, Tanis slyšel zvony odbíjet střídání stráži, slyšel hlasy mužů, nastupujících do služby, a dupot těch, pro které hlídka skončila a odcházeli si odpočinout.

Jejich odpočinek však nemusel mít dlouhého trvání.

„Děkuji ti, Charlesi," řekl Tanis. „Pojď na okamžik dovnitř."

„Ovšem, pane."

Sloužící vstoupil a tiše za sebou zavřel dveře. Tanis se na chvilku zadíval na papíry poházené po stole. Pak se jeho stisknuté rty uvolnily a Tanis jistou elfí rukou dopsal další dva řádky. Poprášil mokrý inkoust jemným pískem a znovu si dopis pečlivě přečetl. Ale oči mu zalily slzy a zrak se mu zamlžil. Nakonec se podepsal, smotal pergamen a svíraje ho v rukou se posadil.

„Pane," řekl Charles, „jsi v pořádku?"

„Charlesi..." začal Tanis, otáčeje zlatoocelovým prstenem na své ruce. Zarazil se.

„Pane?" pobídl ho Charles.

„Toto je dopis pro mou ženu, Charlesi," pokračoval Tanis, aniž by se na sloužícího podíval. „Je v Silvanestu. Tenhle dopis musí být odeslán ještě dnes v noci, před..."

„Rozumím ti, pane," řekl Charles, postoupil o krok dopředu a uchopil dopis.

Tanis se provinile začervenal. „Já vím, že jsou daleko důležitější dokumenty, které je potřeba odeslat — vzkazy rytířům a další-ale-"

„Právě teď tu mám jednoho posla, můj pane. Vlastně je to elf ze Silvanestu. Je oddaný a čestný, pane, a bude víc než potěšen, když bude muset opustit město pro tak úctyhodný úkol."

„Děkuji ti, Charlesi," Tanis si povzdechl a rozpačitě si pročísl vlasy.

„Jestli se má něco stát, chci, aby to věděla—"
„Ovšem, pane. To je zřejmé. Už o tom více nepřemýšlej. Co tvá pečeť?"
„Ach ano, samozřejmě." Tanis si stáhl prsten a otiskl ho do horkého vosku, který Charles kápl na stočený pergamen. Pečeť měla tvar osikového listu.
„Přijel pan Guntar, pane. Právě se setkal s panem Markhamem."
„Pan Guntar?" Tanisova tvář se rozjasnila. „Výborně. Jsem..."
„Rádi by se s tebou setkali, pokud se ti to, můj pane, hodí," pokračoval klidně Charles.
„Ovšem, že se mi to hodí," řekl Tanis a vstal. „Citadela se ještě neobjevila?"
„Ne, pane, ještě ne. Pánové jsou v letní jídelně — nyní oficiálně ve štábní místnosti."
„Děkuji ti, Charlesi," dodal Tanis a v duchu se podivil tomu, že se Charlesovi nakonec přece jen podařilo dokončit větu.
Budeš si přát ještě něco, pane?"
„Ne, děkuji. Já vím..."
„Velmi správně, pane." Charles se uklonil a otevřel Tanisovi dveře, aby je za ním zamkl. Jeho dopis svíral v ruce. Chvilku počkal, pro případ, že by se Tanis rozmyslel a přece jen si ještě něco přál, pak se znovu uklonil a tiše zmizel.
Tanis stále ještě přemýšlel o svém listu, osaměle postávaje uprostřed temné chodby. Pak se zhluboka nadechl a vydal se do letní jídelny, které se nyní říkalo štábní místnost.

Tanis vzal za kliku a chtěl vstoupit do pokoje, když najednou koutkem oka uviděl tichý pohyb. Otočil se a vtom se před ním objevila temná postava.
„Dalamare?" řekl ohromeně Tanis. Pustil kliku a vydal se elfovi naproti tmavou chodbou. „Myslel jsem..."
„Tanisi. Tebe právě hledám."
„Je něco nového?"
„Nic, co bys chtěl slyšet," zamračil se Dalamar. „Nemohu zůstat dlouho — naše osudy visí na vlásku, ale přinesl jsem ti tohle." Zasunul ruku do sametové mošny visící po jeho boku, vyjmul z ní stříbrný náramek a podal ho Tanisovi.
Tanis náramek uchopil a zvědavě se ho prohlížel. Šperk byl vyrobený z ryzího stříbra a byl asi čtyři palce široký. Podle jeho velikosti a váhy Tanis usoudil, že náramek byl určen pro mužskou ruku. Byl trošku zašlý, posázený černými kameny, jejichž vyleštěný povrch se zářivě leskl ve světle loučí. Pocházel z Věže Vysoké magie.

Tanis ho opatrně držel. „Je to..." zaváhal, protože si nebyl jistý, jestli to chce vědět.

„Kouzelné? Ano," odpověděl Dalamar.

„Raistlinovo?" zamračil se Tanis.

„Ne." Dalamar se sardonicky usmál. „*Shalafi* nepotřebuje takové kouzelné tretky. Tenhle náramek je součástí sbírky, která je uložená ve Věži. Je velmi starý, nepochybně pochází z časů velikého Humy."

„Co to dělá?" Tanis si předmět pochybovačně prohlížel a stále se mračil.

„Ten, kdo ho má, je odolný vůči všem kouzlům."

Tanis zvedl hlavu. „Znamená to, že i vůči magii pana Sotha?"

„Jakékoli magii. Ano, ochrání svého majitele i před smrtícími slovy mrtvého rytíře — ‚zabít,' ‚bodnout,' ‚oslepit.' Kromě toho také chrání před hrůzou, kterou Soth nahání. A konečně tě ochrání i před dalšími smrtícími silami, jakými jsou oheň a led."

Tanis na Dalamara nevěřícně hleděl. „To je skutečně dar nesmírné ceny! Dáváš nám tím naději."

„Vlastník tohoto náramku mi bude moci poděkovat, až — nebo jestli — se vrátí živý!" Dalamar složil ruce do rukávů. „Přesto pro tebe pan Soth zůstává rovnocenným protivníkem, nemluvě o těch, kteří ho provázejí. Jsou vázáni v jeho službách mocí tak silnou, že ji ani smrt nepřekoná. Ano, Půlelfe, poděkuj mi, až se vrátíš."

„Já?" řekl ohromeně Tanis. „Ale já jsem netasil meč už víc jak dva roky!" Zíral na Dalamara a do mysli se mu vkrádaly pochybnosti. „Proč já?"

Dalamarův úsměv se rozšířil. Šikmé oči pobaveně zamžikaly. „Dej to jednomu ze svých rytířů a pochopíš, Půlelfe. Pamatuj si — tato věc pochází z temnoty. Pozná, kdo patří k *jeho* mužům."

„Počkej!" vykřikl Tanis, když si všiml, že se elf chystá k odchodu. Prudce ho chytil za rameno. „Počkej chvilku. Mluvil jsi o nějakých novinkách..."

„To se tě netýká."

„Řekni mi to."

Dalamar se zarazil a zamračil se nad tím nečekaným zdržením. Tanis cítil, jak se elfovi napjaly svaly v paži. On má strach, napadlo ho. Ale právě, kdy ho to napadlo, se Dalamarovi podařilo znovu získat ztracené sebevědomí. Jeho pohledná tvář se zklidnila a z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Kněžka Crysania byla smrtelně raněna, ale přesto se jí podařilo Raistlina ochránit. On zůstal bez jediného šrámů a vydal se hledat Královnu. Tak mi to alespoň Její Veličenstvo Královna vyprávěla."

Tanis si odkašlal. „Co se stalo s Crysanií?" zeptal se. „To ji tam nechal jen tak zemřít?"

„Ovšem." Dalamara jako by jeho otázka skoro překvapila. „Už ji přece

nepotřeboval."

Tanis pohlédl na náramek ve svých rukou a zatoužil jím mrštit do skvostně bílého úsměvu temného elfa. Včas si ale uvědomil, že si nemůže dovolit takový přepych, jakým byl v tu chvíli hněv. To je šílenství! Všechno je vzhůru nohama. Nechtěně si vzpomněl na Elistana, který se vypravil do Věže, aby arcimágovi poskytl útěchu.

Otočil se na patě, odcházel a náramek svíral pevně v ruce.

„Kouzlo začne působit, když si náramek dáš na ruku," ozval se za jeho zády Dalamarův tichý hlas. Tanis by přísahal, že se temný elf smál.

„Co se stalo, Tanisi?" zeptal se pan Guntar, když se půlelf objevil mezi dveřmi. „Můj milý příteli, jsi bledý jako smrt..."

„To nic. Já— jen jsem slyšel nějaké nepříjemné zprávy. Budu v pořádku." Tanis se zhluboka nadechl a pak se podíval na oba rytíře. „Ani vy nevypadáte zrovna nejlépe."

„Další přípitek?" řekl pan Markham a pozvedl svou číši s brandy.

Pan Guntar se na něj nesouhlasně zadíval, ale mladý rytíř mu nevěnoval žádnou pozornost a jedním douškem svůj pohár vypil.

„Citadela už byla spatřena. Překročila hory. Bude tu za svítání."

Tanis přikývl. „Přesně to jsem si myslel." Zamyšleně se poškrábal na bradě a pak si unaveně protřel oči. Vrhl letmý pohled na láhev brandy a pak rozhodně zavrtěl hlavou. Ne, to by ho s největší pravděpodobností uspalo.

„Co to máš v ruce?" zeptal se Guntar a natáhl se pro stříbrný náramek. „Není to snad nějaké elfí kouzlo pro štěstí?"

„Na tvém místě bych se toho nedotýkal..." začal Tanis.

„Zatraceně!" vydechl Guntar a chytil se za hřbet ruky. Náramek pustil na podlahu a vrhl se pro vlněnou utěrku. Celý se přitom kroutil bolestí.

Tanis se sklonil a sebral náramek ze země. Guntar ho sledoval a nevěřil vlastním očím. Pan Markham se zajíkal smíchy.

„Přinesl nám to mág Dalamar, je to z Věže Vysoké magie," řekl Tanis a snažil se nevšímat si Guntarova zamračeného pohledu. „Toho, kdo to nosí, ochrání náramek před jakýmkoli druhem magie — je to jediná věc, která někomu pomůže přiblížit se k panu Sothovi."

„Někomu!" opakoval Guntar. Zíral na své vlastní ruce. Konečky prstů, kterými se náramku dotkl, měl popálené. „Ty popálené prsty — to není všechno! Proletěl mnou blesk, až se mi téměř zastavilo srdce! Kdo, ve jménu Propasti, na sebe takovou věc navlékne?"

„Například já," odvětil Tanis. *Pochází z temnoty. Pozná, kdo patří k jeho mužům*. „Má to něco společného s vámi rytíři a svatou přísahou, kterou skládáte Paladinovi," řekl a ucítil, jak zrudl v obličeji.

„Zahrabeme to!" prohlásil pan Guntar. „Nepotřebujeme pomoc, jakou nám černí mágové nabízejí!"

„Podle mě bychom měli použít jakoukoli pomoc, pane!" odsekl Tanis. „Také bych rád připomněl, že ačkoli to zní podivně, jsme na stejné straně! A teď mi, pane Markhame, řekni, jak probíhají přípravy na obranu města."

Tanis zastrčil náramek do kapsy, nevšímaje si Guntarova popuzeného výrazu, a obrátil se na překvapeného Markhama, který ze sebe začal rychle chrlit svou zprávu.

Solamnijští rytíři se vydali na pochod z Věže Nejvyššího kněze. Než dorazí do Palantasu, bude to trvat několik dní.

Byl vyslán posel k drakům dobra, ale ani oni se do Palantasu nedostanou včas.

Samotné město je ve stavu pohotovosti. Pan Amothus řekl obyvatelům, co je čeká. Nikdo z nich nepropadl panice, ačkoli tomu Guntar nechtěl věřit. Několik boháčů se pokusilo podplatit lodní kapitány aby je vzali na moře, ale kapitáni, všichni do jednoho, odmítli při pohledu na zlověstná mračna vyplout. Brány Starého města zůstaly otevřené. Ti, kdo chtěli, mohli odejít do divočiny — mohli riskovat a jít. Ale nebylo mnoho těch, kteří té příležitosti využili. V Palantasu mají alespoň hradby a rytíře na svou obranu.

Tanis si osobně myslel, že kdyby věděli, co je čeká, jistě by příležitosti opustit město využili. Přesto palantaské ženy odložily své drahé šaty a začaly plnit všechny nádoby vodou, aby mohly začít, až to bude třeba, hasit oheň. Ti, kteří žili v Novém městě (nechráněném hradbami), se přesunuli za brány Starého města, které se v tak krátké době, jaká jim ještě zbývala, dalo přece jen lépe připravit na dlouhé obléhám. Děti se skryly do vinných sklepů. Obchodníci otevřeli své obchody a nabízeli zboží, které bylo třeba. Bojovníci nabízeli své zbraně a kováři pracovali dlouho do noci, kovajíce meče, štíty a brnění.

Tanis vyhlédl z okna, aby spatřil ve většině domů světla — lidé se připravovali na ráno, na které se podle jeho zkušenosti nebylo možné připravit.

Vzpomněl si na dopis Lauraně a s povzdechem se rozhodl, i když dobře věděl, že to bude znamenat hádku. Potřeboval se na to připravit. Prudce se otočil a přerušil Markhama uprostřed věty. „Jak si myslíš, že na nás zaútočí?" zeptal se Guntara.

„Myslím, že je to docela prosté." Guntar si zatahal za knír. „Udělají totéž, co v Kalamanu. Přivedou citadelu tak blízko, jak jen to bude možné. V Kalamanu se příliš blízko nedostali, protože je zadržovali draci. Ale..." pokrčil rameny „...my nemáme zdaleka tolik draků, jako měli oni. Jakmile bude citadela nad hradbami města, drakoniáni seskočí a pokusí se tak získat město. Draci zla zaútočí z oblak..."

„A pan Soth projde branou města," dokončil Tanis.
„Rytíři tu snad do té doby budou, aby mu zabránili okrádat naše mrtvoly," procedil mezi zuby Markham.
„A Kitiara," pokračoval Tanis, „se bude snažit dostat do Věže Vysoké magie. Dalamar sice říká, že se Soikanovým hájem žádná živá bytost nedostane, ale také říkal, že Kitiara má od Raistlina nějaké kouzlo. Možná tedy počká na Sotha, protože ji napadne, že by jí mohl pomoci."
„Jestli je Věž jejím cílem," řekl Guntar s důrazem na jestli. Bylo zcela zřejmé, že ještě neuvěřil vyprávění o Raistlinovi. „Hádám, že bitva bude jen zástěrkou pro to, aby mohla se svým drakem přeletět městské zdi a přistát co nejblíž Soikanova háje. Možná bychom kolem háje měli postavit několik našich mužů, aby ji zastavili."
„Nemohli by se dostat tak blízko," přerušil ho Markham a po chvilce dodal, „můj pane. Háj zastraší každého, kdo se k němu přiblíží na méně než míli."
„Kromě toho potřebujeme rytíře na to, aby bojovali se Sothovými legiemi," řekl Tanis. Zhluboka se nadechl „Mám plán. Směl bych ho přednést?"
„Rozhodně ano, Půlelfe."
„Očekáváte, že nás citadela napadne shora, zatímco Soth projde hlavní branou a vytvoří tak podmínky pro Kitiaru, aby se dostala do Věže. Je to tak?"
Guntar přikývl.
„Pak tedy posaďme rytíře na bronzové draky. Já bych si vzal Ohnivce. A protože mi náramek dává tu moc bránit se Sothovi, budu s ním bojovat. Ostatní rytíři ať zaútočí na jeho nohsledy. Mimo to mám s panem Sothem nevyřízené účty," dodal Tanis, když viděl, jak Guntar nesouhlasně vrtí hlavou.
„To nepřipadá v úvahu. V poslední válce sis počínal dobře, ale nebyl jsi nikdy cvičen ve válečnictví! Nemůžeš se rovnat Solamnijským rytířům..."
„A už vůbec ne mrtvole Solamnijského rytíře!" prohlásil Markham a opile se zachechtal.
Guntarův knír se rozhněvaně zachvěl, ale rytíř se nakonec ovládl.
„Bez náramku, pane, znamená umění zacházet s mečem velmi málo," poznamenal Markham a řádně se napil brandy. „Ten, kdo na tebe jenom ukáže a řekne: Zemři! je rozhodně ve výhodě."
„Prosím, pane," zasáhl Tanis, „přiznávám, že můj válečnický výcvik nebyl příliš dokonalý, ale roky, které jsem strávil v boji s mečem, můj pane, tento výcvik nahradí. Má elfí krev..."
„Do Propasti s tvou elfí krví," zamumlal Guntar, vrhaje nepřátelské pohledy na Markhama, který si jich ovšem pranic nevšímal a znovu si nalil z

lahve brandy.

„Pokud budu nucen, půjdu do útoku v čele rytířů, můj pane," dodal tiše Tanis.

Guntar zrudl. „Zatraceně, to bylo nečestné!"

Tanis se usmál. „Zákony rytířů se o ničem takovém nezmiňují. Čestný nebo ne, jsem Rytíř Růže, a můj věk — více než sto let, můj pane — mi dává právo seniority."

Markham se smál. „U všech bohů, Guntare, proč mu nedáš svolení k tomu, aby se nechal zabít? Co by to, u Propasti, změnilo?"

„Je opilý," poznamenal Guntar a vrhl po Markhamovi další zdrcující pohled.

„Je mladý," odpověděl Tanis. „Jak se tedy rozhodneš, pane?"

Guntarovy oči plály hněvem. Díval se na půlelfa a na jazyk mu sedala hodně nevybíravá slova. Nevypustil je však z úst. Guntar věděl, že ten, kdo se hlásí k boji proti Sothovi, sám sebe vrhá do náruče téměř jisté smrti — ať už má kouzelný náramek nebo ne. Nejprve ho napadlo, že Tanis je buď tak naivní nebo příliš zatvrzelý, aby si to uvědomil. Nyní však, když se zadíval do jeho očí, Guntar zjistil, že se v něm mýlil.

Polkl ta slova a odkašlal si. Pak mávl rukou k Markhamovi. „Zkus, jestli se ti podaří ho vystřízlivět, Půlelfe. A potom by ses měl připravit. Já počkám s rytíři."

„Děkuji ti, pane," zamumlal Tanis.

„Ať tě bohové provázejí," dodal Guntar hlubokým hlasem. Potřásl Tanisovi rukou, pak se otočil a vyšel z pokoje.

Půlelf se obrátil na pana Markhama, který slepě zíral do prázdné číše a přihlouple se usmíval. Není tak opilý, jak se tváří, pomyslel si Tanis. Vlastně si přál, aby opilý byl.

Otočil se k mladému rytíři zády a přistoupil k oknu. Díval se ven a čekal na svítání.

Laurano,

má milovaná ženo, když jsme se před týdnem loučili, netušili jsme, že naše odloučení může trvat velmi, velmi dlouhou dobu. Během našich životů jsme od sebe byli odloučeni už tolikrát. Ale já musím přiznat, že tentokrát se tůn nemohu rmoutit. Uklidňuje mé pomyšlení na to, že jsi v bezpečí, přestože se obávám, že jestli Raistlin uspěje, ani jediné místo na Krynnu nebude bezpečné.

Má nejdražší, musím být zcela upřímný. Nedoufám, že se někomu z nás podaří přežít. Beze strachu se dívám v tvář smrti — věřím, že to mohu čestně

říci. Ale nemohu se tomu postavit bez pocitu hořkého hněvu, Poslední válku jsem statečně snesl. Neměl jsem nic, neměl jsem tedy co ztratit. Ale nikdy se mi nestalo, že by se mi tak zoufale chtělo žít jako právě nyní. Cítím se jako lakomec. Kdybych mohl, někde bych ukryl všechnu radost a štěstí, které jsme našli Ošklivi se mi pocit, že se toho budu muset vzdát. Myslím na naše plány, na děti, v které jsme doufali Myslím na tebe, má nejdražší, na to, jaký smutek ti má smrt přinese, a nevidím na tyto stránky přes slzy lítosti a vzteku nad tím, že pláču.

Mohu tě jen poprosit o to, abys to chápala jako útěchu jak pro sebe, tak pro mě — toto odloučení bude naše poslední.

Svět už nás nikdy nerozdělí. Počkám na tebe, Laurano, v říši, kde umírá i samotný čas.

Jednoho večera ve světě věčného jara se podívám na stezku a uvidím tě po ní přicházet. Už teď tě jasně vidím, má nejdražší. Poslední paprsky zapadajícího slunce se odrážejí na tvých vlasech, tvé oči se lesknou láskou a naplňují mé srdce.

Přijdeš za mnou.

Já tě sevřu ve své náručí. Zavřeme oči a budeme snít náš věčný sen.

KNIHA 3

Návrat

STARÝ STRÁŽNÝ ODPOČÍVAL V TEMNÉM STÍNU strážního domku u brány Starého města. Venku slyšel hlasy dalších strážných — přiškrcené a plné strachu a vzrušení — jak si vzájemně dodávají odvahu. Je jich tam nejméně dvacet, pomyslel si starý strážný. Noční hlídky byly zdvojnásobené. Ti, kterým služba skončila, se rozhodli raději zůstat, než jít domů. Nad sebou slyšel pomalé a jisté kroky rytířů. A ještě výš slyšel občasné mávání dračích křídel a nesrozumitelné dračí hlasy. Byli to bronzoví draci, které pan Guntar přivedl z Věže Nejvyššího kněze, hlídali ve vzduchu, zatímco lidé drželi hlídky na zemi.

Kolem sebe slyšel zvuky — zvuky jisté záhuby.

Ta myšlením se usadila v mužově mysli, nikoli na jazyku, protože ani záhuba, ani zatracení nebylá slova, která by starci něco říkala. Ale vědomí, které cítil, bylo stejné. Strážný byl bývalý žoldák, prožil už mnoho takových nocí. Také on byl kdysi mladý jako ti venku, také on dokázal celou noc tlachat o tom, jaké velké věci ho čekají ráno. Při své první bitvě ale byl tak vyděšený, že si stále pamatoval každou podrobnost toho dne.

Potom následovalo mnoho dalších bitev. Člověk si na ten strach zvykne. Stane se jeho součástí, stejně tak jako meč. Ale tahle bitva měla být jiná. Přijde ráno, a jestli budou mít štěstí, dočkají se i další noci.

Náhlé řinčení kopí, hlasy a velitelské příkazy vytrhly starého strážného z filozofických úvah. Ucítil ten obvyklý pocit vzrušení a vystrčil hlavu ze svého domku.

„Něco jsem zaslechl!" vykřikoval jeho mladý spolubojovník a ztěžka popadal dech. „Tam— tam venku! Znělo to jako řinčení brnění celé armády!"

Starý muž pohlédl do tmy. Dokonce i rytíři ustali přecházet a dívali se dolů na širokou cestu, která se rýsovala mezi branami Starého a Nového města. Rychle zapálili další louče a přidali je k těm, které až dosud hořely na

zdech. Louče vrhaly kruh světla na zem pod nimi. Ale po dalších dvaceti stopách pokračovala neproniknutelná tma. Také starý strážce slyšel ony zvuky, ale nevyděsil se. Ze zkušenosti věděl, že tma a strach mohou z jediného muže udělat celý pluk.

Vrátil se zpět do strážnice, mávl rukou a prohlásil: „Zpět na svá místa!"

Mladý strážce chvilku bručel, pak se i on vrátil na své místo, ale zbraň měl připravenou. Stařec sevřel jílec meče, postavil se doprostřed ulice a tiše čekal.

Po chvilce do kruhu světla vstoupil — místo jednotky drakoniánů — jakýsi muž (který, pravda, mohl vydat svým vzrůstem za dva) a s ním, jak se zdálo, malý šotek.

Oba se zastavili, oslepení náhlým světlem. Starý strážný si je pečlivě měřil. Velký muž na sobě neměl plášť. Stařec viděl, jak se mu matně leskne brnění. Bylo potřísněné šedým bahnem a na některých místech zčernalé, jako kdyby ho popálily plameny. Také šotek byl pokrytý tímtéž bahnem — přestože bylo zřejmé, že se s největší pečlivostí snažil očistit své křiklavě modré kamaše. Velký muž kulhal a jak on, tak šotek vypadali, jako kdyby se vraceli z nějaké bitvy.

To je zvláštní, pomyslel si strážce. Nikde se ještě nebojuje, museli bychom o tom slyšet.

Strážce si všiml, že velký muž jednou rukou drží jílec meče a zkoumavě se kolem sebe rozhlíží. Také šotek zvědavě pokukoval po svém okolí. V ruce držel knihu vázanou v kůži.

„Co tu pohledáváte?" zvolal stařec a vydal se jim vstříc.

„Já jsem Tasslehoff Bosonožka," řekl šotek, chvilku zápolil s velkou knihou a pak strážci podal svou drobnou ruku. „A tohle je můj přítel Karamon. Jsme z Útě..."

„Záleží na tom, kde jsme," řekl muž zvaný Karamon přátelským hlasem, ale jeho tvář byla zcela vážná. Strážce se zarazil

„Chceš snad říct, že nevíš, kde jsi?" zeptal se podezíravě.

„Nejsme z této části země," odpověděl silák chladně. „Ztratili jsme mapu. Když jsme uviděli světla města, vydali jsme se sem."

A já jsem pan Amothus, pán tohoto města, pomyslel si strážce. „Jste v Palantasu."

Muž se podíval za sebe a pak znovu pohlédl na strážce, který mu sotva sahal po ramena. „Takže za námi je Nové město. Kde jsou všichni? Prošli jsme ho křížem krážem a nenarazili jsme ani na živou duši."

„Jsme ve stavu pohotovosti," pokýval hlavou voják. „Všichni jsou uvnitř, za hradbami města. Hádám, že to je asi vše, co pro tuto chvíli potřebujete vědět. A teď mi řekněte, co tu pohledáváte? A jak je možné, že nevíte, co se

tu děje? Řekl bych, že ta zpráva proletěla celou zemí."

Silák si rukou přejel po zarostlé tváři a usmál se. „Pár rund trpasličí kořalky to člověku hezky rychle vyžene z hlavy, nemám pravdu, kapitáne?"

„Ano, máš," zamračil se strážce. Oči toho chlapíka byly ostré a jasné a bylo v nich vidět odhodlání. Strážce se do nich zadíval a pak zavrtěl hlavou. Už ty oči někde viděl, byly to oči muže odhodlaného vydat se smrti, viděl v nich přesvědčení, že smrt by přinesla klid bohům i jemu.

„Pustíš nás dovnitř?" řekl ten muž. „Podle toho, co vidím, myslím, že by se vám mohli hodit další dva válečníci."

„Ano, muž tvého vzrůstu by se nám jistě hodil," odpověděl strážce. Zamračil se na šotka. „Myslím, že jeho bychom tu měli nechat jako návnadu pro káňata."

„Já jsem ale také bojovník!" ohradil se dotčeně šotek. „Zachránil jsem Karamonovi jednou život!" Rozzářila se mu tvář. „Chceš o tom slyšet? Je to překrásný příběh. Byli jsme v kouzelné pevnosti. Raistlin mě tam odnesl a zabil mého přítele. Ale o tom jsem vyprávět nechtěl. Takže. Byli tam dva temní trpaslíci a chtěli zabít Karamona a on uklouzl a..."

„Otevřete bránu!" nařídil strážce.

„Tasi, pojď," řekl velký muž.

„Ale teď jsem se zrovna dostal k tomu nejzajímavějšímu!"

„Málem jsem zapomněl—" otočil se silák, když rukou umlčel šotka — „mohl bys mi říct, který je dnes den?"

„Čtvrtek, pátý měsíc, 356," řekl strážný. „A také budeš asi potřebovat klerika, aby ti ošetřil rány."

„Klerika," mumlal si pro sebe Karamon. „Aha, už chápu, zapomněl jsem, že tady klerikové jsou. Děkuji," zvolal, když on a šotek procházeli branou. Strážce u brány zaslechl, jak šotek vesele švitoří — potom, co se mu podařilo vykroutit ruku ze silákova sevření.

„Fuj! Měl by ses umýt, Karamone. Zatraceně, mám v puse bláto! — Tak, kde jsem to skončil? Aha, dostal jsem se až k té části, když jsi spadl do té kaluže krve a — "

Strážce zavrtěl hlavou a ohlédl se po nich.

„Také tu máme jeden takový příběh," zamumlal, když se vrata s bouchnutím zavřela, „ale takový by si nedovedl vymyslet ani ten nejvynalézavější šotek."

1. Kapitola

„CO JE TAM NAPSÁNO, KARAMONE?" TAS STÁL na špičkách a snažil se podívat velkému muži přes rameno.

„Psst!" zasyčel rozzlobeně Karamon. „Čtu." Otřásl ramenem. „Ztrať se!" Velký muž rychle listoval kronikou, kterou dostal od Astina. Najednou se zarazil a začal si poslední nalistovanou stránku pečlivě pročítat.

Tas si povzdechl — koneckonců celou dobu tu knihu nesl! — opřel se o zeď a rozhlédl se kolem. Stáli pod jednou z mosazných svítilen, které Palanťané používali na osvětlení nočních ulic. Blíží se svítání, pomyslel si šotek. Bouřné mraky zakryly slunce a město začínalo nabývat ponurý šedavý nádech. Ze zálivu sem vítr přivál hustou mlhu, která se proháněla ulicemi.

Přestože se ve většině oken svítilo, v ulicích bylo jen pár Udí. Obyvatelé města měli přikázáno zůstat doma. Tas však viděl tváře žen přitisknuté ke sklu, sledující, v tichém očekávání. Čas od času kolem přeběhl muž, svírající v rukou zbraně a mířící k hlavní bráně. A jednou se dveře obydlí přímo před Tasem otevřely, vystoupil z nich muž s rezavým mečem v ruce a za ním šla plačící žena. Muž se k ní sehnul, políbil ji a.něžně pohladil dítě, které držela v náručí. Pak se prudce otočil a rozběhl se ulicí. Minul Tase a šotek v jeho očích spatřil slzy.

„Ach ne!" mumlal Karamon.

„Co? Co?" vykřikl Tas a natáhl se, aby viděl na otevřenou stránku, kterou Karamon právě četl.

„Poslouchej: Toho rána, ve čtvrtek, se nad Palantasem objevila létající citadela, obklopená černými a modrými draky. Spolu s létající pevností se za branami Starého města objevila hrozná postava. Jediný pohled na ni vzbuzoval hrůzu, krev tuhla v žilách a i ostřílení veteráni odvraceli hlavy.

Objevila se jako z temnoty samotné noci — pan Soth, Rytíř Černé růže, nejhorší noční můra s očima jako žhavé uhlí. Vjel do města bez sebemenšího odporu a strážci př

Pan Amothus se objevil na hradbách města a podíval se na mrtvého rytíře. Mnoho ostatních nemohlo na hrůznou postavu ani pohlédnout, tak byli otřeseni děsivým strachem. Ale Amothus, sám bledý jako smrt, stál zpříma a jeho slova vracela odvahu těm, kteří ji samou hrůzou ztratili.

‚Odevzdej tento vzkaz Dračímu Velmistrovi. Palantas žil v kráse a míru po mnoho století. Ale nebudeme si vykupovat krásu a mír za cenu svobody.'

‚Pak ji vykoupíte za cenu vlastních životů!' zvolal pan Soth.

Zdánlivě odnikud se objevila jeho jednotka — třináct kostlivců na koních s očima stejně žhnoucíma, jako byly oči jejich velitele. Všichni se zastavili za ním. Za kostlivci stály klece z lidských kostí tažené wyverny a v nich byli duchové elfích žen, jimž bohové uložili sloužit Sothovi. V rukách svíraly ledové meče a jeden jediný jejich výkřik znamenal smrt.

Soth zvedl ruku, která byla vidět jen díky tomu, že na ní měl navlečenou rukavici z oceli, a ukázal na bránu města, která byla stále ještě zavřená — snad v naději, že Sothovi zabrání ve vstupu. Vyslovil magická slova a kolem se začal šířit chlad tak hrozný, že zmrazil všechny okolo. Ztuhla jim krev v žilách a jejich duše se třásly zimou. Závory na bráně pokryla námraza, pak se ocel změnila v led a při dalších Sothových slovech se led rozdrobil na kousky.

Soth spustil ruku, vydal se do města a jeho nohsledi ho následovali.

Na druhé straně brány čekal na bronzovém draku Ohnivci (jeho skutečné jméno však bylo Khirsah) Tanis Půlelf, Hrdina Kopí. Jakmile mrtvý rytíř spatřil svého protivníka, okamžitě se rozhodl ho zabít magickým slovem ‚Zemři!' Tanise Půlelfa, který byl chráněn náramkem proti jakýmkoli kouzlům, ta slova neovlivnila. Ale náramek, který ho v první chvíli ochránil, už mu dál příliš pomoci nemohl..."

„Už mu nemohl pomoci!" vykřikl Tas a přerušil Karamona ve čtení. „Co to znamená?"

„Mlč!" zasyčel Karamon a pokračoval. „Bronzový drak, na kterém Tanis seděl, nebyl proti Sothově magii chráněn, zemřel na Sothův příkaz a Tanis byl nucen bojovat proti Rytíři smrti na zemi. Pan Soth seskočil z koně, aby se se svým protivníkem utkal podle Zákonů boje, kterým Solamnijští rytíři podléhán. Tento zákon už se mrtvého rytíře netýkal, ale i když nebyl nikdo, kdo by ho mohl soudit, stále ho dodržoval. Tanis bojoval statečně, ale Sothovi se nemohl vyrovnat Prohrál a byl smrtelně raněn, když mu Rytíř smrti vbodl meč do prsou..."

„Ne!" vydechl Tas. „Ne! Nesmíme nechat Tanise zemřít!" Natáhl se a zatahal Karamona za rukáv. „Pojďme! Pořád ještě máme čas! Musíme ho najít a varovat..."

„Já nemohu, Tasi," řekl Karamon. „Musím jít do Věže. Cítím Raistlinovu

přítomnost. Nemám mnoho času, Tasi."

„To nemyslíš vážně! Nemůžeme nechat Tanise umřít!" zašeptal Tas a zíral na Karamona s očima doširoka otevřenýma.

„Ne, Tasi, nemůžeme," řekl Karamon a vážně si šotka změřil. „Zachráníš ho!"

Ta myšlenka šotkovi doslova vyrazila dech. Když se mu konečně podařilo promluvit, jeho hlas se podobal pískotu. „Já? Ale Karamone, já nejsem válečník! Já vím, řekl jsem tomu vojákovi, že jsem..."

„Tasslehoffe Bosonožko," řekl Karamon, „já myslím, že je dost pravděpodobné, že si tohle všechno bohové vymysleli proto, aby ti poskytli jedinečnou příležitost zažít dobrodružství. Je to možné, i když o tom třeba pochybuji. Jsme ale součástí tohoto světa a musíme vzít na svá bedra zodpovědnost. Teď to chápu. Chápu to docela jasně." Smutně si povzdechl a jeho tvář naplnilo zoufalství a beznaděj, až Tase zamrazilo.

„Já přece velice dobře vím, že jsem součást tohoto světa, Karamone," řekl zkroušeně Tas, „a já na sebe vezmu tak velkou zodpovědnost, jakou jenom můžu unést Ale jsem hrozně malá součást světa — jestli mi rozumíš. A Soth je velký a ošklivý. A..."

Ozval se zvuk trubky a hned po ní další. Oba, jak Karamon, tak Tas, počkán, až trubky utichnou.

„To je ono, že?" zeptal se opatrně Tas.

„Ano," odpověděl Karamon. „Měl by sis pospíšit."

Zavřel knihu a uložil ji do opotřebovaného obalu, který se Tasovi podařilo sehnat v Novém městě. Šotkovi se podařilo obstarat si také několik nových mošen, do kterých uložil sbírku nejrůznějších zajímavých předmětů, o kterých neměl Karamon ani tušení. Pak velký muž pohladil Tase po hlavě, po hladkém směšném culíku.

„Sbohem, Tasi, a děkuji."

„Ale Karamone!" Tas na něj hleděl a cítil se najednou hrozně opuštěný a zmatený. „Kde budeš ty?"

Karamon obrátil zrak k Věži Vysoké magie, která se zlověstně leskla pod temnými mraky. Na jejím vrcholu, kde byla laboratoř a vstup do Portálu, svítilo osamělé okno.

Tas se podíval tam, kam Karamon. Viděl bouřná mračna, jak klesají níž a níž, a s nimi i blesky — jako by si s Věží pohrávaly. Pak si vzpomněl na Soikanův háj.

„Ach, Karamone!" vykřikl a chytil ho pevně za ruku. „Karamone, nechoď nikam... počkej!"

„Sbohem, Tasi," řekl rozhodně válečník a prudce šotka odstrčil. „Musím to udělat. Ty víš, co se stane, když to neudělám. A vím také, to, že i ty to

musíš udělat. Tak si pospěš. Citadela už bude pravděpodobně nad bránou."

„Ale Karamone," váhal Tas.

„Tasi, ty to musíš udělat!" Karamon vykřikl, jeho rozhněvaný hlas burácel prázdnou ulicí. „Nebo snad chceš nechat Tanise zemřít bez toho, aby ses mu pokusil pomoci?"

Tas se přikrčil. Nikdy ještě neviděl Karamona tak rozzlobeného. Tedy alespoň na něj. Při všech těch dobrodružstvích, která spolu zažili, na něj nikdy Karamon nekřičel. „Ne, Karamone," řekl chabě. , Já jen... Nevím, co mám dělat..."

„Ty něco vymyslíš," zamumlal Karamon zamračeně. „Vždycky něco vymyslíš." Otočil se a vykročil. Opuštěný Tas za ním zmateně zíral.

„S—sbohem, K—Karamone," zavolal za mizející postavou. „Já—já tě nezklamu."

Velký muž se otočil. Když promluvil, jeho hlas zněl Tasovi trošku podivně, jako kdyby se zajíkal. „Já vím, že mě nezklameš, Tasi, ať se děje cokoli." Zamával mu a vydal se dál ulicí.

Tas v dálce viděl temný stín Soikanova háje, stín, který ani den nemohl zapudit, stín, který skrýval strážce Věže.

Tas chvilku stál a sledoval Karamona, dokud mu nezmizel z dohledu. Doufal, že silák změní rozhodnutí, vrátí se a vykřikne: „Počkej, Tasi! Půjdu s tebou zachránit Tanise!"

Ale to se nestalo.

„Znamená to, že je to tedy na mně," povzdechl si Tas. „A dokonce na mě křičel!" Šotek si utřel nos a obrátil se na druhou stranu, směrem k bráně. Srdce mu spadlo až do blátem zamazaných kalhot, takže se cítil ještě těžší. Neměl ani jediný nápad, jak to udělat, aby zachránil Tanise ze spárů mrtvého rytíře, a čím víc o tom přemýšlel, tím podivnější se mu zdálo, že mu Karamon dal takovou zodpovědnost jen tak.

„Přesto se mi podařilo zachránit Karamonovi život," mudroval Tas, „možná si uvědomil..."

Najednou se zarazil uprostřed ulice.

„Karamon se mě chtěl zbavit!" vykřikl. „Tasslehoffe Bosonožko, máš mozek velikosti hrachu, jak ti to říkával Flint. Zbavil se mě! A teď tam ve věži umře! Poslal mě zachránit Tanise, ale byla to jenom výmluva!" Tas byl nešťastný a rozrušený, když se vydal ulicí na druhou stranu. „Co mám teď dělat?" přemýšlel.

Rozběhl se za Karamonem, když vtom se znovu ozvaly trubky. Tentokrát byl jejich zvuk ohlušující — volaly na poplach. V dálce pak zaslechl jakési hlasy, volající Tanisovo jméno.

„Jestli půjdu za Karamonem, Tanis zemře!" Tas se zarazil. Otočil se a

vykročil k Tanisovi. Pak se znovu zastavil a rozpačitě si smotal kštici, že vypadala jako korková zátka. Šotek ještě nikdy v životě nebyl tak zmatený.

„Oba mě potřebují," naříkal zoufale. „Jak si mám vybrat?"

A potom — „Už vím!" Tvář se mu rozjasnila. „A je to!"

Zhluboka si oddechl, otočil se a zamířil k městské bráně. Tentokrát však běžel.

„Zachráním Tanise," oddechoval, když zatáčel do úzké uličky, aby si zkrátil cestu, „ a pak se vrátím za Karamonem. Tanis mi možná bude k užitku."

Jak se řítil ulicí, děsil toulavé kočky, které před ním divoce prchaly. Tas se zamračil. „Kolik hrdinů budu muset ještě zachránit," brblal, „začínám jich mít pomalu dost!"

Létající citadela se objevila na obloze u Palantasu právě ve chvíli, kdy trubky hlásily změnu hlídek. Vysoké věže a hradby, kamenné zdi a okna byly zaplněné drakoniány — všichni byli jasně vidět, když se citadela přiblížila nad město, spočívajíc svými základy na magickém mračnu.

Na zdech Starého města stáli muži — rytíři, žoldáci i obyvatelé města. Nikdo z nich nepromluvil. Všichni svírali své zbraně a tiše zírali k oblakům.

Ale nakonec při pohledu na citadelu padlo jedno slovo a po chvíli další.

„Ach!" vydechl posvátně Tas a sepjal ruce. Ten pohled ho naprosto uchvátil. „Není to nádherné? Málem jsem zapomněl, jak obdivuhodné a vznosné jsou ty překrásné citadely. Dal bych nevím co za to, kdybych se na jedné mohl svézt" Pak si povzdechl a zachvěl se. „Teď ne, Bosonožko," přísně si nakázal Flintovým hlasem. „Máš důležitou práci. Teď —" rozhlédl se kolem — „tady jsou ta vrata. Tady je citadela. A támhle jde pan Amothus... Bohové, ten ale vypadá! Už jsem viděl líp vypadající mrtvoly. Ale kde je... Ach!"

Na ulici se objevilo smutné procesí kráčející přímo k Tasovi — skupina Solamnijských rytířů. Šli pěšky a vedli své koně. Nikdo nepromluvil, byl to velmi smutný pohled. Tváře všech mužů byly strnulé a vážné, každý z nich si byl jistý, že jde na téměř jistou smrt. Byli vedeni mužem, jehož zarostlá brada ostře kontrastovala s hladce oholenými tvářemi a kníry ostatních rytířů. Přestože měl na sobě brnění Rytířů Růže, nenosil je tak přirozeně jako ostatní bojovníci.

„Tanis vždycky nenáviděl ocelové brnění," prohlásil Tas, když se k němu jeho přítel blížil. „A je tu a na sobě má brnění Solamnijských rytířů. Zajímalo by mě, co by si o tom pomyslel Sturm! Kdyby tady tak Sturm mohl být!" Tasovi se začala třást brada. Z očí mu kapaly hořké slzy a stékaly mu po nose ještě předtím, než je stihl utřít. „Přál bych si, aby teď se mnou byl ně-

kdo statečný a chytrý."

Když se rytíři přiblížili až k bráně, Tanis se zastavil a obrátil se k nim, aby tiše rozdal příkazy. Nad hlavami rytířů se náhle ozval šustot dračích křídel. Tasslehoff vzhlédl á spatřil Khirsaha létajícího v kruzích, jak řadí ostatní bronzové draky do válečné formace. Citadela se stále blížila a klesala k hradbám.

„Sturm tady není. Karamon tady není. Nikdo tu není, Bosonožko," zamumlal Tas a odhodlaně si protřel uslzené oči. „Co mám jenom dělat?"

Šotkovou myslí divoce probíhaly ty nejdivočejší myšlenky — všechno, počínaje držením Tanise v šachu mečem („Myslím to vážně, Tanisi, nech ty ruce nahoře!") až po to, že by ho tloukl po hlavě kusem kamene („Tanisi, nevadlo by ti, kdyby sis na chvilku sundal helmu?"). Tas byl dokonce tak zoufalý, že byl ochoten mu říct pravdu („Chápeš, Tanisi, vrátili jsme se časem do minulosti, pak jsme se ocitli v budoucnosti a Karamon sebral Astinovi knihu, ve které se píše o konci světa a v posledních kapitolách je napsáno, jak umřeš a..."). Najednou Tas uviděl, jak Tanis zvedl pravou paži. Cosi se stříbrně zalesklo...

„To je ono," řekl Tas a s úlevou si oddechl. „Tohle udělám - to, v čem jsem nejlepší..."

„Ať se stane, co chce, nechte mě vypořádat se s panem Sothem," řekl Tanis, rozhlížeje se po ostatních rytířích. „Chci, abyste mi přísahali na Zákon Práva a Povinnosti."

„Tanisi, můj pane," začal pan Markham.

„Ne, nehodlám se o tom hádat, rytíři. Bez magického náramku proti němu nemáte žádnou šanci. Každého z vás bude třeba v boji proti jeho legii. Buď budete přísahat, nebo vás propustím. Tak přísahejte!"

Za branami se ozval hlas, volající Palanťany, aby se vzdali. Rytíři se podívali jeden na druhého a po zádech jim přeběhl mráz, když zaslechli ten nelidský hlas. Chvíli bylo ticho, přerušované jen šustotem dračích křídel, jak se ti obří tvorové — bronzoví, stříbrní, černí a modří — vznášeli ve vzduchu, nepřátelsky se měřili a netrpělivě čekali na povel k boji. Tagisův drak Khirsah poletoval blízko svého jezdce a byl připraven se na jeho příkaz snést k zemi.

A pak uslyšeli hlas pana Amotha — přiškrcený, ale důrazný — odpovídající Rytíři smrti.

„Odevzdej tento vzkaz Dračímu Velmistrovi. Palantas žil v klidu a míru po mnoho staletí. Ale nebudeme si vykupovat krásu a mír za cenu svobody."

„Přísahám," řekl pan Markham, „na Zákon Práva a Povinnosti."

„Přisahám," řekli i ostatní rytíři.

„Děkuji," Tanis se podíval na muže stojící před ním a napadlo ho, že ani jeden z nich nezůstane naživu o moc déle... Přemýšlel o sobě... pak rozhněvaně zakroutil hlavou. „Ohnivce..." slova, kterými chtěl přivolat svého draka, zůstala Tanisovi na jazyku, když se v řadách rytířů ozval nezvyklý hlas.

„Au! Šlápl jsi mi na nohu, ty nemotoro!"

Koně se začali vzpínat. Tanis slyšel, jak jeden z rytířů zaklel a pak se ozval omluvný pisklavý hlásek. „Já za to nemůžu! Tvůj kůň na mě šlápl! Flint měl pravdu, když tvrdil, že to jsou přihlouplé bestie..."

Ostatní koně cítili nadcházející bitvu a napětí jejich jezdců, nastavili uši a popuzeně odfrkávali. Jeden z nich se vzepjal, vyrazil z řady a jeho jezdec se ho jen zoufale snažil popadnout za uzdu.

„Uklidněte ty koně!" zvolal Tanis. „Co se to tam děje?"

„Nechte mě projít! Ustupte z cesty! Co? Je tahle dýka tvoje? Tak to jsi ji musel upustit..."

Za branou Tanis uslyšel hlas mrtvého rytíře.

„Pak tedy zaplatíte vlastními životy!"

Z řady před ním se pak ozval další hlas.

„Tanisi, to jsem já, Tasslehoff!"

Tanisovi se zastavilo srdce. Nebyl si ale vůbec jistý, čí hlas ho vyděsil víc.

Nebyl však čas na přemýšlení nebo úvahy. Ohlédl se přes rameno. Viděl, jak bránu pokryla námraza a vrata se začala třást...

„Tanisi," něco ho popadlo za rameno. „Ach, Tanisi!" pověsil se Tas na půlelfa. „Tanisi! Musíš jít rychle se mnou, zachránit Karamona! Jde do Soikanova háje!"

Karamon? Karamon je mrtvý, byla Tanisova první myšlenka. Ale pak je tedy i Tas mrtvý. Co se to děje? Zešílel jsem snad samým strachem?

Někdo vykřikl. Tanis se zamyšleně ohlédl, spatřil smrtelně bledé tváře rytířů pod ocelovými přílbami a pochopil, že pan Soth a jeho legie právě vstoupili do města.

„Na koně!" zvolal a zoufale se snažil zbavit šotka, který na něm zatvrzele visel. „Tasi, teď na to není čas! Zatraceně, zmiz odsud!"

„Karamon umře!" vykřikoval Tas. „Musíš ho zachránit, Tanisi!"

„Karamon... už je... mrtvý!" odsekl Tanis.

Ohnivec přistál na zemi vedle něj a vyrazil ze sebe válečný pokřik. Dobří i zlí draci zlostně řvali, nalétávali jeden na druhého a zlověstně mávali ocasy. Během okamžiku začala bitva. Vzduch se naplnil ostrým zápachem sny ze šlehajících blesků. Nad nimi se z citadely rozezvučely trubky. Bylo slyšet veselý křik drakoniánů, kteří nedočkavě dopadali na město. Jejich blanitá křídla zabraňovala tomu, aby se zranili.

Pan Soth se blížil a jeho neviditelné tělo kolem sebe šířilo nesmírný chlad a děs.

Tanis se snažil, seč mu síly stačily, ale šotka se mu setřást nepodařilo. Popadl Tase kolem pasu a tak rozzuřený, že se doslova dusil vzteky, surově mrštil šotkem o zem.

„A zůstaň tady!" vykřikl.

„Tanisi!" zaprosil Tas. „Nemůžeš tam jít! Umřeš, já to vím!"

Tanis se na šotka ještě jednou vztekle podíval, pak se otočil na patě a dal se do běhu. „Ohnivče!" volal. Drak se přihnal a přistál na ulici hned vedle něj.

„Tanisi!" vykřikl ze všech sil Tas. „Bez toho náramku s panem Sothem bojovat nemůžeš!"

2. kapitola

NÁRAMEK? TANIS SE PODÍVAL NA ZÁPĚSTÍ. Náramek byl pryč! Půlelf se prudce otočil a vrhl se po šotkovi, už ale bylo pozdě. Tasslehoff prchal do města a utíkal, jako by mu šlo o život. (Poté, co zahlédl Tanisův rozzuřený obličej, Tas koneckonců usoudil, že asi nebude daleko od pravdy.)

„Tanisi!" vykřikl pan Markham.

Tanis se otočil. Pan Soth tam seděl v sedle svého přízraku, vznášejícího se nad zničenou branou města Palantasu. Jeho plamenný pohled se setkal s Tanisovým a už ho nepustil. I na tu dálku Tanis cítil, jak se mu duše chvěje hrůzou, která provází oživlé mrtvé.

Co mohl dělat? Náramek ztratil a bez něho neměl naději. Neměl vůbec žádnou naději! Díky bohům, napadlo v ten zlomek vteřiny Tanise, díky bohům, že nejsem rytíř, který musí zemřít se ctí.

„Utíkejte!" procedil skrze ztuhlé rty, vypovídající mu poslušnost „Leťte pryč! Proti těm nic nezmůžete! Ustupte! Šetřete své životy na ty, které můžete porazit!"

Sotva domluvil, přistál před ním obrovitý drakonián, odpornou ještěří tvář zkřivenou touhou po krvi. Tanis si v posledním okamžiku vzpomněl, že toho tvora nesmí bodnout, protože by se jeho zlem prosycené tělo proměnilo v kámen a uvěznilo v sobě meč svého protivníka. Místo toho udeřil drakoniána jílcem do tváře, kopl ho do žaludku, přeskočil jeho hrouda se tělo a rozběhl se pryč.

Za sebou uslyšel zoufalé řičení desítek koní, šílených hrůzou, a dusot kopyt Doufal, že rytíři poslechnou jeho poslední rozkaz, neměl však ani čas na to, aby se ohlédl. Ještě měli naději — ale to by musel chytit Tase a dostat zpátky ten magický náramek...

„Toho šotka!" zakřičel na svého draka a ukázal na prchající drobnou postavičku.

Khirsah pochopil a okamžitě vzlétl. Dal se dlouhou ulicí a křídly máchal tak silně, že drápy na jejich konci strhával štíty palantaských domů. Tanis utíkal za drakem. Na to, co se dělo kolem, se nedíval. Nebylo třeba. Ze zoufalých výkřiků a sténání si domyslel, jaký osud pronásleduje jeho armádu.

Toho rána projížděla ulicemi Palantasu smrt. Vedena panem Sothem se do města vřítila armáda přízraků a ničila vše živé, co jí stálo v cestě.

Ve chvíli, kdy Tanis draka konečně dohonil, Khirsah už držel Tase v zubech. Chytil ho za jeho modré kalhoty, obrátil ho hlavou dolů a třásl jím ještě daleko lépe, než by to dokázal ten nejlepší žalářník. Tasovy nově nabyté mošny se jedna po druhé otevíraly a kolem nich se rozpoutalo menší krupobití prstenů, lžiček a jiných vzácností. Mimo jiné se objevil i jeden stojánek na ubrousky a půl libry sýra.

Po stříbrném náramku však nebylo ani stopy.

„Kde je to, Tasi?" zakřičel Tanis na šotka a z půlelfovy tváře bylo zřejmé, že by nejraději obrátil naruby i jeho samotného.

„N—n—n—n—n—nikdy t—t—t—to n—n—n—nenajdeš!" opáčil vzpurně šotek. Zuby mu cvakaly jak za lednových mrazů.

„Postav ho na zem," nařídil Tanis drakovi. „Zatím ho nech být a jenom ho hlídej."

Létající pevnost se zastavila nad městskými hradbami a černí mágové a temní klerikové se dali do boje s útočícími stříbrnými a bronzovými draky. Přes oslňující blesky a mračna dýmu nebylo skoro nic vidět, Tanis si však byl téměř jistý, že zahlédl velkého modrého draka, opouštějícího citadelu. To musí být Kitiara, pomyslel si půlelf, neměl však čas na to, aby se jí dál zabýval.

Khirsah pustil Tase (ten se málem po hlavě poroučel na dláždění), roztáhl křídla a otočil se k jižní části města, tam, kam mířil největší nápor nepřátel a kde jim obránci odhodlaně vzdorovali.

„Tasslehoffe," řekl zvolna Tanis a hlas se mu chvěl potlačovaným vztekem, „tentokrát jsi zašel příliš daleko. Tahle nesmyslná hloupost může stát mnoho, snad i stovky životů. Vrať mi ten náramek a pamatuj si, že naše přátelství právě skončilo!"

Půlelf očekával nějakou slabomyslnou výmluvu nebo uslzený nářek a vůbec nebyl připravený na to, že se na něj Tas bude dívat s bledou tváří, třesoucíma se rukama a hrdým a klidným pohledem v očích.

„Těžko ti to vysvětlím, Tanisi, a navíc opravdu nemám čas. Nějaké bojování s panem Sothem by ale na věci nic nezměnilo." Podíval se půlelfovi do oči „Tanisi, musíš mi věřit! Říkám ti pravdu. Bylo by to jedno, nic by to nezměnilo. Ti, kteří teď umřou, by stejně všichni umřeli, a ty bys taky umřel, a co je ještě horší, celý svět by umřel. Ale tys teď neumřel, takže možná ani svět neumře. A teď," prohlásil Tas, zatímco si rovnal mošny a zastrkával košili, „musíme zachránit Karamona."

Tanis se zadíval na Tase jako na zjevení, pak si unaveně položil ruku na čelo a nadzvedl si rozpálenou ocelovou helmici. Už to všechno přestal chápat. „Dobře, Tasí," řekl ztěžka. „Řekni mi, co víš. Je Karamon naživu? A kde je?"

Na Tasově tváři se objevil velmi ustaraný výraz. „To je právě ten problém, Tanisi. On už možná není naživu, nebo aspoň dlouho nebude. Chce projít Soikanovým hájem."

„Hájem?" vyrazil ze sebe Tanis. „To je nemožné!"

„Já vím!" Tas se nervózně zatahal za vlasy. „On se ale chce dostat do Věže Vysoké magie, aby mohl zastavit Raistlina..."

„Aha, už tomu rozumím," řekl nato Tanis. Pustil přílbu na zem. „A nebo to alespoň začínám chápat. Jdeme. Kudy se tam jde?"

Tasova tvář se náhle rozjasnila. „Ty jdeš? Ty mně věříš? Ach, Tanisi! Já jsem tak rád! Ani nevíš, co to znamená, starat se o Karamona. Tudy!" křičel a ukazoval kamsi prstem.

„Mohu pro tebe ještě něco udělat, Půlelfe?" zeptal se Khirsah, zvolna mávaje křídly. Jeho oči občas toužebně zabloudily k bitvě, zuřící nad jeho hlavou.

„Do Soikanova háje bys vstoupit nemohl?"

Khirsah zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Půlelfe. Do toho prokletého lesa se ani draci neodváží. Přeji ti hodně štěstí, nečekej však, že tvůj přítel bude naživu."

Drak prudce udeřil křídly do vzduchu a rozletěl se do bitvy. Tanis nešťastně zavrtěl hlavou a rozběhl se po ulici. Tasslehoff za ním utíkal, co mu síly stačily.

„Možná se Karamon tak daleko ani nedostane," zadoufal Tas. „Když jsem tam byl posledně s Flintem, tak jsem tu věž jenom viděl. A to se šotci nebojí ničeho!"

„Říkal jsi, že chce zastavit Raistlina?"

Tas přikývl.

„Tak to se tak daleko dostane," řekl zasmušile Tanis.

Karamon musel vynaložit všechnu svoji sílu a odvahu jenom na to, aby k Soikanovu háji vůbec došel. Ovšem i tak se už dostal dál než kterýkoli smrtelník nevybavený kouzlem, chránícím před zlem háje. Teď stál před těmi mlčenlivými stromy, třásl se, byl celý zpocený a zoufale se snažil udělat další krok.

„Tam je má smrt," zašeptal a olízl si suché rty. „Ale záleží na tom? Už jsem se přece smrti postavil, snad stokrát!" Karamon položil ruku na jílec meče a posunul se o půl stopy kupředu.

„Ne, já nezemřu!" zakřičel na les. „Já nemohu zemřít. Závisí toho na mně příliš mnoho — a já se nedám zastavit nějakými stromy!"

Posunul druhou nohu.

„Už jsem byl v místech, která byla mnohem horší než tohle!" Sunul se

kupředu a stále mluvil, vzdorně a neústupně. „Prošel jsem Lesem Žďárské cesty. Byl jsem na Krynnu, když umíral. Viděl jsem konec světa. Ne," pokračoval pevně, „ani tento les mi nenažene hrůzu, kterou bych nedokázal překonat."

S těmi slovy udělal další krok a vstoupil do Soikanova háje.

Okamžitě se propadl do naprosté tmy. Vypadalo to, jako by se vrátil do Věže, do té chvíle, kdy ho oslepilo Crysanino kouzlo. Jenomže teď byl sám. Zachvátila ho panika. V té tmě bylo něco živého! To něco tam žilo hrozný, pekelný život, který ani nebyl životem, nýbrž živoucí smrtí... Jeho svaly začaly ochabovat. Klesl na kolena, rukama se opřel o zem a vzlykal hrůzou.

„Jsi náš!" šeptaly tiché, syčivé hlasy. „Tvé teplo, tvá krev, tvůj život — to vše je naše! Pojď blíž! Přines nám svou sladkou krev a své teplé maso. Je nám zima, jsme promrzlí tak, že už to nemůžeme vydržet. Pojď blíž, pojď blíž!"

Karamona zcela přemohl děs. Kdyby se otočil a dal se na útěk, ještě by se zachránil... „Ne," vydechl do šeptající dusivé temnoty. „Musím Raistlina zastavit! Musím... jít... dál!"

V tu chvíli Karamon poprvé v životě sáhl až na samé dno sebe sama a našel tam tu nezlomnou vůli, díky které jeho bratr překonal nemoc, bolest i vlastní smrt a dosáhl svého cíle. Zaťal zuby a i když nebyl schopen vstát, dál se s nezničitelným odhodláním plazil blátem.

Bylo to hrdinské úsilí, daleko ho však nedostalo. Před jeho očima se náhle objevilo světlo a Karamon jen v bezmocném transu zíral, jak se ze země vynořila ruka kostlivce. Jeho zápěstí sevřely prsty chladné a hladké jako mramor a začaly ho stahovat pod zem. Karamon se zoufale snažil vyprostit, už se ho však chápaly i další ruce a zarývaly mu nehty do masa. Válečník cítil, jak ho země pomalu vsává. Do uší mu šeptaly ty syčivé hlasy a jeho těla se dotýkaly kostnaté rty. Jeho srdce ochromil příšerný chlad. „Prohrál jsem..."

„Karamone," promluvil na něj něho ustaraný hlas.

Karamon se pohnul.

„Karamone?" Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo: „Tanisi, už se probouzí!"

„Díky bohům!"

Karamon otevřel oči. Nad sebou spatřil tvář vousatého půlemi, na které byla směsice ulehčení, úžasu, obdivu a naprostého zmatku.

„Tanisi!" Karamon se pomalu posadil, ještě stále napůl ochromený hrůzou, objal svého přítele, pevně ho sevřel svýma silnýma rukama a rozvzlykal se úlevou.

„Příteli!" řekl tiše Tanis. Víc už říct nemohl - jeho vlastní slzy mu v tom

zabránily.

„Karamone, jsi v pořádku?" zeptal se Tas, postávající opodál.

Velký válečník se rozechvěle nadechl., Ano," řekl a složil hlavu do chvějících se dlaní. „Řekl bych, že jsem."

„To byl ten nejodvážnější čin, jaký jsem kdy koho viděl vykonat," řekl Tanis, narovnal se, sedl si na paty a ruce si opřel o kolena. „Ten nejodvážnější — a také ten nejhloupější."

Karamon zrudl. „Jo," zabručel. „Však mě znáš."

„Znával jsem tě," řekl Tanis, škrábaje se na bradě. Jeho pohledu nemohlo uniknout Karamonovo velkolepé svalnaté tělo, jeho do bronzova opálená kůže a odhodlaný výraz na válečníkově tváři. „U Propasti, Karamone — ještě před měsícem jsi přede mnou usínal namol opilý! Břicho jsi tahal po podlaze! A teď..."

„Prožil jsem za tu dobu celé roky," řekl Karamon a s Tasovou pomocí se pomalu postavil na nohy. „Víc ti teď asi neřeknu. Ale co se to se mnou stalo? Jak jsem se dostal z toho hrozného místa?" Ohlédl se, a když na druhém konci ulice spatřil temné stíny starých stromů, neubránil se zachvění.

„Našel jsem tě," řekl Tanis a vstal. „Ty - ty věci - tě táhly pod zem. Obávám se, příteli, že by sis tam ani po smrti příliš neodpočinul."

„Jak jste se tam ale dostali?"

„Máme tohle," usmál se Tanis a ukázal Karamonovi stříbrný náramek.

„Tohle že tě tam dostalo? Pak by to ale..."

„Ne, Karamone," řekl Tanis a s významným pohledem na Tase, který se tvářil jako vrozená nevinnost, strčil náramek do mošny u opasku. „Jeho magie byla sotva s to mě dostat na kraj toho prokletého lesa. Cítil jsem, jak jeho moc slábne..."

Karamonova tvář pohasla. „I já jsem zkusil použít jeden magický přístroj," řekl tiše s pohledem upřeným na Tase. „Ale ani ten nefungoval. A vlastně jsem to ani nečekal. Když jsme chtěli, aby nás to dostalo přes Les Žďárské cesty, odmítlo to. Ale museli jsme to zkusit. Jenomže to ani neproměnilo samo sebe. Skoro se mi to rozpadlo v ruce — tak jsem to nechal být" Chvíli mlčel a pak rozzuřeně vybuchl: „Tanisi, já se musím dostat k té věži!" Hlas se mu třásl zoufalstvím a ruce měl sevřené v pěst. „Tanisi, nedokážu ti to vysvětlit, ale my jsme viděli budoucnost! Musím jít k Portálu a zastavit Raistlina! Jsem ten jediný, kdo to dokáže!"

Překvapený Tanis položil velkému muži ruku na ramena. „Tas mi něco takového také říkal. Ale je tam Dalamar — a kromě toho, jak by ses mohl dostat do Portálu?"

„Tanisi," řekl Karamon a podíval se na svého přítele s výrazem tak vážným a neústupným, že půlelf jen překvapeně zamžikal, „ty tomu nemůžeš

rozumět a my nemáme čas na to, abychom ti to vysvětlovali. Musíš mi věřit. Já se *musím* dostat do té věže!"

„Máš pravdu," řekl Tanis, udiveně si prohlížeje velkého válečníka, který pro něj v tu chvíli byl naprostou záhadou,

„Já tomu vůbec nerozumím. Ale pokud budu moci a pokud to všechno je skutečně možné, tak ti pomohu."

Karamon těžce vzdychl, hlava mu klesla a ramena se nahrbila. „Děkuji ti, můj starý příteli," řekl prostě. „Byl jsem pořád tak sám. Kdyby se mnou nebyl Tas..."

Ohlédl se po šotkovi, ten ho však neposlouchal. Místo toho fascinovaně hleděl na létající pevnost, která se stále ještě vznášela nad městskými hradbami. Ve vzduchu kolem ní zuřila bitva létajících nestvůr, zatímco na zemi pod nimi, jak se dalo usuzovat ze sloupů dýmu, stoupajících z jižní části města, z výkřiků lidí, ržání koní a třeskotu zbraní, bojovaly pěší a jízdní oddíly.

„Vsadím se, že by se s tou pevností dalo k té věži doletět," řekl Tas, pozoruje se zájmem mohutnou citadelu. „Bylo by to jenom takové hups a už bysme byli tam. Ta magie je zlá a magie háje je taky zlá a pěkně velká — pevnost je velká, ne ten les. Musela by na to být spousta magie, aby se to zastavilo..."

„Tasi!"

Šotek se otočil a zjistil, že Tanis i Karamon stojí a divně na něj hledí.

„Co se děje?" zakřičel na ně, trochu poplašeně. „Já jsem to neudělal! To nebyla moje vina..."

„Kéž bych se tam tak mohl dostat!" zadíval se Tanis na pevnost.

„Máme přece ten přístroj!" vykřikl vzrušeně Karamon — a vylovil magický přístroj z kapsy košile, kterou nosil pod brněním. „Dostane nás tam!"

„Kam?" Tasslehoff si najednou uvědomil, že se něco děje. „Dostane nás..." sledoval Tanisův pohled... „tam? Tam?" Šotkovy oči se rozzářily jasněji než samy hvězdy. „Opravdu? Je to pravda? Do létající pevnosti? To je úplně velkolepé! Jsem připraven! Jdeme!" Pak ale jeho pohled sklouzl na magický přístroj v Karamonově ruce. „Ale to přece funguje jenom pro dva, Karamone. Jak se tam dostane Tanis?"

Karamon si nerozhodně odkašlal a šotkovi se najednou všechno začalo rozjasňovat.

„Ach ne," zasténal, „ne!"

„Je mi to líto, Tasi," řekl Karamon a chvějícíma se rukama kvapně měnil malý, nevzhledný medailon na nádherné, drahokamy posázené žezlo. „Než se tam ale dostaneme, budeme se s nimi muset prát..."

„Karamone, ty mě s sebou musíš vzít!" křičel na něj Tas. „Byl to můj ná-

pad! Já dokážu bojovat!" Zašátral za opaskem a vytáhl svůj malý nožík. „Zachránil jsem ti život! I Tanisovi jsem zachránil život!"

Když šotek z výrazu Karamonova obličeje usoudil, že v té věci nebude jednoduché ho přesvědčit, přiskočil k Tanisovi a vrhl se mu kolem krku. „Vezmi mě s sebou! Možná to přece jenom bude fungovat i pro tři lidi! Přece to ani nejsou tři lidi — jsou to dva lidi a jeden šotek! Jsem úplně maličký! Nevšimne si mě to! Prosím!"

„Ne, Tasi," řekl pevně Tanis. Odtrhl šotka od svého krku a postavil se vedle Karamona. Pak zvedl prst v tom varovném gestu, které Tas tak dobře znal. „A tentokrát to myslím vážně!"

Tas tam stál a tvářil se tak osudově, že Karamona nakonec zradilo srdce. „Tasi," řekl tiše, klekaje si před rozrušeného šotka, „přece víš, co se stane, když budeme poraženi. Potřebuji, aby se mnou šel Tanis — potřebuji jeho sílu a jeho meč. Přece to chápeš, že ano?"

Tas se pokusil o úsměv, dolní ret se mu však zrádně chvěl. „Ano, Karamone. Chápu to, Omlouvám se."

„A musím přiznat, že to opravdu byl *tvůj* nápad," dodal vážně Karamon, když zase vstal.

Šotka ta myšlenka zjevně potěšila, půlelfovi však na sebevědomí příliš nepřidala. „A to je právě to," zamumlal Tanis, „co mi dělá starosti." Starosti mu ale dělal především výraz šotkova obličeje. „Tasi," začal co nejpřísnějším tónem půlelf, ke kterému se znovu připojil Karamon, „slib mi, že si najdeš nějaké bezpečné místo, zůstaneš tam a vyhneš se všemu, co by jenom trochu zavánělo dobrodružstvím! Slibuješ mi to?"

Tasova tvář byla věrným obrazem zmatku, panujícího v duši ubohého šotka - kousal se do rtu, vraštil obočí a kroutil si vlasy, až mu stáry na hlavě jako roh nedorostlého jednorožce. Pak se jeho oči najednou rozšířily, šotek se usmál a nechal vlasy, aby mu zase spadly na ramena. .Jasně, beze všeho — slibuji ti to, Tanisi," řekl s výrazem tak nevinným, že si půlelf jen zoufale povzdechl.

Už ale nemohl nic dělat Karamon se dal do odříkávání magického zaklínadla a začal hýbat s kouzelným přístrojem. Poslední, co Tanis viděl, než ho pohltily vířící proudy magie, byl Tasslehoff stojící na jedné noze, škrábající se špičkou té druhé na lýtku a mávající jim na rozloučenou s širokým, veselým úsměvem šťastného dítěte.

3. kapitola

„MUSÍM SEHNAT OHNIVCE!" ŘEKL SÁM SOBĚ Tasslehoff, když mu Karamon s Tanisem zmizeli z dohledu.

Otočil se a rozběhl se ulicemi k jižnímu konci města, tam, kde byla bitva nejlítější. „Protože jenom tam můžou být nějací draci," rozumoval.

V tu chvíli se však prodrala na světlo ta nešťastná chyba v jeho plánu. „A kraci!" zamumlal Tas, zastavil se a podíval se na nebe, které bylo plné draků, vztekle škrábajících, kousajících, řvoucích a vydechujících jeden na druhého svůj smrtící dech. „Ale jak ho v tom zmatku jenom najdu?"

Zhluboka se nadechl a vzápětí zalapal po dechu a rozkašlal se. Rozhlédl se kolem a zjistil, že se vzduch náhle naplnil dýmem a že nebe, ještě před chvílí zšedlé úsvitem, přicházejícím zpoza bouřkových mračen, zbarvila do rada ohnivá záře.

Palantas hořel.

„Ne že by to bylo to nejbezpečnější místo na světě," zabručel Tas. „A to mi Tanis říkal, abych si našel nějaké bezpečné místo. Jako by nevěděl, že nejbezpečnější je to s ním a s Karamonem. A teď je tam nahoře v té létající pevnosti, nejspíš po uši v potížích, a já tady sedím ve městě, které ti druzí za chvilku vyloupí a spálí a vlastně srovnají se zemi" Šotek se hluboce zamyslel. „Už to vím!" vykřikl. „Budu se modlit k Fišpánovi! Už to přece fungovalo - nebo jsem si aspoň myslel, že to fungovalo. Bolet to ale nebude určitě."

Jelikož Tas právě spatřil jakéhosi drakoniána, blížícího se k němu ulicí, a v tu chvíli nechtěl, aby ho něco vyrušovalo, zalezl do mezery mezi dvěma domy, skrčil se tam za hromadou starého harampádí a zvedl hlavu k nebi. „Fišpáne," začal šotek, „je to s námi špatné. Jestli se z tohohle nedostaneme, tak můžeme hodit stříbro do studny a nastěhovat se ke slepicím, jak říkala moje maminka. A i když třeba úplně nevím, co tím chtěla říct, určitě to zní hrozně strašně. Musím se dostat k Tanisovi a Karamonovi. Ty víš, že jim to beze mě prostě nejde. Ale abych se za nimi dostal, potřeboval bych draka. To přece není zas tak moc. Mohl bych třeba chtít mnohem víc — jako že bys třeba mohl toho draka úplně vynechat a prostě tam tak se mnou hupsnout. Ale to po tobě nechci. Chci draka. Jednoho draka, a to je všechno."

Tas chvíli čekal.

Nic se nestalo.

Tas si unaveně povzdechl, upřeně se zadíval na nebe a ještě chvíli čekal.

Pořád nic.

Šotek si znovu povzdechl. „Tak dobře, přiznávám to. Za to, že mě dostaneš tam nahoru, se můžu vzdát jedné mošny — a nebo třeba i dvou. A to je čistá pravda. A nebo přinejmenším zbytek pravdy. A nezapomeň, že jsem ti vždycky našel ten klobouk..."

Navzdory tomu vpravdě velkodušnému gestu se však žádný drak neobjevil.

Tas se přestal modlit, a když zjistil, že drakonián je pryč, vylezl ze svého úkrytu za hromadou smetí a znovu vyšel na ulici.

„No," zabručel, „řekl bych, že máš hodně práce, Fišpáne, a..."

V tu chvíli se země pod Tasovýma nohama náhle zvedla, vzduch se naplnil úlomky kamení, cihel a různých jiných trosek, šotka ohlušil hrozný, hromu podobný rámus, a pak... pak nastalo ticho.

Tas se zvedl ze země, oprášil si kalhoty a zadíval se do mračen prachu a dýmu, aby zjistil, co se vlastně stalo. Chvíli se mu zdálo, že se na něj asi zřítil další dům, právě jako se na něj zřítil tehdy v Tarsu, ale nebyla to pravda.

Uprostřed ulice ležel na zádech velký bronzový drak. Byl zalitý krví, jeho bezvládně roztažená křídla pobořila několik domů a jeho ocas několik dalších. Oči měl drak zavřené, na bocích měl nehezké spáleniny a ani se nezdálo, že by dýchal.

„Tak tohle snad není pravda," zavrčel Tas, povýšeně shlížeje na ležícího draka. „Tohle jsem si teda určitě nepřál!"

Sotva to však dořekl, drak se náhle pohnul. Jedno z dračích očí se pomalu otevřelo a dokonce to vypadalo, jako by si drak šotka odněkud pamatoval.

„Ohnivče!" vyrazil ze sebe Tas a vyběhl po jedné z mohutných nohou k drakově hlavě, aby se zraněnému zvířeti podíval do oka. „Všude jsem tě hledal! Jsi moc zraněný?"

Zdálo se, že mladý drak chce něco říct, když vtom se na ně snesl temný stín. Khirsahovy oči se doširoka otevřely, drak tiše zavrčel a zoufale se pokusil zvednout, něco takového se však zdálo být nad jeho síly. Tas zvedl hlavu a spatřil, jak se k nim snáší velký černý drak, zjevně toužící se svým protivníkem nadobro skoncovat.

„Ach ne, to se nesmí stát!" zamumlal Tas. „Tohle je můj drak! Fišpán mi ho poslal! Jak se to vlastně bojuje s takovým drakem?"

Šotek si najednou vzpomněl na příběhy o Humovi, ty mu však příliš nepomohly, jelikož neměl ani dračí kopí, ani velký meč. Vytáhl z opasku svůj malý nožík a radostně se na něj zadíval, pak ale zavrtěl hlavou a strčil ho zpátky. Takže se asi bude muset opravdu snažit.

„Ohnivče," promluvil k drakovi, podupávaje po jeho širokém, šupinami chráněném břichu, „ty tady budeš pěkně potichu ležet, je ti to jasné? Já pochopitelně vím, jak se dá čestně zemřít v boji s nepřítelem, měl jsem koneckonců přítele, který byl Solamnijský rytíř. Zrovna teď ale na čest moc dbát nemůžeme. Mám další dva přátele, kteří jsou ještě naživu, ale jestli jim nepomůžeme, už asi dlouho nebudou. Kromě toho jsem ti už dneska jednou zachránil život, i když to teď třeba tak nevypadá, takže mi něco málo dlužíš."

Tas si sice nebyl jistý, jestli Khirsah pochopil a poslechl ho, nebo jestli jednoduše ztratil vědomí, stejně ale neměl čas na to, aby nad tím hloubal. Vylezl na vrchol drakova břicha, sáhl do jedné ze svých mošen, aby se podíval, jestli má něco, co by mu mohlo pomoci, a na denním světle se objevil Tanisův náramek.

„Tak to bych si teda nikdy nemyslel, že bude tak strašně neopatrný," zabrblal Tas a natáhl si náramek na ruku. „Nejspíš to ztratil, když ošetřoval Karamona. Mám docela štěstí, že jsem to našel. Takže..." Natáhl ruku a ukázal na černého draka, který se vznášel nad jeho hlavou s otevřenou tlamou, chystající se vyplivnout na svého protivníka smrtící kyselinu.

„Přestaň!" zaječel šotek. „Tahle mrtvola je moje! Já jsem ji našel. Vlastně... vlastně by se dalo říct, že si našla mě. Skoro mě zamáčkla do země. Pěkně si dej odchod a nenič mi ji tím svým nanicovatým dechem!"

Černý drak se zarazil a zmateně se zadíval na osobu pod sebou. Už několikrát se musel vzdát kořisti ve prospěch skřetů nebo drakoniánů, ale pokud si vzpomínal, tak mu ji ještě nikdy nevzal nějaký šotek. I on byl zraněný a dělaly se mu mžitky před očima ze ztráty krve a rány do hlavy, něco mu ale říkalo, že tady přece jenom nebude všechno v pořádku. Vlastně si ani nemohl vzpomenout, že by někdy potkal zlého šotka. Na druhé straně ale musel uznat, že to poprvé může být právě teď. Tento šotek zcela nepochybně vlastnil náramek plný černé magie, jehož síla se postavila jeho vlastním kouzlům.

„Nevíš náhodou, kolik se touhle dobou dává v Sankci za dračí zub?" hulákal ten šotek. „A to už vůbec nemluvím o drápech. Vím o čarodějích, kteří platí za jeden jediný dráp třicet ocelových!"

Černý drak se zamračil. Tohle byl hodně hloupý rozhovor. Byl rozčilený a bolela ho hlava. Rozhodl se, že se zároveň vypořádá s tím šotkem i se svým nepřítelem, otevřel tlamu... a najednou na něj zezadu zaútočil další bronzový drak. Černý zuřivě zařval, rázem zapomněl na svou oběť a místo toho začal zápasit o holý život, zoufale máchaje křídly, aby získal výšku a rychlost, s bronzovým drakem stále těsně za zády.

Tas si mohutně oddechl a usadil se na Khirsahově břiše.

„Už jsem si myslel, že to máme za sebou," zabručel, stáhl si náramek ze zápěstí a strčil ho zpátky do mošny. Pak ucítil, jak se drak pod ním pohnul a zhluboka se nadechl. Šotek sjel po drakově šupinatém břiše a přistál na zemi.

„Ohnivče? Jsi... jsi hodně zraněný?" Jak se vlastně léčí takový drak? „Možná bych se mohl jít podívat po nějakém klerikovi, ale řekl bych, že zrovna teď budou mít dost málo času, když se tady tak bojuje a..."

„Ne, šotku," řekl hlubokým hlasem Khirsah, „to nebude třeba." Drak otevřel oči, zavrtěl hlavou a ohnul krk, aby se mohl rozhlédnout. „Zachránil jsi mi život," řekl, dívaje se trochu zmateně na šotka.

„Dvakrát," opravil ho vesele Tas. „Nejdřív bysme měli to ráno s tím Sothem. Můj kamarád Karamon — ty ho asi neznáš — má takovou knížku, která je o tom, co se stane v budoucnosti — nebo co se v budoucnosti nestane, protože to všechno zrovna úplně předěláváme. Každopádně bys s Tanisem bojoval proti panu Sothovi a oba byste umřeli, jenomže já jsem ukradl ten náramek, takže jste neumřeli. Jo, jo, umřeli byste."

„Asi ano." Khirsah se převalil na bok, zvedl jedno ze svých obrovských křídel do dýmem nasyceného vzduchu a pozorně si ho prohlédl. Bylo poškrábané a krvácelo, nebylo však roztržené. Pak si stejným způsobem prohlédl i to druhé, zatímco Tas jen okouzleně přihlížel.

„Řekl bych, že bych chtěl být asi drakem," řekl s povzdechem.

„Samozřejmě." Khirsah vytáhl ocas zpod trosek domů, které jím pobořil, pomalu se obrátil na břicho a postavil se na nohy opatřené hrozivými drápy. „Jsme vyvolení bohů. Naše životy jsou tak dlouhé, že se nám i životy elfů zdají být jen hořícími svíčkami, zatímco životy lidí a šotků pro nás jsou jen padajícími hvězdami míhajícími se po obloze. Náš dech je smrtící a naše magie tak silná, že nás dokáží překonat jen ti největší z čarodějů."

„Já vím," řekl Tasslehoff, pokoušeje se překonat narůstající netrpělivost. „Už víš, jestli ti všechno funguje?"

Khirsah měl sto chutí se rozesmát. „Ano, Tasslehoffe Bosonožko," řekl velmi vážně drak, protahuje si křídla, „všechno, zdá se... ehm... funguje, mám-li to říci tvými slovy." Pokýval hlavou. „Jenom se mi trochu motá hlava, jinak bych byl v pořádku. A protože jsi mi zachránil život, chtěl bych..."

„Dvakrát."

„Dvakrát," ustoupil drak, „protože jsi mi dvakrát zachránil život, je mou povinností pro tebe něco udělat. Co by sis tak přál?"

„Dones mě do létající pevnosti!" řekl Tas, připravený okamžitě vyšplhat na drakova záda. Vtom ucítil, jak se vznáší ve vzduchu, zvedaný Khirsahovými mohutnými spáry, které ho zachytily za límec.

„Díky za zvednutí. Mohl jsem si tam ale vylézt sám..."

Šotek však záhy zjistil, že nesedí na drakově hřbetu, ale dívá se mu přímo

do očí.

„To by pro tebe bylo nesmírně nebezpečné, a možná smrtelně nebezpečné, šotku," řekl přísně Khirsah. „To nedovolím. Raději tě odnesu k Solamnijským rytířům, kteří jsou ve Věži Nejvyššího kněze..."

„Ve Věži Nejvyššího kněze jsem už byl!" zanaříkal Tas. „Já se musím dostat do létající pevnosti! Ty... znáš... viděl jsi... Tanise Půlelfa? Znáš ho? Je tam nahoře, úplně nahoře a... nechal mě tady, abych mu sehnal jednu důležitou... tu... informaci, a..." Tas dokončil větu tak rychle, že si málem ukousl jazyk, „teď už to mám a můžu mu to donést."

„Dej mi tu informaci," řekl Khirsah. „Sdělím mu to."

„N—n—n—n—n—ne, t—to by... to by vůbec nefungovalo," blábolil Tas, zoufale se pokoušeje něco vymyslet. „Je to... je to., je to v šotčině! A... a nedá se to přeložit do obecné! Ohnivče, ty určitě neznáš ani půl šotského slova!"

„Ale znám," chtěl říct drak. Pak se ale podíval do Tasových rozradostnělých očí a nevrle si odfrkl. „Jistěže neznám!" řekl pohrdavě. Pak pomalu a opatrně usadil šotka na svá záda, přímo mezi křídla. „Když si to přeješ, tak tě tedy vezmu za Tanisem Půlelfem. Jelikož dnes nemám jezdce, nemám ani dračí sedlo, takže se pevně drž mé hřívy."

„Ano, Ohnivče!" zakřičel rozjařeně Tas, poskládal si mošny tak, aby mu nepřekážely, a oběma malýma rukama se pevně chytil drakovy bronzové hřívy. Vtom ho napadlo něco důležitého. „Hej, Ohnivce," vykřikl, „že tam nahoře nebudeš dělat nic dobrodružného — jako třeba otáčet se zády dolů nebo padat střemhlav k zemi? Normálně je to hrozně zajímavé, ale teď, když nejsem připoutaný a nemám sedlo a tak..."

„Ne," odpověděl s úsměvem Khirsah. „Vezmu tě tam tak rychle, jak jen to bude možné, abych se mohl vrátit do boje."

„Tak jedeme!" zaječel Tas, kopl Khirsaha patami do boků a bronzový drak se vznesl do vzduchu. Jeho křídla zachytila stoupající vzdušné proudy a velké zvíře vzlétlo nad Palantas.

Tentokrát to nebyl příjemná jízda. Tas se podíval dolů a zalapal po dechu. Skoro celé Nové město bylo v plamenech. Obránci ho ještě před bitvou vyklidili, takže se jím nyní volně procházely smečky drakoniánů, systematicky rabující a pálící vše, co jim přišlo do cesty. Draci dobra zatím dokázali modrým a černým drakům zabránit v tom, aby zcela zničili i Staré město, jako předtím zničili Tarsis, a obránci města statečně vzdorovali útočícím drakoniánům. Pan Soth a jeho armáda jim však působili těžké ztráty. Ze své pozorovatelny vysoko nad městem Tas viděl těla rytířů a jejich koní, rozházená po ulicích jako rozbité figurky, rozdupané zlým a mstivým dítětem. Přímo pod sebou viděl pana Sotha, bez odporu projíždějícího ulicemi, a jeho válečníky,

zabíjející vše živé, co jim vstoupilo do cesty. K jeho uším dolehl nářek umírajících, mísící se s příšerným pláčem Sothových přízračných průvodkyň.

Tas namáhavě polkl. „Ach ne," zašeptal, „doufám, že to není moje chyba. Vlastně to ani nevím. Karamon se v té knížce už nedostal ani ď stránku dál. Jenom jsem si myslel... Ne," okřikl se šotek, „kdybych Tanise nezachránil, Karamon by umřel v Soikanově háji. Udělal jsem to, co jsem musel, a když to je tak odporné, jak to je, radši už na to nebudu myslet."

Tas zvedl hlavu, rozhlédl se a zadíval se do mračen, aby viděl, co se děje na obloze, a aby odpoutal své myšlenky od všech těch potíží a hrozných věcí, které se děly na zemi pod ním. Koutkem oka za sebou zahlédl jakýsi pohyb. Ohlédl se a spatřil, jak se z ulic nedaleko Soikanova háje vznesl velký modrý drak. „To je přece Kitiařin drak," řekl Tas, když poznal nádherného a zároveň hrozného modrého draka. Drak však neměl jezdce — po Kitiaře nebylo ani vidu, ani slechu.

„Ohnivče!" varovně vykřikl Tas a skoro si ukroutil krk, jak se snažil nespustit z očí modrého draka, který je právě spatřil a měnil směr, aby se k nim co nejrychleji dostal.

„Vím o něm," řekl chladně Khirsah a letmo se podíval, kde Mráček je. „Neměj strach, už to nemáme daleko. Nechám tě v pevnosti, šotku, a pak se vydám do boje s nepřítelem."

Tas se otočil a zjistil, že už jsou skutečně velmi blízko citadely. Myšlenky na Kitiaru a modré draky se mu rázem ztratily z hlavu. Odtud byla pevnost ještě mnohem zajímavější než ze země. Tas dobře viděl obrovské skály visící pod pevností — tytéž skály, na kterých pevnost kdysi stála.

Všude kolem pevnosti vřela magická mračna, která ji nadnášela, a mezi jejími věžemi se neustále míhaly blesky. Když se Tas podíval na samotnou citadelu, spatřil velké pukliny, šklebící se v kamenných zdech pevnosti — pukliny vytvořené působením obrovských sil, kterých bylo zapotřebí k vytržení mohutné stavby z těla země. V oknech jejích tří věží i v otevřené bráně svítilo světlo, Tas však stále ještě nepostřehl žádné známky života. Nepochyboval však o tom, že tam uvnitř musejí být nejroztodivnějších živých tvorů celé zástupy!

„Kam bys to přesně chtěl?" zeptal se Khirsah a v jeho hlase zazněla lehká netrpělivost.

„Kamkoli se ti to bude zdát vhodné," zdvořile odpověděl šotek, protože pochopil, že se drak chce co nejrychleji vrátit do bitvy.

„Obávám se, že bych hlavní vchod nezkoušel," řekl drak, prudce změnil směr letu, naklonil se ve vzduchu a rozletěl se kolem citadely. „Vezmu tě tam dozadu."

Tas by samozřejmě býval velmi rád poděkoval, žaludek mu však ze zcela

neznámých důvodů najednou klesl k zemi, srdce mu vyskočilo až do krku a ještě navíc se drak, kroužící kolem pevnosti, obrátil k zemi bokem. Pak se ale Khirsah zase narovnal, snesl se k pevnosti a hladce přistál na opuštěném nádvoří. Tas, který v tu chvíli byl velmi zaměstnaný uspořádáváním svých tělesných součástí, jen honem sklouzl z drakových zad a utíkal se schovat do stínu — na nějaké společenské finesy přitom ani nepomyslel.

Jakmile však pod nohama ucítil pevnou zem (svým způsobem pevnou zem), náhle se cítil tisíckrát lépe.

„Na shledanou, Ohnivče!" vykřikl, mávaje svou malou ručkou. „Díky! Hodně štěstí!"

Bronzový drak už mu ale neodpověděl, pokud ho tedy vůbec slyšel. Rychle stoupal nad pevnost, nabíraje výšku a rychlost. Za ním se hnal Mráček, rudé oči planoucí nenávistí. Tas pokrčil rameny, tiše si povzdechl a nechal je být. Pak se otočil a dal se do zkoumání místa, kde se právě ocitl.

Stál na zadní straně pevnosti na kraji jedné poloviny nádvoří — ta druhá polovina pravděpodobně zůstala tam, odkud tu pevnost vytrhli. Tas si najednou všiml, že je až nepříjemně blízko konce rozbitého dláždění, a raději se rozběhl ke zdi pevnosti. Pohyboval se zcela neslyšně a držel se ve stínu s obratností špeha, která je šotkům vrozená.

Na chvíli se zastavil a rozhlédl se. Kousek od něj byla brána, vedoucí na nádvoří, byla to však vysoká dřevěná vrata, pobitá železem. A přestože na nich byl zámek tak zajímavý, že Tase svrběly prsty, jen se na něj podíval, šotek s povzdechem odhadl, že na druhé straně nejspíš bude také velmi zajímavě vypadající stráž. Bude daleko lepší, když tam vleze oknem, a čirou náhodou měl jedno přímo nad hlavou.

Vysoko nad hlavou.

„A kruci!" zamumlal Tas. Okno bylo přinejmenším šest stop od země. Tas se opatrně rozhlédl, našel kus ulomené skály a pomalu se s ním dopachtil pod okno. Pak na něj vylezl a nakoukl dovnitř.

Na zemi tam leželi dva zkamenělí drakoniáni s rozbitými hlavami. Opodál ležel další drakonián, tentokrát s hlavou čistě odseknutou od trupu. Kromě mrtvol nebylo v místnosti vůbec nic. Tas se postavil na špičky, strčil hlavu dovnitř a naslouchal. Nedaleko bylo slyšet řinčení zbraní a hrubé výkřiky, které najednou přerušilo hrozné zařvání.

„To je Karamon!" uvědomil si Tas. Prolezl oknem, seskočil na podlahu a s uspokojením zjistil, že citadela stojí na místě a nemá se k tomu, aby se někam pohybovala. Znovu se zaposlouchal a zjistil, že tak dobře známý řev ještě zesílil a občas se do něho mísí Tanisovy kletby. „Jak je to od nich hezké," řekl Tas, pokyvuje uznale hlavou, zatímco se plížil přes pokoj. „Čekají na mě!"

Šotek vyšel do chodby s prázdnými kamennými zdmi a na chvíli se zastavil, aby se trochu zorientoval. Zvuk bitvy přicházel odněkud shora. Tas se rozhlédl po sálu zalitém světlem pochodní. Na druhé straně spatřil schodiště a bez váhání k němu zamířil. Z opatrnosti vytáhl svůj malý nožík, ale nikoho nespatřil. — Chodba byla prázdná a prázdné bylo i to úzké, strmé schodiště.

„No vida," řekl si pro sebe Tas, „tohle je o hodně bezpečnější místo než to město tam dole. Musím to říct Tanisovi. Když o něm ale tak mluvím, kde vlastně s tím Karamonem jsou a jak se tam mám dostat?"

Poté, co se už alespoň deset minut plahočil skoro přímo vzhůru, se Tas zastavil a zadíval se do pochodněmi ozářené tmy nad sebou. Už mu bylo jasné, že stoupá po úzkém schodišti vestavěném mezi vnitřní a vnější zeď jedné z věží pevnosti. Bitva ještě neskončila — naopak se zdálo, že Tanis s Karamonem jsou přímo na opačné straně vnitřní zdi — Tas však vůbec netušil, jak by se k nim mohl dostat. Byl celý unavený, nohy měl rozbolavělé a skoro už přestával uvažovat.

Mohl bych jít zpátky a zkusit to jinudy, přemítal šotek, anebo bych mohl jít dál. Dolů by to tak nebolelo, ovšem je pravděpodobné, že tam bude víc plno než nahoře. A tam nahoře přece musí být nějaké dveře. Proč by sem jinak dávali ty schody?

Ta velmi logická myšlenka na něj zapůsobila natolik, že se Tas rozhodl jít dál, přestože to znamenalo, že k němu zvuky probíhající bitvy přicházely místo shora zespoda. Skoro už si začínal myslet, že to hloupé schodiště postavil nějaký opilý trpaslík s hodně divným smyslem pro humor, když vtom se ocitl před dveřmi, po kterých celou dobu tak toužil.

„Helemese, zámek!" řekl a potěšené si zamnul rukama. Už dlouho se mu nenaskytla příležitost takový zámek otevřít, a pomalu se začínal bát, že by mohl vyjít z cviku. Zkušeným okem si zámek prohlédl a lehce položil ruku na kliku. K jeho velkému zklamání se dveře snadno otevřely.

„Stane se," povzdechl si. „Stejně tady na zámky nemám nářadí." Opatrně zatlačil na dveře a vykoukl ven. Před ním se objevilo jen dřevěné zábradlí. Tas otevřel dveře ještě o trochu víc, proklouzl škvírou a zjistil, že se ocitl na úzkém balkonu, obepínajícím v tom místě vnitřek věže.

Ryk bitvy už tady byl mnohem jasnější a hlasitě se odrážel od kamenných zdí. Tas přiskočil k zábradlí, naklonil se přes něj a podíval se na místo, odkud vycházely ty zajímavé zvuky rozbíjeného dřeva a zvonících mečů, a také různé výkřiky a tupé rány.

„Ahoj, Tanisi. Ahoj, Karamone!" vykřikl nadšeně šotek. „Poslouchejte, už víte, jak se s tou věcí lítá?"

4. kapitola

TANIS A KARAMON SE DOSTALI DO PASTI NA balkonu několik sáhů pod tím, ze kterého se nakláněl Tas, a nyní bojovali na život a na smrt u protější strany věže. Na schodišti pod balkonem bylo sešikované něco, co vypadalo jako menší armáda skřetů a drakoniánů.

Válečníci se zabarikádovali za mohutnou dřevěnou lavicí, kterou přitáhli ke kraji schodiště. Za nimi byly dveře a Tase napadlo, že se asi pokoušeli utéct, ale nepřátelé je zastavili ještě předtím, než těmi dveřmi stačili projít.

Karamon měl ruce až po lokty potřísněné zelenou krví a bil nepřátele kusem dřeva, které vytrhl ze zábradlí — byla to mnohem lepší zbraň než meč, pokud měl člověk bojovat s těmi nestvůrami, jejichž těla se po smrti měnila v kámen. Ostří Tanisova meče bylo poseto nesčetnými zuby — Tanis ho už ani nepoužíval jako meč, ale jako obušek. Půlelf krvácel z několika ran na předloktí, kde mu nepřátelské meče pronikly kroužkovým brněním, a na brnění na jeho hrudi byla hluboká rýha. Podle toho, co Tasovy horečnaté oči v té rychlosti zahlédly, měly obě strany k vítězství stejně daleko. Drakoniáni se nemohli dostat tak blízko k Tasovým přátelům, aby odtáhli lavici z cesty nebo přes ni přelezli; jakmile by však Karamon s Tanisem jen o několik kroků ustoupili, barikáda by byla dobyta.

„Tanisi! Karamone!" vykřikl Tas. „Tady jsem, nahoře!"

Oba muži se užasle otočili. Karamon chytil Tanise za ruku a ukázal nahoru.

„Tasslehoffe!" zvolal Karamon a jeho dunivý hlas zaburácel věží. „Tasi! Ty dveře za námi jsou zavřené! Nemůžeme pryč!"

„Už tam letím!" vykřikl nadšeně Tasslehoff, vylezl na zábradlí a chystal se seskočit přímo doprostřed bitevní vřavy.

„Ne!" vykřikl Tanis. „Odemkni je z druhé strany! Z druhé strany!" křičel a zuřivě ukazoval za sebe.

„A tak," řekl zklamaně Tas. „Dobrá, jdeme na to." Slezl ze zábradlí a už už se chtěl vydat zpátky ke dveřím, kterými přišel, když vtom si všiml, že se drakoniáni na schodech pod Tanisem a Karamonem náhle zastavili, jako by jejich pozornost přilákalo něco úplně jiného. Ozval se jakýsi drsný hlas a drakoniáni se začali tlačit na jednu stranu schodiště. Jeden jako druhý vycenili tesáky v hrozivém úsměvu. Tanis a Karamon, překvapení náhlým ti-

chem, se odvážili opatrně vystrčit hlavy přes okraj lavice a Tas se zase naklonil přes zábradlí.

Po schodech přicházel drakonián v černém plášti, zdobeném podivnými symboly. Ve své pařátem zakončené ruce držel dlouhou hůl — hůl vyřezanou do podoby útočícího hada.

Bozacký mág! Tas ucítil na dně žaludku pocit velmi podobný tomu, který cítil tehdy, když se jeho drak blížil k pevnosti. Drakoniánští žoldnéři skrývali své zbraně — zjevně si mysleli, že bitva skončila. Jejich čaroděj si s tím určitě poradí a bude to rychlé a jednoduché.

Tas viděl, jak Tanis sahá k opasku... a vytahuje prázdnou dlaň. Půlelfova tvář byla najednou pod vousy bledá jako křída. Jeho ruka se ponořila do jiné mošny — ale ani tam nic nebylo. Půlelf se zoufale rozhlédl kolem sebe.

„Víš," řekl si Tas, jen sám pro sebe, „vsadil bych se, že by se teď ten náramek na ochranu proti magii hodil. A řekl bych, že právě to tam teď hledá. A nevypadá to, že by věděl, že to ztratil." Tas sáhl do mošny a vytáhl stříbrný náramek.

„Tanisi! Tady je to! Ztratils to, ale já jsem to našel!" křičel Tas, mávaje náramkem ve vzduchu.

Půlelf zvedl hlavu, zamračil se a svraštil obočí tak nasupeně, že mu Tas náramek raději co nejrychleji hodil. Pak šotek chvíli čekal, zda mu Tanis poděkuje (neudělal to), a nakonec si těžce povzdechl.

„Za chvilku jsem tam!" zakřičel. Otočil se, proběhl dveřmi a seběhl ze schodů.

„Rozhodně to teda nevypadalo moc vděčně," brblal Tas, skákaje dolů po strmém schodišti. „Vůbec to není ten starý Tanis, ten s tím smyslem pro humor. Mám pocit, že být hrdinou mu moc nesedí."

Za sebou zaslechl nějaký chraplavý hlas, prozpěvující magická zaklínadla, a několik výbuchů, ztlumených zdmi pevnosti. Pak se náhle ozval vzteklý a zklamaný řev drakoniánských žoldnéřů.

„Ten náramek je na chvilku zadrží," mumlal Tas, „ale na dlouho to nebude. Takže jak se teď dostanu na druhou stranu věže? Řekl bych, že nemůžu udělat nic jiného, než že zase slezu až tam dolů."

Seběhl po schodech dolů do přízemí, proběhl kolem pokoje, kterým se dostal do pevnosti, a utíkal dál, dokud nedoběhl k chodbě, křížící se v pravém úhlu s tou, kterou běžel. Ta snad vedla na druhou stranu věže, tam, kde bojovali Tanis s Karamonem.

Zaduněl další výbuch a tentokrát se otřásla celá věž. Tas se rozběhl ještě rychleji, zabočil doprava a vřítil se do boční chodby.

Prásk! Narazil do něčeho přikrčeného a skoro úplně černého, co spadlo na zem jako pytel brambor a vyrazilo ze sebe cosi jako „vúf".

Tase po tom nárazu skončil jak široký, tak dlouhý na kamenné podlaze. Chvíli tam ležel, nehýbal se a pomalu začal — podle toho zápachu — nabývat přesvědčení, že narazil do pytle shnilých odpadků. Poněkud otřeseně se vyhrabal na nohy, vytáhl svůj malý nožík a připravil se na to, že se bude muset bránit té malé černé postavě, které teď už také stála na nohou.

Stvoření si ale jen položilo ruku na čelo. „Aúúú," zasténalo to nešťastně. Pak se to rozhlédlo a spatřilo Tase, stojícího na dosah ruky před ním a tvářícího se sveřepě a zarputile. „Aúúú" se náhle změnilo na „áách" a to smrduté stvoření se se srdceryvným vzdechem skácelo k zemi.

„Tupý trpaslík!" řekl Tas a pohoršené nakrčil nos. Zastrčil nůž za opasek a měl se k odchodu, pak se ale zarazil. „To by se ti ale mohlo hodit," napomenul se. Sehnul se, chytil trpaslíka za jeho hadry a zatřásl jím. „Hej, probuď se!"

Tupý trpaslík se rozechvěle nadechl a otevřel oči. Když ale nad sebou uviděl klečet jakéhosi hrozivě vyhlížejícího šotka, zbledl jako křída, kvapně zavřel oči a předstíral, že omdlel.

Tas jím znovu zatřásl.

Tupý trpaslík nešťastně vzdychl, otevřel jedno oko a zjistil, že Tas je stále ještě tam, kde byl předtím. Zbývalo mu tedy jenom jediné — stavět se mrtvým. Což se mezi tupými trpaslíky dělá tak, že se zatají dech, nato se okamžitě ztuhne a zkamení.

„Tak dělej," řekl netrpělivě Tas a ještě jednou trpaslíkem zatřásl. „Potřebuji tvou pomoc!"

„Ty jít pryč," řekl tupý trpaslík hlubokým, hrobovým hlasem. „já mrtvý."

„Ty ještě nejsi mrtvý," pronesl Tas tím nejhrozivějším tónem, jakého byl schopen, „ale jestli mně nepomažeš, tak určitě budeš!" Šotek výhružně zvedl nůž.

Tupý trpaslík těžce polkl a rychle se posadil, zmateně se škrábaje na hlavě. Pak spatřil Tase, vyskočil a vrhl se šotkovi kolem krku. „Ty uzdravit! Já zpátky z mrtvý! Ty být velký a mocný klerik!"

„To teda nejsem!" odsekl Tas, značně překvapený tou nečekanou láskyplností. „Pusť mě! Tak ne, zamotal ses do té mošny... Tak ne!"

Po chvíli zápolení se šotkovi podařilo tupého trpaslíka zbavit. Zvedl ho na nohy a přísně se na něj zadíval. „Chci se dostat na druhou stranu věže. Je tohle ta správná cesta?"

Tupý trpaslík se zamyšleně podíval do chodby a pak se obrátil k Tasovi. „To správná cesta," prohlásil nakonec, ukazuje směrem, kterým se Tas chtěl vydat.

„Výborně!" Tas se znovu rozběhl.

„Jaký věž?" zabručel tupý trpaslík, škrábaje se na hlavě.

Tas se zastavil. Otočil se, pohled upřený na špinavého trpaslíka, a jeho ruka zamířila k nožíku.

„Já jít s velký klerik," nabídl se přeochotně tupý trpaslík. „Já vést."

„To možná nebude až tak špatný nápad," opáčil šotek. Popadl trpaslíkovu umouněnou ruku a táhl ho za sebou. Brzy narazili na další schodiště, vedoucí nahoru do věže. Zvuky bitvy teď byly mnohem silnější a oči tupého trpaslíka se rozšířily strachem.

Pokusil se Tasovi vytrhnout. „Já už být jednou mrtvý," křičel a zoufale se pokoušel osvobodit. „Když ty mrtvý dvakrát, oni ty dát do bedna a hodit do díra. Já to nelíbit!"

Sice to vypadalo docela zajímavě, Tas však neměl čas na to, aby se něčím takovým zabýval. Pevně chytil trpaslíkovu ruku a táhl to nebohé stvoření vzhůru po schodech. Zvuky boje se zpoza druhé strany zdi ozývaly stále silněji. Stejně jako na opačné straně věže, i zde končilo schodiště zavřenými dveřmi. Tady však přes ně byly slyšet rány, vzdechy a Karamonovo vzteklé klení. Zamčeno bylo z šotkovy strany. Tas se usmál a znovu si začal mnout ruce.

„Dobré dveře to teda jsou," prohlásil, když se ty dveře pozorně prohlédl. Naklonil se k zámku a podíval se klíčovou dírkou dovnitř. „Už jsem tady!" vykřikl.

„Otevři ty —" následovalo několik tlumených výkřiků — „otevři ty dveře!" burácel Karamonův hromový hlas.

„Dělám, co můžu!" odpověděl naštvaně Tas. „Nemám s sebou ani jeden nástroj. Ale co, budu improvizovat. Ty zůstaň tady!" Tas chytil trpaslíka za rukáv právě v okamžiku, kdy se ten pomalu vydal zpátky ke schodům. Vytáhl nůž a výhružně jím zamával před trpaslíkovým obličejem. Nešťastný trpaslík se znovu sesul na podlahu.

„Já zůstat!" zakňoural a celý se roztřásl.

Tas se obrátil zpátky ke dveřím, strčil do zámku špičku nože a začal jím opatrně pohybovat. Už se mu skoro zdálo, že zámek povoluje, když vtom do dveří cosi z druhé strany udeřilo a nůž ze zámku zase vyskočil.

„Vůbec mně nepomáháte!" zaječel Tas. Zkormouceně si povzdechl a zase strčil nůž do zámku.

Tupý trpaslík se pomalu připlížil k Tasovi a neklidně si ho prohlížel. „Ty málo vědět. Já myslet ty ne zas takový velký klerik."

„Co tím myslíš?" zamumlal duchem nepřítomný Tas.

„Nůž neotevřít dveře," řekl tupý trpaslík a v jeho hlase znělo nezměrné pohrdání. „Klíč otevřít dveře!"

„Já vím, že se dveře obvykle otevírají klíčem," řekl Tas, unaveně těkaje očima po okolních zdech, „ale já nemám... Dej mi to!"

Šotek vztekle chňapl po klíči, který tupý trpaslík držel v ruce. Strčil ho do zámku, otočil jím, v zámku to cvaklo a dveře se otevřely. Okamžitě jimi proletěl Tanis — málem šotka zadupal do země — a hned za ním se objevil Karamon. Velký válečník za sebou ty těžké dveře zase zapráskl a zlomil jimi meč nějakého drakoniána, který se právě chystal udeřit svého nepřítele. Pak se těžce oddechující Karamon opřel zády o dveře a podíval se na Tase.

„Zamkni to!" vyrazil ze sebe.

Tas bleskurychle otočil klíčem. Za dveřmi se ozvaly výkřiky, rány a zvuky štípaného dřeva.

„Chvíli to vydrží," řekl Tanis, prohlížeje si železem okované dveře.

„Ale určitě ne dlouho," řekl zasmušile Karamon. „Zvlášť když je tam ten mág. Jdeme pryč."

„Ale kam?" zeptal se Tanis, otíraje si pot z tváře. Krvácel z rány na dlani a několika menších ran na předloktí, jinak se ale zdál být v pořádku. Karamon byl celý od krve, ale většinou byla ta krev zelená, takže Tas usoudil, že to asi bude krev jeho nepřátel. „Ještě jsem přece nenašli tu věc, která to celé ovládá!"

„Vsadím se, že tady tenhle ví, kde to je," řekl Tas a ukázal na tupého trpaslíka. „Proto jsem ho taky přivedl," dodal šotek a byl v tu chvíli sám na sebe hrdý.

Za jejich zády se ozvala hrozná rána a celé dveře se otřásly.

„Každopádně se musíme dostat odtud," zabručel Tanis. „Jak ti říkají?" zeptal se tupého trpaslíka, zatímco sbíhali ze schodů.

„Ropš," řekl tupý trpaslík, dívaje se na Tanise s velmi hlubokým podezřením v očích.

„Dobrá, Ropši," řekl Tanis, když se zastavil na jednom z odpočívadel, aby nabral dech, „ukaž nám to místo, kde je ten přístroj, co řídí pevnost."

„Trůn Vládce větru," dodal Karamon, oči upřené na tupého trpaslíka. „Slyšeli jsme, že tomu skřeti tak říkají."

„To tajemství!" prohlásil vážně Ropš. „Já to neříct! Já udělat slib!"

Karamon se zatvářil tak strašlivě, že Ropšova tvář pod nánosem špíny zbělela jako křída, a Tas raději siláka rychle přerušil, protože se bál, že tupý trpaslík zase omdlí. „Pche! Vsadím se, že to neví!" řekl Tas, mrkaje pokradmu na Karamona.

„Já vědět!" pravil vznešeně Ropš. „A ty se lstít aby ty mě ulstít to říct. Já na hloupý trik neletět."

Tanis se s povzdechem opřel o zeď. Karamon se znovu zachmuřil, tupý trpaslík sice o krok ustoupil, ale jinak se nezdálo, že by jeho statečný odpor někdo mohl překonat. „Zlý lump ze mě tajemství nedostat!" zadeklamoval Ropš a vzdorovitě složil špinavé ruce na zamaštěné a jídlem pobryndané

hrudi.

Shora k nim dolehl silný výbuch a zvuk drakoniánských hlasů.

„Poslouchej, Ropši," zašeptal spiklenecky Tanis a dřepl si k trpaslíkovi, „co vlastně nám to nesmíš říct?"

Na Ropšově tváři se objevil výraz bezmezné vychytralosti. „Já nesmět říct, že Trůn Vládce větru na špička prostřední věž. To já vůbec nesmět říct.“ Zle se na Tanise zamračil a zvedl špinavou malou ruku, zaťatou v pěst. „A ty mě nedonutit!"

Nakonec došli do chodby vedoucí k místnosti, kde Trůn Vládce větru rozhodně nemohl být (alespoň podle Ropše, který je celou cestu vedl, když u příslušných dveří pokaždé řekl něco jako „Tohle nebýt dveře, co vést ke schody, co vede k to tajemství místo"). Opatrně se jí vydali a měli pocit, že to ticho kolem je až příliš hluboké. Nemýlili se. Když byli asi v polovině chodby, náhle se otevřely jakési dveře a vyhrnulo se na ně na dvacet drakoniánů, následovaných bozackým mágem.

„Schovejte se za mě!" řekl Tanis a tasil meč. „Ještě pořád mám ten náramek..." Pak si vzpomněl, že je s nimi také Tas, rychle dodal: „Alespoň si to myslím," a honem se podíval na zápěstí. Náramek tam ještě pořád byl.

„Tanisi," řekl Karamon, který klidně vytáhl meč a pomalu ustupoval před váhajícími drakoniány, vyčkávajícími na rozkazy svého mága, „už nemáme čas! Vím to! Já to cítím! Musím se dostat do Věže Vysoké magie! Někdo se musí dostat tam nahoru a s tou věcí tam doletět!"

„Ani jeden z nás ty drakoniány sám nezastaví!" odsekl Tanis. „Což znamená, že už nezbývá nikdo, kdo by s tím le..." Půlelf náhle zmlkl a zadíval se na Karamona. „To nemůžeš myslet vážně..."

„Nemáme na vybranou," zamračil se Karamon, zatímco černý mág začínal odříkávat první zaklínadlo. Válečník se ohlédl po Tasovi.

„Ne," začal Tanis, „to nepřichází v..."

„Jinak to nejde!" nedal se odbýt Karamon.

Tanis si povzdechl a sklonil hlavu.

Šotek jen zmateně zamžikal. Pak ale najednou pochopil.

„Ach, Karamone!" vydechl a spráskl ruce. Moc přitom nechybělo a byl by si zarazil nůž do dlaně. „Ach, Tanisi! To je tak skvělé! Budete na mě pyšní! Dostanu vás do Věže! Nebudete litovat! Ropši, budu potřebovat tvou pomoc."

Šotek popadl trpaslíka za rukáv a rozběhl se chodbou k točitému schodišti, na které Ropš ukazoval se slovy: „Tohle nebýt schody k to místo!"

Trůn Vládce větru byl dílem pana Ariaka, velitele armád Královny Tem-

not za Války Kopí, a už dávno vstoupil do dějin jako jeden z nejskvělejších výtvorů jeho temné a zlé, přesto však geniální mysli.

Umístili ho do místnosti zvlášť k tomu účelu vystavěné na samém vrcholu citadely. Vládce větru k němu musel vystoupit po krátkém točitém schodišti, vedoucím k padacím dveřím. Když Vládce otevřel dveře, vstoupil do malé kruhové místnosti bez oken. Uprostřed místnosti stál vyvýšený stupínek a na něm dva podstavce, stojící asi tři stopy od sebe.

Když je Tas, táhnoucí za sebou nešťastného Ropše, spatřil, jen užasle vydechl. Ty asi čtyři stopy vysoké, stříbrné podstavce byly ty nejkrásnější věci, které v životě viděl. Do jejich povrchu byly vyleptány složité ornamenty a magické symboly. Každá z těch nepatrných čar byla vyplněná zlatem, lesknoucím se ve světle pochodní, které sem proudilo ze schodiště. Na vrcholu každého z podstavců byla velká koule z pableskujícího černého křišťálu.

„Ty nelézt na ten kopec," řekl přísně Ropš.

„Ropši," řekl Tas, šplhaje na stupínek, který byl asi tři stopy nad zemí, „nevíš náhodou, jak se s tím zachází?"

„Ne," opáčil Ropš, složil ruce na prsou a zlobně se na Tase zadíval.

„Já nikdy tady být. Já nikdy sloužit veliký šéf čaroděj. Já nikdy chodit sem a nikdy nebýt říct přinést, co veliký šéf čaroděj chtít. Já nikdy vidět mockrát veliký šéf čaroděj lítat."

„Veliký šéf čaroděj?" řekl Tas a zamračil se. Rychle se rozhlédl po malé místnosti, hlavně po temných koutech, kam se předtím nepodíval. „Kde je ten tvůj veliký šéf čaroděj?"

„On nebýt dole tam," řekl tvrdohlavě Ropš. „On nechtít rozbít přítele na maličký kousek."

„A tak, ten veliký šéf čaroděj," ulevilo se Tasovi. Pak se zarazil. „Když tady ale veliký šéf čaroděj není, kdo s tím vlastně lítá?"

„Mohl bych to ale taky zkusit sám," řekl si Tas a stoupl si na černé kruhy, nakreslené na podlaze mezi podstavci. Vypadalo to, jako by byly ze stejného černého křišťálu jako koule nahoře. Z chodby pod ním k němu dolehla ozvěna dalšího výbuchu a rozčilených výkřiků vzteklých drakoniánů. Zdálo se, že Tanisův náramek ještě odráží útoky čarodějovy magie.

„Ne," řekl Ropš, „ty nesmět dívat kruh na strop."

Tas zvedl hlavu a vydechl úžasem. Nahoře nad jeho hlavou se část stropu o stejném tvaru a průměru jako výstupek, na kterém stál, rozzářila podivným modrobílým světlem.

„Dobře, Ropši," řekl Tas a hlas mu přeskakoval vzrušením, „co ještě nesmím dělat?"

„Ty nesmět dát ruku na ten černý věc. Ty nesmět to říct, kam lítat," odpověděl s úšklebkem Ropš. „Pche. Tak velký magie ty nikdy nevědět!"

„Tanisi," zakřičel Tas do otvoru v podlaze, „kterým směrem je odtud Věž Vysoké magie?"

Chvíli slyšel jen řinčení mečů a vzteklé výkřiky. Pak se konečně dostal nahoru i Tanisův hlas, pomalu se blížící, jak půlelf s Karamonem zvolna ustupovali ke schodům. „Severozápad! Skoro přesně na severozápad!"

„Dobře!" Tas se postavil do černých křišťálových prohlubní, rozechvěle se nadechl a natáhl ruce, aby je položil na křišťálové koule...

„Zatracená práce!" zaklel, pohled měl upřený na konečky svých prstů. „Jsem moc malý!"

Pak se podíval na Ropše a ukázal na křišťálové koule. „Předpokládám, že nemusíš mít ruce na těch koulích a zároveň nohy v těch černých kruzích?"

Tas měl takový nepříjemný pocit, že odpověď na tu otázku už stejně zná, a tupý trpaslík už na tom nemohl nic změnit. Tasův dotaz stejně způsobil v Ropšově duši takový zmatek, že tupý trpaslík na šotka jen bezmocně zíral, ústa dokořán.

Tas na trpaslíka chvíli rozčileně hleděl — vlastně jenom proto, že na něco při té smůle rozčileně hledět musel — a pak se rozhodl, že k těm koulím vyskočí. Skutečně se mu jich také podařilo dotknout, když však jeho nohy opustily černé kruhy na podlaze, modrobílé světlo okamžitě pohaslo.

„Co teď?" zasténal. „Karamon a Tanis by na to jistě dosáhli, teď jsou ale tam dole a podle toho, co slyším, sem hned tak nepřijdou. Co mám jenom dělat? Já... Ropši!" obrátil se najednou na tupého trpaslíka, „Ropši, pojď sem!"

Ropš podezíravě svraštil obočí. „Já nesmět!" prohlásil a o krok ustoupil.

„Ropši! Počkej!" vykřikl Tas. „Neboj se a pojď sem! Poletíme s tím spolu!"

„Já?" zalapal po dechu Ropš. Oči měl najednou jako dva talířky. „Lítat jak veliký šéf čaroděj?"

„Ano, Ropši! Hoď sebou! Vylezeš nahoru, postavíš se mi na ramena a..."

Na Ropšově tváři se objevil výraz naprostého úžasu. „Já," nadechl se jako v transu„ já polítat jako veliký šéf čaroděj!"

„Ano, Ropši, poletíš," řekl netrpělivě Tas, „ale musíš sem co nejrychleji vylézt, nebo tě veliký šéf čaroděj chytí!"

„Já spěchat," řekl Ropš, vylezl na pódium a pak na Tasova ramena. „Já spěchat. Já vždycky chtít lítat!"

„Počkej, chytím tě za kotníky. Ale ne! Pusť moje vlasy! Taháš mě za ně! Ne, neboj se, nepustím tě! Postav se, Ropši, postav se. Jenom se klidně postav. Nic se ti nestane. Podívej se, držím tě za nohy. Nenechám tě spadnout. Ne! Ne! Musíš balancovat..."

Šotek a tupý trpaslík se zřítili na zem.

„Tasi!" ozval se ze schodiště Karamonův hlas.

„Ještě chvilku! Už to skoro mám!" odpověděl Tas, postavil Ropše na nohy a řádně jím zatřásl. „Balancuj, Ropši, musíš tam balancovat!"

„Balancovat, balancovat," mumlal Ropš a zuby mu přitom cvakaly hrůzou.

Tas se znovu postavil na černé křišťálové kruhy a Ropš se mu zase vyšplhal na ramena. Trpaslík se sice notně kymácel a máchal rukama, ale tentokrát se mu podařilo vstát. Tas si zhluboka oddechl. Ropš natáhl své špinavé ruce a na několikátý pokus je dychtivě položil na černé křišťálové koule.

Ze zářícího kruhu na stropě se vzápětí snesla světelná opona, oslnivá stěna jasné záře, a obklopila Tase i tupého trpaslíka. Na stropě se objevily zářící rudé a fialové runy.

A pevnost se dala do pohybu prudkým skokem, který bral dech.

Dole pod schodištěm, vedoucím k Trůnu Vládce větru, to trhnutí srazilo na zem drakoniány i s jejich černým mágem. Tanis narazil zády do zdi a Karamon přistál přímo na něm.

Jako první se se strašlivým klením postavil na nohy bozacký mág. Rozběhl se po tělech svých vlastních vojáků, která chodbu zcela zatarasila, a nevšímaje si Tanise ani Karamona pádil ke schodišti, vedoucímu k Trůnu.

„Zastav ho!" vyrazil ze sebe Karamon a odstrčil se od zdi — citadela se najednou naklonila jako potápějící se loď.

„Zkusím to," zasípěl Tanis, který si ještě ke všemu vyrazil dech, „ale řekl bych, že ten náramek už je skoro vyčerpaný."

Vrhl se po Bozakovi, avšak citadela se najednou naklonila na opačnou stranu. Tanis hmátl do prázdna a svalil se na zem. Bozak, nemyslící na nic jiného než na zloděje, kteří se mu snažili ukrást jeho pevnost, klopýtal dál ke schodům. Karamon vytáhl dýku a hodil ji po mágovi. Nůž však narazil na neviditelný magický štít obklopující mágovy černé šaty a potom spadl bez užitku na zem.

Když už se Bozak skoro dostával k točitým schodům, vedoucím do místnosti Vládce větru, jeho drakoniáni se pomalu škrábali na nohy a Tanis se mu znovu začal dostávat za záda, citadela najednou vyskočila jako splašený kůň. Bozak spadl na Tanise, drakoniáni se rozletěli na všechny strany a Karamon, sotva se držící na nohou, se s největším vypětím sil vrhl na černého mága.

Prudké pohyby pevnosti narušily mágovo soustředění a jeho ochranné kouzlo náhle selhalo. Drakonián se zoufale bránil svýma drápy zakončenýma rukama, Karamon však odtáhl mága od Tanise a právě, kdy mág začal přeskakujícím hlasem ječet další zaklínadlo, proklál černého čaroděje mečem.

Drakoniánovo tělo se v okamžiku rozpustilo v kaluži odporné žluté kaše, ze které začala stoupat mračna jedovatého dýmu.

„Uteč!" vykřikl Tanis, rozkašlal se a namáhavě klopýtal k oknu. Vyklonil se ven, zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a pak zase zalapal po dechu.

„Tasi!" vykřikl. „Letíme špatným směrem! Říkal jsem severozápad!"

Chvilku bylo ticho a pak půlelf uslyšel Tasův vysoký hlas ječet: „Ropši, mysli na severozápad! Severozápad!"

„Ropš?" zamumlal nepřítomně Karamon, také se rozkašlal a vyděšeně se ohlédl po půlelfovi.

„Jak myslet na dva směr zaráz?" zeptal se něčí hlas. „Chtít jet západ nebo chtít jet sever? Ty muset myslet, co chtít!"

„Severozápad!" křičel ze všech sil Tas. „Je to jenom jeden... Ne, zapomeň na to. Ropši, podívej, já si budu myslet sever a ty si budeš myslet západ. To by mohlo fungovat."

Karamon nešťastně zavřel oči a zhroutil se na zem.

„Tanisi," zašeptal, „možná bys mohl..."

„Není čas," řekl Tanis, ruku na jílci meče. „Už jsou zase tady."

Drakoniáni, zcela vyvedení z míry smrtí svého vůdce a naprosto neschopní pochopit, co se to děje s jejich pevností, se však jen zoufale dívali jeden na druhého — a na své nepřátele. V tu chvíli citadela znovu změnila směr — tentokrát zamířila na severozápad a zároveň nejméně o dvacet stop klesla.

Drakoniáni se s mohutným strkáním, klopýtáním a klouzáním otočili, rozběhli se chodbou pryč — a zmizeli stejnou cestou, jakou přišli.

„Konečně letíme tím správným směrem," oznámil Tanis, když se podíval z okna. Karamon se k němu připojil a spatřil pomalu se k nim blížící Věž Vysoké magie.

„Konečně! Pojďme se podívat, co se to tam vlastně děje," zabručel Karamon a vydal se nahoru po schodech.

„Ne, počkej," zadržel ho Tanis, „Tas asi nic nevidí. Budeme ho muset vést. Kromě toho se ti drakoniáni mohou každou chvíli vrátit."

„Řekl bych, že máš pravdu," řekl Karamon a pochybovačně se zadíval na padací dveře nad svou hlavou.

„Budeme tam za pár minut," řekl Tanis, unaveně se opíraje o okenní rám. „Na druhé straně ale máme dost času na to, abys mi řekl, co se tady vlastně děje."

„Není snadné tomu uvěřit," řekl tiše Tanis a znovu vyhlédl z okna. „Dokonce ani když jde o Raistlina."

„Vím," řekl Karamon a v jeho hlase zaznělo zoufalství. „Ani já jsem to-

mu nemohl uvěřit, a hodně dlouho. Když jsem ho ale spatřil před Portálem a slyšel jsem ho říkat, co udělá s Crysanií, pochopil jsem, že jeho duši už zcela pohltilo zlo."

„Máš pravdu, musíš ho zastavit," řekl Tanis a vzal válečníkovu ruku do své. „Ale znamená to, Karamone, že za ním musíš jít do Propasti? Dalamar je ve Věži, čeká u Portálu. Jsem si jistý, že společně dokážete Raistlinovi zabránit, aby jím prošel. Nemusíš jím sám procházet."

„Ne, Tanisi," řekl Karamon a zavrtěl hlavou. „Nezapomínej na to, že Dalamar poprvé Raistlina nezastavil. Tomu temnému elfovi se musí něco stát — něco, co mu zabrání jeho úkol splnit." Karamon sáhl do své mošny a vytáhl odtamtud v kůži vázaný svazek *Kronik*.

„Možná se tam dostaneme včas a budeme to moci zastavit," nadhodil Tanis. Připadal si více než divně, když měl mluvit o budoucnosti, kterou už někdo dávno popsal.

Karamon rychle našel stranu, kterou si předtím označil, přelétl ji očima a tiše pískl.

„Co se stane?" zeptal se Tanis a naklonil se, aby si to mohl přečíst. Karamon ale knihu spěšně zavřel.

„Něco se mu stane, to je jisté," zamumlal velký válečník, uhýbaje před Tanisovým pohledem. „Kitiara ho zabije."

5. kapitola

DALAMAR SEDĚL SÁM V LABORATOŘI VĚŽE vysoké magie. Strážcové Věže, živí i mrtví, stáli na svých místech u vchodu, dívali se... a čekali.

Z okna Věže viděl Dalamar hořící město Palantas. Temný elf už ze své pozorovatelny dlouho sledoval, jak bitva probíhá. Viděl, jak pan Soth vstoupil do města, jak rytíři ustupují a padají, a viděl hordy drakoniánů, seskakujících z létající pevnosti. Po celou tu dobu se na obloze nad jeho hlavou bili draci a jejich krev skrápěla ulice města jako rudý déšť.

Poslední, co spatřil, než mu výhled zaclonila mračna kouře, byla létající pevnost, která se pomalu vydala jeho směrem. Pohybovala se jen zvolna a nepravidelně a jednu dobu jako by dokonce změnila cíl a zamířila zpět k horám. Dalamar se na ni několik minut neklidně díval, dumaje nad tím, co se asi mohlo stát. Že by se tak Kitiara snažila dostat k Věži?

Temný elf se náhle zachvěl strachem. Mohla by ta pevnost přelétnout Soikanův háj? Ano, uvědomil si Dalamar, mohla! Temný elf zaťal pěsti. Jak je možné, že si to neuvědomil? Znovu se podíval z okna, proklínaje kouř, který mu stále více bránil ve výhledu. Pevnost náhle přímo před jeho očima znovu změnila směr, vrávorajíc po nebi jako opilec, plahočící se ke svému obydlí.

Už zase mířila ke Věži, ale pohybovala se jen hlemýždí rychlostí. Co se to vůbec dělo? Byl snad ten, kdo ji řídil, zraněný? Dalamar hleděl na pevnost a pokoušel se zjistit, co se děje. Pak se ale před okna laboratoře přivalil mrak černého kouře a zcela zaclonil výhled na pevnost. Dovnitř vnikl silný zápach hořící pryskyřice a konopí. Nejspíš to budou ta skladiště, pomyslel si Dalamar. Se zaklením se odvrátil, ještě si ale stačil všimnout záblesku jasného světla, který vyšel z budovy stojící téměř přímo proti oknu — z Paladinova chrámu. Dalamar i přes černý dým viděl, jak záře stále sílí, a v duchu si představil bílé kleriky, mávající holemi a obušky, jak se modlí k Paladinovi a přitom bijí do svých nepřátel.

Temný elf se zachmuřeně pousmál a prudce zavrtěl hlavou. Pak se vydal napříč místností, kolem velkého kamenného stolu se všemi těmi láhvemi, džbány a sklenicemi. Už předtím odsunul většinu z nich stranou a udělal si místo na své magické knihy, svitky a magické náčiní. Snad posté už je přehlédl a zkontroloval, zda je všechno připravené, a pak šel dál, pospíchaje

kolem polic s modrými knihami mága Fistandantila a polic s Raistlinovými vlastními knihami, vázanými v černé kůži. Když Dalamar došel ke dveřím, otevřel je a promluvil do tmy za nimi.

Okamžitě se před ním zaleskly dvě žhnoucí oči, jejichž přízračné tělo se mu zjevovalo jen místy a trhaně, jakoby rozfoukávané horkým větrem.

„Chci, aby strážci hlídali vrchol Věže," nařídil Dalamar.

„Kde mají být, učedníku?"

Dalamar se zamyslel. „U dveří, které jsou pod Cestou smrti. Postav je tam."

Oči se na znamení souhlasu na okamžik zavřely a pak zmizely. Dalamar se vrátil do laboratoře a opatrně za sebou zavřel dveře. Pak se zastavil a váhal. Mohl ty dveře opatřit kouzlem, které by nikomu nedovolilo vstoupit. Raistlin to ostatně dělal pokaždé, když potřeboval v laboratoři provést nějaký náročný experiment, u kterého by se i to nejmenší vyrušení mohlo stát osudným. Třeba se jen v nesprávný okamžik nadechnout by při takových pokusech mohlo znamenat, že by se uvolnily magické síly, které by mohly zničit samotnou Věž. Dalamar se zarazil. Svými jemnými prsty se dotýkal dveří a magická slova mu visela na rtech.

Ne, rozhodl se nakonec. Mohl bych potřebovat pomoc. Strážci sem musejí mít možnost vstoupit, i kdybych náhodou nebyl schopen svá kouzla zrušit. Dalamar se vrátil zpátky a posadil se do pohodlného křesla, které bylo jeho nejoblíbenější — do křesla, které si přinesl ze svých pokojů, aby mu pomohlo zahnat únavu z dlouhého čekání.

I kdybych nebyl schopen svá kouzla zrušit. Dalamar se zabořil do měkkého křesla a přemýšlel o smrti a umírání. Jeho oči se obrátily k Portálu. Vypadal tak, jak vypadal vždycky — pět dračích hlav, každá jiné barvy, obrácené směrem dovnitř, pět dračích tlam otevřených v tichém výkřiku na počest jejich Královny. Vypadal tak, jak vypadal vždycky — hlavy temné a ztuhlé, prázdnota uvnitř Portálu nehybná a němá. Nebo to tak snad nebylo? Dalamar několikrát zamrkal. Možná to byla jenom jeho představivost, ale měl pocit, že oči těch hlav najednou začaly nepatrně zářit.

Temnému elfovi vyschlo v hrdle, dlaně se mu začaly potit a Dalamar si je musel utřít do cípů svého černého pláště. Smrt, umírání. Dojde to až tak daleko? Jeho prsty se bezděky dotkly stříbrných run, vyšitých na jeho černém plášti, magických znamení, která byla schopna odvrátit či narušit některá útočná kouzla. Dalamar se podíval na své ruce a na nádherný zelený kámen prstenu života, lesknoucí se na jedné z nich. Byl to nesmírně mocný magický nástroj, jeho moc však mohla být využita pouze jednou.

Dalamar si v duchu rychle zopakoval Raistlinovy lekce o umění posoudit, jestli je rána smrtelná a vyžaduje okamžitý zásah, nebo zda smrtelná není a

moc prstenu může být ušetřena na později.

Elf se zachvěl. Jak živě slyšel *shalafiho* hlas, hovořící o různých stupních bolesti. Cítil ty prsty, hořící tím podivným vnitřním žárem, jak mu přejíždějí po různých částech těla

a ukazují na místa, která jsou nejzranitelnější. Dalamarova ruka mimoděk zabloudila k jeho hrudi, kde stále hnisalo a krvácelo pět ran, které mu Raistlin vpálil do kůže. V duchu spatřil Raistlinovy žhnoucí oči — podobné zrcadlům, zlaté, ploché a smrtící.

Dalamar se otřásl. Obklopuje mě a chrání ta nejmocnější magie, přesvědčoval sám sebe. Jsem jeden z největších znalců Umění, a přestože nejsem tak dobrý jako on, *shalafi* projde Portálem slabý a zraněný, na pokraji smrti! Bude tak snadné ho zničit! Dalamar zaťal pěsti. Ale proč se tedy, u všech bohů, doslova dusím strachem?

Náhle hluboko pod ním zacinkal stříbrný zvonek. Dalamar překvapeně vyskočil z křesla a strach z jeho vlastních představ vystřídal v hloubi jeho duše strach z něčeho mnohem skutečnějšího. Jakmile se však jeho děs stal děsem z něčeho konkrétního, z něčeho hmatatelného, Dalamarovo tělo se napjalo, krev mu zchladla a temné stíny rázem zmizely z jeho mysli. Znovu byl pánem sebe sama.

To zvonění ohlašovalo vetřelce. Někdo pronikl Soikanovým hájem a stál u brány Věže. Za jiných okolností by Dalamar okamžitě vyslovil krátké zaklínadlo a s jeho pomocí by se přenesl ke vstupu do Věže, aby se tam sám postavil nezvanému návštěvníkovi. Dnes se však neodvážil odejít od Portálu. Temný elf se letmo podíval na pekelnou bránu a pokýval hlavou. Ne, nebyla to jen jeho představivost, dračí oči skutečně začínaly žhnout tou podivnou září. Elfovi se dokonce zdálo, že se prázdnota v Portálu před jeho očima pohnula a posunula, jako by přes ni přelétla drobná vlnka.

Ne, odejít nemůže. Musí věřit strážcům. Přešel ke dveřím, naklonil k nim hlavu a naslouchal. Zdálo se mu, jako by k němu zezdola dolehly jakési slabé zvuky — tlumené výkřiky a řinčení oceli. Pak už ale bylo zase jen hluboké ticho. Dalamar čekal se zatajeným dechem, slyšel však jen bušení svého vlastního srdce.

Jinak nic.

Dalamar si povzdechl. Strážcové si s tím nejspíš poradili. Temný elf odešel ode dveří a přešel přes laboratoř, aby se podíval z okna, neuviděl však nic. Dým za oknem byl ještě hustší než nejhustší mlha. Dalamar zaslechl vzdálené zahřmění hromu — možná to také byl nějaký výbuch. Pak se přistihl, že dumá nad tím, kdo vlastně byl tím vetřelcem, který se pokoušel dostat do Věže. Že by nějaký drakonián? Nějaký žoldnéř toužící po další kořisti a ještě více zabíjení? Někdo z nich možná mohl proniknout...

Ne, že by na tom záleželo, řekl si chladně. Až bude po všem, sejdu dolů a podívám se na jeho mrtvolu...

„Dalamare!"

Temnému elfovi vyskočilo srdce až do krku. Při zvuku toho hlasu ho zároveň zaplavil strach a naděje.

„Jen pozor, příteli," zašeptal sám k sobě. „Zradila tvého bratra a zradila i tebe. Nedůvěřuj jí."

Když pak ale zamířil ke dveřím laboratoře, cítil, jak se mu třesou ruce.

„Dalamare!" znovu se ozval její hlas, hlas plný strachu a bolesti. Do dveří něco silně udeřilo a bylo slyšet, jak po nich pomalu sklouzává na kamennou podlahu něčí tělo. — „Dalamare!" vykřikla ještě jednou, slabě a zoufale.

Dalamar stiskl kliku. Dračí hlavy za jeho zády jasně zářily všemi pěti barvami — modrou, rudou, bílou, zelenou a černou.

„Dalamare," zašeptala Kitiara, „přišla jsem ti... na pomoc."

Dalamar pomalu otevřel dveře laboratoře.

Kitiara mu ležela u nohou. Při pohledu na ni Dalamar mimoděk zatajil dech. Pokud někdy nosila brnění, pak jí ho ty nelidské ruce strhaly z těla. Na Kitiařině těle byly nesčetné stopy jejich nehtů, dobře viditelné mezi cáry, které zbyly z šatů, které nosila pod brněním. Ty teď byly zcela roztrhané, odhalujíce její opálenou kůži a bílá ňadra. Z hrozné rány na noze se jí řinula krev a z jejích bot zbylo jen pár kousků kůže. Přesto se však na něj dívala jasnýma očima, očima, které neměly strach. V ruce držela klenot noci, magický klenot, který jí dal Raistlin, aby ji ochránil před hrůzami háje.

„Moc nechybělo a došly mi síly," zašeptala a její rty se usmály tím pokřiveným úsměvem, který přiváděl Dalamarovu krev do varu. Zvedla ruce. „Přišla jsem za tebou. Pomoz mi vstát."

Dalamar se sehnul a pomohl Kitiaře na nohy. Téměř bezvládně se mu opřela o hruď. Temný elf cítil, jak se její tělo chvěje, a zavrtěl hlavou. Věděl, jaký jed jí to koluje tělem. Vzal ji kolem pasu, odvedl ji do laboratoře a zavřel za sebou dveře.

Tíha jejího těla se náhle zvětšila a její oči se obrátily v sloup. „Ach, Dalamare," zašeptala a temný elf poznal, že Kitiara asi brzy omdlí. Pevně ji k sobě přitiskl. Kitiara si opřela hlavu o jeho hruď a vzdychla úlevou.

Temný elf cítil vůni jejích vlasů — tu tak zvláštní vůni, tu směs parfému a oceli. Její tělo se mu chvělo v náručí. Sevřel ji ještě pevněji. Kitiara otevřela oči a podívala se na něj. „Už je mi líp..." zašeptala. Ruce jí sklouzly k pasu...

Příliš, příliš pozdě si Dalamar všiml toho záblesku v jejích očích, příliš pozdě spatřil, jak z její tváře mizí ten pokřivený úsměv. A příliš pozdě ucítil, jak sebou její ruka náhle škubla. A pak už ucítil jen prudkou bolest, jak do

jeho těla vnikla její dýka.

„Už jsme tam!" vykřikl Karamon, stoje při tom na rozbitém okraji nádvoří létající pevnosti, když zvolna přelétali koruny temných stromů Soikanova háje.

„Přinejmenším jsem nad hájem," zabručel Tanis. I zde, mnoho sáhů nad tím prokletým lesem, cítil chladné vlny nenávisti a touhy po krvi, stoupající z korun těch stromů, jako by je strážcové i zde mohli potrestat za jejich opovážlivost. Tanis se zachvěl a donutil se obrátit oči k místu, kde se před nimi tyčila špička Věže Vysoké magie. „Pokud se dostaneme dost blízko," překřičel vítr, který mu hučel v uších, „budeme moci seskočit na ten ochoz kolem špice Věže."

„Na Cestu smrti," poznamenal suše Karamon.

„Cože?"

„Na Cestu smrti!" Karamon popošel blíž k Tanisovi, dívaje se kamsi pod nohy, na temné stromy, které pod nimi uplývaly jako vlny oceánu. „Tam stál ten černý mág, který proklel Věž. Říkal mi to Raistlin. Je to to místo, odkud skočil."

„Opravdu pěkné, veselé místo," zabručel Tanis, zamračeně si prohlížeje ochoz, o kterém mluvili. Kolem nich se válela oblaka dýmu, zaclánějící výhled na stromy hluboko pod nimi. Půlelf už se ani nesnažil myslet na to, co se děje ve městě. Viděl Paladinův chrám v plamenech, a to mu stačilo.

„A nejspíš je i tobě jasné," zakřičel do větru a chytil Karamona za ruku, „že je to asi tak sto ku jedné, že Tasslehoff narazí přímo do té věci!"

„Už jsme se dostali až sem," řekl tiše Karamon. „Bohové jsou s námi."

Tanis překvapeně zamrkal a měl pocit, že se asi přeslechl. „To neznělo jako ten starý veselý Karamon," ušklíbl se.

„Ten Karamon je mrtvý," odpověděl klidně Karamon, oči upřené na blížící se Věž.

Tanisův úšklebek zmizel a půlelf si docela tiše povzdechl. „Omlouvám se," to bylo to jediné, co ho napadlo. Neobratně položil ruku na Karamonova ramena.

Karamon se na něj podíval, oči jasné a čisté. „Ne, Tanisi," řekl. „Když mě Par-Salian posílal do minulosti, řekl mi, že odcházím ‚spasit duši, nic více, nic méně'." Karamon se smutně usmál. „Myslel jsem si tehdy, že myslel Raistlinovu duši. Teď ale chápu, že myslel tu moji." Válečníkovo tělo se napjalo. „Pojď," prudce změnil předmět jejich rozhovoru. „Už jsme dost blízko — můžeme skákat."

Balkon, obepínající vrchol Věže, se najednou objevil přímo pod jejich nohama, napůl zahalený vířícími mračny dýmu. — Tanis se podíval dolů a

cítil, jak se mu žaludek stáhl strachem. Přestože věděl, že něco takového je naprosto nemožné, měl neodbytný pocit, že se věž pod ním trhaně pohybuje ze strany na stranu, zatímco on stojí na místě. Když se k ní blížili, zdála se mu tak obrovská, teď se však stejně dobře mohl připravovat na to, že seskočí ze starého řásníku a přistane na střeše dětského domečku.

A co bylo ještě horší, citadela se stále blížila k Věži. Krvavě červené špičky černých minaretů na špici Věže tančily Tanisovi před očima, protože pevnost uhýbala ze strany na stranu a zároveň poskakovala nahoru a dolů jako splašený zajíc.

„Skoč!" vykřikl Karamon a vrhl se přes okraj nádvoří.

Kolem Tanise proletěl vířící oblak černého kouře a na chvíli ho oslepil. Pevnost se stále ještě pohybovala. Náhle se přímo před půlelfem objevil obrovský sloup z černého kamene. Už neměl na vybranou — buď skočí, nebo ho ta věc rozmačká. Tanis seskočil, jak nejrychleji mohl, a vzápětí se přímo nad jeho hlavou ozval příšerný zvuk drceného a tříštěného kamene. Bezmocně padal do nicoty, kolem něj vířil kouř a pak najednou měl už jen nepatrný zlomek vteřiny na to, aby se vzpamatoval, protože se pod jeho nohama zhmotnilo kamenné dláždění Cesty smrti.

Přistál na něm hodně tvrdě. Náraz mu otřásl všemi kostmi v těle, omráčil ho a vyrazil mu dech. Zbylo mu právě jen tolik vědomí a duchapřítomnosti, aby se převalil na břicho a zakryl si rukama hlavu, protože se zároveň s ním snesl na dlažbu i déšť kamení.

Karamon už ale stál na nohou a vykřikoval: „Na sever! Přímo na sever!"

Z citadely vysoko nad jeho hlavou dolehl k Tanisovi slabý ječivý hlas: „Sever! Sever! Sever! Musíme rovnou na sever!"

Hrozivý zvuk drcené skály rázem utichl. Tanis opatrně zvedl hlavu a skrze náhodou se otevřevší mezeru v záplavě dýmu spatřil, jak citadela pomalu a jakoby neochotně odlétá určeným směrem, trochu se kymácí a míří přímo k paláci pana Amotha.

„Jsi v pořádku?" zeptal se ho Karamon a pomohl mu na nohy.

„Naštěstí ano," vypravil ze sebe půlelf a poté si setřel krev ze rtů. „Kousl jsem se do jazyka. Krucinál, bolí to dost odporně."

„Jediná cesta, kterou se dostaneme tam dolů, vede tudy," řekl Karamon a vykročil po Cestě smrti. Po chvilce došli k nevelkému portálu vysekanému v černé zdi Věže, a cestu jim zahradily nízké dřevěné dveře, zavřené na závoru.

„Budou tam nejspíš stráže," poznamenal Tanis, když viděl, jak Karamon ustupuje a chystá se vrhnout všechnu svou váhu proti těm dveřím.

„Asi," zabručel silák, rozběhl se kupředu a narazil do dveří. Otřásly se a zapraskaly, okolo závory se odštíplo několik třísek, přesto ale vydržely. Ka-

ramon si promnul rameno a o několik kroků ustoupil. Zadíval se na dveře, soustředil na ně všecku svoji sílu a vůli a znovu do nich narazil. Tentokrát s ohlušující ranou povolily a Karamon vletěl do chodby za nimi.

Tanis se rozběhl za ním, zoufale pomrkávaje v dýmem naplněné tmě. Pak našel Karamona, jak leží na zemi mezi pozůstatky rozbitých dveří. Půlelf se sklonil k příteli, když tu se náhle zastavil a vyděšeně se zadíval do tmy před sebou.

„U Propasti!" zaklel a zalapal po dechu.

Karamon se rychle vyškrábal na nohy. „Ovšem," zabručel unaveně, „už jsem se s nimi jednou setkal."

Přímo před nimi se ve tmě vznášely dva páry očí bez těl, planoucích hrozivým, chladným bílým světlem.

„Nedovol jim, aby se tě dotkli," zašeptal Karamon. „Vysají ti život z těla."

Oči připluly o něco blíž.

Karamon se spěšně postavil před Tanise a zadíval se na strážce. „Jsem Karamon Majere, bratr mága Fistandantila," řekl tiše. „Znáte mě. Už jste mě viděli, v dobách dávno minulých."

Oči se zastavily. Tanis na sobě cítil jejich chladný, zkoumavý pohled. Zvolna zvedl ruku. Studený svit strážcových očí se odrazil od stříbrného náramku.

„Jsem přítel vašeho pána Dalamara," řekl a snažil se, aby se mu hlas ani nezachvěl. „To on mi dal ten náramek." Tanis náhle ucítil, jak mu to zápěstí sevřela ledová ruka. Zasténal bolestí, která jako by ho bodala přímo do srdce. Zavrávoral a nechybělo mnoho a klesl by k zemi. Karamon ho však ještě včas zachytil.

„Náramek je pryč!" procedil Tanis skrze zaťaté zuby.

„Dalamare!" vykřikl Karamon a jeho hlas zaburácel sály Věže. „Dalamare! To jsem já, Karamon! Raistlinův bratr! Musím se dostat do Portálu! Mohu ho zastavit! Dalamare, odvolej strážce!"

„Možná už je pozdě," řekl Tanis, dívaje se na bledé oči, které na ně upíraly svůj nehybný pohled. „Možná se sem Kit už dostala. Možná už je mrtvý..."

„Ale potom my také," řekl tiše Karamon.

6. kapitola

„DO PROPASTI S TEBOU, KITIARO!" VYRAZIL ZE sebe Dalamar, zkroucený bolestí. Vrávoravě ustoupil, ruku přitisknutou k boku, a cítil, jak mu mezi prsty protéká jeho vlastní horká krev.

Na Kitiařině tváři však nebylo ani stopy po úsměvu. Daleko spíš na ní byly stopy strachu, protože si dobře všimla, že rána, která měla zabít, minula cíl. Proč? ptala se vztekle sama sebe. Už tak přece zabila stovky mužů! Proč musela zrovna teď minout? Hodila nůž na zem, vytáhla meč a v tentýž okamžik se vrhla kupředu.

Útok byl tak rychlý, že meč jen zasvištěl vzduchem, zbraň však narazila na neproniknutelnou stěnu. Po místnosti se rozlétl roj jisker, jak se meč dotkl magického pole, které Dalamar kolem sebe vytvořil, a jeho čepelí projel ochromující záchvěv, který pak rychleji než myšlenka proletěl jílcem do Kitiařiny ruky. Zbraň jí vypadla ze znecitlivělé dlaně. Překvapená Kitiara se chytila za zápěstí a klesla na kolena.

To poskytlo Dalamarovi čas na to, aby se vzpamatoval ze šoku, který mu způsobilo jeho zranění. Obranná kouzla, která použil, přivolal zcela podvědomě, byl to bleskurychlý výsledek dlouhých let studia a výcviku. Vůbec o nich nemusel přemýšlet. Teď se zachmuřeně díval na ženu na zemi před sebou, natahující se levou rukou po meči a zároveň si protahující tu pravou, aby v ní znovu získala cit.

Boj vlastně teprve začínal.

Kitiara vyskočila jako kočka na nohy a v očích jí zaplál hněv a ten téměř sexuální chtíč, který ji při boji pokaždé zcela pohltil. Dalamar už takový pohled kdysi v jedněch očích viděl — v očích Raistlinových, když černého mága ovládla magická extáze. Temný elf těžce polkl a potom se pokusil ze své mysli vypudit bolest a strach a soustředit se jen na svá kouzla.

„Nenuť mě k tomu, abych tě musel zabít, Kitiaro," řekl a hrál o čas, protože cítil, jak mu každým okamžikem přibývá sil. Musí si tu sílu uchovat! Nemělo by to žádný smysl, zastavit Kitiaru a potom zemřít rukou jejího bratra.

První, na co pomyslel, byli strážcové. Pak ale tu myšlenku zase zavrhl. Už je přece jednou přemohla, nejspíš díky tomu klenotu. Dalamar před Dračím Velmistrem o několik kroků ustoupil a dostal se na dosah kamenného

stolu, kde ležely jeho magické nástroje. Koutkem oka zachytil zlatý záblesk — ležela tam i jeho magická hůl. Musí to udělat na vteřinu přesně, protože bude muset zrušit magický štít, který ho chránil před Kit. Z Kitiařina pohledu pochopil, že i ona to ví. Čekala, až zruší štít, stála na svém místě a vyčkávala.

„Podvedli tě, Kitiaro," řekl tiše Dalamar, pokoušeje se narušit její soustředění.

„Ty jsi mě podvedl!" ušklíbla se Kitiara. Sebrala ze stolu stříbrný svícen a hodila ho po Dalamarovi. Neškodně se odrazil od magického štítu a spadl mu k nohám. Z koberce se zvedl obláček kouře, plameny však vzápětí uhasly, zadušené rozteklým voskem.

„Podvedl tě pan Soth," řekl Dalamar.

„To ti tak budu věřit!" zasmála se Kitiara a hodila po Dalamarovi skleněný džbán. Rozbil se na tisíc kusů. Pak ho následoval další svícen. Kitiara už s mágy bojovala a věděla, jak je porazit. To, co po Dalamarovi házela, ho nemělo zranit, mělo to mága jen oslabit, donutit ho plýtvat silami na udržení štítu a pochybovat o tom, zda ho má zrušit.

„Proč byl podle tebe Palantas opevněný?" pokračoval Dalamar a neustále ustupoval směrem ke kamennému stolu. — „Očekávala jsi to? Soth mi prozradil tvé plány. Řekl mi, že zaútočíš na Palantas, aby ses pokusila pomoci svému bratrovi! Myslela sis, že až Raistlin projde Portálem a provede za sebou Královnu, bude před ním stát Kitiara a přivítá ho jako milovaného bratra!"

Kitiara se zastavila a její meč nepatrně poklesl. „To že ti řekl Soth?"

„Ano," odpověděl Dalamar a s ulehčením cítil, že žena před ním váhá. Bolest, kterou mu působilo jeho zranění, o něco ustoupila. Temný elf se odvážil na to místo podívat. Jeho šaty se přilepily k ráně a vytvořily na ní jakýsi hrubý obvaz. Krvácení téměř ustalo.

„Proč?" zvedla Kitiara výsměšně obočí. „Proč by mě Soth zradil, a ještě k tomu abys z toho zrovna ty měl prospěch, temný elfe?"

„Protože tě chce, Kitiaro," řekl tiše Dalamar. „Chce tě tím jediným způsobem, jakým tě může mít..."

Kitiaře pronikl až do duše chladný osten děsu. Dobře si vzpomínala na ten podivný tón v Sothově hlasu. Pamatovala si i to, že to byl on, kdo jí radil zaútočit na Palantas. Hněv ji náhle opustil a Kitiara se zimomřivě zachvěla. Ty rány jsou otrávené, uvědomila si a zadívala se na dlouhé škrábance na svých rukou a nohou. Znovu ucítila ledové spáry těch, kdo jí ty rány způsobili. Jed. Pan Soth. Najednou nedokázala uvažovat. Omámeně zvedla hlavu a všimla si, že se Dalamar usmívá.

Vztekle odvrátila hlavu, aby skryla své emoce a znovu se ovládla.

Dalamar z ní nespouštěl oči, stále se však blížil k tomu kamennému stolu. Letmo se ohlédl po holi, kterou potřeboval.

Kitiara svěsila ramena a hlava jí zbědované klesla. Meč držela v pravé ruce, čepel si opírala o levou a předstírala, že je vážně zraněná. Už chvíli však cítila, že se jí do ochromené pravice znovu vrací síla. Ať si myslí, že zvítězil. Když bude chtít zaútočit, uslyším ho. Při prvním slovu, které řekne, mu useknu hlavu! Kitiara pevně stiskla jílec meče.

Pozorně naslouchala, neslyšela však nic, jen tiché šustění černého pláště a elfovo bolestí poznamenané oddechování. Mohlo to, co říkal o panu Sothovi, být pravda? přemítala Kitiara. A kdyby to pravda byla, záleželo by na tom? Kitiaru ta myšlenka docela pobavila. Muži už udělali víc než tohle, aby ji dostali, a ona byla ještě stále volná a svobodná. Se Sothem se vypořádá později. Daleko víc ji zaujalo to, co Dalamar říkal o Raistlinovi. Mohl by snad Raistlin zvítězit?

Přivedl by Královnu na tuto rovinu bytí? Ta myšlenka Kitiaru vyděsila, vyděsila ji a téměř připravila o rozvahu. „Kdysi jsem vám byla užitečná, Vaše Veličenstvo, nemám pravdu?" zašeptala. „Kdysi jsem vám byla užitečná, když jste byla jen pouhý stín na této straně skla. Jaké však bude mé místo v tomto světě, budete-li na vrcholu své moci? Žádné místo tu pro mne nebude! Nebude tu, protože mě nenávidíte a bojíte se mě stejně, jako já nenávidím a bojím se vás.

A pokud jde o toho ufňukaného červa, který má být mým bratrem, na toho tady někdo čeká i beze mne — ty, Dalamare! Patříš svému *shalafimu* tělem i duší! Až projde Portálem, budeš tu, abys mu pomohl, ne aby ses mu postavil! Ne, můj drahý milence. Nevěřím ti! Neodvážím se ti věřit!"

Dalamar viděl, jak se Kitiara chvěje a jak rány na jejím těle začínají mít fialově modrý nádech. Nebylo sporu o tom, že slábne. Dalamarovi neušlo, jak její tvář při zmínce o Sothovi zbledla a jak se jí oči na okamžik rozšířily hrůzou. Musela pochopit, jak nesmírně se mýlila. Ne že by na tom záleželo, alespoň teď ne. Nevěřil jí, neodvažoval se jí věřit...

Dalamarova ruka se pohnula. Mág zvedl hůl, zamával jí a vyslovil zaklínadlo, které rušilo magický štít mezi ním a Kitiarou. V tu chvíli se Kitiara bleskurychle otočila a vyrazila proti mágovi. Meč držela v obou rukou a vložila do úderu všechnu svou sílu. Kdyby Dalamar nemával s kouzelnou holí a přitom se napůl neotočil, meč by mu uťal hlavu.

Takto ho čepel Kitiařiny zbraně zasáhla zezadu do pravého ramene, zabořila se mu hluboko do masa, rozdrtila lopatku a téměř mu usekla ruku. Dalamar s výkřikem pustil hůl, z té však ještě stačila vyrazit magická síla, kterou do ní temný elf vložil. Místností proletěl rozvětvený blesk, se syčivým úderem narazil do Kitiařiny hrudi, srazil její svíjející se tělo a udeřil s ním do

zdi.

Dalamar zavrávoral a padl na stůl. Z jeho paže v pravidelném rytmu stříkala krev. Dalamar na ni chvíli tupě zíral, jako by nechápal, pak se ale do jeho duše opět vrátily Raistlinovy lekce z anatomie. Ten rudý proud byla krev z tepny — za několik okamžiků bude mrtvý. Prsten života měl na pravé ruce, teď bezvládné a mrtvé. Ztěžka natáhl levou ruku, sevřel kámen prstenu a vyslovil to jednoduché slovo, které uvolňovalo jeho magii. Pak ztratil vědomí a jeho tělo sklouzlo na podlahu, kde zůstalo nehybně ležet v kaluži jeho vlastní krve.

„Dalamare!" zvolal něčí hlas.

Temný elf se ospale pohnul. Tělem mu projela prudká bolest. Dalamar zasténal a pokusil se znovu vrátit do té milosrdné tmy. Ten hlas se však ozval znovu, temnému elfovi se vrátila paměť a s pamětí také strach.

A byl to právě strach, co mu vrátilo vědomí. Pokusil se posadit, bolest, kterou ucítil, však byla tak hrozná, že málem znovu omdlel. Zaslechl, jak zlámané konce jeho kostí dřou jeden o druhý: Jeho pravá ruka mu bezvládně a bez života visela u boku. Prsten však dokázal zastavit krvácení. Bude žít, nebude však žít jen proto, aby zemřel rukou svého *shalafiho*!

„Dalamare!" vykřikl znovu ten hlas. „To jsem já, Karamon!"

Dalamar zavzlykal úlevou. Zvedl hlavu — i ten nepatrný pohyb vyžadoval největší úsilí — a podíval se na Portál. Dračí oči svítily stále jasněji a už jako by svítily nejen ony, ale i celé ty hrozné hlavy. Prázdnota v Portálu už se zcela zřetelně pohybovala. Dalamar cítil, jak se mu do tváře opřel závan horkého větru. Možná to ale byla jen horečka, která cloumala jeho tělem.

Z tmavého kouta na druhé straně místnosti k němu dolehlo tiché zašustění a Dalamara znovu zachvátil strach. Ne! Přece nebylo možné, aby byla naživu! Dalamar zaťal zuby, aby přemohl bolest, a ohlédl se. Spatřil tam její tělo, odrážející záři dračích očí. Leželo tam tiše a nehybně. Temný elf ucítil zápach spáleného masa. Ale ten zvuk...

Dalamar unaveně zavřel oči. V hlavě mu zavířila temnota, hrozící stáhnout ho kamsi do temných hlubin. Ještě ale nebyl čas na odpočinek! Dalamar bojoval s bolestí a pokoušel se pochopit, proč Karamon ještě nepřichází. Znovu vykřikl jeho jméno. Co se s ním jen mohlo stát? A pak si Dalamar vzpomněl na strážce. Samozřejmě — nikdy by ho nenechali projít!

„Strážcové, slyšte má slova a uposlechněte jich," začal Dalamar, soustřeďuje myšlenky a sílu, která mu ještě zbývala, na slova, která mohla Karamona dostat přes hrozné strážce Věže a umožnit mu, aby vstoupil do laboratoře.

Pětice dračích hlav za Dalamarovými zády zářila stále jasněji a několik kroků před ním, v tmavém koutě u kamenné zdi, sáhla zesláblá ruka za krví

potřísněný opasek a s vypětím posledních sil sevřela rukojeť dýky.

„Karamone," zašeptal Tanis, ohlížeje se po očích, které ho pozorovaly, „ještě můžeme odejít. Vrátíme se po schodech nahoru. Možná tam vede ještě nějaká jiná cesta."

„Žádná jiná cesta neexistuje. Já neodejdu," řekl neústupně Karamon.

„U všech bohů, Karamone! S těmi věcmi přece nejde bojovat!"

„Dalamare!" vykřikl zoufalým hlasem Karamon. „Dalamare, já..."

Zářící oči náhle zmizely, jako by je odnesl vítr.

„Jsou pryč!" řekl Karamon a dychtivě se zadíval před sebe. Tanis ho však zachytil.

„Je to jen trik..."

„Není." Karamon táhl půlelfa za sebou. „Když jsou blízko, cítíš je, i když je třeba nevidíš. A já už je necítím. Ty snad ano?"

„Něco cítím!" zamumlal Tanis.

„To ale nejsou oni, a také se to nezajímá o nás!" řekl Karamon a rozběhl se po schodech, vedoucích do nitra Věže. Pod schody byly otevřené dveře. Karamon se u nich zastavil a opatrně nahlédl do hlavních prostor velké stavby.

Uvnitř byla taková tma, jako by ještě světlo nebylo stvořeno. Pochodně byly zhaslé a vnitřek Věže neosvětlovalo ani kouřem tlumené světlo zvenčí, protože zde nebyla žádná okna, kterými by mohlo proniknout dovnitř. Tanis měl pocit, že když do té tmy vstoupí, navždy zmizí a splyne s tím hlubokým, všepohlcujícím zlem, které zde vystupovalo z každého kamene. Slyšel, jak se Karamonův dech zrychlil, a cítil, jak se válečníkovo tělo napjalo.

„Karamone — co je tam?"

„Nic. Jenom šachta až na zem. Střed Věže je dutý. Po zdech vedou schody a z nich vedou dveře do jednotlivých místností. Jestli mě paměť neklame, tak bych měl stát na takovém úzkém odpočívadle. Laboratoř je asi dvě patra pod námi." Karamonův hlas se náhle zachvěl. „Musíme jít neprodleně dál! Ztrácíme čas! Už je blízko!" Karamon chytil Tanise za ruku a o poznání klidněji pokračoval: „Pojď. Jdeme dolů. Jen se, prosím tě, drž u zdi. To schodiště vede dolů k laboratoři..."

„V téhle tmě stačí jediný chybný krok a už nám to, co tvůj bratr udělá, bude úplně jedno!" zasípěl Tanis. Dobře ale věděl, že to řekl zcela zbytečně. Ačkoli byl v té dusivé, nekonečné tmě zcela slepý, měl pocit, že vidí, jak Karamonova tvář ztvrdla odhodláním. Slyšel, jak velký válečník pomalu o krok postoupil, rukou se přidržuje zdi. Tanis si povzdechl a už se připravoval na to, že ho bude muset následovat...

Vtom se ty oči vrátily a upřeně na ně zíraly.

Tanis sáhl po meči — bylo to ale jen hloupé, zbytečné gesto. Ale oči se na ně stále dívaly a pak se ozval i hlas. „Pojďte. Tudy."

Ve tmě se objevila kostnatá ruka.

„U Propasti, vždyť nic nevidíme!" rozvzteklil se Tanis.

V té ztýrané ruce se náhle rozzářilo přízračné světlo. Tanis se zachvěl. To už by raději zůstal potmě. Neřekl však nic, protože Karamon už dlouhými kroky utíkal po stáčejícím se schodišti směrem k laboratoři. O několik desítek schodů níže se ruka a oči náhle zastavily. Před nimi byly otevřené dveře a za těmi dveřmi obrovská místnost. Zářilo tam jasné světlo a pronikalo dveřmi do chodby. Karamon se vrhl dovnitř a Tanis ho následoval. Vběhl do místnosti a zapráskl za sebou dveře, aby ho ty hrozné oči nemohly pronásledovat.

Pak se obrátil, rozhlédl se po místnosti a náhle si uvědomil, kde je — stál v Raistlinově laboratoři. Omámeně se opřel o dveře a jen se díval, jak si Karamon kleká k jakési postavě, ležící na podlaze v kaluži krve. Dalamar, pochopil Tanis, když si všiml černého pláště. Nemohl však nic dělat, nemohl se ani pohnout.

To zlo tam za dveřmi bylo dusivé, zaprášené, snad staletí staré. Zlo v této místnosti však bylo živé — dýchalo, pulzovalo a hýbalo se. Jeho ledový chlad vanul z tmavomodrých magických knih na policích a jeho žár stoupal z řady nových, vázaných v černé kůži a označených runami ve tvaru přesýpacích hodin, které stály vedle nich. Tanisův vyděšený pohled sklouzl na skleněné nádoby na stole a půlelf spatřil zmučené oči, dívající se na něj ze svého vězení. Téměř se dusil pachem koření, plísní, hub a růží a do nich se vtírajícím nasládlým pachem spáleného masa.

A pak jeho pohled přitáhla záře vycházející z rohu místnosti. To světlo bylo nádherné, bylo však prosycené hrůzou a děsem a víc než živě mu připomnělo jeho setkání s Královnou Temnot. Tanis jen ohromeně zíral. Zdálo se, jako kdyby se to světlo skládalo ze všech barev, které kdy viděl a které nyní přímo před jeho očima splývaly do jediné. Tanis se však díval dál, zděšený a zároveň uchvácený tou nádherou, a spatřil, jak se světlo rozdělilo na několik barev a odhalilo svůj zdroj, pět dračích hlav.

Portál! uvědomil si náhle Tanis. Těch pět hlav vyrůstalo ze zlatého podstavce a jejich spojené krky tvořily velký zlatý ovál. Všechny ty hlavy se stáčely dovnitř a jejich tlamy byly otevřené v němém zařvání. Tanis se podíval do prázdnoty uvnitř oválu. Nebylo tam nic, to nic se však pohybovalo. Bylo to prázdné, ale zároveň to bylo živé. Tanis náhle instinktivně pochopil, kam ty dveře vedou, a při tom poznání ho zamrazilo.

„To je Portál," řekl Karamon, když spatřil Tanisovu bledou tvář a vyděšeně hledící oči. „Pojď sem, potřebuji tě tady."

„Ty tam chceš jít?" divoce zašeptal Tanis, šokovaný tím, jak je válečník klidný. Přešel přes laboratoř a postavil se ke svému příteli. „Karamone, nebuď blázen!"

„Tanisi, já nemám na vybranou," řekl Karamon a na jeho tváři byl stále ten neobvyklý výraz klidné rozhodnosti. Tanis se chtěl přít, ale Karamon se k němu obrátil zády a vrátil se ke zraněnému mágovi.

„Já jsem viděl, co se stane!" odsekl přes rameno.

Tanis jen s obtížemi polkl jeho slova a téměř se jimi zadusil. Pak se i on sklonil k Dalamarovi. Temný elf se s vynaložením všech sil posadil a obrátil se čelem k Portálu. Už byl zase v bezvědomí, když k němu však dolehly hlasy obou přátel, jeho oči se znovu otevřely.

„Karamone!" Zalapal po dechu a natáhl třesoucí se ruku. „Musíš zastavit..."

„Já vím, Dalamare," řekl jemně Karamon. „Já vím, co musím udělat. Budu ale potřebovat tvoji pomoc! Řekni mi..."

Dalamarovy oči se se zachvěním zavřely. Obličej měl popelavě šedý. Tanis natáhl ruku přes mágovu hruď a pokusil se mu na krku nahmatat tep. Jeho ruka se sotva dotkla elfovy kůže, když se náhle ozval jakýsi zvonivý zvuk. Cosi mu udeřilo do ruky, narazilo na brnění, odrazilo se od něho a se zařinčením dopadlo na zem. Tanis sklonil hlavu a spatřil zakrvácenou dýku.

Užasle se otočil a vyskočil na nohy, v ruce třímal tasený meč.

„Kitiara!" zašeptal Dalamar a slabě kývl hlavou.

Tanis se zadíval do šera laboratoře a v rohu spatřil ležící tělo.

„Ovšem," zamumlal Karamon. „*Tak* ho tedy zabila." Zvedl dýku ze země. „Tentokrát jsi jí stál v cestě, Tanisi."

Tanis ho však neslyšel. Zastrčil meč zpátky do pochvy a vydal se napříč místností, nevšímaje si střepů, křupajících mu pod nohama, ani stříbrného svícnu, který bezmyšlenkovitě odkopl stranou.

Kitiara ležela na břiše, obličejem se dotýkala zakrvácené země a polovinu tváře jí zakrývaly černé vlasy, které jí spadly do očí. Zdálo se, že ten hod dýkou ji připravil o poslední zbytek sil. Když k ní Tanis docházel, duši v naprostém zmatku, byl si jistý, že je mrtvá.

V Kitiaře však stále ještě zůstávala ta nezlomná vůle, která jednoho z jejích bratrů dovedla do nejhlubší temnoty a druhého do jasného světla.

Uslyšela kroky... svého nepřítele...

Její ruka slabě sevřela jílec meče. Kitiara zvedla hlavu, avšak její oči se rychle zamlžovaly.

„To jsi ty, Tanisi?" Překvapeně se na něj zadívala, zaskočená a zmatená. Kde to jenom je? Ve Wrakově? To jsou zase spolu? Ale ovšem! Vrátil se k ní! Usmála se a zvedla ruku.

Tanis zatajil dech a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Jak se Kitiara pohnula, spatřil v její hrudi příšernou černou díru. Její maso tam bylo spálené na uhel a odhalilo bílé kosti. Byl to hrozný pohled a Tanis, přemožený stoupající vlnou vzpomínek, se musel rychle odvrátit.

„Tanisi!" zašeptala zničeným hlasem. „Pojď ke mně."

Tanis cítil, jak se mu srdce naplnilo soucitem, klekl si k ní a vzal ji za ruce. Kitiara se mu podívala do očí... a spatřila v nich svou smrt. Zachvěla se strachem a pokusila se vstát.

Už jí na to ale nezbývaly síly. Kitiara se zhroutila.

„Jsem zraněná," zašeptala hněvivě. „Jak... jak je to zlé?" Zvedla ruku a pokusila se nahmatat ránu ve svých prsou.

Tanis si strhl z ramen plášť a omotal jej kolem Kitiařina roztrhaného těla. „Odpočiň si, Kit," řekl tiše. „Budeš zase v pořádku."

„Ty lháři!" zasípěla Kitiara, ruce sevřené v pěst. Jen stěží mohla vědět, jak se ta slova podobala slovům umírajícího Elistana. „On mě zabil! Ten mizerný elf!" Najednou se usmála. Ten úsměv byl tak děsivý, že se Tanis otřásl hrůzou. „Ale já ho dostala! Už Raistlinovi nepomůže! Královna ho zabije, zabije je všechny!"

Zasténala, zkroutila se bolestí a chytila se Tanise. Půlelf ji sevřel v náručí. Když bolest o něco polevila, Kitiara se na něj znovu zadívala. „Ty slabochu," zašeptala tónem, který byl napůl pohrdavý a napůl smutný a zoufalý, „mohli jsme mít celý svět, jenom my dva."

„Já mám svět, Kitiaro," řekl zvolna Tanis a hlas se mu zmítal mezi odporem a zármutkem.

Kitiara vztekle zavrtěla hlavou a zdálo se, že chce něco říct, když vtom se její oči rozšířily a jejich pohled utkvěl na čemsi na opačném konci místnosti.

„Ne!" vykřikla a v tom výkřiku byl takový děs, jaký v ní nemohla vyvolat žádná muka nebo utrpení. „Ne!" Kitiara se celá třásla, choulila se k Tanisovi a šeptala napůl ochraptělým hlasem, který neměl daleko k šílenství. „Nedovol mu, aby mě dostal! Tanisi, ne! Nedovol mu to! Půlelfe, já jsem tě vždycky milovala! Vždycky... jsem... tě... milovala..."

Její slova se změnila v nesrozumitelné mumlání.

Tanis vyděšeně zvedl hlavu. Dveře však byly prázdné. Nikdo tam nebyl. To myslela Dalamara? „Kitiaro, kdo je to? Nerozumím..."

Kitiara už ho ale neslyšela. Jejím uším už nikdy nemělo být dopřáno slyšet hlasy smrtelníků. Už slyšela jen jediný hlas, ten, který měla poslouchat po celou věčnost.

Tanis cítil, jak tělo v jeho rukou náhle ochablo. Odhrnul jí z tváře černé vlasy a pokusil se v ní najít nějaké známky toho, že jí smrt přinesla klid a úlevu. Výraz Kitiařina obličeje však byl výrazem nejhlubšího děsu — v je-

jích hnědých očích byla jen čistá hrůza a její okouzlující úsměv ztuhl ve strašlivou grimasu.

Tanis se ohlédl po Karamonovi. Velký muž byl na smrt bledý a jen krátce zavrtěl hlavou. Tanis pomalu položil Kitiařino tělo zpátky na zem. Naklonil se a chtěl políbit to studené čelo, zjistil však, že toho není schopen. Výraz té mrtvé tváře byl až příliš temný, až příliš děsivý.

Půlelf přetáhl Kitiaře přes hlavu svůj plášť a ještě chvíli klečel u mrtvého těla, obklopený tmou. Pak za sebou uslyšel Karamonovy kroky a ucítil, jak se jeho ramene dotkla něčí silná ruka. „Tanisi..."

„Jsem v pořádku," řekl podrážděně půlelf a vstal. V duchu však stále slyšel její poslední zoufalou prosbu...

„Nedovol mu to!"

7. kapitola

„JSEM RÁD, ŽE JSI SE MNOU, TANISI," ŘEKL Karamon.

Stál před Portálem a upřeně se do něj díval, pokoušeje se zachytit každý pohyb, každé zavinění prázdnoty uvnitř. Kousek od něj seděl v křesle Dalamar, podepřený polštáři. Tvář měl bledou a zkřivenou bolestí a jeho pravá ruka visela v neumělém obvazu. Tanis neklidně přecházel po místnosti. Dračí hlavy teď zářily tak jasně, že při pohledu na ně pálily oči.

„Karamone," začal půlelf, „prosím tě..."

Karamon se na něj podíval, na tváři stále ten vážný, klidný výraz.

Tanis neměl tušení, co má říct. Jak se jen, pro bohy, diskutuje s žulovou skálou? Povzdechl si. „V pořádku. Ale jak se tam vlastně chceš dostat?" zeptal se útočně.

Karamon se usmál. Věděl, co chtěl Tanis říct původně, a byl mu vděčný za to, že to nakonec neřekl.

Půlelf se nervózně podíval na Portál a mávl směrem k zejícímu otvoru. „Podle toho, co jsi mi říkal, Raistlin na to musel celé roky studovat, stát se tím Fistandantilem a přinutit Crysanii, aby tam šla s ním, a i tak se mu to sotva podařilo!" Tanis se ohlédl po Dalamarovi. „Dokázal bys vstoupit do Portálu, temný elfe?"

Dalamar zavrtěl hlavou. „Ne. Jak jsi správně řekl, ten hrozný práh mohou překročit jen mágové z nejmocnějších. Já takovou moc nemám, a asi ani nikdy mít nebudu. Nemrač se, Půlelfe. Neztrácíme tady čas. Jsem si jistý, že Karamon by sem nikdy nešel, kdyby nevěděl, že tam může vstoupit." Dalamar se upřeně zadíval na velkého válečníka. „Protože on tam musí vstoupit, jinak jsme ztraceni."

„Až bude Raistlin bojovat s Královnou a jejími průvodci," řekl zcela bezvýrazně Karamon, „bude se na ně muset zcela soustředit, a nebude moci myslet na nic jiného. Je to pravda, Dalamare?"

„Nanejvýš pravděpodobně." Temný elf se zachvěl a zdravou ruku si přitáhl černý plášť těsněji k tělu. „Stačí jediné vydechnutí, jediné mrknutí, jediný chybný pohyb, a oni mu odtrhají údy od těla a pohltí ho."

Karamon přikývl.

Jak jenom může být tak klidný? pomyslel si užasle Tanis. Odpověděl mu jakýsi hlas v jeho nitru: *Je to klid člověka, který poznal svůj osud a beze*

zbytku ho přijal.

Karamon znovu promluvil: „V jedné z Astinových knih se píše, že Raistlin věděl, že bude muset soustředit všechnu svou magii na Královnu, a proto otevřel Portál, aby si byl jistý, že má otevřenou ústupovou cestu. Až k němu dorazí, bude mu stačit jediný krok a vstoupí na tuto rovinu bytí."

„Bezpochyby věděl i to, že až k němu dorazí, bude příliš slabý na to, aby ho otevřel," zamumlal Dalamar. „Aby něco takového dokázal, musel by být v plné síle. Ano, máš pravdu. Raistlin otevře Portál, a otevře ho brzy. A až ho otevře, bude jím moci projít každý, kdo na to má dost síly a odvahy."

Temný elf zavřel oči a pevně stiskl rty, aby nevykřikl bolestí. Nápoj na zmírnění bolesti už předtím odmítl. „Jestli neuspěješ," řekl tehdy Karamonovi, „jsem naší poslední nadějí."

Takže naší poslední nadějí je nějaký temný elf, pomyslel si Tanis. To je šílenství! Něco takového je přece zhola nemožné! Půlelf se opřel o kamenný stůl a hlava mu klesla do dlaní. U všech bohů, přece nemůže být tak vyčerpaný! Celé tělo ho bolelo a jeho rány ho pálily. Před chvílí už musel odložit hrudní pancíř — měl pocit, že je to těžký kámen, visící mu kolem krku. Ještě víc než tělo ho však bolela jeho utýraná duše.

Všude kolem něj se jako nehmotní strážcové Věže vznášely dávné vzpomínky, natahující k němu své chladné ruce. Půlelf viděl Karamona, jak krade jídlo z talíře starého trpaslíka, který se k němu náhodou otočil zády — viděl Raistlina, kouzlícího pro potěšení wrakovských dětí — viděl Kitiaru, smějící se, objímající ho a šeptající mu cosi do ucha. Tanis cítil, jak jeho srdce klesá kamsi do černé hlubiny a oči se mu naplňují slzami bolesti. Ne! To všechno bylo úplně špatně! Tak to přece nemohlo skončit!

Před jeho slzami zakaleným zrakem se objevila jakási kniha - kniha, kterou Karamon přinesl z budoucnosti, poslední kniha velkého historika. Nebo to má skončit tak, jak je to tam zapsané? V tu chvíli si uvědomil, že se na něj Karamon neklidně dívá. Vztekle si utřel oči a tvář a s povzdechem se narovnal.

Ty přízraky však zůstaly s ním a stále se vznášely na dosah od něj. Na dosah od něj — a na dosah od toho spáleného a rozbitého těla, které leželo v rohu pod jeho pláštěm.

Půlelf, člověk a temný elf mlčky pozorovali Portál. Vodní hodiny na krbové římse měřily krok času kapkami padajícími s neúprosností tepajícího srdce. Napětí v místnosti stále narůstalo, až už se zdálo, že praskne, zlomí se a jeho trosky se rozletí laboratoří. Dalamar zašeptal — tentokrát elfsky. Tanis se po něm rychle ohlédl. Měl strach, že temný elf začal blouznit. Mágova tvář byla bledá, podobná tváři mrtvoly, oči měl hluboko zapadlé a obklopené

temně fialovými stíny. Jejich pohled ani na okamžik neuhnul z vířící prázdnoty.

Dokonce i Karamon jako by ztrácel svůj klid. Jeho velké ruce se nervózně zatínaly v pěst a zase se rozevíraly a na těle mu vyrazil pot, lesknoucí se ve světle vycházejícím z pětice dračích hlav. Začínal se neovladatelně třást. Svaly na jeho rukou se chvěly a chvílemi se křečovitě stáhly.

A pak Tanis ucítil, jak se do jeho duše vkrádá jakýsi podivný pocit. Vzduch kolem něj náhle jako by ztichl a zkameněl. Ryk bitvy, zuřící ve městě kolem Věže — příšerný hluk, který Tanis vnímal, aniž by si toho vlastně byl vědom — náhle utichl. I z Věže jako by se ztratil všechen zvuk. Slova, která Dalamar šeptal, odumřela ještě na mágových rtech.

To ticho je zcela pohltilo, těžké a dusivé jako tma v chodbě a zlo v laboratoři. Jen pleskání kapek ve vodních hodinách náhle strašlivě zesílilo a Tanis měl pocit, že se mu každá jednotlivá kapka zarývá do kostí. Dalamar prudce otevřel oči, ruce se mu zachvěly a jeho rázem bílé prsty nervózně sevřely lem černého pláště.

Tanis se pohnul ke Karamonovi a Karamon natáhl ruku k Tanisovi.

Oba promluvili ve stejný okamžik. „Karamone..."

„Tanisi..."

Karamon zoufale sevřel Tanisovo zápěstí. „Tanisi, postaráš se za mě o Tiku?"

„Karamone, já tě tam samotného nepustím!" Půlelf chytil Karamona za ramena. „Půjdu..."

„Ne, Tanisi," zastavil ho pevným hlasem Karamon. „Pokud budu poražen, Dalamar bude potřebovat tvoji pomoc. Rozluč se za mě s Tikou a pokus se jí to vysvětlit. Řekni jí, že ji miluji, že ji mám tak rád, že..." Hlas se mu zlomil. Už nemohl pokračovat. Tanis ho sevřel ještě o něco pevněji.

„Karamone, já vím, co jí mám říct," řekl a vzpomněl si přitom na dopis, který psal den předtím.

Karamon přikývl, utřel si slzy a zhluboka se nadechl. „A rozluč se za mě taky s Tasem, i když si nemyslím, že to pochopí — že by to mohl pochopit." Zkormouceně se usmál. „Potíž je ale v tom, že ho nejdřív budeš muset dostat z té citadely."

„On to pochopí, Karamone," řekl tiše Tanis.

Dračí hlavy začaly vydávat jakýsi pronikavý zvuk, slabou ozvěnu hrozného výkřiku, který jako by přicházel z nesmírné dálky.

Karamon ztuhl.

Ten křik se blížil, byl stále hlasitější a stále pronikavější. Portál zářil, jako by hořel plamenem, a dračí hlavy se hrozivě leskly.

„Připrav se," zachraptěl Dalamar.

„Sbohem, Tanisi." Potom Karamon pevně stiskl přítelovu ruku.

„Sbohem, Karamone."

Tanis pustil přítelovu ruku a ustoupil o krok dozadu.

Prázdnota se rozdělila. Portál se otevřel.

Tanis se do něho podíval — věděl, že se do něho podíval, protože se nebyl schopen odvrátit. Nikdy si už však nebyl schopen jasně vzpomenout, co v něm vlastně spatřil. Ještě celá léta se mu o tom zdávalo — lépe řečeno, věděl, že se mu o tom zdávalo, protože se často uprostřed noci probouzel, zalitý potem. Ten obraz se však z jeho duše okamžitě vytrácel a unikal zároveň se spánkem, aby ho Tanisova bdící mysl nikdy nemohla polapit. A půlelf pokaždé jen celé hodiny ležel, zíral do tmy a třásl se hrůzou.

To však teprve mělo přijít. Teď věděl jen jediné — že musí Karamona zastavit! Nebyl se však schopen pohnout a nebyl s to ze sebe vydat jedinou hlásku. Jen se díval za Karamonem, ochromený úžasem a hrůzou, a viděl, jak se naposledy ohlíží, otáčí se a vystupuje na zlatou plošinu.

Dračí hlavy děsivě zařvaly — byl to řev varovný, nenávistný i triumfální... Tanis ani nevěděl, jak ten strašlivý výkřik vlastně zněl. I on sám vykřikl, ten hrozný řev však jeho hlas zdusil a přehlušil.

O jeho oči se roztříštila oslepující, vířící vlna mnohobarevného světla.

Pak byla tma.

Karamon byl pryč.

„Ať tě Paladin provází," zašeptal Tanis, na klidu mu však nepřidalo, když vedle sebe jako ozvěnu uslyšel i chladný hlas Dalamarův: „Provází tě Takhisis, má Královna."

„Vidím ho," řekl po chvíli Dalamar. Temný elf se upřeně zadíval do Protáhl a napůl vstal, aby viděl ještě jasněji. Z jeho úst unikl bolestivý vzdech — Dalamar v samém vzrušení téměř zapomněl na svá zranění. Zaklel a svezl se zpátky do křesla, tvář pokrytou kapkami potu.

Tanis přestal přecházet po pokoji a postavil se vedle Dalamara. „Tam je," ukázal elf, zatínaje zuby bolestí.

Tanis znovu nahlédl do Portálu. Udělal to ale jen s největší nechutí, protože v něm stále ještě doznível šok, který utrpěl, když se do Portálu podíval poprvé. Zpočátku neviděl nic, jen pustou a prázdnou krajinu, táhnoucí se do dálky pod hořícím nebem. Pak ale náhle spatřil, jak se to podivné, narudlé světlo odrazilo od kovové zbroje. Spatřil malou postavu, stojící nedaleko Portálu s mečem v ruce. Byla k nim obrácená zády a jen mlčky čekala...

„Jak to ale zavře?" zeptal se Tanis, pokoušeje se potlačit zoufalství, které mu rozechvívalo hlas.

„Nezavře to," řekl Dalamar.

Tanis se na něj vyděšeně zadíval. „Kdo pak ale zabrání Královně, aby

sem vstoupila?"

„Nemůže projít Portálem, dokud jím před ní neprojde ještě někdo jiný, Půlelfe," odpověděl poněkud podrážděně Dalamar. „Jinak by sem vstoupila už dávno. Portál je otevřený jen díky Raistlinově magii. Pokud jím projde, bude ho Královna následovat. S Raistlinovou smrtí se však Portál zavře."

„To znamená, že Karamon musí svého bratra zabít."

„Ano."

„A i on sám musí zemřít," zamumlal Tanis.

„Modli se, aby zemřel!" Dalamar si olízl rozpukané rty. Hlava se mu točila a bolestí se mu zvedal žaludek. „Ani on se nemůže vrátit. A jakkoli může být smrt z rukou Královny pomalá a nepříjemná, věř mi, Půlelfe, že je daleko lepší než život!"

„To všechno on..."

„Ano, on to věděl. Svět však bude zachráněn, Půlelfe," poznamenal cynicky Dalamar. Schoulil se v křesle, tiše se díval do Portálu a rukou střídavě mačkal a zase urovnával záhyby svého černého, runami zdobeného pláště.

„Ne, ne svět, ale duši," chtěl odpovědět Tanis, když vtom uslyšel, jak za jeho zády zaskřípaly dveře.

Dalamar okamžitě odtrhl oči od Portálu. V očích se mu zablesklo a jeho ruka sjela ke svitku se zaklínadly, který měl zastrčený za opaskem.

„Nikdo se sem nedostane," zašeptal k Tanisovi. I půlelf se při tom zvuku otočil. „Strážcové..."

„*Jeho* žádní strážcové nezastaví," řekl Tanis, pohled upřený na dveře. V rysech jeho tváře byla vepsaná nesmírná hrůza, hrůza stejná, jaká dýchala z tváře mrtvé Kitiary.

Dalamar se zasmušile usmál a znovu klesl do křesla. Nebylo třeba se dál někam dívat. Ten smrtící chlad naplnil laboratoř jako jedovatý dým.

„Vejdi, pane Sothe," řekl Dalamar. „Očekával jsem tě."

8. kapitola

KARAMONA OSLEPILO PRUDKÉ SVĚTLO Pronikající mu přes přivřená víčka. Potom ho zahalila temnota. Když oči otevřel, na okamžik neviděl nic a strašlivě se vyděsil, protože si vzpomněl si na to, jak byl slepý a bezmocný ve Věži Vysoké magie.

Ale postupně i ta temnota ustoupila a jeho oči přivykly neobyčejnému světlu, které ho obklopovalo. Zářilo podivným růžovým jasem jako právě vycházející slunce, přesně tak, jak mu to vyprávěl Tasslehoff. Také země vypadala přesně tak, jak ji šotek popsal — pustý, prázdný povrch pod pustou prázdnou oblohou. Také barva země i oblohy byla stále stejná, ať už se podíval kamkoli.

Kromě jediného místa. Karamon obrátil hlavu a za sebou spatřil Portál. Byla to jediná barevná kaňka uprostřed chmurné země. Dveře rámovalo pět dračích hlav. Zdály se tak malé, přestože Karamon věděl, že musejí být blízko. Pohled na ně mu připomněl obraz visící na zdi. Skrz Portál docela zřetelně viděl Tanise a Dalamara, jak tam stojí. Mohli být stejně tak dobře namalovaní, uvěznění v nehybnosti, nuceni strávit jejich nakreslenou věčnost tím, že budou zírat do nicoty.

Prudce se k nim obrátil zády a přemýšlel o tom, jestli ho mohou vidět. Pak vytáhl meč z pochvy, postavil se, zabořil nohy do třesoucí se země a očekával příchod svého bratra.

Ani na okamžik přitom nezapochyboval o tom, že tato bitva mezi ním a Raistlinem skončí jeho smrtí. Přestože byl Raistlin oslabený, jeho magie byla stále silnější. Karamon znal svého bratra natolik dobře, aby pochopil, že Raistlin by nikdy — pokud by toho byl schopen — nepřipustil, aby se stal zranitelným. Pokaždé mu zůstane alespoň jedno kouzlo nebo stříbrný nůž přivázaný k zápěstí.

Přestože zemřu, můj cíl se splní, pomyslel si klidně Karamon. Jsem zdravý a silný a jediné, co musím udělat, je probodnout to chatrné hubené tělo.

Mohl to udělat předtím, než ho zasáhne bratrova magie — stejně tak, jako tenkrát ve Věži Vysoké magie...

Slzy stékající mu po tváři ho pálily v krku. Těžce polkl a přinutil svou mysl, aby se soustředila na něco jiného, než je strach... na lítost.

Paní Crysania.

Ubohá dívka. Karamon si zhluboka povzdechl. — Doufal v její spásu. Doufal, že zemřela rychle... přesto se to nikdy nedozví...

Karamon zamrkal a soustředěně se zadíval před sebe. Co se to stalo? Tam, kde předtím nebylo nic než růžový svit, se nyní rýsoval jakýsi předmět. Oproti růžové obloze se jevil černý a plochý, jako kdyby ho někdo vystřihl z papíru. Karamon si znovu vzpomněl na Tasova slova. Poznal tu věc — byla to dřevěná hranice. Taková... taková, jakou stavěli za dob čarodějnic!

Upadl do vzpomínek. Viděl před sebou Raistlina přivázaného k hranici, kolem mága ležely hromady dřeva a on sebou zmítal v naději, že se mu podaří vyprostit. Slyšel výkřiky odporu těch, které chtěl zachránit před jejich vlastním bláznovstvím tím, že jim vydá klerika—šarlatána. Ale oni si mysleli, že je černokněžník.

„Dostali jsme se tam se Sturmem právě včas," mumlal si pro sebe Karamon, když si vzpomněl, jak se rytířův meč leskl na slunci a odháněl pověrčivé sedláky.

Podíval se pozorněji na dřevěnou hranici, která jako by se sama blížila, a uviděl na zemi ležící postavu. Byl to snad Raistlin? Hranice se stále přibližovala — nebo se snad on blížil k ní? Karamon se znovu ohlédl. Portál byl daleko za ním, ale stále ho viděl.

Vyděsil se, že by ho to snad mohlo smést, ale překonal se a pokračoval dál. Pak znovu zaslechl šotkův hlas. *Jediné, co musíš udělat, je pomyslet si, kde chceš být. Musíš ale být opatrný, protože v Propasti se tvá přání mohou změnit podle toho, co vidíš.*

Karamon pohlédl na dřevěnou hranici, pomyslel si, že chce být u ní, a rázem se tam ocitl. Znovu se ohlédl a podíval se směrem k Portálu, který tam visel jako obraz, zavěšený mezi oblohou a zemí. Vědomí, že se kdykoli může vrátit, ho konečně uklidnilo a Karamon se rozběhl k postavě ležící na zemi.

Nejprve si pomyslel, zeje to postava v černém rouše, a srdce mu poskočilo. Když se však podíval lépe, všiml si, že se jen zdá být černá. Ta postava byla oblečená v bílém. V ten okamžik pochopil.

Ovšem, myslel přece na ni...

„Crysanie!" řekl.

Otevřela oči a podívala se směrem k němu, ale její oči se na něj nedívaly. Zíraly skrz jeho tělo. Karamon si uvědomil, že je slepá.

„Raistline?" zašeptala a hlas se jí naplnil touhou a nadějí. Karamon by dal cokoli za to, aby mohl její naději splnit.

Nešťastně zavrtěl hlavou, klekl si na zem a uchopil její ruku. „To jsem já, Karamon."

Obrátila slepý zrak za jeho hlasem a chabě mu stiskla ruku. Zmateně na

něj zírala. „Karamone? Kde to jsme?"

„Vstoupil jsem do Portálu, Crysanie," řekl.

Vzdychla a zavřela oči. „Takže ty jsi tady, v Portálu, s námi..."

„Ano."

„Byla jsem šílená, Karamone," zamumlala, „ale musím za svoje bláznovství zaplatit. Přála bych si... přála... Ublížilo to... někomu... někomu dalšímu... kromě mě? A co on?" Její poslední slova byla téměř neslyšitelná.

„Paní," Karamon nevěděl, co jí má na to odpovědět.

Ale Crysania ho zarazila. Slyšela v jeho hlase smutek a zavřela oči. Po tváři se jí řinuly velké hořké kapky, když uchopila jeho ruku a přitiskla si ji ke rtům. „Ovšem, rozumím!" zašeptala. „Proto jsi přišel. Je mi to líto, Karamone, je mi to moc líto."

Rozplakala se. Karamon si ji přitáhl k sobě, pevně ji objal a jemně ji konejšil jako malé dítě. Pochopil, že umírá. Cítil, jak z jejího těla uniká poslední zbytek života, ale nevěděl, co ji zranilo, protože na jejím těle nebyly žádné rány.

„Není důvod k lítosti, má paní," řekl a pohladil ji po lesklých černých vlasech, které zakrývaly její smrtelně bledou tvář. „Milovala jsi ho. Jestli tohle považuješ za své bláznovství, pak je i moje a já za ně rád zaplatím."

„Kdyby to tak byla pravda!" naříkala. „Ale byla to moje pýcha a moje ctižádost, které mě dovedly až sem!"

„Opravdu, Crysanie?" zeptal se Karamon. „Pokud ano, proč tedy Paladin vyslechl tvé modlitby a otevřel ti Portál, když předtím odmítl totéž udělat pro Kněze-krále? Proč ti požehnal takovým darem, když ne proto, že viděl, co leží ve tvém srdci?"

„Paladin se ode mě odvrátil!" vykřikla. Popadla medailon visící na jejím krku a pokusila se ho strhnout. Byla však slabá. Jen medailon sevřela v ruce a nechala ji nehybně ležet. Když to udělala, na její tváři se rozhostil klid. „Ne," řekla. Mluvila vlastně sama k sobě. „Je tady. Drží mě. Vidím ho tak jasně..."

Karamon se postavil a zvedl ji v náručí. Crysania mu opřela hlavu o rameno a zůstala klidně ležet. „Vrátíme se k Portálu," řekl jí.

Ona neodpověděla, jen se usmála. Slyšela ho, nebo snad poslouchala nějaký jiný hlas?

Obrátil se k Portálu, který zářil v dálce jako pestrobarevný klenot, Karamon si pomyslel, že chce být u něj, a rychle se pohnul dopředu.

Najednou se vzduch kolem něj roztočil a nebe prořízl mrak tak temný, že Karamon ještě nikdy nic podobného neviděl. Zemi udeřily tisíce fialových bičů tak hrozných, že se na okamžik cítil jako vězeň zamřížovaný smrtí. Byl tak šokovaný, že se nemohl pohnout. I potom, co blesk zmizel, nehybně

čekal, až se ozve hromobití, které ho navždy ohluší.

Následovalo jenom ticho a v dálce strašlivý výkřik.

Crysania otevřela oči. „Raistlin," řekla a rukou sevřela medailon.

„Ano," odpověděl Karamon.

Po tváři jí stékaly slzy. Zavřela oči a přitiskla se ke Karamonovi. Kráčeli dál k Portálu. Karamonovi najednou prolétla myslí rušivá myšlenka. Paní Crysania rozhodně umírá. Tlukot jejího srdce slábl a jen lehce ťukal pod jeho prsty jako srdce ptáčete — ale ještě nebyla mrtvá, ještě ne. Snad kdyby se mu podařilo projít Portálem, mohla by žít.

Mohl by ji dostat skrz Portál a sám zůstat tady?

Svíral ji v náručí a blížil se k Portálu. Nebo se snad Portál blížil k němu? Jak se přibližoval, rostl, dračí hlavy na ně zíraly žhnoucíma očima a otevíraly tlamy, jako by je chtěly pozřít.

Stále ještě viděl na druhou stranu. Karamon zahlédl Tanise a Dalamara — jeden stál a ten druhý seděl. Oba byli nehybní, zmrazení v čase. Mohli by mu pomoci? Mohli by oni vzít Crysanii k sobě?

„Tanisi!" zavolal. „Dalamare!"

Ale jestli ho slyšeli křičet, ani jeden z nich se na jeho volání nepohnul.

Jemně položil paní Crysanii na zem před Portálem. Karamon věděl, že nemůže nic dělat. Věděl to celou tu dobu. Mohl ji vzít zpátky a ona mohla žít, ale to by znamenalo, že by Raistlin přežil a uprchl, přivedl s sebou Královnu Temnot, zničil svět a uvrhl lidi do záhuby.

Posadil se na podivnou zem vedle Crysanie a uchopil ji za ruku. Byl rád, že tam je s ním. Necítil se tak sám, dotek její ruky byl uklidňující. Kdyby ji tak mohl zachránit...

„Co chceš udělat s Raistlinem, Karamone?" zeptala se po chvilce tiše Crysania.

„Zastavím ho, aby nevstoupil do Portálu," odpověděl bezvýrazným hlasem Karamon.

Ona chápavě přikývla, rukou ho pevně držela a její prázdné oči se na něj upřeně dívaly.

„On tě zabije, že ano?"

„Ano," odpověděl klidně Karamon. „Ale ne dřív, než sám prohraje."

Crysanii přejel po tváři záchvěv bolesti. Stiskla Karamonovi ruku. „Počkám na tebe!" Zajíkala se a její hlas slábl. „Počkám na tebe. Až bude po všem, budeš mě muset vést, protože nevidím. Vezmeš mě k Paladinovi. Vyvedeš mě z temnoty."

Zavřela oči. Sklopila hlavu, jako kdyby ji chtěla položit na polštář, ale rukou se stále držela Karamona. Hruď se jí namáhavě zvedala a klesala s každým nadechnutím a vydechnutím. Karamon se prstem dotkl její šíje, aby

nahmatal slabý tep.

Byl připraven na odsouzení k smrti. Byl připraven odsoudit k smrti svého bratra. Bylo to tak jednoduché!

Ale mohl odsoudit k smrti ji?

Snad je stále ještě dost času... Snad by ji mohl pronést Portálem a pak se vrátit...

Karamon vstal, plný naděje, vzal Crysanii do náruče a začal ji zvedat. Pak najednou koutkem oka zahlédl nějaký pohyb.

Otočil se a spatřil Raistlina.

9. kapitola

„VSTUP, RYTÍŘI ČERNÉ RŮŽE," OPAKOVAL Dalamar.

Sothovy uhrančivé oči se upřely na Tanise, který okamžitě sevřel jílec svého meče. Ve stejný okamžik se jeho ramene dotkly něčí štíhlé prsty

„Nepřerušuj ho, Tanisi," řekl tiše Dalamar. „Nezáleží mu na nás. Přišel jen pro jedinou věc."

Ten spalující pohled Tanise náhle opustil. Světla svící dopadla na starodávné, lesknoucí se zdobené brnění, na němž byly zřetelné známky ohně a tmavé skvrny rytířovy vlastní krve — už dávno proměněné v prach. Na jeho brnění byly vidět matné obrysy růže, symbolu Solamnijských rytířů. Vysoké boty, které nevydávaly ani ten nepatrnější zvuk, rychle procházely místností. Oranžové oči si našly svůj cíl v temném koutě — tu věc pod Tanisovým pláštěm.

Nedovol mu to! slyšel Kitiařin hlas. *Vždycky jsem tě milovala!*

Pan Soth se zastavil a klekl si vedle mrtvého těla. Zdálo se však, že se ho nemůže dotknout — jako kdyby mu v tom bránila nějaká mocná síla. Vstal, otočil se a jeho žluté oči pod temnou přílbou zaplály.

„Dej mi ji, Tanisi Půlelfe," řekl. „Tvoje láska ji poutá k tomuto světu. Vzdej se jí."

Tanis sevřel meč a postoupil o krok dopředu.

„Zabije tě, Tanisi," varoval ho Dalamar. „Zabije tě bez jediného zaváhání. Nech ho, ať ji má. Koneckonců, on byl z nás jediný, kdo ji plně pochopil."

Oranžové oči plály. „Pochopil ji? Obdivoval ji! Byla jako já, určená k tomu, aby vládla, dobývala! Byla však silnější než já. Dokázala odvrhnout lásku, která ji svazovala. Jen z vůle osudu nevládne celému Ansalonu!"

Ten hlas zněl komnatou a překvapil Tanise svou nenávistí a touhou.

„Taková byla!" Soth zaťal kovem obrněnou pěst. „Vtrhla do Sankce jako šelma a plánovala válku, kterou nemohla vyhrát. — Její odvaha a odhodlání pak ale začalo slábnout. Dokonce dovolila, aby se stala otrokyní, svázanou láskou k temnému elfovi! Je lepší, že zemřela v boji, než aby její život vyhořel jako svíce!"

„Ne!" zamumlal Tanis, rukou svíraje meč. „Ne —"

Dalamarovy prsty mu sevřely zápěstí. „Nikdy tě nemilovala, Tanisi," řekl

chladně. „Jen tě využila, tak jako každého z nás. Dokonce i jeho." Temný elf se ohlédl po Sothovi. Zdálo se, že Tanis chce něco říct, ale Dalamar ho přerušil. „Využívala tě až do samého konce, Půlelfe. Dokonce i nyní se tě dotýká z onoho světa v naději, že ji zachráníš."

Tanis stále váhal. V duchu viděl její děsem zkřivenou tvář. Obraz se rozplýval, oheň se šířil...

Tanisovi se před očima objevily ty děsivé plameny. Zíral na ně a viděl hrad, kdysi tak pyšný a nádherný a nyní popraskaný, pohlcený ničivými plameny. Viděl překrásnou elfí dívku, v náruči držela malé dítě a mizela v plamenech. Za těmi plameny slyšel Sothův hlas.

„Máš život, Půlelfe. Máš pro co žít. Máš přátele, kteří jsou na tebe odkázaní. Já to moc dobře vím, protože všechno, co teď máš, bylo kdysi moje. Zřekl jsem se toho a vybral si život v temnotě. Chceš snad jít v mých stopách? Chceš tohle všechno odhodit pro toho, koho sis vybral, a vydat se po stezce noci?"

Mám celý svět, slyšel svá vlastní slova půlelf. Usmívala se na něj Lauranina tvář.

Zavřel oči... Laurana je skvělá, moudrá a milující. Z jejích plavých vlasů zářilo světlo a v upřímných elfčiných očích jiskřila láska. To světlo bylo jasné jako třpyt hvězd. Zářilo tak nádherně, čistě a s takovou silou, že Tanis zcela zapomněl na chladnou tvář ukrytou pod pláštěm.

Pak pomalu pustil meč.

Pan Soth se otočil. Poklekl a neviditelnýma rukama zvedl tělo zabalené v plášti potřísněném krví. Pronesl magická slova. Tanis náhle spatřil, jak se podlaha u Sothových nohou rozevřela. Místnost naplnil ukrutný chlad a jeho závan je donutil odvrátit hlavu, jako kdyby proti nim vál ostrý vítr.

Když se půlelf znovu otočil, temný kout byl prázdný.

„Jsou pryč." Dalamar pustil Tanisovu ruku. „A Karamon také."

„Pryč..." Nejistě se otočil — jeho tělo se otřáslo chladem a Tanis se donutil znovu podívat do Portálu. Hořící krajina byla pustá.

V uších mu stále zněl Sothův hlas. *Chceš tohle všechno odhodit pro toho, koho sis vybral, a vydat se po stezce noci?*

Sothova píseň

Ted odlož ta světla prokletá, má lásko,
svic záře, plamene pochodní se straň.
Tvůj soumrak přichází, má lásko,
tepu krve své se chraň.

Jak tiše dnes půlnoc pěje nám, má lásko,
o větrech horoucích pod křídly vran.
Dnes měsíc probouzí se, lásko,
lahodným tónem hran.

Neb v těle tvém jen žár je krutý, lásko,
však zlata jas a zkázy pach jemu byl dán.
Tam v temnu tvém jen stín je, lásko,
ďáblem byl osedlán.

Tak přesladce tvá duše volá nás, má lásko,
jemná je noc, jež zahalí teď ňadra tvá.
Tak horoucí je krev tvá, lásko,
tvůj život umírá.

10. kapitola

PŘED NÍM BYL PORTÁL.

Za ním Královna. Za ním byla bolest, utrpení...

Před ním vítězství.

Opřel se o Magiovu hůl. Byl tak slabý, že se stěží udržel na nohou. Snažil se vyhnat ze své hlavy myšlenky na Portál. Zdálo se mu, že prošel a proklopýtal celé míle nekonečně dlouhé cesty. Nyní byl blízko. Viděl zářivé barvy Portálu, barvy života — zelená jako tráva, modrá jako nebe, bílá jako mračna, černá jako noc a rudá jako krev...

Krev. Podíval se na své ruce, potřísněné krví, jeho vlastní krví. Po celém těle měl tolik ran, že už je dávno přestal počítat. Rány palicí, rány mečem, popáleniny od pochodní, kůže sežehlá ohněm... Byl napaden temnými kleriky, čaroději, armádou duchů a démonů — všemi, co sloužili Královně Temnot. Jeho černé roucho kolem něj viselo v ubohých cárech. Nedokázal se už ani nadechnout, aby ho to nesnesitelně nebolelo. Už před dlouhou dobou přestal zvracet krev. A ačkoli kašlal a kašlal, dokud nepadl na kolena, uvnitř jeho těla už nebylo nic.

A přesto všechno vydržel.

Jeho žilami protékalo vzrušení. Vydržel to, přežil. Žil... i když těžce. Ale žil. Za ním zněla Královnina zlost. Cítil, jak se země otřásá. Porazil její nejlepší a nezbýval už nikdo, kdo by proti němu mohl bojovat. Nikdo, kromě ní.

Portál zářil všemi barvami v zornicích jeho očí, podobných přesýpacím hodinám. Byl blíž a blíž. Za ním se blížila Královna a její vztek ji proměnil v bezohlednou a nepozornou bytost. Podaří se mu uprchnout z Propasti a ona ho nezastaví! Nad hlavou mu přeletěl stín a on se otřásl chladem. Zvedl hlavu a uviděl prsty obrovské ruky, které zatemnily oblohu. Jejich nehty se krvavě rudě leskly.

Raistlin se usmál. Byl to jen stín, nic jiného. Ruka, která vrhala ten stín, se po něm natahovala. Byl příliš blízko cíle a ona, vědoma si toho a snažíc se ho zastavit, byla příliš daleko. Její ruka zachytí jen kus jeho otrhaného roucha, až projde Portálem a z posledních sil se protáhne dveřmi.

A potom na tomto světě dokáže, kdo je ten nejsilnější.

Raistlin se rozkašlal, ale přestože se dávil a bolest ho nesnesitelně mučila, jen se usmíval — ne, šklebil se, byl to krví zbarvený škleb. Nepochyboval. O ničem už nepochyboval.

Jednou rukou se chytil za prsa, druhou se opíral o Magiovu hůl a postupoval dopředu, opatrně si vyměřuje svůj život, aby se příliš neunavil, raduje se z každého nadechnutí, jako když lakomec odpočítává své mince. Nadcházející bitva bude jedinečná. Teď je na řadě on, aby shromáždil své legie, které budou tentokrát bojovat po jeho boku. Samotní bohové vyslyší jeho volání, protože kdyby se Královna objevila na tomto světě v celé své nádheře, byl by to jeho konec. Měsíce by spadly z nebe, planety by se vychýlily ze své dráhy a hvězdy by změnily směr. Živly poslechnou jeho volání — voda, vítr, vzduch i oheň — a budou mu sloužit.

A nyní se před ním objevil Portál — dračí hlavy soptily vzteky, věděly, že nemají dost síly, aby ho zastavily.

Ještě jedno nadechnutí, jeden úder srdce, jediný krok...

Zvedl hlavu a zastavil se.

Před ním se náhle vynořila postava, kterou předtím pro samou bolest neviděl. Stála před Portálem a v ruce svírala meč. Raistlin se na ni na okamžik nevěřícně zadíval. Pak jeho tělem projela nepopsatelná radost.

„Karamone!"

Natáhl třesoucí se ruku. Nevěděl, jaký zázrak tohle způsobil. Ale jeho bratr byl zde, tak jako tu byl vždycky předtím, čekal na něj, aby bojoval po jeho boku...

„Karamone!" zvolal Raistlin. „Pomoz mi, bratře!"

Zachvátila ho bolest a nesmírné vyčerpání. Rychle ztrácel sílu myslet a soustředit se. Jeho magická moc už nepulzovala jeho tělem, ale vytékala z jeho krvácejících ran.

„Karamone, pojď rychle ke mně, nemám už vůbec sílu jít dál..."

Ale Karamon se nehýbal. Jenom tam tak stál, v ruce svíral meč, upřeně se na něj díval a v očích se mu leskly láska a lítost, hluboká spalující lítost. Ta lítost pronikla závojem bolesti a dotkla se Raistlinovy prázdné duše. A pak pochopil. Pochopil, proč je jeho bratr zde.

„Chceš mě zastavit, bratře," řekl chladně Raistlin.

„Já vím."

„Jestli mi nechceš pomoci, zůstaň stranou!" Raistlinův hrdelní hlas byl plný vzteku.

„Ne!"

„Jsi blázen! Zemřeš!" Byl to jen šepot, byl ale zlověstný a smrtící.

Karamon se zhluboka nadechl. „Ano," řekl rozhodně, „ale tentokrát zemřeš i ty."

Obloha nad nimi potemněla. Kolem se rozšířily stíny, jako kdyby ze světa někdo vysával světlo. — Vzduch byl pojednou chladný, ale Raistlin za sebou přesto cítil palčivý žár — hněv Královny Temnot.

Vnitřnosti mu zkroutil strach a zlostí se mu zvedal žaludek. Na jazyk mu přicházela magická slova — chutnala jako krev. Začal je odříkávat proti svému dvojčeti, ale zarazil se, prudce se rozkašlal a padl na kolena. Přesto tu jeho slova byla, byla připravena mu sloužit. Uvidí svého bratra, až ho pohltí plameny, jako tomu bylo tenkrát ve Věži Vysoké magie. Kdyby tak jen mohl znovu popadnout dech...

Slabost ho úplně přešla. Magická slova se mu opět srovnala v mysli. Vzhlédl a na tváři se mu objevil groteskní výraz. Zvedl ruce...

Karamon stál před ním, v ruce svíral meč a díval se na něj s lítostí v očích.

Lítost! Ten pohled udeřil Raistlina jako tisíce mečů. *Ano, jeho dvojče zemře, ale ne s tím výrazem v tváři!*

Opřel se o hůl a namáhavě se postavil na nohy. Zvedl ruce a shodil si z hlavy kápi, aby Karamon v jeho zlatých očích uviděl vlastní zatracení.

„Ty mě lituješ, Karamone," zasyčel. „Ty ubohý hlupáku s mozkem zajíce. Ty, který nebudeš nikdy schopen pochopit sílu, které jsem dosáhl, bolest, kterou jsem musel překonat, a vítězství, která měla být moje. Ty se odvažuješ mě litovat? Ještě než tě zabiji — a já tě zabiji, můj bratře — musím dosáhnout toho, abys zemřel s vědomím, že půjdu dál a stanu se bohem!"

„Já vím, Raistline," odpověděl klidně Karamon. Lítost se z jeho očí nevytratila, jen se prohloubila. „A to je důvod, proč tě lituji, protože jsem viděl budoucnost. Vím, co tě čeká."

Raistlin zíral na svého bratra a podezíral ho z nějakého triku. Nad ním se stále mračilo zatažené nebe, ale ruka, která se po něm natahovala, se zarazila. Cítil, že i Královna váhá. Objevila Karamonovu přítomnost. Raistlin vycítil, že je zmatená, že se snad i bojí. Na mysli se mu usadila myšlenka, že Karamon může být součástí jejích plánů, kterými ho chtěla zastavit. Přistoupil ke svému bratrovi.

„Viděl jsi budoucnost? Jak?"

„Když jsi procházel Portálem, magické pole bylo narušeno kouzelným vynálezem a my jsme se s Tasem díky tomu ocitli v budoucnosti."

Raistlin si ho nepřátelsky změřil. „A co? Co se stalo?"

„Zvítězíš," odpověděl přímo Karamon. „Zvítězíš nejen nad Královnou Temnot, ale také nad ostatními bohy. Tvoje souhvězdí bude jasně zářit na noční obloze... na čas..."

„Na čas?" Raistlinovy oči se rozšířily. „Řekni mi! Co se stane? Co mi hrozí? Kdo mě ohrožuje?"

„Ty sám!" odpověděl Karamon, jeho hlas se naplnil smutkem. „Budeš vládnout mrtvému světu, Raistline — světu šedého prachu, ohořelých trosek a zpráchnivělých mrtvol. Dokonce i na nebi budeš docela sám, Raistline.

Pokusíš se něco vytvořit, ale na světě nezbude nic, čeho by ses mohl zachytit, a tak budeš vysávat život z hvězd, až nakonec i ony uhasnou. Potom kolem tebe už nezůstane nic a nezbyde nic ani v tobě samém."

„Ne!" odsekl Raistlin. „Lžeš! Zatraceně! Lžeš!" Odhodil Magiovu hůl, vykročil ke svému bratrovi, napřáhl ruce a chystal se ho popadnout pod krkem. Překvapený Karamon sáhl pro svůj meč, Raistlinova slova mu ho však vyrazila z ruky. Velký muž popadl své dvojče za rameno. Mohl by mě roztrhnout vedví, pomyslel si pohrdavě Raistlin. Ale on to neudělá. Je slabý. Váhá. Je ztracen. A já se dozvím pravdu!

Natáhl se, položil svou krví potřísněnou horkou ruku na Karamonovo čelo a vysál myšlenky z jeho mysli do své vlastní.

A pak to Raistlin uviděl.

Viděl kosti světa, ohořelé stromy, šedé bahno, zčernalé hory, kouř, polorozpadlá těla mrtvých...

Viděl sám sebe, obklopeného prázdnotou, prázdného tam uvnitř. Sklátilo ho to, mučilo. Okusovalo ho to a pojídalo zaživa. Kroutilo se to kolem něj. Raistlin zoufale hledal nějakou potravu — kapku krve, zbytek bolesti. Nebylo tam nic. A on musel v křečích hledat dál, aby vzápětí zjistil, že nenajde nic... nic... nic.

Raistlin sklopil hlavu, stáhl ruku z Karamonova čela a svíjel se bolestí. Věděl, že se to stane, věděl to každým kouskem svého těla. Věděl to, protože tu prázdnotu už dávno cítil. Dřímala v jeho těle už dlouho. Přesto ho ta prázdnota ještě docela nepozřela. Jeho duše však byla vyděšená, osamělá a skrčená v tom nejtemnějším koutku.

Raistlin se hořce rozplakal a otočil se ke svému bratrovi zády. Ohlédl se. Stíny se prohloubily. Královna už neváhala. Nabírala síly.

Raistlin sklopil zrak — pokusil se myslet, pokusil se sám v sobě najít vztek, zkusil rozdmýchat plameny své magie — ale i to umíralo. Zachvátil ho velký strach. Chtěl se dát do běhu, ale byl příliš slabý. Vykročil, zavrávoral a padl na kolena. Zmítal jím děs. Hledal pomoc, natahoval ruce...

Zaslechl sten, usedavý pláč. Jeho ruka spočinula na bílé látce, pod níž cítil teplé tělo!

„Bupu!" zašeptal Raistlin. Zajíkal se pláčem a plazil se dopředu.

Před ním leželo tělo tupé trpaslice, její tvář byla bledá a vyzáblá, oči naplněné strachem. Krčila se před ním.

„Bupu!" vykřikl Raistlin a snažil se na ni dosáhnout. „Bupu, copak si mě nepamatuješ? Dala jsi mi jednou knihu a smaragd." Zalovil v jedné ze svých kapes a vytáhl zářivě zelený kámen. „Tady to je, Bupu. Podívej: Pěkný kámen. Nech si ho! Ochrání tě!"

Natáhla se po něm, ale když se ho dotkla, její prsty ztuhly.

„Ne!" vykřikl Raistlin a ucítil na rameni Karamonovu ruku.

„Nech ji být!" nařídil mu Karamon, popadl svého bratra a mrštil jun zpět. „Neublížil jsi jí snad dost?"

Karamon znovu vytáhl meč. Jeho jasné světlo uhodilo Raistlina do očí, ale při tom jasu Raistlin uviděl — ne Bupu, ale Crysanii! Její kůže byla zčernalá a popálená a její oči na něj zíraly, aniž by ho viděly.

Prázdné... Prázdné. Nic v nich? Ano... něco tam přece jenom bylo. Nebylo to mnoho, ale bylo to něco. Natáhl ruku a dotkl se Crysaniiny popálené kůže. „Není mrtvá, ještě ne," řekl.

„Ne, ještě není," odpověděl Karamon a zvedl meč. „Nech ji být! Nech ji zemřít v míru!"

„Ona bude žít, když ji vezmeš do Portálu."

„Ano, ona bude žít," řekl hořce Karamon, „a ty také, nemám pravdu, Raistline? Já ji vezmu do Portálu a ty půjdeš těsně za námi..."

„Vezmi ji."

„Ne!" Karamon zavrtěl hlavou. Ačkoli mu po tváři stékaly slzy a v bledé tváři se zračil zármutek a zoufalství, přistoupil k Raistlinovi a pevně sevřel zbraň.

Raistlin zvedl ruce. Karamon se najednou nemohl pohnout a jeho meč zůstal nehybně viset v horkém vzduchu.

„Vezmi ji a vezmi s sebou také tohle."

Raistlin se sehnul, tenkou rukou uchopil Magiovu hůl a opřel ji o zem. Světlo krystalu zářilo uprostřed hluboké temnoty a vrhalo na tři postavy kouzelnou záři. Raistlin podal hůl bratrovi.

Karamon váhal a zamračeně si ji prohlížel.

„Vezmi si to!" vyštěkl Raistlin a cítil, jak opět ztrácí sílu. Rozkašlal se. „Vezmi si to!" zašeptal, popadaje dech. „Vezmi si to i s ní a vraťte se do Portálu. Použij hůl na to, abys za sebou Portál zavřel."

Karamon se na něj překvapeně podíval a pak se mu oči rozšířily.

„Ne, nelžu ti," odsekl Raistlin. „Už jsem ti mnohokrát lhal, ale teď mluvím pravdu. Zkus to. Přesvědč se sám. Podívej, já to kouzlo zruším. Nemohu teď znovu čarovat. Když si budeš myslet, že lžu, nebudu tě moci zastavit."

Karamonova ruka svírající meč se uvolnila. Konečně se mohl opět pohnout. Stále zbraň svíral v ruce a oči upíral na bratra, ale přesto se váhavě pro hůl natáhl. Jeho prsty se jí dotkly a Karamon si nejistě prohlédl čirý křišťál na jejím konci. Napůl přitom očekával, že to v něm zapraská a oni se ocitnou v nepřekonatelné tmě.

Světlo však nezhaslo. Karamon hůl uchopil těsně nad bratrovou rukou. Světlo stále jasně plálo a vrhalo paprsky na zničeného a zakrváceného mága a blátem pokrytého válečníka.

Raistlin hůl pustil. Zavrávoral, málem upadl a pak se pomalu a namáhavě postavil na nohy. Stál tu nyní sám, bez pomoci. Hůl v Karamonových nikách stále jasně zářila.

„Pospěš si, Karamone," řekl chladně Raistlin. „Pokusím se Královnu zdržet, aby vás nedohonila. Moje síly ale nevydrží věčně."

Karamon na něj na okamžik pohlédl a potom se podíval na hůl. Její světlo stále plálo. Nakonec se zhluboka nadechl a zasunul meč do pochvy.

„Co se stane s tebou?" zeptal se, když klekal na zem, aby vzal Crysanii do náruče.

Budeš mučen na těle a na duši. Na konci každého dne budeš v bolestech umírat. Na začátku každé noci znovu oživneš. Nebudeš moci spát, ale budeš ležet a s hrůzou očekávat každý další den. Moje tvář bude to první, co každé ráno spatříš.

Ta slova se omotávala kolem Raistlinovy duše jako jedovatý had. Za sebou slyšel zlověstný smích.

„Ať už jsi pryč, Karamone," řekl, „ona přichází."

Crysaniina hlava spočívala na Karamonově hrudi. Tmavé vlasy jí zakrývaly bledou tvář a dívka v ruce stále svírala Paladinův medailon. Když se na ni Raistlin podíval, viděl, že pustošivá moc ohně zmizela a zanechala její tvář klidnou a beze strachu, naplněnou klidem. Raistlin se podíval do tváře svého bratra a viděl v ní ten stejný hloupý výraz, jaký Karamon vždycky měl — ten pohled nepochopené záhady a zoufalé bolesti.

„Ty hlupáku! Proč se staráš o to, co se stane se mnou?" odsekl Raistlin. „Zmiz!"

Karamonův výraz se změnil — nebo snad zůstal stejný? Možná byl celou dobu stejný. Raistlinovi síly rychle unikaly, jeho zrak se zakaloval, ale zdálo se mu, že v Karamonových očích konečně spatřil pochopení.

„Sbohem, můj bratře," řekl Karamon.

Sevřel Crysanii v náručí a s Magiovou holí v ruce se otočil a odcházel. Světlo hole kolem něj vytvářelo kruh, stříbrný kruh osvětlující temnotu jako měsíc Solinár, vrhající své paprsky na Krystalmirské jezero. Stříbrné paprsky dopadaly na dračí hlavy, zmrazovaly je a tišily jejich křik.

Karamon prošel Portálem. Raistlin ho pozoroval a jeho duše zachytila záblesk barev a života. Na tváři ucítil šepot teplého doteku.

Za sebou uslyšel výsměch přecházející do zlověstného syčení. Zaslechl také zvuk obrovského ocasu a mávání křídel. Pětice dračích hlav výhružně mručela.

Raistlin rozhodně stál a zíral do Portálu. Viděl Tanise, jak běží Karamonovi na pomoc, viděl ho brát Crysanii do náruče. Slzy mu zalily zrak. Tak rád by se za nimi rozběhl. Chtěl cítit Tanisovu ruku! Chtěl držet Crysanii ve

své náruči! Vykročil kupředu.

Viděl, jak se po něm Karamon obrátil. V ruce držel hůl. Díval se upřeně do Portálu, díval se za svého bratra. Raistlin spatřil, jak se jeho oči rozšířily hrůzou.

Raistlin se nepotřeboval ohlédnout, aby věděl, co jeho bratr vidí. Za svými zády cítil chlad a vlnící se ještěří tělo. Cítil ji za sebou, ale přesto se její myšlenky nesoustředily na něj. Viděla, že brána do světa zůstala otevřená...

„Zavři Portál!" vykřikl Raistlin.

Mágovo tělo olízly plameny. Do zad se mu zasekly zahnuté drápy. Zapotácel se a upadl na kolena. Nespustil však oči z Portálu a viděl, jak se Karamonova tvář rozšířila úžasem. Jeho bratr vykročil k němu!

„Zavři Portál, ty blázne!" ječel Raistlin a zatínal pěst. „Nech mě být! Už tě nepotřebuji! Nepotřebuji tě!"

A pak najednou světlo někam zmizelo. Portál se zavřel a na něj se snesla temnota přinášející zběsilost. Ostré drápy mu drásaly kůži, zuby se mu zakusovaly do masa a lámaly kosti. Jeho krev prýštila z hlubokých ran, ale život ho neopouštěl.

Křičel a nepřestával křičet. Bude to pokračovat dál a dál a on bude křičet donekonečna...

Něco se ho dotklo... ruka... Sevřel ji a ta ruka jím jemně zatřásla. Ozval se hlas: „Raiste! Probuď se! Byl to jen sen. Ničeho se neboj. Nedovolím jim, aby ti ublížili! Podívej... Rozesměju tě."

Dračí zrůdy se kolem něj stahovaly a škrtily ho. Vytrhávaly mu z těla vnitřnosti a žraly jeho srdce. Pak roztrhaly jeho tělo a zničily jeho duši.

Ta silná paže ho popadla a pevně ho sevřela. Zvedla se nějaká ruka, zářila stříbrným světlem, kreslila dětské obrázky a něčí hlas tiše zašeptal: „Podívej, Raistline, zajíčci..."

Usmál se, už se nebál. Karamon byl s ním.

Bolest povolila. Sen se ztratil. Z dálky slyšel hořké zklamání a zlost. Nezáleželo na tom. Na ničem už vlastně nezáleželo. Cítil se velice unavený, strašlivě unavený...

Opřel hlavu o bratrovo rameno, zavřel oči a nechal se odnést do temnoty a nekonečného snění.

11. kapitola

KAPKY VODY VE VODNÍCH HODINÁCH monotónně a neúnavně měřily čas, plynoucí v tiché laboratoři. Tanis zíral do Portálu, oči ho pálily námahou a měl pocit, jako by ty kapky dopadaly na jeho obnažené nervy.

Protřel si oči, vrátil se od Portálu a přešel k oknu. Byl naprosto ohromený, když zjistil, že je pozdní odpoledne. Potom, čím vším prošel, by nebyl vůbec překvapený, kdyby přešlo jaro, odletělo i léto a začínal podzim.

Hustý kouř se pomalu rozptýlil. Ohně se nakrmily vším, čím mohly, a pomalu uhasínaly. Podíval se na oblohu. Draci zmizeli, jak dobří, tak zlí. Naslouchal. Z města nepřicházel žádný lomoz. Nad jeho hlavou stále visel oblak mlhy, bouře a prachu, zahalující dokonce i Soikanův háj.

Bitva skončila, uvědomil si najednou Tanis. Bylo po všem. A my jsme vyhráli. Svaté a zasloužené vítězství.

A pak najednou zachytil koutkem oka vlající modrou vlajku. Vyhlédl z okna a přehlédl město, aby vydechl úžasem.

V dálce se objevila létající citadela. Vynořila se z mračen a vesele se blížila. Na její věži se ve větru třepotala zářivě modrá vlajka. Tanis se podíval blíž a poznal nejen vlajku, ale také minaret, na kterém vlála, a který se nyní tyčil na věži citadely.

Zavrtěl hlavou a nemohl se ubránit úsměvu. Vlajka i minaret byly kdysi součástí paláce pana Amotha.

Pak se opřel o okno a pokračoval ve sledování citadely, u jejichž bran stál čestnou stráž bronzový drak. Cítil, jak ho hrůza a strach rychle opouštějí a napětí v jeho těle povoluje. Nezáleží na tom, co se na světě stane, některé věci se nikdy nemění — a mezi ně patří také šotkové.

Tanis pozoroval, jak se citadela nejistě zmítá nad mořským zálivem, a najednou zjistil, že se obrátila vzhůru nohama.

„Co to ten Tas dělá?" zamumlal.

A pak to pochopil. Citadela se pohybovala nahoru a dolů jako solnička. Z oken začaly vypadávat okřídlené černé postavy a Tanis se ušklíbl. Tas se zbavoval strážců! Když všichni drakoniáni napadali do vody, citadela se narovnala do původní polohy a pokračovala ve své cestě... Poskakovala zvesela dál, modrá vlajka se třepotala ve větru a znenadání se celá pevnost zřítila přímo do oceánu!

Tanis zadržel dech, ale citadela se vzápětí objevila znovu. Vyskočila z vody jako modrý delfín, z jejích oken se vyřinuly proudy vody a pak pevnost zmizela v mračnech.

Tanis zavrtěl hlavou a zasmál se. Pak se obrátil na Dalamara a spatřil, že temný elf ukazuje směrem do Portálu. „Tamhle je. Karamon se vrací na své místo."

Dalamar rychle přešel přes pokoj a postavil se k Portálu.

Karamon vypadal jako malá postavička v zářivém brnění. Tentokrát nesl někoho v náručí.

„Raistlin?" zeptal se zamyšleně Tanis.

„Paní Crysanie," odpověděl Dalamar.

„Možná, že stále ještě žije!"

„Pro nás by bylo lepší, kdyby nežila," řekl chladně Dalamar. V jeho hlase se ozvala hořkost a jeho tvář se zachmuřila. „Bylo by to lepší pro nás pro všechny! Karamona čeká těžké rozhodnutí."

„Jak to myslíš?"

„Nejspíš ho napadlo, že kdyby ji vynesl do Portálu, zachránil by ji. To znamená, že nás vydává napospas buď svému bratrovi, nebo samotné Královně."

Tanis mlčel a jen se díval. Karamon se blížil k Portálu, v náručí svíraje ženu v bílém rouše.

„Co o něm víš?" zeptal se náhle Dalamar. „Jak se asi rozhodne? Když jsem ho viděl naposledy, byl to jenom ubohý opilec, ale jeho zkušenost ho jaksi změnila."

„Já nevím," řekl Tanis. Mluvil víc pro sebe než na Dalamara. „Ten Karamon, jakého jsem znal, byl jen napůl sám sebou. Ta druhá polovina patřila jeho bratrovi. Ale nyní je jiný. Změnil se." Tanis se poškrábal na bradě a zamračil se. „Ubohý chlapík, já nevím..."

„Aha, zdá se, že už se rozhodl," ozval se Dalamar a v jeho hlase zazněla úleva i strach.

Tanis se podíval do Portálu a uviděl Raistlina. A pak se stal svědkem posledního setkání obou dvojčat.

Tanis o tom setkání nikdy s nikým nepromluvil. Ačkoli měl ten obraz stále před očima a v uších mu zněla vyřčená slova, Tanisovi se zdálo těžké o nich mluvit. Kdyby jim dal hlas, změnil by jejich význam a vzal jim tu nádhernou hrůzu. Ale když býval nešťastný, vzpomínal si na ten poslední dar té ubohé duše, zavíral oči a děkoval bohům za jejich požehnání.

Karamon pronesl paní Crysanii Portálem. Tanis se rozběhl k němu, aby mu pomohl, a přitom si překvapeně všiml toho, že velký muž v ruce svírá

Magiovu hůl a ta stále skvostně září.

„Zůstaň u ní, Tanisi," řekl Karamon, „musím zavřít Portál."

„Pospěš si!" — Tanis slyšel, jak se Dalamar zhluboka nadechl. Viděl temného elfa zírat vyděšeně do Portálu. „Zavři to!" vykřikl.

Tanis, držící Crysanii v náruči, pohlédl na bezvládnou dívku a pochopil, že umírá. Dýchala jen povrchně, její tvář byla popelavě šedá a rty modré. Nemohl pro ni udělat víc, než ji odnést do bezpečí.

Bezpečí! Rozhlédl se kolem a jeho pohled zabloudil k temnému koutu, kde před tím ležela jiná umírající žena. Bylo to nejdál od Portálu. Tam bude v bezpečí — jako kdekoli jinde, pomyslel si. Položil ji na zem a udělal jí tolik pohodlí, kolik jen bylo možné, aby se zase rychle vrátil k pustému otvoru.

Při pohledu na to, co spatřil, se však náhle zarazil.

Portál zaplnil stín zla a ocelové dračí hlavy lemující bránu zlověstně křičely. Živí draci za Portálem se tyčili nad tělem své oběti, arcimága, který padl do jejich spárů.

„Ne! Raistline!" Karamonova tvář se zkřivila bolestí. Vykročil k Portálu.

„Zastav!" Dalamar vykřikl. „Zastav ho, Půlelfe! Jestli budeš muset, pak ho zabij! Zavři Portál!"

Ruka obrovské ženy za Portálem se natáhla, a jak ji vyděšeně sledovali, proměnila se v dračí pařát. Nehty měla nabarvené na rudo, drápy potřísněné krví. Královna se stále blížila k Portálu, chtěla dosáhnout dál a konečně získat vstup na tento svět, tak, jako se jí to už jednou předtím podařilo.

„Karamone!" vykřikl Tanis a vyskočil. Ale co mohl dělat? Neměl dost sil na to, aby velkého muže porazil. Půjde za ní, pomyslel si zoufale Tanis. Nenechá svého bratra zemřít...

Ne, řekl půlelfův vnitřní hlas. Ne, neudělá to... leží před ním spása celého světa.

Karamon se zastavil — držela ho moc té krví potřísněné ruky. Natažený dračí pařát se blížil a v těch žhnoucích očích se zračil smích a vítězství. — Karamon pomalu překonal děs a zvedl Magiovu hůl.

Nic se nestalo!

Dračí hlavy v oválném vchodu prořízly vzduch fanfárami vítajícími Královnu na světě.

Pak se vedle Karamona objevil stín v černém rouchu. Bílé vlasy mu sahaly až na ramena. Raistlin zvedl zlatě zbarvenou ruku a dotkl se Magiovy hole těsně vedle ruky svého bratra.

Hůl se rozzářila stříbrným svitem.

Pestrobarevná světla Portálu se roztočila a bojovala o přežití, ale stříbrné světlo zářilo nesmírnou silou a odráželo se od oblohy.

Portál se zavřel.

Řev ocelových draků náhle utichl, Tanisovi však v uších ještě dlouho znělo ohlušující ticho. V Portálu se nic nehýbalo, nebylo tam nic, ani klid, ani tma, ani světlo. Nebylo tam jednoduše nic.

Karamon stál před Portálem sám a v ruce svíral Magiovu hůl. Světlo krystalu ještě okamžik zářilo.

Pak zablikalo.

A nakonec zhaslo.

Pokoj zaplnila temnota, sladká temnota a oči si po tom oslepujícím světle konečně odpočinuly.

A najednou se tmou ozval šeptavý hlas.

„Sbohem, můj bratře."

12. kapitola

ASTINUS Z PALANTASU SEDĚL VE STUDOVNĚ Velké knihovny a ostrým černým brkem zapisoval dějiny. Zapisoval všechny události na Krynnu, od prvního dne, kdy bohové pohlédli na tento svět, až ke dni poslednímu. Pak se velká kniha zavře. Astinus psal, nevnímal chaos kolem sebe nebo spíš — taková byla mužova povaha — se zdálo, jako kdyby chaos nutil, aby si nevšímal jeho.

Bylo jen dva dny po tom, co Astinus popsal ve svých kronikách to, co nazval „Zkouškou bratrství" (ale co ostatní nazývali Bitvou o Palantas). Město bylo v troskách. Jediné dvě stavby, které přežily, byly Věž Vysoké magie a Velká knihovna, ale ani knihovna neunikla poškození.

Za to, že stála, vděčila z velké části hrdinství estetiků. Vedeni Bertremem, jehož odvaha — podle všeho roznícená tím, že se jeden z drakoniánů odvážil položit svůj špinavý pařát na posvátné kmihy — jim dodala sil. Estetikové napadli nepřítele s takovým zanícením a odvahou, že se někteří drakoniáni dali na úprk.

Ale stejně tak jako ostatní Palanťané, i estetikové museli za svoji hrdost zaplatit. Mnoho z nich v bitvě zahynulo. Ti byli oplakáváni svými bratřími a jejich popel byl na jejich památku uložen mezi knihy, pro které se obětovali. Bertrem nezemřel. Byl jen lehce raněn, a tak spatřil své jméno napsané ve velké knize vedle jmen hrdinů Palantasu. Život mu už nemohl nabídnout víc, než byla tato nesmírná pocta. Nikdy ho nenapadlo, že jedna určitá kniha bude na svých stránkách oslavovat jeho jméno, které tam bude zářit stříbrným písmem na výsluní slávy.

Překrásné město Palantas nebylo nyní nic víc než vzpomínka, několik slov zapsaných v Astinových knihách. Suť a rozvaliny a zčernalé kameny - to byly hroby jeho stavení. Bohaté domy se sklepy plnými výborného vína, sýpky plné bavlny a obilí, truhly s klenoty z celého Krynnu — to vše leželo v troskách. V prachem pokrytém přístavu se válely ohořelé zbytky lodí. Obchodníci posbírali ubohé ostatky svých obchodů, snažili se zachránit, co mohli. Rodiny zíraly na své zničené domy a lidé se drželi jeden druhého a děkovali bohům, že jim alespoň zachovali jejich životy.

Mnoho z nich nepřežilo. Solamnijští rytíři padli téměř do jednoho v nerovném boji proti panu Sothovi a jeho smrtící legii. Jedním z prvních byl pan

Markham. Věren přísaze, kterou dal Tanisovi, nebojoval proti panu Sothovi, ale vedl své rytíře do boje proti kostlivcům—válečníkům. Utrpěl mnoho ran, ale bojoval statečně dál, vedl své zakrvácené a zničené muže proti ukrutnému nepříteli, až nakonec sám padl z koně mrtev.

Díky odvaze Solamnijských rytířů přežila řada Palanťanů, kteří by jinak zahynuli pod ledově chladnými meči mrtvých, kteří záhadně zmizeli — tak se to povídalo — když se mezi nimi objevil jejich velitel a v rukou držel jakési mrtvé tělo.

Oplakali je jako hrdiny a jejich těla byla přenesena do Věže Nejvyššího kněze. Tam byli pochováni na místě, kde odpočívá tělo Sturma Ostromeče, Hrdiny Kopí.

Když rytíři otevřeli hrobku, která nebyla otevřena od časů Války o Věž Nejvyššího kněze, rytíři našli Sturmovo tělo nedotčené časem. Podle všeho byl příčinou toho zázraku elfí klenot, zářící na jeho prsou. Všichni, kdo vstoupili do hrobky, aby toho dne oplakávali ty, které milovali, se dívali na zářivý klenot a cítili, jak jeho jas vnesl do jejich smutku mír.

Nebyli to jenom rytíři, pro které truchlili. Padlo i mnoho obyvatel Palantasu. Muži bránili město a své rodiny, ženy bránily své domovy a děti. Obyvatelé města své mrtvé spálili podle starého zvyku a nasypali popel svých drahých do moře, kde se smísil s prachem milovaného města.

Astinus zaznamenal vše, co se přihodilo. Pokračoval ve psaní — alespoň jak říkali estetikové — i ve chvíli, kdy Bertrem utloukl k smrti jednoho drakoniána, který se odvážil vstoupit do Mistrovy studovny. Stále psal, když si najednou uvědomil, že nad sebou slyší rušivé zvuky — Bertrem mu stál ve světle.

Zvedl hlavu a zamračil se.

Bertrem otočil bledou tvář a okamžitě ustoupil, aby na stůl nechal dopadat dostatek světla.

Astinus přerušil psaní. „Co je?" řekl.

„Karamon Majere a nějaký šotek tě přišli navštívit, Mistře." Kdyby Bertrem přinesl zprávu o tom, že Astina přišel navštívit démon z Propasti, těžko by v jeho hlase bylo víc hrůzy, než když vyslovil slovo „šotek".

„Pošli je dál," odpověděl Astinus.

„Oba, pane?" zděšeně na něj zíral Bertrem.

Astinus na něj pohlédl a zamračil se. „Snad tě drakoniáni nepřipravili o sluch? Neuhodili tě snad do hlavy?"

„Ne, pane." Bertrem zrudl a rychle opustil pokoj. V tom spěchu si přišlápl své roucho.

„Karamon Majere a Tas—sle—hoff Bo—so—nožka," ohlásil o chvilku

později.

„Tasslehoff Bosonožka," řekl šotek a zvedl drobnou ručku, aby ho Astinus lépe viděl. „A ty jsi Astinus z Palantasu," pokračoval Tas a culík se mu samým vzrušením roztočil kolem hlavy. „Už jsem se s tebou jednou setkal, ale to si nemůžeš pamatovat, protože se to ještě nestalo. Teď, když o tom tak přemýšlím, vlastně se to nikdy nestane, že ano, Karamone?"

„Ne," odpověděl velký muž. Astinus obrátil svůj pohled na Karamona a přísně si ho změřil.

„Nepodobáš se svému bratrovi," řekl chladně, „ale to bude tím, že Raistlin prošel mnoha zkouškami, které se vepsaly do jeho tváře. Přesto máte něco společného — oči."

Kronikář se zamračil. Nechápal. Nerozuměl tomu a na celém Krynnu dosud nebylo nic, čemu by nerozuměl. Velmi ho to popudilo.

Astinus byl zřídkakdy tak nahněvaný. Jeho hněv vyděsil i estetiky. Nyní byl skutečně rozohněn. Šedé obočí se zamračeně stáhlo, rty se zúžily a v jeho očích se objevil takový výraz, až se šotek poplašeně rozhlédl. Napadlo ho, že by měl raději zmizet a vymluvit se na to, že venku v sále zapomněl něco, co teď nutně potřebuje!

„Co se to tu děje?" zeptal se nakonec kronikář a udeřil rukou do rozepsané knihy tak silně, až pero vyskočilo z kalamáře, inkoust se vylil a Bertrem, stojící v koutě, se rozběhl na úprk, jak rychle to jen v jeho sandálech bylo možné.

„Kolem tebe je něco tajemného, Karamone Majere, a pro mě žádná tajemství neexistují! Vím o všem, co se děje na Krynnu. Znám myšlenky každé živé bytosti! Vidím jejich skutky! Čtu jim v srdcích jejich přání! Přesto se v tvých očích nemohu vyznat!"

„Tas ti to už řekl," přerušil ho Karamon. Velký muž sáhl do své brašny a vytáhl z ní tlustou, v kůži vázanou knihu. Pomalu a opatrně ji položil před historika.

„Ta je moje!" řekl Astinus a jeho zamračený výraz se ještě prohloubil. Zvýšil hlas tak, že vlastně křičel. „Kde jsi to vzal? Nikdo nesmí číst mé knihy bez mého vědomí! Bertrem..."

„Podívej se na datum."

Astinus se na okamžik rozčileně zadíval na Karamona, ale pak svůj pohled obrátil ke knize. Podíval se na datum a byl připraven znovu křičet na Bertrema. Ale jeho křik rázem utichl. Zíral na datum a oči se mu úžasem rozšířily. Klesl do křesla, podíval se na Karamona a opět na svazek před sebou.

„Ve tvých očích vidím budoucnost!"

„Budoucnost je v této knize," řekl Karamon.

„Byli jsem tam," vyhrkl Tas nedočkavě. „Chtěl bys o tom slyšet? To je ten nejlepší příběh. Abys tomu rozuměl, vrátili jsme se do Útěšína, ale vůbec to nevypadalo jako Útěšín. Myslel jsem si, že jsme na měsíci, protože jsem na něj předtím myslel, když jsme použili kouzelný vynález a..."

„Mlč, Tasi," řekl jemně Karamon. Přistoupil k němu a objal ho kolem ramen. Pak vyšli z pokoje. Tas, tlačený rozhodně ke dveřím, se ještě jednou ohlédl. „Nashle," zavolal a zamával rukou. „Bylo to moc hezké tě znovu vidět, totiž předtím, ne, potom, no, to je jedno."

Ale Astinus ho už ani neslyšel, ani nevnímal. Ten den, kdy od Karamona Majerea dostal tu knihu, byl tím jediným v celé historii Krynnu, kdy nebylo v knihách zapsáno nic víc než právě toto:

Toho dne kolem poledne mi Karamon Majere přinesl Kroniky Krynnu, svazek 2000. Byla to kniha mnou napsaná, kterou jsem však nikdy nenapsal.

Elistanův pohřeb představoval pro lid Palantasu pohřeb milovaného města. Slavnost se odehrála o dni odpočinku, jak si to Elistan přál, a dostavili se na ni všichni Palanťané - mladí, staří, bohatí i chudí. Zranění byli vyneseni ze svých domovů a jejich lehátka nyní ležela na zčernalé trávě kdysi nádherných zahrad před Chrámem.

Mezi nimi byl i Dalamar. Nikdo se nevzpouzel, když se temný elf s pomocí Tanise a Karamona vydal napříč zahradou, aby zaujal svém místo pod ohořelým osikovým stromem. Městem šly zvěsti, že mladý učedník bojoval s Černou dámou, známou jako Kitiara — a porazil ji. Povídalo se, že v řadách nepřítele potom nastal naprostý chaos.

Elistan si přál být pohřben ve svém chrámu, ale to nebylo nyní vůbec možné. Z chrámu nezbylo nic než hromada suti.

Pan Amothus nabídl rodinnou hrobku, ale Crysania to odmítla. Pamatovala na to, že Elistan našel svou víru v Pax Sarkasu, a tak Ctěná dcera — nyní nejvyšší představitelka církve — rozhodla, že ho pohřbí pod troskami tohoto chrámu, v podzemní hrobce, která se předtím používala jako skladiště zásob.

Ačkoli to některé překvapilo, nikdo se Crysaniině příkazu neodvažoval postavit. Hroby byly vyčištěny a ze zbytků chrámu byly vyrobeny kamenné náhrobky. Od té doby pak byli všichni kněží ukládáni k odpočinku na tomto místě, které se tak stalo jedním z nejposvátnějších míst na Krynnu.

Lidé se tiše usadili na zahradě. Ptáci, kteří pranic nevěděli o smrti a utrpení, jež přinesla válka, a kteří věděli jen to, že vysvitlo slunce a že je krásné jasné ráno, zaplnili vzduch zpěvem. Sluneční paprsky natřely vrcholky hor na zlato a zahnaly poslední stíny noci, aby přinesly trochu tepla i do těžkých

srdcí naplněných smutkem.

Jedna postava vstala, aby pronesla za Elistana smuteční řeč. Všichni souhlasili s tím, že to byla právě ona, nejenom proto, že nyní nastoupila na jeho místo tak, jak si to přál nejvyšší kněz chrámu, ale také proto, že se lidem Palantasu zdálo, že utiší jejich bolest nad obrovskou ztrátou.

Toho rána, jak se říkalo, poprvé vstala z postele od chvíle, kdy ji Tanis Půlelf přinesl z Věže Vysoké magie na schody Velké knihovny, kde klerikové ošetřovali zraněné. Ona sama byla velice blízko smrti. Její víra a modlitby kleriků ji však znovu přivedly k životu. Jen zrak jí nevrátily.

Toho rána stála Crysania před nimi a očima hleděla přímo do slunce, které už nikdy neuvidí. Sluneční paprsky se odrážely od jejích černých vlasů, lemujících její překrásnou tvář zvýrazněnou hlubokou a neochvějnou vírou.

„Jak stojím v temnotě," řekla a její hlas přehlušil sladký zpěv slavíků, „cítím na své kůži teplo světla a vím, že moje tvář je obrácena k slunci. Mohu se dívat do slunce, ale moje oči budou navždy ponořené v temnotě. Ale když se vy, co vidíte, budete příliš dlouho dívat do slunce, oslepnete, stejně tak jako ti, kteří žijí příliš dlouho v temnotě.

Toto je Elistanova myšlenka — lidské bytosti nejsou určeny pro život v úplném světle nebo v temnotě, musejí žít s obojím. Obojí má své klady a zápory, obojí má svou cenu. Prošli jsme zkouškou krve, temnoty a ohně..." Tady se její hlas zachvěl a utichl. Ti, co stáli nejblíž, viděli, jak jí po tváři stékají slzy. Když po chvilce pokračovala, její hlas byl opět jasný a silný, jen ty slzy se jí leskly na tvářích. „Prošli jsme zkouškami tak, jako prošel Huma tou svou, za cenu nesmírných ztrát a obětí, ale silni ve víře. Naše duše budou zářit ještě jasněji než hvězdy na nebi.

I když si někteří zvolí cestu temnotou a budou vzhlížet k černému měsíci, kdežto jiní půjdou po stezce dne, obě cesty mohou být snadnější, když po nich kráčíte ruku v ruce s přáteli. Síla lásky byla dána každému z nás — a to je ten největší dar, který bohové věnovali všem plemenům.

Naše překrásné město zahynulo v plamenech." Crysaniin hlas zjihl. „Ztratili jsme ty, které jsme milovali, a mnohým z nás se teď zdá, že život je příliš těžký. Ale natáhněte ruku a ucítíte, že se jí dotkne jiná ruka. Společně pak najdete sílu a naději, kterou potřebujete, abyste vytrvali."

Po tryzně, když klerikové uložili Elistanovo tělo k věčnému spánku, Karamon a Tas vyhledali paní Crysanii. Našli ji mezi kleriky, rukama se jemně držela mladé dívky, která ji vedla.

„Tady ti dva by s tebou rádi mluvili, Ctěná dcero," řekl nějaký mladý klerik.

Paní Crysania se otočila. „Podejte mi ruce," řekla.

„To jsem já, Karamon," řekl velký muž, „a..."
„Já," pípnul tiše Tas.
„Přišli jste se rozloučit," usmála se Crysania.
„Ano, dnes odjíždíme," odpověděl Karamon a vzal ji za ruku.
„Pojedete rovnou do Útěšína?"
„Ne. Ne tak docela," řekl tiše Karamon. Jdeme s Tanisem do Solantasu. Pak, až se budu cítit sám sebou, použiji kouzelný vynález a vrátím se do Útěšína."
Crysania sevřela Karamonovu ruku a přitáhla si ho k sobě.
„Raistlin žije v míru, Karamone," řekla tiše, „a co ty?"
„I já, má paní," odpověděl rozhodně Karamon. „Konečně jsem našel klid." Povzdechl si. „Jen si potřebuji promluvit s Tanisem a uspořádat si svůj život. Je tu ještě jedna věc..." Karamon upadl do rozpaků, „potřeboval bych vědět, jak se staví dům! Býval jsem hrozný opilec. Pracoval jsem a většinu času jsem neměl ponětí o tom, co dělám."
Podíval se na ni a ona se — vědoma si zkoumavého pohledu, který neviděla — usmála a její bledá tvář nepatrně zrůžověla. Karamon uviděl ten úsměv a všiml si, jak jí po tváři kanou slzy. Přitiskl ji k sobě a pevně ji objal. „Je mi to moc líto, tolik bych si přál, abych tě toho všeho dokázal ušetřit..."
„Ne, Karamone," řekla jemně. „Konečně vše vidím tak jasně, jak mi to slíbil Loralon." Políbila mu ruku a přitiskla si ji ke tváři. „Sbohem, Karamone. Ať tě Paladin ochraňuje."
Tasslehoff popotáhl.
„Sbohem, Crysanie — tedy — Ctěná dcero," řekl tiše šotek a najednou se cítil osamělý a malý. „Je mi to moc líto, že jsem způsobil tolik nesnází..."
Ale paní Crysania ho přerušila. Obrátila se od Karamona a natáhla se k Tasovu culíku. „Většina z nás prošla temnými stíny, Tasslehoffe," řekla, „ale jsou mezi námi tací, kteří si na své cestě nesou vlastní kousek světla, kterým si svítí ve dne i v noci."
„Opravdu? Ti musí být pořádně unavení - táhnout s sebou takové světlo. Je to louč? No, rozhodně to nemůže být svíčka. Vosk by se rozpustil a pokapal jim boty a řekni mi něco — mohl bych někoho takového potkat?"
„Ty jsi jedním z nich," odvětila Crysania, „a nemyslím si, že by ses někdy musel bát, že ti vosk nakape na boty. Sbohem,
Tasslehoffe Bosonožko. Nepotřebuji žádat Paladina, aby tě chránil, protože jsi jedním z jeho blízkých přátel..."
„Tak co?" zeptal se náhle Karamon Tase, když procházeli davem. „Už ses rozhodl, co budeš dělat? Máš létající citadelu, pan Amothus ti ji daroval. Můžeš jít, kam budeš jen chtít. Možná dokonce i na měsíc, jestli se ti tam bude líbit."

„Ach tak." Tas byl po rozhovoru s Crysanií poněkud zaražený a zdálo se, že má potíže si vzpomenout, na co Karamon naráží. „Už citadelu nemám. Byla moc velká a po čase už tam byla nuda. A na měsíc bych asi nechtěl. Už jsem to zkoušel. Víš, že —" řekl a vyjeveně se podíval na Karamona, „— že když vyletíš moc vysoko, začneš krvácet z nosu? Taky je tam pěkná zima a vůbec to tam není pohodlné. Kromě toho se mi zdálo, že měsíc je mnohem dál, než jsem si myslel. Ale kdybych měl ten kouzelný vynález..." koutkem oka se podíval na Karamona.

„Ne," řekl rozhodně Karamon. „To nepřipadá v úvahu. Vrátíme ho Par-Salianovi."

„Mohl bych mu ho vrátit sám," nabídl se Tas. „Aspoň bych mu mohl vysvětlit, jak to bylo s Gnimšem, jak to opravil, a já, jak jsem narušil kouzlo a — ne?" Povzdechl si. „Hádám, že asi ne. Tak dobře. Rozhodl jsem se, že se budu držet tebe a Tanise, jestli mě budete s sebou chtít." S nadějí v očích se podíval na Karamona.

Karamon odpověděl tak, že šotka objal, až mu v mošnách zapraskalo. Stejně to ale byly předměty, o kterých se Karamon domníval, že jsou nejspíš úplně bezcenné.

„Jen tak mimochodem," zeptal se náhle Karamon, „co jsi udělal s tou létající citadelou?"

„Ale," mávl nedbale rukou Tas, „dal jsem ji Ropšovi."

„Tomu tupému trpaslíkovi?" zeptal se nevěřícně Karamon.

„Neumí na ní létat!" ohradil se Tas. „Ačkoli," dodal po chvilce přemýšlení, „myslím, že by to zvládl, kdyby si vzal na pomoc víc tupých trpaslíků. To mě nikdy nenapadlo..."

„Kde je teď?" zavrčel Karamon.

„Nechal jsem citadelu na moc hezkém místě. Byla to ta nejhezčí část města, přes které jsme letěli. Ropšovi se to moc Ubilo — ta citadela, ne to město. No ale, myslím, že se mu nakonec i město začalo líbit. No prostě, hodně mi pomohl, a tak jsem se ho zeptal, jestli by citadelu chtěl, a on řekl, že jo, a tak jsem mu ji usadil na zem a bylo to."

„Způsobilo to pěkný šrumec," dodal šťastně Tas. „Z velkého hradu, který stál na kopci těsně vedle místa, kde jsem usadil citadelu, tam vyběhl takový nějaký chlapík a začal křičet, že to je jeho pozemek a že jsem málem upustil citadelu přímo na jeho hrad a vůbec z toho vznikla nádherná hádka. Řekl jsem, že jeho hrad rozhodně nezabírá celý pozemek, a zmínil jsem se o dalších několika věcech a o tom, že by se měl podělit a to by mu dost pomohlo. Jsem si jistý, že kdyby mě poslechl... Pak Ropš začal mluvit o tom, jak tam přivede celý Burpský klan nebo něco takového a jak s ním budou žít v citadele a ten člověk dostal něco jako záchvat a pak ho odnesli a hned tam bylo

celé město. Chvilku to bylo celkem vzrušující, ale pak už mě to začalo nudit. Zrovna kolem letěl Ohnivec, a tak jsem byl rád, že mě s sebou vzal zpátky."

„To jsi mi předtím neřekl!" řekl Karamon a snažil se, seč mu síly stačily, aby vypadal dostatečně přísně.

„Asi mi to nějak vypadlo z paměti," zamumlal Tas. „Měl jsem toho spoustu na práci, však víš."

„Já vím, Tasi," řekl Karamon. „Jen jsem o tebe měl starost. Včera jsem tě viděl mluvit s nějakým jiným šotkem. Víš, že bys teď mohl jít domů. Jednou jsi mi řekl, že jsi uvažoval o tom, že se vrátíš do své země."

Na Tasově tváři se objevil podivný výraz. Chytil Karamona za ruku a upřeně se na něj podíval. „Ne, Karamone," řekl tiše, „Už to není, co to bývalo. Já už si nějak s ostatními šotky nerozumím." Zavrtěl hlavou a culík se mu na hlavě divoce rozhoupal. „Chtěl jsem jim říct o Fišpánovi a jeho klobouku a Flintoví a o jeho stromu a... a Raistlinovi a o ubohém Gnimšovi." Tas polkl a zalovil v kapse pro kapesník, aby si utřel oči. „Zdá se, že mi vůbec nerozumí. Prostě jim na tom nezáleží. Je to těžké, že jo, Karamone? Někdy to moc bolí."

„Ano, Tasi," řekl tiše Karamon. Před nimi se objevilo několik stromů. Čekal tam na ně Tanis. Stál pod vysokou osikou, jejíž listy se zlatavě leskly v ranním slunci. „Hodně to bolí, ale je to lepší, než být uvnitř prázdný."

Tanis k nim došel, jednu ruku položil kolem Karamonových širokých ramen a tu druhou kolem Tase. „Připraveni?" zeptal se.

„Připraveni!" odpověděl Karamon.

„Výborně. Koně jsou tamhle. Napadlo mě, že bychom měli jet na koních. Mohli jsme sice vzít kočár, ale abych byl upřímný, nerad v těch věcech jezdím. Ani Laurana to nemá ráda, ačkoli to nikdy nepřizná. Příroda je v tomto období překrásná. Dáme si na čas, abychom si to užili."

„Ty žiješ v Solantasu, že ano, Tanisi?" řekl Tas, když nasedali na koně a vydali se ohořelými, rozbořenými ulicemi. Lidé, kteří se vraceli z pohřbu, aby se pokusili posbírat zbytky svých životů, slyšeli šotkův veselý hlas rozléhající se městem.

„Byl jsem v Solantasu jen jednou. Měli tam moc pěkné vězení. Jedno z nejhezčích, jaké jsem kdy viděl. Poslali mě tam omylem, to dá rozum, díky takovému nedorozumění kolem stříbrného čajníku, který úplnou náhodou vklouzl do mé kapsy..."

Dalamar stoupal po prudkých schodech, vedoucích do laboratoře Věže Vysoké magie. Místo své obvyklé magické metody dal přednost tomu, aby schody vyšel, protože ho čekala dlouhá cesta. Ačkoli mu klerici ošetřili rány, byl stále slabý a nechtěl se zbytečně vyčerpávat.

Později, až bude na nebi černý měsíc, bude cestovat éterem do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě, kde navštíví Konkláve mágů, jednu z nejdůležitějších společností na Krynnu. Par-Salian odstupoval z nejvyšší funkce Konkláve, a musel být vybrán jeho nástupce. Bude to s největší pravděpodobností jeden z Červených mágů, Justarius. Dalamarovi to nevadilo. Věděl, že není dostatečně zkušený, aby se mohl stát arcimágem. Ještě ne, v žádném případě ne. Měl však pocit, že by měl být zároveň zvolen nejvyšší z Černých mágů. Dalamar se usmál. Nepochyboval o tom, kdo by to měl být.

Dokončil všechny přípravy. Také strážci dostali své pokyny. V době jeho nepřítomnosti nesmějí do Věže nikoho pustit, ať by byl živý, či mrtvý. I když to nehrozilo. Soikanův háj zůstal nedotčený plameny, které srovnaly město Palantas se zemí. Ale temné osamění, ve kterém Věž po tak dlouhou dobu žila, se přesto chýlilo ke konci.

Na Dalamarův příkaz byly některé pokoje uklizeny a připraveny pro nové obyvatele. Plánoval totiž, že s sebou zpět přivede několik učedníků. Celkem jistě Černá roucha, ale možná také Červená, když mezi nimi najde někoho, kdo by se mu hodil. Těšil se na to, jak jim předá své zkušenosti a znalosti, které se sám naučil. A — musel si to přiznat — těšil se také na to, že bude mít společnost.

Ale předtím musel ještě něco vykonat.

Vstoupil do laboratoře a mezi dveřmi se zarazil. Nebyl tu od chvíle, kdy ho odtud v ten osudný den Karamon vynesl. Nyní byla noc a laboratoř byla úplně temná. — Dalamar pronesl zaklínadlo, svíce se rozsvítily a zahřály třepotavým světlem. V koutech však zůstala tma, jako kdyby tam žily živé bytosti.

Dalamar uchopil svícen a pomalu se vydal místností. Sbíral přitom nejrůznější předměty — svitky pergamenu, několik prstenů, kouzelné pomůcky — a posílal je do své studovny.

Prošel kolem kouta, kde zemřela Kitiara. Na podlaze byla stále vidět její krev. To místo v pokoji bylo chladné, a tak Dalamar neotálel. Došel ke kamennému stolu, na kterém ležely lahve a nejrůznější sklenice, ze kterých se na něj prosebně dívaly ty zoufalé oči. Dalamar vyslovil další zaklínadlo a ty oči navždy zavřel.

Nakonec došel k Portálu. Pět dračích hlav zíralo do prázdnoty, tlamy otevřené v tichém a zmrzlém pozdravu Temné Královně. Jediné světlo, které se odráželo od bezduchých ocelových hlav, bylo světlo Dalamarovy svíce. Podíval se do Portálu. Uvnitř nebylo nic. Dalamar okamžik zíral dovnitř. Pak zvedl ruku a zatahal za zlatý provaz visící ze stropu. Objevil se závěs z fialového sametu a Portál zmizel.

Dalamar se otočil a postavil se k polici s knihami v nejvzdálenější části

laboratoře. Svíce ozářila knihy v modrých deskách, zdobených stříbrnými runami. Vycházel z nich nepříjemný chlad.

Fistandatilovy knihy — nyní jeho.

Byly tu celé řady knih. Jedna řada končila, druhá začínala — řada černých knih ozdobených stříbrnými ornamenty. Dalamar si všiml, že každá z nich při doteku vyzařovala jakési vnitřní teplo, takže se zdálo, jako kdyby byly živé.

Kdysi patřily Raistlinovi — nyní jsou jeho.

Dalamar si pozorně prohlédl každou z nich. Každá v sobě skrývala své divy, tajemství a moc. Temný elf procházel kolem dlouhých řad knih. Když došel až ke dveřím, poslal svícen zpátky na kamenný stůl. Vzal za kliku a podíval se na poslední předmět.

V temném koutě stála Magiova hůl. Dalamar na chvilku zadržel dech. Zazdálo se mu, jako kdyby spatřil na jejím vrcholu zářit tajemné světlo — krystal ale měl už několik dní být jen chladný a temný. Ale pak si temný elf s úlevou uvědomil, že to byl jen odraz svíce. Jediným slovem uhasil její plamen a pokoj zahalila tma.

Pozorně se podíval do kouta, kde stála hůl. Byla ponořená ve tmě.

Zhluboka se nadechl, vyšel z laboratoře — a prudce za sebou zavřel dveře. Pak otevřel dřevěnou krabici a vyndal z ní stříbrný klíč. Ten pak vložil do zdobeného stříbrného zámku - nového zámku, kterého se nikdy nedotkla ruka krynnských kovářů. Dalamar zašeptal kouzelná slova a otočil klíčem. Ozvalo se cvaknutí. A po chvilce další. Past byla nastražena.

Dalamar se otočil a zavolal na jednoho strážce. Na jeho příkaz připluly oči bez těla.

„Vezmi si tento klíč," řekl Dalamar, „a dávej na něj navěky pozor. Nikomu ho nedávej, dokonce ani mně ne. Od této chvíle budeš u těchto dveří. Nikdo nevkročí dovnitř, protože zabiješ každého, kdo se o to jen pokusí."

Strážcovy oči se na důkaz souhlasu přivřely. Jak se Dalamar vydal po schodech dolů, spatřil, že se oči znovu otevřely, usadily se uprostřed dveří a zíraly do tmy.

Temný elf spokojeně pokýval hlavou a šel dál.

Návrat domů

ŤUK, ŤUK, ŤUK.

Tika Waylan Majereová se prudce posadila na posteli.

Srdce sejí zběsile rozbušilo. Zaposlouchala se a pokusila se zjistit, jaký zvuk ji to vlastně probudil.

Neslyšela nic.

Copak se jí to jenom zdálo? Tika si odhrnula z tváře chomáč hustých rudých kadeří a ospale vykoukla z okna. Bylo časně ráno. Slunce ještě nevyšlo, hluboké stíny noci však už zmizely a nebe bylo jasné a modré. Ptáci se pomalu probouzeli, začínali poskakovat kolem svých hnízd, zpívali si a vesele pokřikovali jeden na druhého. Všichni obyvatelé Útěšína však ještě klidně spali. Dokonce i ponocný touto dobu už jako obvykle dávno podlehl teplé jarní noci, spal s hlavou na prsou a spokojeně si pochrupoval.

To se mi určitě jenom zdálo, pomyslela si smutně Tika. Zajímalo by mě, kdy si zvyknu na to, že spím sama. Stačí jenom jediné zaškrábání a už jsem vzhůru. Pak se Tika ale zase zahrabala do přikrývek a pokusila se znovu usnout. Pevně zavřela oči a předstírala, že je Karamon s ní. Ležela vedle něj, tiskla se k jeho široké hrudi, slyšela jeho dech, slyšela pomalé bušení jeho srdce, ležela v teple a v bezpečí... Jeho ruka ji pohladila po rameni a jeho hlas ospale řekl: „Tiko, to byl jenom zlý sen... Ráno to bude v pořádku..."

Tuk, tuk, ťuk...

Tika otevřela oči. Tak přece se jí to nezdálo! A ten zvuk přicházel shora! Něco — nebo někdo — bylo tam nahoře na řásníku!

Tika vyskočila z postele — a tak tiše, jak jen se to naučila při svých nebezpečných dobrodružstvích, popadla župan, natáhla si ho na sebe (v rozrušení si ovšem spletla rukávy) a vyplížila se z ložnice.

Ťuk, ťuk, tuk.

Tika rezolutně stiskla rty. Někdo tam byl, tam nahoře v jejím novém domě, v tom domě, co jí Karamon stavěl na jejich řásníku. Co tam ale ten člověk dělá? Krade? Byly tam přece Karamonovy nástroje...

Tika se skoro zasmála, smích se jí však na rtech změnil ve vzlyky. Karamonovo nářadí... Kladivo s uvolněnou násadou, která upadávala při každém bouchnutí, pila, které chybělo tolik zubů, že vypadala jako šklebící se tupý trpaslík, hoblík, který by neuhladil snad ani čtvrtku másla. Ty věci ale byly

velice drahé jejímu srdci a zcela jistě zůstanou tam, kde je on nechal.

Ťuk, ťuk, tuk.

Tika se tiše doplížila ke dveřím svého malého domku, najednou se však zastavila, ruku na klice.

„Potřebuju nějakou zbraň," zamumlala. Rozhlédla se kolem a sáhla po první věci, která jí padla do oka — po své těžké železné pánvičce. Chytila ji za držadlo, pomalu otevřela domovní dveře a tiše vyklouzla ven.

Paprsky vycházejícího slunce se právě začínaly dotýkat vrcholků hor a jejich záře pozlatila zasněžené skály, rýsující se proti jasně modré obloze. Na trávě se jako malé drahokamy leskly kapky rosy, ranní vzduch byl čistý, svěží a sladký. Nové, světle zelené Ušty mohutných řásníku šustily a smály se, jak je slunce probouzelo z klidného spánku. To ráno bylo tak krásné, čisté a zářící, že to vypadalo, jako by to bylo to první ráno toho prvního dne, kdy bohové stáli na nejvyšších horách a s uspokojením shlíželi na své dílo.

Tika však nemyslela ani na bohy, ani na první rána, ani na rosu, která studila její bosé nohy. V jedné ruce svírala pánev, schovávala ji za zády a druhou rukou se přidržovala příčlí žebříku, po kterém opatrně šplhala k nedokončenému domu, usazenému mezi mohutnými větvemi řásníku. — Kousek pod vrcholem se zastavila a nahlédla dovnitř.

Tak tam někdo opravdu je! V jednom z tmavých koutů Tika spatřila skrčenou postavu. Zcela nehlučně přelezla přes okraj, opatrně se vydala napříč místností a její prsty ještě o něco pevněji sevřely těžkou pánev.

Jak se ale velice opatrně plížila přes pokoj směrem k vetřelci, najednou zaslechla cosi, co znělo jako tlumené zahihňání.

Tika zaváhala, ale pak zase odhodlaně vykročila. Je to jenom moje představivost, přesvědčovala sebe samotnou, kradouc se k té skrčené postavě. Už ji viděla docela jasně. Byl to muž, člověk, a Tika podle jeho mohutných rukou a svalnatých ramen usoudila, že to je jeden z největších mužů, jaké kdy viděla! Klečel na všech čtyřech, záda otočená k ní, a Tika najednou spatřila, že zvedá ruku.

Držel Karamonovo kladivo!

Jak se jenom opovažuje dotýkat Karamonových věcí? Ale co, může být velký, jak chce, až bude ležet na zemi, bude to stejně jedno.

Tika zvedla pánev...

„Karamone! Pozor!" zaječel něčí vysoký hlas.

Silák vyskočil a obrátil se.

Pánvička spadla se zařinčením na podlahu, následována kladivem a hrstí hřebíků.

Tika šťastně zavzlykala a vrhla se Karamonovi do náručí.

„Tiko, není to krása? Vsadím se, žes byla docela hrozně překvapená! Že jo, Tiko. Opravdu bys tou věcí Karamona praštila? To by bylo fakticky zajímavé, i když bych tak nějak řekl, že by to Karamonovi moc nepomohlo. Hej, pamatuješ si na toho drakoniána, cos ho praštila s úplně takovou pánvičkou, když chtěl zmlátit Giltanase? Tiko? Karamone?"

Tas se podíval na své přátele. Neříkali vůbec nic. A ani nic neslyšeli! Jenom tam tak stáli a objímali jeden druhého. Šotek ucítil, jak se mu do očí dere jakási podivná vlhkost.

„Tak dobře," polkl a usmál se. „Půjdu dolů a počkám na vás v pokoji."

Šotek hbitě slezl po žebříku a vešel do toho malého, úhledného domku, který stál u paty velikého řásníku. Zavřel za sebou dveře, vytáhl z kapsy kapesník, vysmrkal se a se spokojeným úsměvem začal provádět inspekci svého okolí.

„Podle toho, jak to vypadá," žvatlal s pohledem upřeným na zbrusu nový hrnec plný sladkých sušenek, který se mu tak líbil, že ho zcela bezděky nacpal do mošny, přestože byl skálopevně přesvědčen, že ho dává zpátky na polici, „Tika a Karamon tam asi budou ještě hodně dlouho, a možná i celé dopoledne. A to znamená, že bych mohl mít chvilku času na to, abych si trochu utřídil svoje věci."

Šotek si sedl na zem a s výrazem naprosté blaženost vysypal na koberec obsah svých mošen. Nepřítomně si strčil do pusy pár sušenek a ze všeho nejdříve se zadíval na hromadu úplně nových map, které dostal od Tanise. Jednu po druhé je pečlivě rozbalil a jeho malý prst se vydal na všechna ta podivuhodná místa, která navštívil během svých nesčetných dobrodružství.

„Bylo to docela hezké," řekl po chvilce, „ale ze všeho nejlepší je vracet se domů. Zůstanu tady s Tikou a s Karamonem. Budeme jedna rodina. Karamon říkal, že mi v tom novém domě nechá jeden pokoj a... Co je zase tohle?" Tas se upřeně zadíval na mapu. „Merilon? O takovém městě jsem jakživ neslyšel. Docela rád bych věděl, jak to tam vypadá..."

„Ne!" okřikl se Tas. „Bosonožko, s dobrodružstvími je utrum. Už toho máš pro Flinta stejně víc než dost. Pěkně se usadíš a staneš se váženým občanem. A možná se staneš i vrchním rychtářem!"

Tas svinul mapu (hlavou se mu přitom honily růžové sny o rychtáři Bosonožkovi), uložil ji zpátky do krabice (s hodně zasmušilým pohledem v očích). Pak se otočil ke krabici zády a začal se probírat svými poklady.

„Bílé kuřecí pírko, jeden smaragd, mrtvá krysa — fuj, kde jsem něco takového vlastně dostal? Prsten, který vypadá jako břečťanové listí, mrňavý zlatý drak — nemám zdání, kde jsem k němu přišel. Kus rozbitého modrého krystalu. Dračí zub. Zbytky bílé růže. Opelichaný plyšový králík. No ne — to jsou přece Gnimšovy plány toho nového výtahu! A tohle je co? Aha,

knížka! *Rozmanité čáry k ohromení i pobavení*! Tak tomu říkám zajímavé! Něco takového se vždycky může hodit. Ale ne," zamračil se Tas, „tohle je už zas ten Tanisův stříbrný náramek. Docela by mě zajímalo, jak vůbec něco dokáže neztratit, když za ním zrovna nechodím? Je strašně nepořádný. Překvapuje mě, že to s ním ta Laurana vydrží."

Nakoukl do mošny. „Tak to asi bude všechno," povzdechl si. „No, bylo to určitě zajímavé. Většinou to bylo skoro úplně nádherné. Potkal jsem spoustu draků. Lítal jsem s citadelou. Proměnil jsem se na myš. Rozbil jsem dračí jablko. Paladin a já jsme se stali blízkými přáteli."

„Občas to teda nebylo nejveselejší," zašeptal. „Ale už z toho nejsem smutný. Jenom mě to tady občas trochu bolí." Šotek si položil ruku na srdce. „Bude se mi po dobrodružstvích stýskat. Už ale není s kým ty dobrodružství to — provádět. Všichni se usadili, no a jejich životy jsou krásné a jasné." Jeho malá ruka naposledy zašátrala na dně poslední mošny. „Takže, jak jsem řekl, budu se muset taky usadit, a být rychtářem možná nebude až tak zlé a..."

„Počkat... Co je to? Tam na dně..." Tas vytáhl jakýsi malý předmět, téměř ztracený v tom nejskrytějším rožku té mošny. Chvíli ho držel v dlani a udiveně se na něj díval. Pak se zhluboka a trochu roztřeseně nadechl.

„Jak to jenom ten Karamon mohl ztratit? Přece se o to tak pečlivě staral. I když — bylo toho na něho poslední dobou asi moc. Budu mu to prostě muset vrátit. Co by taky Par-Salian řekl, *kdyby*..."

Tas se upřeně díval na ten malý, nevzhledný přívěsek ve své dlani a ani si nevšiml, že se jeho druhá ruka — musela to udělat úplně sama, protože *on* už s dobrodružstvími určitě skončil — pokradmu odebrala ke krabici s mapami.

„Jak že se to město jmenovalo? Merilon?"

Tak to musela říct ta ruka. Tas to být nemohl, protože ten už s dobrodružstvími dávno skončil..

Mapy zmizely v mošně a chvíli po nich i ostatní šotkovy poklady. Ta ruka je rychle a chvatně smetla z podlahy, kde ještě před chvílí tak pokojně ležely.

Ta ruka také sesbírala Tasovy mošny, přehodila mu je přes ramena, navěšela mu je na opasek a jednu mu dokonce nacpala do kapsy jeho zbrusu nových jasně červených kalhot.

A pak ta ruka začala rychle měnit ten prostý, nevzhledný přívěsek na žezlo, které už bylo mnohem krásnější — vlastně bylo skutečně krásné, byla na něm spousta drahokamů a vůbec vypadalo velmi magicky.

„Až s tím skončíš," upozornil Tas přísně svou ruku, „vezmeme to nahoru a dáme to Karamonovi..."

„Kde máš Tase?" zamumlala Tika z tepla a bezpečí Karamonových silných paží.

Karamon si opřel tvář o její hlavu, políbil ji na rudé kadeře a přitiskl si ji k sobě ještě o něco pevněji. „To nevím. Řekl bych, že šel dolů do domu."

„Doufám, že si uvědomuješ," řekla Tika a přitulila se k velkému válečníkovi, „že nám nezbyde ani ta nejmenší lžička."

Karamon se usmál. Vzal Tiku za bradu, zvedl jí hlavu a políbil ji na rty...

O hodinu později se společně procházeli po nedokončeném domě. Karamon rozhodně mával rukama a vysvětloval, co všechno chce změnit a zlepšit. „Tady bude naše ložnice," ukázal před sebe, „tady vedle bude pokoj pro toho maličkého a tady bude pokoj pro starší děti. Nebo radši dva pokoje, jeden pro chlapce a jeden pro děvčata," opravil se silák, předstíraje, že si nevšímá Tičiny zčervenalé tváře. „A tady bude kuchyň, tamhle Tasův pokoj, vedle něho pokoj pro hosty — přijedou nás navštívit Tanis s Lauranou — a..." Karamonův hlas se náhle vytratil.

Právě došel k tomu jedinému pokoji, který doposud stačil dokončit — tomu s magickým znamením, vyrytým do naleštěné destičky, visící nad dveřmi.

Tika se na něj podívala a její tvář najednou zvážněla.

Karamon se natáhla a pomalu tu věc sundal. Dlouho se na ni mlčky díval, pak se usmál a podal ji Tice.

„Prosím tě, dobře mi to někam schovej," řekl tiše a něžně.

Tika se na něj užasle zadívala a třesoucími se prsty přejela po hladkých hranách destičky a jemných Uniích podivného symbolu, který byl na ní vyrytý.

„Karamone, povíš mi, co se stalo?" zeptala se.

„Jednou určitě," řekl, objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. „Jednou určitě," opakoval. Políbil ji na rudé vlasy, obrátil se k oknu a díval se, jak se město probouzí a ožívá.

Skrz listy velikého stromu viděl špičatou střechu hostince. Dolehly k němu hlasy lidí, smějící se i klející. Ucítil kouř z kamen, na kterých se vařily snídaně, a viděl, jak se jeho lehké bílé chomáče vznášejí nad městem.

V náručí držel svou ženu, cítil její lásku a viděl, jak mu po celou věčnost svítí na cestu, tak jasná a zářící jako bílé světlo měsíce Solináru... nebo světlo, vycházející z krystalu na magické holi...

Karamon si zhluboka oddechl. „Už na tom nezáleží," zašeptal.

„Jsem doma."

Svatební píseň

Hořícím světem prošli jsme
Ona a já, hlubokou temnotou
Světe — já sdělit jsem ti chtěl
Zprávu přešťastnou

Nebe ji zplodilo
Náš dech, ten hlas jí daroval
Náš dům pak střechu
Jež jí buď poutem
Jež nám buď přísahou

Poděkování

Děkujeme tímto původním členům autorského týmu *Dragonlance*: Tracymu Hickmanovi, Haroldu Johnsonovi, Jeffu Grabbovi, Michaelu Williamsovi, Gali Sanchez, Gary Spieglovi a Carlu Smithovi.

Děkujeme i těm, kdo se k nám na Krynnu připojili: Dougu Nilesovi, Lauře Hickman, Michaelu Dobsonovi, Bruceovi Nesmithovi, Bruceovi Heardovi, Michaelu Breaultovi a Rogera E. Moorovi.

Chtěli bychom také poděkovat naší redaktorce, Jean Blashfield Black, která s námi byla v časech dobrých i zlých.

A nakonec, díky těm, kteří nám pomáhali a kteří nás podporovali: Davidovi „Zebu" Cookovi, Larrymu Elmorovi, Keithu Parkinsonovi, Qydu Caldwellovi, Jeffu Easleymu, Ruth Hoyer, Carolyn Vanderbildt, Patricku L. Priceovi, Billu Larsonovi, Stevu Sullivanovi, Denisi Beauvaisovi, Valerii Valusek, Dezře a Terrymu Phillipsovým, Janet a Gary Packovým a také všem, kdo nám psali.

Doslov

Naše putování po Krynnu konči.

Víme, že musíme zklamat mnoho našich přátel, kteří si mysleli, že naše dobrodružství v této nádherné zemi budou trvat věčně. Tasslehoffova maminka by ale určitě zvedla prst a řekla: „Někdy přijde chvíle, kdy musíš vyhodit kočku, zamknout dveře, strčit klíč pod rohožku a jít pryč."

Jistě, klíč bude vždycky pod rohožkou (pokud se tedy do města nenastehuje nějaký jiný šotek) a ani my nemůžeme vyloučit, že se pro něj jednoho dne nevrátíme. Tasův magický časostroj je však nyní v *našich* kapsách (naštěstí pro Krynn), a před námi je nesmírné množství dalších světů, které toužíme prozkoumat, než se zase vrátíme zpět.

Když jsme na projektu *Dragonlance*™ začínali pracovat, neměli jsme tušení, jak úspěšný nakonec bude. Za tím úspěchem stojí celá řada důvodů, tím nejdůležitějším však je, alespoň podle mne, ten opravdu skvělý tým, který na celém projektu pracoval. Autory počínaje, přes výtvarníky a designéry her až po redaktory — ti všichni doslova propadli své práci a udělali daleko víc, než bylo jejich povinností, aby *Dragonlance* uspělo. Tracy říká, že Krynn někde zcela jistě existuje a že my všichni už jsme tam někdy byli. A my víme, že to je pravda, protože je tak těžké se s ním rozloučit.

Když hovoříme o loučení, skutečnou hloubku vztahu čtenářů k našemu světu a našim hrdinům jsme pochopili teprve tehdy, když se na nás začala snášet záplava dopisů, reagujících na Sturmovu smrt.

„Věděl jsem, že pro vás Sturm vůbec nic neznamená!" psal jeden nešťastný čtenář. „Je to prostě jenom výplod vaší fantazie."

Není třeba dodávat, že pro nás Sturm znamenal mnohem víc. Strávili jsme s našimi hrdiny tolik času, že i nám začali připadat skuteční. Radujeme se s nimi, rmoutíme se s nimi a litujeme je. A Sturma jsme „nezabili" svévolně. Ten čestný a šlechetný Solamnijský rytíř měl být už od počátku tragickým hrdinou. Smrt je součástí života, jeho nerozlučnou společnicí, se kterou se každý z nás bude muset setkat — i ten fanfarón šotek.

Předzvěstí Sturmovy smrti jsou už slova, vložená do úst Lesapána, který se v první knize podívá rytíři přímo do očí a řekne: „Nepláčeme nad ztrátou těch, kdo zemřeli, když plnili své poslání."

Sturmova hrdinná oběť donutila rytíře k tomu, aby přezkoumali hodnoty, kterými se řídí, a nakonec jim poskytla základ, na kterém se sjednotili. Sturm

zemřel tak, jak žil — statečně, se ctí, při službě druhým. Jeho památka žije v pamětí všech, kdo ho milovali, právě tak, jako Hvězdný kámen září v tmách. Když jsou jeho přátelé v nesnázích nebo čelí nějakému nebezpečí, vzpomínka na jejich přítele rytíře jim dodává sílu a odvahu.

Věděli jsme, že Flintová smrt způsobí Tasovi hluboký zármutek, a když starý trpaslík skutečně zemřel, litovali jsme Tase daleko víc než starého kováře, který prožil dlouhý a bohatý život. V Tasovi se však se smrtí jeho bručivého, ale laskavého přítele něco navždy změnilo, a k lepšímu. I to byla nutná změna (i když takový Tanis by určitě dodal, že některé věci se nemění — zejména šotci ne!) Byli jsme si ale vědomi, že v druhé trilogii bude Tas putovat po velmi nebezpečných cestách, a věděli jsme, že aby dorazil ke svému cíli, bude potřebovat sílu a ze všeho nejvíc soucit.

I během prací na první trilogii jsme nikdy nepřestávali doufat, že budeme moci vyprávět příběh obou bratří, Raistlina a Karamona. Když jsme psali povídku *Zkouška bratrství*, už jsme přibližně věděli, co se bude odehrávat ve druhé trilogii. Zároveň s *Kronikami* rostly i *Legendy*, a tak nebylo nic snazšího, než kráčet dál po známé cestě s těmi z našich hrdinů, kteří nás ještě potřebovali.

V *Legendách* jsme ze všeho nejvíce chtěli vyprávět příběh o putování, které nemělo ani tak za cíl záchranu světa, jako spásu duše (jak by řekl Par-Salian). Všichni si mysleli, že jde o duši Raistlinovu, byla to však duše jeho bratra. Arcimág se už dávno odsoudil k záhubě. To jediné, co ho nakonec zachrání, je láska jeho bratra a ten nepatrný zbytek soucitu v jeho vlastním srdci, který ani temnota v jeho duši ještě nedokázala pohltit.

Všechny cesty však vedou k místu loučení, a s tou naší to není jinak. My autoři jsme šli jednou cestou, a naši hrdinové druhou. Jsme přesvědčeni o tom, že už je můžeme opustit. Nepotřebují nás. Karamon v sobě našel tu sílu, kterou potřeboval, aby se vyrovnal se životem. Budou mít s Tikou mnoho synů a dcer a velmi by nás překvapilo, kdyby se alespoň jeden z nich nestal mágem.

Karamonovy děti se nepochybně spojí s Tanisovým synem (tichým, zamlklým mládencem) a s Řekyvanovými a Zlatoluninými zlatovlasými dvojčaty, a prožijí spolu mnohá dobrodružství. Možná se pokusí zjistit, co se stalo s Giltanasem a Silvarou, a možná se vydají do spojeného elfího království, sjednoceného Alanou a Portiem, jež nakonec přece jen spojí hluboká a trvalá láska. Nejspíš se také setkají s dětmi, které patří Bupu (vzala si jistého Velkokrka, když se ten nešťastník zrovna nedíval), a snad se někdy také vydají na cesty s „dědečkem" Tasslehoffem.

A kdybychom ty příběhy nezapsali my, bude tu vždy Astinus a ten je zapíše za nás. A vy, kteří hrajete hry ze série *Dragonlance*, vy se nejspíš dozví-

te ještě mnohem víc než my.

Nepochybujeme o tom, že v té nádherné zemi prožijete skvělá dobrodružství, my však musíme dál.

Potřásli jsme si rukama s Tasem (který jenom jednou popotáhl) a řekli jsme mu sbohem (ovšem nejdříve jsme si pořádně prohlédli kapsy a zbavili našeho přítele bezpočtu drobných předmětů, které jsme čirou náhodou „upustili"). Chvíli jsme stáli a dívali se, jak šotek poskakuje po cestě a kdesi v dálce se setkává se starým, popleteným čarodějem, který už se zase diví, kde jen mohl ztratit svůj klobouk (má ho na hlavě).

A pak nám zmizeli z očí. Povzdechu jsme si, otočili jsme se a vydali se svou cestou.

OBSAH

Dračí kopí - sága

LEGENDY

svazek 3

Margaret Weis & Tracy Hickman

Zkouška bratrství

Z anglického originálu
LEGENDS volume 3
Test of the Twins
vydaného firmou TSR, lnc,
Lake Geneva, Wl 53147 v roce 1986
přeložil Hynek Filip, šárka Bartesová
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno
v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 324. publikaci v roce 1996
Vytisklo SPEKTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tématická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 140Kč

ISBN 80-7174-662-2